Nora Roberts

Dulce va fi răzbunarea

Sweet Revenge
by Nora Roberts

© copyright 1988 by
Nora Roberts

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Dulce va fi răzbunarea

Traducere de Maria Duță

Editura MIRON
București

PARTEA I

Amarul

Femeile sînt cîmpiile tale.
Intră deci, în cîmpiile tale, după plac.
Coranul

Era bărbatul ei, dar îi făcuse mult rău.
„Frankie şi Johnny"

Capitolul 1

New York, 1989

Stuart Spencer ura peste măsură camera de hotel în care se afla. Singurul avantaj al şederii sale la New York era faptul că soţia lui se afla la Londra şi nu putea să-l bată la cap ca să ţină regim. Îşi comandase un sandviş *Club* la serviciul la cameră şi acum se delecta cu fiecare înghiţitură.

Era un bărbat corpolent, cu chelie, dar nu avea voioşia la care te-ai fi aşteptat de la o persoană cu înfăţişarea lui. Îl chinuia o băşică pe care o făcuse la călcîi, precum şi o răceală îndărătnică. După ce înghiţi o jumătate de ceaşcă de ceai, hotărî, cu o xenofobie de englez maniac, că americanii nu erau în stare să pregătească un ceai ca lumea oricît s-ar fi străduit.

Îşi dorea o baie fierbinte, o ceaşcă bună de ceai *Earl Grey* şi o oră de linişte, dar se temea că bărbatul fără astîmpăr care stătea lîngă fereastră avea să-l oblige să amîne toate aceste plăceri... poate la infinit.

– Ei bine, sînt aici, fir-ar să fie! Se uită furios la Philip Chamberlain, care ridicase draperia.

– Încîntătoare privelişte! Philip admira zidul unei clădiri vecine. Îţi dă senzaţia că locul ăsta e foarte confortabil.

– Philip, mă văd obligat să-ți amintesc că nu-mi place să zbor peste Atlantic în timpul iernii. Mai mult, la Londra mă așteaptă o grămadă de hîrtii nerezolvate, majoritatea dintre ele referitoare la tine și la metodele tale de lucru cu totul nereglementare. Așa că, dacă ai vreo informație pentru mine, te rog, vorbește! Imediat, dacă nu-ți cer cumva prea mult.

Philip continuă să privească pe fereastră. Era nervos din cauza consecințelor întîlnirii neoficiale pe care o ceruse, dar felul lui rece de a fi nu lăsa să se vadă tensiunea pe care o încerca.

– Trebuie să te duc neapărat la un spectacol, cît ești aici, Stuart. Un musical. Cu vîrsta, devii tot mai mohorît.

– Dă-i drumul!

Philip lăsă draperia în jos și se îndreptă calm spre bărbatul sub ordinele căruia lucrase în ultimii ani. Ocupația lui îi cerea să aibă o siguranță și o suplețe de atlet. Avea treizeci și cinci de ani și un sfert de secol de experiență profesională în urma lui. Se născuse într-un cartier sărac al Londrei, dar fusese de tînăr în stare să facă față invitațiilor la petrecerile din înalta societate, ceea ce nu era puțin lucru în zilele cînd conștiința rigidă de clasă a englezilor nu cedase încă atacurilor noilor mode și ale rockerilor. Știa ce înseamnă să-ți fie foame, tot așa cum știa ce înseamnă să te saturi de morun. Și, pentru că prefera caviarul, făcuse în așa fel încît, să fie sigur că și-l va putea permite oricînd. Era priceput, foarte priceput în ceea ce făcea, dar succesul nu venise ușor.

– Am să-ți fac o propunere, Stuart.

Luînd loc, Philip se servi cu ceai. Continuă:

– Vreau să te întreb dacă în ultimii ani ți-am fost de vreun ajutor.

Spencer mușcă din sandviș, sperînd că prezența lui Philip nu-i va provoca o indigestie.

8

– Nu cumva vrei să-ţi măresc salariul?

– E o idee, dar nu la asta m-am gîndit.

Era în stare să zîmbească deosebit de fermecător, atunci cînd voia şi se folosea de acest dar cu mult succes. Ceea ce hotărî acum.

– Întrebarea e dacă a meritat să ai un hoţ pe statele de plată ale Interpolului.

Spencer scoase o batistă şi-şi suflă nasul.

– Din cînd în cînd.

Philip remarcă, întrebîndu-se dacă Stuart băgase şi el de seamă, faptul că de data aceasta nu folosise calificativul „retras din activitate" după cuvîntul „hoţ" şi că Stuart nu corectase omisiunea.

– Ai devenit groaznic de zgîrcit cu complimentele.

– Nu sînt aici ca să-ţi fac complimente, Philip, ci ca să aflu ce naiba e atît de important, încît să-mi ceri să iau avionul spre New York în mijlocul iernii.

– Ce-ai zice să ai doi?

– Doi ce?

– Hoţi, Stuart. Îi oferi un sandviş *Club* în formă de triunghi. Încearcă-l pe ăsta cu pîine integrală.

– Unde vrei să ajungi?

În clipele următoare avea să joace o carte mare, dar, aproape toată viaţa lui, Philip se aflase pe marginea prăpastiei şi scăpase cu viaţă în ultima clipă. Fusese hoţ şi încă unul excelent. Îl plimbase pe căpitanul Stuart Spencer şi pe cei ca el prin toate fundăturile, de la Londra la Paris, de la Paris în Maroc, din Maroc oriunde îl aştepta prada următoare. Apoi făcuse o întoarcere-de o sută optzeci de grade şi începuse să lucreze pentru Spencer şi pentru Interpol, în loc să fie împotriva lor.

Fusese o chestiune de afaceri, îşi aminti Philip. Cîntărise şansele şi profiturile. Dar acum avea să-i propună ceva cu totul personal.

– Să zicem, e o ipoteză, că am cunoscut un hoț deosebit de isteț, care s-a descurcat ținînd Interpolul în stare de alertă timp de zece ani; acum s-a hotărît să se retragă din activitate și își oferă serviciile în schimbul iertării.

– Vorbești despre Umbră!

Philip își scutură meticulos firimiturile de pe degete. Era un bărbat curat din obișnuință și datorită necesității.

– E o ipoteză.

Umbra! Spencer uită de călcîiul dureros și de călătoria cu avionul. Bijuterii în valoare de milioane de dolari fuseseră furate de omul fără chip, de hoțul cunoscut numai sub numele de Umbra. Timp de zece ani, Spencer îl urmărise, îl vînase, dar nu reușise să-l prindă. În ultimele optsprezece luni, Interpolul își intensificase cercetările, mergînd pînă acolo, încît puseseră un hoț să prindă hoțul. Philip Chamberlain, singurul om ale cărui isprăvi le întreceau pe cele ale Umbrei. Spencer fu deodată inundat de un val de furie: bărbatul în care avusese încredere!

– Știi cine este, fir-ar să fie! Ai știut cine este și unde putem să-l găsim! Stuart își sprijini brațele pe masă. Zece ani! De zece ani îl urmărim pe omul ăsta. Și, de luni de zile, tu ești plătit ca să-l găsești, dar ne duci de nas. Ai știut cine este și unde poate fi găsit!

– Poate că am știut. Philip își întinse degetele lungi, de artist. Poate că nu am știut...

– Îmi vine să te pun într-o cușcă și să arunc cheia în Tamisa!

– Dar nu ai să faci asta, pentru că eu sînt pentru tine fiul pe care nu l-ai avut niciodată.

– Am un fiu, blestematule!

– Nu ca mine! Philip se lăsă pe spate în scaun și continuă: Nu-ți fac decît aceeași propunere pe care mi-ai făcut-o tu acum cinci ani. Atunci ți-ai dat seama că, angajîndu-l pe cel mai bun, obțineai avantaje în urmărirea celui

mai bun.

– Ți s-a ordonat să-l prinzi pe omul ăsta, nu să negociezi în numele lui. Dacă ai un nume, spune-mi numele. Dacă ai descrierea lui, dă-mi-o! Asta vreau, Philip, fapte, nu propuneri ipotetice.

– Nu ai nimic, zise deodată Philip. Absolut nimic și asta după zece ani. Dacă ies din camera asta, tot nimic n-ai să ai.

– Te am pe tine! Vocea lui Spencer era destul de hotărîtă ca să îl facă pe Philip să-și îngusteze ochii. Un bărbat cu gusturile tale s-ar putea să găsească închisoarea foarte neplăcută, continuă Spencer.

– Amenințări?

Un frison, scurt dar foarte adevărat, trecu peste pielea lui Philip. Își încrucișă brațele și continuă să se uite la el, sigur că Spencer blufa. Philip însă era serios.

– Am fost iertat. Așa ne-a fost înțelegerea.

– Tu ai schimbat regulile. Dă-mi numele, Philip, și lasă-mă să-mi fac meseria.

– Gîndești îngust, Stuart. De aceea ai recuperat doar cîteva diamante, în timp ce eu am luat atît de multe. Dacă bagi Umbra la închisoare, nu vei avea decît un hoț închis. Chiar crezi că vei recupera cît de puțin din ceea ce a furat timp de zece ani?

– Aici e vorba de dreptate.

– Da.

Spencer își dădu seama că tonul lui Philip se schimbase și, pentru prima dată de cînd vorbeau, acesta își coborî privirea. Dar nu de rușine. Spencer îl cunoștea prea bine pe Philip ca să creadă că fusese vreo clipă cîtuși de puțin stînjenit.

– E vorba de dreptate și vom ajunge și la asta.

Philip se ridică din nou, prea nerăbdător ca să mai stea jos.

– Cînd mi-ai dat cazul ăsta, l-am luat pentru că acest hoţ mă interesa în mod deosebit. Şi mă interesează în continuare. De fapt, s-ar putea spune că interesul meu a crescut considerabil.

Nu trebuia să forţeze prea mult nota cu Spencer. E adevărat că, de-a lungul anilor, admiraţia lor reciprocă, dar reţinută, crescuse, însă Spencer fusese şi va rămîne întotdeauna cinstit.

– Să zicem, e tot o ipoteză, bineînţeles, că eu cunosc identitatea Umbrei. Să zicem că am purtat discuţii care m-au făcut să cred că ai putea folosi talentele acestei persoane şi că le vei primi în schimbul unei mici compensaţii: o viaţă curată.

– O compensaţie mică? Nemernicul a furat mai mult decît tine!

Sprîncenele lui Philip se ridicară. Cu o uşoară încruntare, îndepărtă o scamă de pe mînecă.

– Nu cred că este necesar să mă insulţi. Nimeni nu a furat bijuterii cu o valoare totală mai mare decît am furat eu în cariera mea.

– Eşti mîndru de tine, nu-i aşa?

Roşeaţa urca alarmant în obrajii lui Spencer.

– Eu nu m-aş lăuda că am fost hoţ.

– Asta este diferenţa dintre noi.

– Să te strecori pe ferestre, să faci afaceri pe alei lăturalnice...

– Te rog, mă faci să devin sentimental. Nu, mai bine numără pînă la zece, Stuart. Nu vreau să fiu răspunzător pentru vreo creştere alarmantă a tensiunii tale. Ridică din nou ceainicul şi continuă: Poate e vremea să-ţi spun că, în timp ce furam, am căpătat un mare respect pentru tine. Cred că aş fi fost şi acum un hoţ de mîna a doua dacă nu te-aş fi avut pe urmele mele, tot mai aproape cu fiecare lovitură pe care o dădeam. Nu regret felul cum am trăit,

după cum nu regret faptul că am schimbat tabăra.

Stuart se calmă suficient ca să înghită ceaiul pe care i-l turnase Philip.

– Hodoronc-tronc! Dar recunoştea că afirmaţia lui Philip îi plăcuse. Acum lucrezi pentru mine.

– Nu am uitat. Întoarse capul ca să se uite pe fereastră. Era o zi geroasă, senină, care-l făcea să tînjească după primăvară. Aruncîndu-i lui Stuart o privire intensă spuse: În calitatea mea de angajat credincios, mă simt obligat să-ţi recrutez oameni atunci cînd dau de o persoană care merită.

– Un hoţ.

– Da, şi încă unul excelent. Zîmbetul îi înflori din nou pe faţă. Mai mult, pot să fac pariu că nici oamenii tăi, nici cei de la vreo altă instituţie de apărare a legii nu au nici cea mai mică idee despre adevărata identitate a acestui hoţ. Se lăsă pe spate, devenind mai serios. Nici acum şi nici în viitor, Stuart, te asigur.

– Mai dă el o lovitură.

– Nu o să mai dea nici una.

– De ce eşti atît de sigur?

Philip îşi încrucişă mîinile. Verigheta îi străluci slab.

– O să am personal grijă de asta.

– Ce legătură ai cu el?

– E greu de explicat. Ascultă-mă, Stuart. Am lucrat cinci ani pentru tine, alături de tine. Multe dintre treburile pe care le-am făcut au fost murdare, şi mai multe au fost atît murdare, cît şi primejdioase. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar acum îţi cer îngăduinţă pentru ipoteticul meu hoţ...

– Nu pot să garantez...

– Cuvîntul tău este o garanţie suficientă, spuse Philip reducîndu-l la tăcere. În schimb, am să-ţi recuperez şi tabloul de Rubens. Mai mult, cred că pot să-ţi asigur o

recompensă care îți va furniza suficientă greutate politică pentru a liniști o situație deosebit de înfierbîntată.

Spencer trăgea greu concluziile.

– În Orientul Mijlociu?

Philip ridică din umeri, golindu-și ceașca.

– Să presupunem.

Indiferent de răspuns, avea intenția să-l îndrepte pe Stuart spre Rubens și spre Abdu. Dar nu voia să dea toate cărțile pe față înainte de vreme.

– Cu informația pe care ți-o dau, afirm că Anglia va putea să mute centrul de presiune acolo unde ar fi mai folositoare.

Spencer se uită atent la Philip. Ajunseseră atît de neașteptat de departe, dincolo de discuția lor despre diamante și rubine, despre crimă și pedeapsă.

– Nu pot să te înțeleg, Philip.

– Apreciez grija ta. Se lăsă din nou pe spate pentru că simțea că se schimbă apele. Te asigur că știu exact ce fac.

– Joci un joc primejdios.

Cel mai delicat, se gîndi Philip. Și cel mai important.

– Putem să cîștigăm amîndoi, Stuart.

Respirînd cam greu, Spencer se ridică pentru a deschide o sticlă de whisky. Turnă o porție generoasă într-un pahar, ezită, apoi turnă încă într-un pahar.

– Spune-mi despre ce este vorba, Philip. Am să fac tot ce pot.

Așteptă o clipă, cîntărind situația.

– Pun singurul lucru care contează pentru mine în mîinile tale. Să ții minte asta, Stuart.

Împinse ceaiul deoparte și acceptă paharul.

– Am văzut tabloul de Rubens atunci cînd am fost în trezoreria regelui Abdu din Jaquir.

Ochii de obicei prietenoși ai lui Spencer se holbară.

– Ce dracu' făceai tu în trezoreria regelui?

– E o poveste lungă.

Philip ridică paharul spre Stuart, apoi bău cu sete.

– E mai bine să încep cu începutul, cu Phoebe Spring.

Capitolul 2

Jaquin, 1968

Reputînd să doarmă din cauza emoției, Adrianne stătea ghemuită pe o parte și pîndea bătaia de la miezul nopții a ceasului. Ziua ei! Va împlini cinci ani. Se întoarse încîntată pe spate. În jurul ei, palatul dormea, dar peste cîteva ore soarele va răsări, iar muezinul va urca scările moscheii pentru a chema credincioșii la rugăciune. Ziua, cea mai minunată zi din viața ei, va începe atunci cu adevărat.

După-amiaza vor asculta muzică, i se vor face cadouri, se vor servi tăvi cu ciocolată. Toate femeile vor purta rochiile lor cele mai frumoase și vor dansa. Vor veni toate: bunica, pentru a-i spune povești; mătușa Latifa, care zîmbea mereu și care nu o certa niciodată, împreună cu Duja; Favel, cu frumosul ei rîs, își va aduce și ea progeniturile. Adrianne zîmbi. Apartamentele femeilor vor răsuna de rîsete și toată lumea îi va spune ce frumoasă este.

Mama îi promisese că va fi o zi foarte specială. Ziua ei specială. După-amiază, cu permisiunea tatălui ei, vor face o excursie pe plajă. Avea o rochiță nouă, frumoasă, din mătase cu dungi în toate culorile curcubeului. Prinzîndu-și vîrful limbii cu dinții, Adrianne întoarse capul ca să se uite la mama ei.

16

Phoebe dormea, iar chipul ei părea de marmură și împăcat în lumina lunii. Lui Adrianne îi plăcea atunci cînd mama ei o lăsa să se urce în patul ei uriaș și moale ca să doarmă. Era o recompensă foarte specială. Se făcea ghem în brațele lui Phoebe și asculta ce-i povestea aceasta despre locuri ca New York și Paris. Uneori, rîdeau împreună.

Cu grijă, nevoind să o trezească, Adrianne se întinse ca să mîngîie părul mamei ei. O fascina. Parcă era un foc răspîndit pe pernă, un păr minunat, învăpăiat. La cinci ani, Adrianne era deja destul de femeie ca să o invidieze pe mama ei pentru acest păr. Al ei era des și negru, ca al femeilor din Jaquir. Numai Phoebe avea părul roșcat și pielea albă. Numai Phoebe era americancă. Adrianne era pe jumătate americancă, dar Phoebe îi amintea acest lucru numai cînd erau singure.

Asta îl înfuria pe tatăl ei.

Adrianne era bine instruită să evite subiectele care ar fi putut să-l înfurie pe Abdu, deși nu înțelegea de ce cînd Phoebe îi amintea că e americancă i se întuneca ochii și-i subția gura. Fusese stea de cinema. Asta o descumpănea pe Adrianne, dar îi plăcea cum sună. *Stea de cinema.* Cuvintele o făceau să se gîndească la niște lumini frumoase pe cerul întunecat.

Mama ei fusese o stea, iar acum era regină, prima soție a lui Abdu ibn Faisal Rahman al Jaquir, cîrmuitorul din Jaquir, șeicul șeicilor. Mama ei era cea mai frumoasă dintre femei, cu ochii ei mari, albaștri, și gura plină și moale. Domnea peste celelalte femei din harem, făcîndu-le să pară niște păsări mici și agitate. Adrianne dorea doar ca mama ei să fie fericită. Acum, cînd avea cinci ani, Adrianne spera cu ardoare că va începe să înțeleagă de ce aceasta părea atît de des tristă și plîngea, atunci cînd se credea singură.

În Jaquir, femeile sînt protejate. Cele din casa domnitoare nu trebuiau să muncească sau să-şi facă griji. Li se dădea orice aveau nevoie, camere minunate, cele mai dulci parfumuri. Mama ei avea rochii frumoase şi bijuterii. Avea *Soarele şi Luna*.

Adrianne închise ochii, pentru a-şi aminti mai bine uimitoarea privelişte a colierului de la gîtul mamei ei. *Soarele*, diamantul cel mare, arunca văpăi, iar *Luna*, perla fără preţ, lucea. Într-o zi, aşa îi promisese Phoebe, Adrianne îl va purta şi ea.

Cînd va fi mare. Comod instalată, mulţumită să audă măcar răsuflarea mamei ei şi să se gîndească la ziua de mîine, Adrianne visa. Cînd va fi mare, femeie, nu fetiţă, îşi va pune vălul. Într-o zi, i se va alege un soţ şi se va căsători. În ziua nunţii, va purta *Soarele şi Luna* şi va deveni o soţie bună şi prolifică.

Va da petreceri pentru celelalte femei şi le va servi cu prăjituri, iar servitorii vor prezenta tăvile cu ciocolată. Soţul ei va fi chipeş şi puternic, aşa cum e tatăl ei. Poate va fi şi el rege şi o va preţui mai mult decît pe oricine.

O cuprindea somnul şi Adrianne îşi răsuci o şuviţă a părului ei lung în jurul degetului arătător. O va iubi aşa cum dorea să o iubească tatăl ei. Ea îi va da fii minunaţi, mulţi băieţi frumoşi, astfel încît celelalte femei să o privească pline de invidie şi respect. Nu cu milă. Nu cu mila pe care i-o arătau mamei ei.

Fu scăldată de lumina din hol. Intrase pieziş, cînd se deschisese uşa, apoi căzuse într-o linie nemişcată de-a lungul camerei. Prin perdeaua de voal care înconjura patul ca pe un cocon, ea văzu umbra.

Întîi simţi dragostea, într-o izbucnire înăbuşită, recunoscu ea, dar era prea tînără ca să înţeleagă. Apoi simţi teama, teama care urma îndeaproape dragostea pe care o simţea ori de cîte ori îl vedea pe tatăl ei.

Va fi furios dacă o va găsi în patul mamei ei. Ştia, deoarece în harem se vorbea pe şleau, că el venea rareori aici, deloc de cînd doctorii îi spuseseră că Phoebe nu va mai putea avea copii. Adrianne se gîndi că poate nu voia decît să se uite la Phoebe, pentru că era atît de frumoasă... Dar cînd el se apropie mai mult, frica o sugrumă. Repede, în liniște, ea se strecură afară din pat şi se ghemui în umbra de lîngă el.

Abdu, cu ochii la Phoebe, trase perdeaua. Nu-şi dăduse osteneala să închidă uşa. Nimeni nu va îndrăzni să-l tulbure.

Părul şi faţa ei erau scăldate în lumina lunii. Părea o zeiţă, ca atunci cînd o zărise prima dată. Chipul ei umplea ecranul cu frumuseţea lui uluitoare, cu sexualitatea lui puternică. Phoebe Spring, actriţa americancă, femeia pe care bărbaţii o doreau şi de care se temeau din cauza trupului ei voluptuos şi a ochilor ei inocenţi. Abdu era un bărbat obişnuit să aibă tot ce era mai bun, mai mare, mai costisitor. Atunci o dorise aşa cum nu mai dorise nici o altă femeie. O găsise, îi făcuse curte în felul care plăcea femeilor din Vest. Făcuse din ea regina lui.

Îl vrăjise. Din cauza ei îşi trădase moştenirea, înfruntase tradiţia. Îşi luase de soţie o femeie din Vest, o actriţă, creştină. Fusese pedepsit. Sămînţa lui nu rodise în ea decît un copil, o fetiţă.

Totuşi, încă îi mai stîrnea dorinţa. Pîntecele îi era sterp, dar frumuseţea ei îl atrăgea. Chiar şi atunci cînd fascinaţia lui se transforma în scîrbă. Îi era ruşine cu ea, îi pîngărea onoarea cu ignoranţa ei în privinţa Islamului, dar trupul lui nu încetase să-l dorească pe al ei.

Cînd îşi afunda bărbăţia în altă femeie, de fapt făcea dragoste cu Phoebe, pielea lui Phoebe o adulmeca, pe ea o auzea. Acesta era secretul lui ruşinos. Ar fi putut s-o urască fie şi numai pentru asta. Dar dispreţul lui era pro-

vocat de ruşinea cunoscută de toţi, de singura fată pe care i-o dăduse ea.

Voia ca ea să sufere, să plătească, aşa cum suferise şi plătise el. Apucă cearceaful şi-l dădu deoparte.

Phoebe se trezi năucă, cu inima bătîndu-i tare. Îl văzu aplecat deasupra ei în întunericul nopţii. La început se gîndi că e vorba de visul în care el se întorcea la ea ca să o iubească aşa cum o iubise odinioară. Apoi îi văzu ochii şi ştiu că nu era vorba de nici un vis şi nici de dragoste.

– Abdu!

Se gîndi la fetiţă şi se uită repede în jur. Patul era gol. Adrianne plecase. Phoebe îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta.

– E tîrziu, începu ea, dar avea gîtul atît de uscat, încît vorbele abia se auzeau. Într-un gest de apărare, se dădu înapoi, ghemuindu-se în foşnetul cearceafurilor de satin. El nu spuse nimic, dar îşi smulse veşmîntul alb.

– Te rog! Nu face asta!

Deşi ştia că nu avea rost, lacrimile porniră să-i curgă.

– O femeie nu are dreptul să-i refuze soţului ei ceea ce doreşte.

Numai uitîndu-se la ea, la felul cum trupul ei desăvîrşit tremura pe perne, se simţea puternic, din nou stăpîn pe destinul lui. Orice altceva ar fi fost ea, era totuşi proprietatea lui, ca şi bijuteriile de pe degete sau caii din grajduri. O apucă de corsajul cămăşii de noapte şi o trase spre el.

În umbra patului, Adrianne începu să tremure.

Mama ei plîngea. Se luptau, strigînd unul la altul cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Tatăl ei stătea gol în lumina lunii, cu pielea lui întunecată strălucind din cauza unui strat de sudoare care se datora dorinţei mai curînd decît căldurii. Nu mai văzuse pînă atunci trupul unui bărbat, dar privelişte nu o supăra. Ştia despre sex, ştia că bărbăţia

tatălui ei, care părea atît de tare şi ameninţătoare, putea să împlînte în pîntecele mamei ei un copil. Ştia că există şi plăcere în asta, că era un act pe care o femeie îl dorea mai presus de orice. Într-adevăr, auzise acest lucru de o mie de ori în scurta ei viaţă, deoarece în harem se vorbea liber despre sex.

Dar mama ei nu putea să mai aibă alţi copii şi dacă era vorba şi de plăcere, de ce plîngea şi îl implora să o lase în pace?

O femeie trebuie să-şi primească bucuroasă soţul în patul ei, se gîndea Adrianne, cu ochii plini de lacrimi. Trebuia să-i ofere orice ar fi dorit. Trebuia să se bucure că e dorită, să-i poarte copiii.

Auzi cuvîntul „tîrfă". Nu-l cunoştea, dar i se păru că sună urît în gura tatălui ei şi nu-l uită.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

Vocea lui Phoebe era înecată în hohote de plîns, iar ea se lupta să se elibereze. Odinioară ar fi fost bucuroasă să-i simtă braţele în jurul ei, ar fi fost încîntată de felul în care lucea pielea lui în lumina lunii. Acum nu simţea decît frică.

– N-am fost niciodată cu alt bărbat. Numai cu tine. Tu ţi-ai luat altă soţie, chiar şi după ce am avut un copil.

– Nu mi-ai dat nimic. Îşi înfăşură părul ei în jurul mîinii, fascinat şi totuşi urîndu-i văpaia. O fată! Mai puţin decît nimic. Numai uitîndu-mă la ea şi mă simt nenorocit.

Atunci ea îl lovi cu destulă forţă ca să-i dea capul înapoi. Chiar dacă ar fi fost mai iute, nu ar fi avut unde să fugă. Dosul palmei lui o lovi peste faţă, răsturnînd-o. Stăpînit de patimă şi de furie, el îi smulse cămaşa de noapte.

Era făcută ca o zeiţă, era visul oricărui bărbat. Sînii ei bogaţi se ridicau în ritmul bătăilor repezi ale inimii. În lumina lunii pielea albă îi strălucea, iar vînătăile provocate de mîinile lui se iveau deja. Avea şoldurile rotunde. Cînd

era stăpînită de patimă, şoldurile ei veneau în întîmpinarea patimii bărbatului. Fără ruşine. Dorinţa era prezentă în el ca o durere, ca gheara unui diavol. În timpul luptei lor, o lampă se răsturnă de pe masă, umplînd podeaua cu cioburi.

Îngheţată de groază, Adrianne îl privea cum îşi înfige degetele în sînii plini ai lui Phoebe. Mama ei îl ura, se zbătea. Bărbatul avea dreptul să-şi bată soţia. Ea nu putea să-i refuze venirea în patul conjugal. Aşa stăteau lucrurile. Şi totuşi... Adrianne îşi puse mîinile pe urechi, ca să nu mai audă ţipetele lui Phoebe.

Cu faţa scăldată în lacrimi, Adrianne se tîrî sub pat. Îşi apăsă mîinile pe urechi pînă cînd începură să o doară, ca să nu mai audă zgomotele sălbatice scoase de tatăl ei şi plînsul disperat al mamei. Patul se zguduia deasupra ei. Se ghemui ca o minge, încercînd să se facă mică, atît de mică încît să nu mai audă nimic, să nu mai existe.

Nu auzise niciodată cuvîntul „viol", dar, după această noapte, nu va mai avea nevoie să-i fie explicat.

– Ce tăcută eşti azi, Addy!

Phoebe netezi părul lung pînă la talie al fiicei ei cu mişcări lungi, încete. Abdu dispreţuia acest diminutiv şi tolera numai foarte formalul Adrianne, deoarece primul lui născut fusese o fată cu sînge amestecat. Chiar şi aşa, din mîndrie de mahomedan, hotărîse ca fiica lui să primească un nume arab. De aceea, pe toate documentele oficiale, „Adrianne" era înregistrat Ad Riyahd An, urmat de un şir de nume de familie ale lui Abdu. Phoebe repetă diminutivul şi o întrebă:

– Nu-ţi plac cadourile?

– Îmi plac foarte mult.

Adrianne purta rochia cea nouă, dar nu îi mai plăcea. Vedea în oglindă chipul mamei ei, în spatele propriei sale fețe. Phoebe își acoperise cu grijă vînătăile cu machiaj, dar Adrianne le vedea.

– Ești frumoasă.

Phoebe o întoarse, ca s-o cuprindă în brațe. În altă zi, poate că Adrianne nu ar fi observat ce strîns o ținea, poate nu ar fi recunoscut accentele de disperare din vocea mamei ei.

– Mica mea prințesă! Te iubesc atît de mult, Addy! Mai mult decît orice pe lume.

Mirosea a flori, ca florile bogate din grădina de afară. Lipindu-și fața de pieptul ei, Adrianne îi respiră mireasma. O sărută pe sîni, amintindu-și cu cîtă cruzime îi strînsese tatăl ei în noaptea care trecuse.

– N-ai să pleci? Nu ai să mă părăsești?

– De unde ți-a venit ideea asta?

Rîzînd, Phoebe o împinse în față, la o lungime de braț, ca să se uite la ea. Văzîndu-i lacrimile, încetă să rîdă.

– Ce-i asta, fetițo?

Nefericită, Adrianne își puse capul pe umărul lui Phoebe.

– Am visat că te-a gonit. Că tu ai plecat și nu te-am mai văzut niciodată.

Mîna lui Phoebe ezită, apoi continuă s-o mîngîie.

– A fost doar un vis, scumpo. Nu o să te părăsesc niciodată.

Adrianne se cățără în poala mamei ei, fericită să fie legănată și alintată. Prin grilajul de la ferestre, raze parfumate de soare intrau și străbăteau camera, oprindu-se pe covor.

– Dacă aș fi fost băiat, ne-ar fi iubit.

Furia o cuprinse atît de repede, încît Phoebe parcă

îi simți gustul pe limbă. Aproape imediat, se transformă în disperare. Dar rămăsese actriță. Dacă nu-și putea folosi altfel talentul, măcar să-l folosească pentru a-și proteja fiica.

– Ce prostii spui și încă de ziua ta! Nu e nimic de capul băieților. Ei nu poartă rochițe frumoase.

Adrianne rîse și se lipi de ea.

– Dacă i-aș pune o rochiță lui Fahid, ar arăta ca o păpușă!

Phoebe își strînse buzele și încercă să nu bage în seamă durerea. Fahid. Fiul pe care-l născuse a doua soție a lui Abdu, după eșecul ei. Nici un eșec, își spuse ea. Începea să gîndească așa cum gîndesc femeile musulmane. Cum să fi suferit un eșec din moment ce avea o fetiță frumoasă în brațe?

Nu mi-ai dat nimic. O fată! Mai puțin decît nimic!

Totul, se gîndi sălbatic Phoebe. Ți-am dat totul!

– Mamă?

– Mă gîndeam.

Phoebe zîmbi, lăsînd-o jos pe Adrianne.

– Mă gîndeam că îți mai trebuie un cadou. Unul secret.

– Secret? Adrianne își uită lacrimile, bătînd din palme.

– Stai jos și închide ochii.

Încîntată, Adrianne ascultă, încercînd să-și stăpînească nerăbdarea. Phoebe ascunsese micul glob de sticlă între grămezile de haine. Nu fusese ușor să-l aducă prin contrabandă în țară, dar învățase să devină inventivă. Și cu pilulele fusese greu, micile pilule roz care o ajutau să suporte fiecare zi. Amorțeau durerea și ușurau inima. Cei mai buni prieteni ai unei femei! Și Dumnezeu știa că în această țară orice femeie avea nevoie de cît mai mulți prieteni. Dacă îi găseau pilulele, urma să fie executată în

public. Dar nu era sigură că putea să supravieţuiască fără ele.

Un cerc vicios. Singurul lucru care o mai susţinea era Adrianne.

– Poftim.

Phoebe îngenunche lîngă scaun. Fetiţa purta un şir de safire la gît şi cercei în urechi. Phoebe credea, spera, că micul dar pe care i-l dădea acum va însemna mult mai mult pentru Adrianne.

– Deschide ochii.

Era un lucru simplu, aproape ridicol de simplu. Pentru cîţiva dolari, putea fi cumpărat în mii de magazine din Statele Unite în timpul sărbătorilor. Ochii lui Adrianne se deschiseră mari, ca şi cum ar fi ţinut o minune în mînă.

– Asta e zăpadă.

Phoebe întoarse din nou globul, făcînd fulgii albi să zboare.

– În America ninge iama. Aproape peste tot. De Crăciun, împodobim brazii cu lumînări frumoase şi cu globuri colorate. Sînt brazi aşa cum e cel pe care-l vezi aici. Odată, am mers cu bunicul meu cu o sanie ca asta. Într-o zi, Addy, am să te duc acolo, spuse ea cu capul sprijinit de al lui Adrianne şi privind calul miniatural şi sania din globul de sticlă.

Adrianne scutură şi ea globul. Căluţul murg avea un picior ridicat şi fulgii mici şi albi dansau în jurul capului lui.

– E frumos, mult mai frumos decît rochia mea cea nouă. Vreau să i-l arăt şi Dujei.

– Nu.

Phoebe ştia ce se va întîmpla dacă Abdu afla despre el. Globul era un simbol al sărbătorii Crăciunului. De la naşterea lui Adrianne, devenise fanatic cu privire la religie şi la tradiţie.

– E secretul nostru, ţii minte? Cînd sîntem singure,

poți să te uiți la el, dar niciodată atunci cînd e altcineva de față.

Luă globul și îl ascunse în sertar.

– Acum e timpul să mergem la petrecere.

În harem era cald, deși ventilatoarele funcționau și geamurile erau închise împotriva căldurii soarelui. Lumina care venea de la lămpile cu filigran era blîndă și plăcută. Femeile se îmbrăcaseră în rochiile lor cele mai strălucitoare și mai frumoase. Își lăsaseră vălurile negre la ușă și se transformaseră într-o clipă din ciori în păuni.

Odată cu vălurile, femeile părăsiseră și tăcerea și acum începeau să stea de vorbă despre copii, dragoste, modă și fecunditate. În cîteva clipe, haremul, cu lămpile lui cu abajur și pernele opulente, se umpluse cu parfumul greu al femeilor și al tămîii.

Conform rangului ei, Adrianne își saluta oaspeții cu un sărut pe fiecare obraz, în timp ce ceaiul verde și cafeaua parfumată erau servite în ceșcuțe mici, delicate, fără toarte. Veniseră mătușile și verișoarele și un număr de prințese mai mici care, ca și celelalte femei, își expuneau cu egală mîndrie atît bijuteriile cît și copiii, cele două simboluri ale succesului în lumea lor.

Adrianne le găsea frumoase, în rochiile lor lungi, foșnitoare și multicolore. Din spatele ei, Phoebe privea la această paradă a costumelor care s-ar fi potrivit cu secolul al XVIII-lea. Accepta privirile pline de milă îndreptate spre ea cu aceeași expresie stoică cu care le suporta pe cele încrezute. Recunoștea că ea era intrusa, femeia venită din Vest, care nu izbutise să-i dea regelui un moștenitor. Nu conta, își spunea ea, dacă o acceptau sau nu. Cîtă vreme erau drăguțe cu Adrianne.

Dar în această privință nu încăpea îndoială: Adrianne era de-a lor într-un fel în care ea nu putuse niciodată să fie.

Se repeziră înfometate spre bufet, gustînd din toate, folosindu-şi degetele la fel de des pe cît folosea ea linguriţele de argint. Dacă se vor îngrăşa prea tare şi nu le vor mai veni bine rochiile, vor cumpăra altele noi. Phoebe se gîndi că numai cumpărăturile ajutau femeile arabe să-şi petreacă zilele, aşa cum o susţineau pe ea pilulele roz. Cînd vor ieşi din harem, se vor înfăşura iar în vălurile lor negre, îşi vor ascunde feţele, îşi vor ascunde părul. În afara zidurilor, unele lucruri nu puteau fi arătate.

Ce teatru jucau! se gîndi plictisită Phoebe. Cu henna, parfumurile şi inelele lor strălucitoare. Cum puteau crede că sînt fericite, cînd chiar şi ea, căreia nu-i mai păsa, putea să vadă plictiseala pe feţele lor? Se ruga la Dumnezeu să nu vadă niciodată aşa ceva pe faţa lui Adrianne.

Chiar şi la vîrsta ei de cinci ani, Adrianne avea destul calm pentru a vedea că oaspeţii ei erau distraţi şi instalaţi comod. Acum vorbea araba uşor, muzical. Adrianne nu-i spusese niciodată mamei ei că învăţase mai uşor araba decît engleza. Gîndea în arabă, simţea în arabă şi chiar gîndurile şi emoţiile trebuiau adesea traduse în engleză înainte de a putea să i le comunice mamei ei.

Aici era fericită, în această cameră plină de voci de femei, de parfumuri de femei. Lumea despre care îi vorbea mama ei din cînd în cînd nu era pentru ea nimic mai mult decît un basm. Zăpada era doar ceva care plutea într-un glob mic de sticlă.

– Duja!

Adrianne traversă în fugă camera, pentru a o săruta pe obraz pe verişoara ei preferată. Duja avea aproape zece ani şi, spre invidia şi admiraţia lui Adrianne, era aproape femeie.

Duja îi răspunse la îmbrăţişare.

– Ai o rochie frumoasă.

– Ştiu.

Dar Adrianne nu putu să reziste să nu-şi treacă mîna de-a lungul mînecii verişoarei ei.

– E catifea! îi spuse Duja plină de importanţă. Faptul că ţesătura grea ţinea insuportabil de cald era un nimic în comparaţie cu imaginea pe care o văzuse în oglindă.

– Mi-a cumpărat-o tata de la Paris.

Făcu o piruetă, o fetiţă subţire, brunetă, cu un chip cu oase delicate şi ochii mari.

– Mi-a promis să mă ia cu el cînd se mai duce acolo.

– Adevărat?

Adrianne îşi înăbuşi invidia. Nu era nici un secret că Duja era preferata tatălui ei, fratele regelui.

– Mama a fost acolo.

Pentru că avea o inimă bună şi pentru că-i făcea plăcere catifeaua, Duja o mîngîie pe Adrianne pe păr.

– Ai să te duci şi tu într-o zi. Poate că o să mergem împreună, cînd o să fim mari.

Adrianne simţi că o trage cineva de rochie. Uitîndu-se în jos, îl văzu pe fratele ei Fahid. Îl ridică în braţe ca să-l sărute pe obraz şi să-l facă să rîdă.

– Eşti cel mai frumos copil din Jaquir.

Era greu, deşi avea cu doi ani mai puţin decît ea, şi trebuise să-şi adune toate puterile ca să-l ridice. Clătinîndu-se puţin, îl duse la masă, ca să-i aleagă un desert bogat.

Şi ceilalţi băieţei erau răsfăţaţi. Fetiţe de vîrsta lui Adrianne şi chiar mai mici, se agitau în jurul lor, îi mîngîiau, îi răsfăţau. De la naştere, femeile trebuiau să-şi dedice timpul şi energia pentru a le face plăcere bărbaţilor. Adrianne ştia doar că îl adora pe micul ei frate şi dorea să-l facă să zîmbească.

Phoebe nu mai suporta. Se uita cum fetiţa ei îl servea pe fiul femeii care îi luase locul în patul soţului şi în inima lui. Ce importanţă avea faptul că legea permitea unui bărbat să-şi ia patru soţii? Nu era legea ei, nu era lumea

ei. Trăise aici şase ani şi putea să mai trăiască încă şaizeci, tot nu va fi niciodată lumea ei. Ura mirosurile grele, greţoase, care trebuiau suportate zi după zi. Phoebe îşi frecă tîmpla, acolo unde începea să palpite durerea. Tămîia, florile, parfum peste parfum.

Ura căldura, căldura insuportabilă.

Îşi dorea o băutură, nu cafeaua sau ceaiul care i se serveau mereu, ci un vin. Un pahar de vin rece. Dar în Jaquir vinul era interzis. Violul însă era permis, se gîndi ea atingîndu-şi cu degetul obrazul dureros. Viol da, vin nu. Biciuirea cămilelor, vălurile, chemările la rugăciune şi poligamia erau acceptate, dar nici o picătură de *Chablis* rece sau de *Sancerre* sec.

Cum putuse să găsească frumoasă această ţară, atunci cînd venise prima dată, ca mireasă? Privise deşertul, marea, zidurile înalte şi albe ale palatului şi crezuşe că se afla în cel mai misterios şi mai exotic loc de pe pămînt.

Atunci era îndrăgostită. Dumnezeu s-o ajute, încă mai era îndrăgostită.

În zilele acelea de la început, Abdu o făcuse să vadă frumuseţea ţării lui şi bogăţia culturii sale. Renunţase la propria ei ţară şi la obiceiurile de acolo ca să încerce să fie aşa cum dorea el. Dar se dovedise că el dorea femeia pe care o văzuse pe ecran, simbolul sexului şi al inocenţei, pe care ea învăţase să-l întruchipeze. Phoebe nu era decît un om.

Abdu dorise un fiu. Ea îi dăruise o fată. El dorise ca ea să devină un copil al lui Allah, dar nu era decît un produs al educaţiei primite şi aşa va rămîne.

Nu voia să se mai gîndească la el, la viaţa ei sau la durere. Trebuia să evadeze puţin. Va lua numai o pilulă, îşi spuse ea, atît cît s-o ajute să suporte restul zilei.

Capitolul 3

Cînd era aproape să împlinească treisprezece ani, Philip Chamberlain ajunsese un hoţ desăvîrşit. La zece ani, terminase cu şterpelitul din buzunarele pline ale oamenilor de afaceri bogaţi care se îndreptau spre bănci, ale brokerilor şi avocaţilor, terminase şi cu furatul portofelelor turiştilor neglijenţi, care rătăceau prin Trafalgar Square. Era un spărgător, deşi oricine îl privea vedea doar un băiat frumos, îngrijit şi zvelt.

Avea mîinile agile, ochii ageri şi instinctele unei pisici hoaţe. Cu pumnii iuţi şi vicleni evitase să fie înghiţit de vreo bandă din cele care bîntuiau prin Londra anilor '60. Nu simţise nici nevoia să dăruiască flori şi să poarte mărgele. Philip cel de paisprezece ani nu era nici hippy, nici rocker. Lucra numai pentru el şi nu vedea de ce s-ar fi supus cuiva. Era hoţ, nu bătăuş şi nu avea decît dispreţ pentru delicvenţii care terorizau femeile bătrîne şi le furau banii de coşniţă. Ca om de afaceri, îi privea cu amuzament pe aceia din generaţia lui care vorbeau de traiul în comun sau cîntau la chitare de mîna a doua în timp ce capetele lor erau pline de visuri de grandoare.

În ceea ce-l privea, avea planuri mari.

În centrul acestora, se afla mama lui. Avea intenţia să pună capăt existenţei de azi pe mîine, visa să ia o casă

mare, la țară, o mașină scumpă, haine elegante și să dea petreceri. În anul care trecuse, începuse să viseze și la femei elegante. Dar, deocamdată, singura femeie din viața lui era Mary Chamberlain, femeia care îl născuse și-l crescuse singură. Mai mult decît orice, dorea să-i dea tot ce-i putea oferi viața mai bun, să înlocuiască bijuteriile strălucitoare și false pe care le purta cu unele adevărate, s-o scoată din apartamentul mic din marginea a ceea ce devenea rapid un cartier la modă – Chelsea.

La Londra era frig. Vîntul biciuia fața lui Philip cu zăpadă udă. Alerga spre cinematograful *Faraday*, unde lucra Mary. Era bine îmbrăcat. Polițiștii de pe stradă rareori priveau încă o dată un băiat îngrijit, care avea un guler curat. În orice caz, nu putea să sufere pantalonii cîrpiți și manșetele roase. Ambițios, independent și mereu cu gîndul la viitor, Philip găsise o cale pentru a avea ceea ce dorea.

Se născuse sărac și fără tată. La paisprezece ani, era destul de matur ca să se gîndească la acest lucru ca la un avantaj, ca la o stare de fapt care te întărește. Ura sărăcia, dar și mai mult, mai mult decît era în stare să exprime, îl ura pe cel care trecuse prin viața mamei lui și-i dăduse viață. El era de părere că Mary merita ceva mai bun. Și, pentru Dumnezeu, și el merita mai mult. La o vîrstă fragedă, începuse să se folosească de degetele lui îndemînatice și de inteligență pentru ca să o ducă mai bine amîndoi.

Avea în buzunar o brățară cu perle și diamante, împreună cu cerceii asortați. Fusese puțin dezamăgit atunci cînd le examinase cu lupa. Diamantele nu erau prea valoroase și cel mai mare dintre ele nu avea mai mult de o jumătate de carat. Totuși, perlele aveau ape frumoase și se gîndea că tăinuitorul de lucruri furate din Broad Street îi va da un preț bun. Philip era la fel de bun la tocmeală pe cît era la furat. Știa exact cît voia pe fleacurile din buzunar.

Suficient cît să-i cumpere mamei lui de Crăciun o haină nouă, cu guler de blană, și să-i mai și rămînă ceva, ca să pună deoparte pentru ceea ce el numea „fondul de viitor".

La *Faraday*, în fața casei de bilete, se făcuse o coadă lungă. Reclama arăta că se dădea un spectacol special de sărbători cu *Cenușăreasa* lui Walt Disney, de aceea era plin de copii care țipau emoționați și de guvernantele și mamele lor obosite. Philip intră pe ușă zîmbind. Paria că mama lui văzuse filmul de zece ori pînă acum. Nimic nu o distra mai bine decît un final fericit.

– Mama!

Se strecură în spatele ghișeului ca să o sărute pe obraz. În cușca de sticlă nu era mult mai cald decît afară, în bătaia vîntului. Philip se gîndi la haina roșie de lînă pe care o văzuse în vitrină la *Harrods*. Mama lui va arăta minunat în roșu.

– Phil!

Ca întotdeauna, plăcerea de a-l privi făcu ochii lui Mary să strălucească. Era un băiat frumos, cu o față îngustă, studioasă și cu părul auriu. Spre deosebire de alte femei, Mary nu se simțea îndurerată să vadă chipul bărbatului pe care-l iubise cu patimă și atît de puțin timp reflectat în chipul băiatului ei. Philip era al ei. Numai al ei. Nu-i făcuse nici un necaz, nici măcar atunci cînd era mic. Nu regretase niciodată hotărîrea ei de a-l păstra, deși fusese singură, fără soț și fără familie. Într-adevăr, lui Mary nu-i dăduse nici o clipă prin cap să caute una din acele cămăruțe cu tapet roz, în care o femeie ar fi putut să scape de problemă înainte ca aceasta să devină cu adevărat problemă.

Philip era o bucurie pentru ea și așa fusese din clipa în care îl concepuse. Dacă regreta ceva, regreta faptul că băiatul îl ura pe tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată și îl căuta în chipul fiecărui bărbat pe care îl vedea.

– Ai mîinile reci, spuse el. Ar trebui să-ţi pui mănuşi.

– Nu pot să dau restul cu mănuşi.

Mary îi zîmbi tinerei femei care îşi ţinea băieţelul de ceafă. Ea nu trebuise să-l ţină aşa pe Phil al ei niciodată.

– Poftim, dragă. Petrecere frumoasă!

Muncea prea greu, se gîndi Philip. Prea greu şi prea mult, pentru un cîştig mic. Deşi se ruşina de vîrsta ei, Philip ştia că abia împlinise treizeci de ani. Înfăţişarea ei tinerească era un izvor de mîndrie pentru Philip. Poate că nu-şi putea permite să se îmbrace la *Mary Quant*, dar puţinele lucruri pe care le avea erau alese cu grijă şi prefera culorile îndrăzneţe. Îi plăcea să se uite prin reviste de modă şi de cinema şi să copieze coafurile. Chiar dacă îşi cîrpea ciorapii, Mary Chamberlain nu era prost îmbrăcată.

Aştepta în continuare alt bărbat, care să intre în viaţa ei şi să i-o schimbe. Privi în jurul lui, în mica încăpere care mirosea întotdeauna a gaze de eşapament venite din stradă. Dar întîi va schimba el unele lucruri.

– Ar trebui să-i spui lui Faraday să pună aici ceva mai mult decît reşoul ăla vechi.

– Nu te enerva, Phil.

Mary numără restul pentru două adolescente care chicoteau şi încercau să flirteze cu fiul ei. Mary le dădu monedele şi îşi înăbuşi rîsul. Nu putea să le învinovăţească. Doar o prinsese chiar pe nepoata vecinei – şi avea douăzeci şi cinci de ani – făcîndu-i avansuri lui Phil. Îi oferise cești de ceai. Îl rugase să intre şi să-i repare uşa care scîrţîia. Chiar scîrţîia. Mary trînti destul de tare restul ca să facă o guvernantă cu faţa rotundă să bombăne.

Va pune capăt la toate astea. Ştia că Phil al ei o va părăsi într-o zi pentru o altă femeie. Dar nu va fi vreo grăsană cu sînii mari şi cu doisprezece ani mai mare decît el. Nu atîta vreme cît trăia Mary Chamberlain.

– S-a întîmplat ceva, mamă?

– Poftim?

Revenindu-şi, Mary aproape că roşi.

– Nu, nimic, iubitule. Vrei să intri să vezi filmul? Domnul Faraday nu o să se supere.

Atîta vreme cît nu mă vede, se gîndi Philip cu o strîmbătură. Îi mulţumea lui Dumnezeu că îl eliminase demult pe Faraday de pe lista lui de posibili taţi.

– Nu, mulţumesc. Am venit doar să-ţi spun că am cîteva curse de făcut. Vrei să iau ceva de la piaţă?

– Ne-ar trebui un pui frumos.

Mary îşi suflă absentă în mîini, lăsîndu-se pe spate. Era frig în cabină şi va fi şi mai frig pe măsură ce iama înainta. Vara, se simţea ca într-una din acele băi turceşti despre care citise. Dar avea o slujbă. Cînd o femeie are un băieţel de crescut şi nu e prea instruită, trebuie să se mulţumească cu ce se găseşte. Se întinse după geanta din imitaţie de piele. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să şterpelească o bancnotă de o liră sau două din casa de bani.

– Mai am nişte bani.

– Bine. Vezi, puiul să fie proaspăt.

Dădu patru bilete unei femei hărţuite de doi băieţei care se certau şi de o fetiţă cu ochi mari, plini de lacrimi.

Spectacolul începea în cinci minute. Trebuia să mai stea la casă încă douăzeci, pentru cazul că se mai iveau întîrziaţi.

– Să iei banii pe care-i dai pe pui din cutie, cînd ajungi acasă, nu uita, îi spuse ea, ştiind că nu o va face. Dumnezeu să-l binecuvînteze, băiatul punea întotdeauna bani acolo, în loc să ia. Nu ar trebui să fii la şcoală?

– Azi e sîmbătă, mamă.

– Sîmbătă, da, sigur, e sîmbătă.

Încercînd să nu suspine, îşi arcui spatele şi luă una din revistele cu poze care erau deja uzate.

– Domnul Faraday va avea un festival Cary Grant luna viitoare. Chiar m-a rugat să-l ajut să aleagă filmele.

– Drăguț.

Punga mică de piele începea parcă să atîrne în buzunarul lui Philip și era nerăbdător să plece.

– O să începem cu filmul meu preferat, *Cum să prinzi un hoț*. O să-ți placă.

– Poate, spuse el uitîndu-se în ochii nevinovați ai mămei lui. Se întreba ce știa. Nu îl întrebase niciodată nimic, nu se întrebase niciodată de unde erau banii pe care îi aducea în casă. Nu era proastă. Doar optimistă, se gîndi el și o sărută din nou pe obraz.

– Ce-ar fi să te duc la film în seara ta liberă?

– Ar fi minunat.

Își învinse dorința de a-l mîngîia pe păr, știind că se va simți stînjenit.

– Grace Kelly joacă în film. Închipuie-ți, o prințesă adevărată. M-am gîndit la asta chiar azi-dimineață, cînd am deschis revista la un articol despre Phoebe Spring.

– Cine?

– Vai, Philip! Phoebe Spring. Cea mai frumoasă femeie din lume!

– Mama mea e cea mai frumoasă femeie din lume, spuse el, știind că ea va roși și va rîde.

– Ești cuceritor, băiete!

Și rîse sănătos, așa cum îi plăcea lui s-o audă rîzînd.

– Uită-te la ea. A fost actriță, o actriță minunată, apoi s-a căsătorit cu un rege. Acum trăiește cu omul visurilor ei în palatul lui fabulos din Jaquir. E chiar ca într-un film. Asta e fata lor. Prințesa. Nu are decît cinci ani, dar e o adevărată frumusețe, nu-i așa?

Philip aruncă o privire dezinteresată spre fotografie.

– E doar un copil.

– Știu eu... Are cei mai triști ochi din lume, sărăcuța.

– Iar îți închipui vreo poveste.

Mîna lui se strînse în jurul pungii din buzunar. O va lăsa pe mama lui cu visurile ei despre Hollywood, despre regi și limuzine albe. Dar va avea grijă să aibă și ea una. Fir-ar să fie, i-o va cumpăra el. Acum putea doar să citească despre regine, dar într-o bună zi va trăi și ea ca o regină.

– Am plecat.

– Distracție plăcută, dragul meu.

Mary se scufundase deja în revista ei. Ce fetiță drăguță, se gîndi ea din nou, cu un sentiment matern.

Capitolul 4

Lui Adrianne îi plăcea în suk. La opt ani, învățase care este diferența dintre diamante și sticlă, dintre rubinele din Birmania și pietrele de calitate mai proastă. De la Jiddah, bunica ei, învățase să aprecieze, la fel de sigur ca un bijutier, tăietura, apele, limpezimea și culoarea. Cu Jiddah ar fi hoinărit ore întregi, admirînd cele mai bune pietre pe care le oferea suk-ul.

Jiddah îi spusese că bijuteriile sînt o asigurare pe care femeia o poate purta. La ce-i foloseau unei femei lingourile de aur și bancnotele păstrate la bancă? Diamantele, smaraldele, safirele puteau fi agățate, prinse în coliere sau cercei, pentru a arăta lumii valoarea femeii.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Adrianne decît să o urmărească pe bunica ei tîrguindu-se în suk-uri, în timp ce căldura se ridica în valuri și făcea și aerul să sclipească. Se duceau adesea, grupuri de femei îmbrăcate în negru, ca un stol de păsări negre, care pipăiau lanțuri de aur și argint, își puneau inelele pe degete sau pur și simplu studiau strălucirea pietrelor prin vitrinele prăfuite, în timp ce mirosurile animalelor și ale condimentelor pluteau în aerul nemișcat și *matawain*-ii cu bărbile lor vopsite cu henna răsfirate, vegheau gata să pedepsească orice încălcare a legii religioase. Adrianne nu se temea niciodată

de *matawain*-i atunci cînd era cu Jiddah. Fosta regină era venerată în Jaquir. Născuse doisprezece copii. Cînd mergeau la cumpărături, aerul răsuna de sunete, zgomotul tîrguielilor, răgetul unui măgar, lipăitul sandalelor pe pămîntul tare.

Cînd răsuna chemarea la rugăciune, suk-ul se închidea. Atunci, toate femeile aşteptau ca bărbaţii să-şi aplece feţele spre pămînt. Adrianne asculta zgomotul uşor făcut de mărgelele mătăniilor şi îşi înclina capul ca şi celelalte femei. Nu purta încă văl, dar nu mai era un copil. În aceste ultime zile ale verii mediteraneene, ea se afla în aşteptarea schimbării.

Tot aşa şi Jaquir-ul. Deşi ţara lupta împotriva sărăciei, casa domnitoare era bogată. Ca primă fiică a regelui, avea dreptul la simbolurile şi însemnele rangului ei. Dar inima lui Adbu nu i se deschisese niciodată.

A doua lui soţie îi dăduse alte două fete, după Fahid. În harem se zvonea că Abdu se înfuriase la naşterea celei de-a doua fetiţe şi aproape divorţase de Leiha. Dar prinţul moştenitor era puternic şi frumos. Se vorbea că Leiha va rămîne curînd iar însărcinată. Pentru a-şi asigura moştenitori, Abdu îşi luase o a treia soţie şi-şi semănase repede sămînţa.

Phoebe începuse să ia cîte o pilulă în fiecare dimineaţă. Se refugia în vise, dormind, sau cu ochii deschişi.

Adrianne urmărea dansul verişoarelor ei în harem, cu capul aşezat confortabil pe genunchii mamei ei şi cu ochii uşor mijiţi din cauza fumului de tămîie. După-amiaza fierbinte şi lungă abia trecea. Sperase că va merge la cumpărături, poate ca să cumpere o mătase nouă sau o brăţară de aur ca aceea pe care i-o arătase Duja ieri, dar mama ei păruse foarte apatică în dimineaţa asta.

Se vor duce mîine la cumpărături. Ventilatoarele agitau aerul încărcat de tămîie, în timp ce tobele băteau

un ritm rar. Latifa făcuse rost prin contrabandă de un catalog de la *Frederick* din Hollywood. Femeile îl răsfoiau şi chicoteau. Stăteau de vorbă ca de obicei şi subiectul conversaţiei era sexul. Adrianne era prea obişnuită cu vorbirea directă şi cu descrierile excitante ca să o mai intereseze. Îi plăcea să urmărească dansul, mişcările lungi, sinuoase, unduirea părului negru, răsucirile şi întoarcerile trupurilor.

Se uită la Meri, a treia soţie a tatălui ei care, mîndră de pîntecul ei umflat, stătea alături şi vorbea despre naştere. Leiha, cu faţa îndurerată, îşi alăpta fetiţa şi se uita pe furiş la Meri. Fahid, un copil voinic de cinci ani, veni în fugă reclamînd atenţia ei şi, fără ezitare, Leiha puse fetiţa deoparte. Zîmbetul ei înflori triumfător pe cînd îşi luă fiul la piept.

– E de mirare că abuzează de noi cînd sînt mari? murmură Phoebe.

– Poftim?

– Nimic.

Absentă, mîngîie părul lui Adrianne. Bătaia tobei îi răsuna în cap, monotonă, implacabilă ca zilele pe care le petrecea în harem.

– În America, toţi copiii sînt iubiţi, indiferent dacă sînt băieţi sau fete. Femeile nu trebuie să-şi petreacă viaţa născînd copii.

– Atunci cum devine un trib puternic?

Phoebe suspină. Erau zile cînd nu mai judeca limpede. Pentru asta trebuia să le mulţumească pilulelor. Ultimul transport o costase un inel cu smarald, dar primise şi o sticlă de vodcă rusească. O păstrase cu cea mai mare zgîrcenie, îngăduindu-şi să ia doar un păhărel de fiecare dată cînd Abdu venea în camera ei. Nu se mai împotrivea, nu îi mai păsa; îl suporta concentrîndu-şi gîndurile asupra mîngîierii pe care i-o dădea băutura şi pe care şi-o oferea de îndată ce el termina cu ea.

Să plece! Dacă ar fi avut curajul, ar fi luat-o pe Adrianne şi ar fi fugit înapoi în lumea adevărată, unde femeile nu erau obligate să-şi acopere trupurile ruşinate şi să se supună capriciilor bărbaţilor. Putea încă să joace. Doar juca teatru în fiecare zi. În America, avea să-i ofere lui Adrianne o viaţă bună.

Nu putea să plece. Phoebe îşi închise ochii şi încercă să nu mai audă sunetul tobelor. Ca să plece din Jaquir, o femeie avea nevoie de permisiunea scrisă a unui bărbat din familia ei. Abdu nu i-o va da niciodată pentru că o dorea tot atît de mult pe cît o ura.

Îl implorase deja s-o lase să plece, dar el refuzase. Iar o evadare ar fi costat mii de dolari şi un risc pe care era gata să şi-l asume. Dar nu va reuşi niciodată să fugă din ţară cu Adrianne. Nici un bacşiş nu era destul de mare pentru a tenta un contrabandist să le scoată ilegal din ţară pe soţia şi pe fiica regelui.

Şi se temea. Se temea de ceea ce el ar fi putut să-i facă lui Adrianne. Cine ştie unde ar fi dus-o, se gîndea Phoebe. Şi ea nu ar fi putut întreprinde nimic pentru a-l opri, nu putea să apeleze decît la justiţia lui, nu putea să se ducă decît la poliţia lui. Nu o va pune niciodată în primejdie pe Adrianne.

Se gîndise de mai multe ori la sinucidere. Ultimul refugiu. Se gîndea la asta aşa cum se gîndise odată la dragoste, ca la ceva mult dorit, păstrat ca o comoară, îndelung visat. Uneori, în după-amiezele fierbinţi, nesfîrşite, se uita la sticla cu pilule şi se întreba cum s-ar simţi dacă le-ar lua pe toate, ca să se scufunde, în sfîrşit, cu totul, în lumea pufoasă a viselor. Minunat! Chiar mersese pînă acolo încît le răsturnase în palmă, le numărase, le mîngîiase.

Dar mai era şi Adrianne. Mereu Adrianne.

Va rămîne. Se va droga pînă cînd realitatea va de-

veni suportabilă şi va rămîne. Dar îi va da lui Adrianne ceva din ea însăşi.

– Vreau la soare, spuse Phoebe brusc. Hai să ne plimbăm în grădină.

Adrianne voia să stea unde se afla, legănată de miresme şi sunete, dar se ridică ascultătoare şi ieşi cu mama ei.

Căldura uscată le înconjură. Ca de obicei, îi provoca dureri de ochi lui Phoebe şi o făcea să tînjească după briza Pacificului. Odată avusese o casă în Malibu şi-i plăcea să stea lîngă fereastra largă şi să se uite la valuri.

Aici erau flori, luxuriante, exotice şi parfumate. Zidurile înalte împiedicau femeile care se plimbau acolo să atragă atenţia vreunui trecător. Acesta era Islamul. Femeia, o fiinţă slabă din punct de vedere sexual, nu avea puterea sau inteligenţa de a-şi păstra virtutea. Bărbaţii o făceau pentru ea.

Aerul din grădină era plin de cîntecele păsărilor. Cînd văzuse prima dată această grădină, cu amestecul ei de flori bogate şi parfumuri grele, Phoebe se crezuse într-un film. De jur-împrejur, se întindeau nisipurile deşertului, dar aici înflorea iasomia, leandrul, hibiscusul. Portocalii şi lămîii miniaturali aveau flori, dar ea ştia că fructele lor, ca şi ochii soţului ei, erau amare.

Se simţea irezistibil de atrasă spre fîntînă. Fusese cadoul lui Abdu pentru ea, atunci cînd o adusese ca regină în ţara lui. Un simbol al dragostei lui nesecate. Dragostea lui Abdu murise demult, dar fîntîna continua să existe.

Era încă soţia lui, prima dintre cele patru pe care i le îngăduia legea. Dar în Jaquir căsătoria devenise închisoarea ei. Învîrtindu-şi diamantul pe deget, se uită la apa care cădea în micul bazin. Adrianne începu să arunce pietricele, ca să determine crapul strălucitor să înoate.

– Nu-mi place Meri, începu Adrianne. Într-o lume atît

de restrînsă ca aceea din harem, erau puține subiecte de discuție, în afară de celelalte femei și de copiii lor. Își tot scoate pîntecele în afară și zîmbește așa!

Își schimonosi fața și o făcu pe Phoebe să rîdă.

– În schimb, tu îmi placi! O sărut pe frunte. Mica mea actriță!

Are ochii tatălui ei, se gîndi Phoebe, dîndu-i părul pe spate. Își amintea de vremea cînd el o privise cu dragoste și căldură.

– În America, oamenii ar sta la coadă mile întregi ca să te vadă.

Încîntată de idee, Adrianne zîmbi.

– Așa cum au făcut pentru tine?

– Da.

Se uită din nou la apă. Uneori, îi era greu să-și amintească de cealaltă viață a ei.

– Așa făceau. Întotdeauna am dorit să le aduc fericire oamenilor.

– Cînd a venit reportera, zicea că le-ai lipsit.

– Reportera?

Asta fusese acum doi sau trei ani. Nu, chiar mai demult. Poate patru ani. Ciudat, cum se șterg anii! Abdu fusese de acord cu interviul pentru a opri toate zvonurile cu privire la căsătoria lor. Nu se așteptase ca fetița să și-l amintească. Addy nu putea să aibă atunci mai mult de patru sau cinci ani.

– Ce-ți amintești despre ea?

– Vorbea ciudat și uneori prea repede. Avea părul tuns scurt, ca un băiat, și de culoarea paielor. Era furioasă pentru că i se lăsase aparatul de fotografiat doar pentru cîteva fotografii, apoi îi fusese luat.

Cînd Phoebe se așeză pe o bancă de marmură, Adrianne continuă să arunce pietricele.

– Spunea că ești cea mai frumoasă și mai invidiată

femeie din lumea. Te-a întrebat dacă porți văl.

– Tu nu uiți niciodată nimic?

Phoebe își amintea că înșirase o poveste despre căldură și praf și despre rolul protector al vălului.

– Mi-a plăcut atunci cînd a vorbit despre tine.

Adrianne își amintea, de asemenea, că mama mai plînsese după plecarea ziaristei.

– O să mai vină?

– Poate, cîndva.

Dar Phoebe știa că oamenii uită. La Hollywood apăruseră noi chipuri, noi nume și chiar știa cîteva dintre ele pentru că Abdu îngăduise să i se dea unele scrisori. Faye Dunaway, Jane Fonda, Ann-Margret. Actrițe tinere, frumoase, care reușeau în viață, ocupau locul care fusese odată al ei.

Își pipăi fața, știind că acum avea riduri în jurul ochilor. Cîndva, chipul ei fusese pe toate coperțile revistelor. Femeile își vopseau părul, ca să fie ca al ei. Fusese comparată cu Monroe, cu Gardner, cu Loren. În cele din urmă, nu a mai fost comparată cu nimeni. Își crease propria ei imagine.

– Odată, a fost cît pe ce să cîștig un *Oscar*. E cel mai mare premiu pentru o actriță. Deși nu l-am primit, a avut loc o petrecere minunată. Toată lumea rîdea și vorbea și-și făcea planuri. Era atît de deosebit de Nebraska! Acolo trăiam cînd aveam vîrsta ta, dragă.

– Acolo unde era zăpadă?

– Da. Zîmbi și îi întinse brațele. Acolo unde era zăpadă. Locuiam cu bunicii, pentru că mama și tata muriseră. Eram foarte fericită, dar nu am știut-o întotdeauna. Doream să fiu actriță, să port rochii frumoase și să mă iubească toată lumea.

– Și așa ai devenit stea de cinema.

– Da.

Phoebe își frecă fața de părul lui Adrianne.

– Parcă au trecut sute de ani de atunci. În California nu ninge, dar aveam oceanul. Parcă trăiam un basm, în care eu eram prințesa, așa cum citisem în toate cărțile de povești. Îmi plăcea acolo, deși munceam din greu. Aveam o casă pe malul oceanului, numai pentru mine.

– Nu te simțeai singură?

– Nu. Aveam prieteni și oameni cu care să vorbesc. Am fost în locuri unde nu mi-aș fi închipuit că voi ajunge: Paris, New York, Londra... Pe tatăl tău l-am cunoscut la Londra.

– Unde este Londra?

– În Anglia, Europa. Ai început să uiți ce ai învățat.

– Nu-mi place să învăț. Îmi plac poveștile.

Dar se gîndi bine, știind că lecțiile erau importante pentru Phoebe și constituiau secretul lor.

– La Londra stă o regină, al cărei soț e doar prinț!

Adrianne așteptă, sigură că mama ei o va corecta de data aceasta. Ce idee caraghioasă: o femeie care conducea o țară. Dar Phoebe zîmbi doar și aprobă din cap.

– La Londra e frig și plouă. În Jaquir soarele strălucește întotdeauna.

– Londra e frumoasă.

Avea marea artă de a se plasa într-un loc – real sau imaginar – și de a-l vedea limpede.

– Cred că a fost cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Filmam acolo și oamenii se îngrămădeau în spatele barierelor ca să se uite. Mă strigau și uneori semnam autografe sau pozam pentru fotografii. Atunci l-am întîlnit pe tatăl tău. Era foarte frumos și elegant.

– Elegant?

Phoebe închise ochii, cu un zîmbet visător pe față.

– Mă simțeam foarte nervoasă pentru că aveam de

a face cu un rege, trebuia să ţin minte protocolul şi peste tot erau fotografi. Dar apoi, după ce am stat de vorbă, nu a mai avut importanţă. M-a dus la cină, apoi la dans.

– Ai dansat pentru el?

– Cu el.

Phoebe o aşează pe Adrianne pe bancă, lîngă ea. În apropiere, o albină bîzîia alene, îmbătată de nectar. Sunetul ajungea plăcut la urechile lui Phoebe, drogul făcîndu-l muzical.

– În Europa şi în America, bărbaţii şi femeile dansează împreună.

Ochii lui Adrianne se îngustară.

– E voie?

– Da, e voie să dansezi cu un bărbat, să vorbeşti cu el, să te plimbi cu maşina sau să mergi la teatru. Ai voie să faci multe lucruri. Oamenii se duc la întîlniri.

Phoebe zîmbi, somnoroasă. Îşi amintea cum dansase în braţele lui Abdu, cum îi zîmbea el. Ce blînde erau mîinile lui!

– Ce e o întîlnire?

– Atunci cînd un bărbat invită o femeie în oraş. Vine la ea acasă ca să o ia. Uneori îi aduce flori.

Trandafiri, îşi aminti ea visătoare. Abdu îi trimisese zeci de trandafiri albi.

– Apoi se duc la cină sau la un spectacol şi la un supeu. Pot să se ducă să danseze într-un mic club aglomerat.

– Ai dansat cu tata pentru că eraţi căsătoriţi?

– Nu. Am dansat, ne-am îndrăgostit, apoi ne-am căsătorit. E altceva, Adrianne, e foarte greu de explicat. Aproape în toată lumea e altfel decît în Jaquir.

O cuprinse frica neplăcută pe care o încercase în noaptea în care fusese de faţă la violarea mamei ei.

– Vrei să te duci înapoi.

Phoebe nu percepu frica ei, ci numai regretele ei proprii.

– E un drum lung, Addy. E prea departe. Cînd m-am căsătorit cu Adbu, am lăsat totul în urmă. Mai mult decît înțelegeam pe atunci. Îl iubeam și el mă dorea. Ziua în care ne-am căsătorit a fost cea mai fericită zi din viața mea. Mi-a dăruit atunci *Soarele și Luna*. Cînd purtam colierul, mă simțeam ca o regină și mi se părea că toate visele de pe vremea cînd eram fetiță în Nebraska deveneau realitate. Atunci mi-a dat o parte din el însuși, o parte din țara lui. Cînd mi-a pus colierul la gît, asta am simțit.

– E cea mai prețioasă comoară din Jaquir. Ți-a arătat că te prețuia mai mult decît orice.

– Da, așa era atunci. Acum nu mă mai iubește, Addy.

Știa, știuse, dar nu voia să recunoască.

– Ești soția lui.

Phoebe se uită la verighetă, un simbol care însemnase atît de mult pentru ea.

– Una dintre cele trei soții.

– Nu, le-a luat pe celelalte numai pentru că are nevoie de fii. Un bărbat trebuie să aibă fii.

Phoebe luă capul lui Adrianne în mîini. Văzu lacrimile și durerea ei. Poate că îi spusese prea multe, dar era prea tîrziu ca să-și retragă cuvintele.

– Știu că nu te bagă în seamă și că asta te doare. Încearcă să înțelegi că nu tu ești cauza, ci eu.

– Mă urăște.

– Nu.

Ba da, Adbu își ura fiica, se gîndi Phoebe îmbrățișînd-o. Și o înfricoșa ura rece pe care o văzuse în ochii lui Abdu atunci cînd o privea pe Adrianne.

– Nu, nu te urăște. Nu poate să mă sufere pe mine, ceea ce sînt și ceea ce nu sînt. Tu ești a mea. Cînd se uită la tine, doar asta vede. Nu vede în tine și partea din el

însuşi, poate cea mai bună.

– Îl urăsc.

Frica îi crescu şi mai ascuţită şi se uită repede în jur. Erau singure în grădină, dar vocile se auzeau pînă departe şi întotdeauna erau urechi care să le audă.

– Nu trebuie să spui asta. Nu trebuie nici măcar să gîndeşti aşa. Tu nu poţi să înţelegi ce este între Abdu şi mine, Addy. Nici nu trebuie.

– Te bate.

Se trase înapoi şi ochii ei erau acum uscaţi şi îmbătrîniţi deodată.

– Pentru asta îl urăsc. Se uită la mine şi nu mă vede. Pentru asta îl urăsc.

– Sssst!

Neştiind ce să mai facă, Phoebe o luă din nou pe Adrianne în braţe şi o legănă.

Aceasta nu mai spuse nimic. Nu avusese intenţia să o supere pe mama ei. Pînă cînd nu rostise vorbele, nu ştiuse că le ţinea în inima ei. Acum, că le dăduse glas, le accepta. Ura ei prinsese rădăcini chiar înainte de noaptea cînd îşi văzuse tatăl violînd-o pe mama ei. Dar de atunci crescuse, hrănită de lipsa lui de interes în ce o privea, de insultele subtile care o făceau să se deosebească de ceilalţi copii.

Îl ura, dar îi era ruşine de ura ei. Un copil trebuie să-şi venereze părinţii. De aceea, nu mai spuse nimic.

În săptămînile următoare, petrecu şi mai mult timp cu mama ei, plimbîndu-se în grădină, ascultînd istorisiri din alte lumi. Continuau să i se pară ireale, dar îi plăceau la fel de mult ca şi poveştile pe care i le spunea bunica ei, despre piraţi şi balauri.

Cînd Meri dădu naştere încă unei fetiţe şi avu loc un divorţ sumar, Adrianne se bucură.

– Îmi pare bine că a plecat.

Adrianne se juca cu Duja un joc cu jetoane. Jocul fusese cu greu acceptat în harem, după multe discuții și dezbateri.

– Unde o vor trimite?

Deși Duja era mai mare, Adrianne avea un talent deosebit de a afla informații.

– O să aibă o casă în oraș. Una mică.

Adrianne chicoti și puse trei jetoane unul peste altul. Poate că îi era milă de Meri pentru soarta ei, dar fosta soție a regelui se făcuse nesuferită printre celelalte femei.

– Îmi pare bine că nu o să mai stea aici.

Duja își dădu părul pe spate.

– Acum nu o să mai fim obligate să-i ascultăm pălăvrăgeala despre cît de des a vizitat-o regele și de cîte ori și-a lăsat sămînța în ea.

Adrianne se uită repede după mama ei, dar de vreme ce vorbeau în arabă, se gîndi că Phoebe nu auzise nimic.

– Tu vrei să faci dragoste?

– Bineînțeles! Cînd o să mă căsătoresc, soțul meu o să mă viziteze în fiecare noapte. O să-i dau atîta plăcere, încît nu va avea nevoie niciodată de altă nevastă. O să-mi păstrez pielea moale, sînii tari și picioarele depărtate.

– Eu nu vreau să fac dragoste.

– Nu fi proastă. Toate femeile vor. Legea ne ține despărțite de bărbați pentru că sîntem prea slabe ca să rezistăm tentației. Nu ne oprim decît atunci cînd sîntem bătrîne, ca bunica.

Izbucniră amîndouă în rîs și continuară jocul.

Duja nu ar înțelege, se gîndi Adrianne, continuînd să joace. Mama nu vrea dragoste și e tînără și frumoasă. Leiha se teme pentru că deja a născut două fete. Adrianne nu voia nici ea, pentru că văzuse că poate fi ceva crud și urît.

Cu toate astea, nu exista altă cale pentru a avea

copii, iar ei îi plăceau foarte mult copiii. Poate o să aibă un soţ bun, care să aibă deja soţii şi copii. Atunci nu o să mai vrea de la ea decît dragoste, iar ea va avea grijă de copiii din casă.

Cînd se săturară de joc, Adrianne se duse la bunica ei şi i se aşeză în poală. Jiddah era văduvă şi fusese regină. Dragostea ei pentru dulciuri o costase dinţii, dar avea încă ochii negri şi limpezi.

– Uite-o şi pe drăguţa mea Adrianne!

Jiddah îşi deschise pumnul şi-i oferi o ciocolată învelită în staniol. Rîzînd, Adrianne o luă. Fiindcă îi plăcea ambalajul la fel de mult ca şi ciocolata, îl desfăcu încet. Jiddah luă o perie şi începu să o treacă prin părul lui Adrianne, un obicei care o calma întotdeauna.

– Ai să vizitezi noul copil, bunico?

– Bineînţeles. Eu îmi iubesc toţi nepoţii. Chiar şi pe cei care îmi fură ciocolata. De ce pare Adrianne atît de tristă?

– Crezi că regele o să divorţeze de mama?

Jiddah băgă de seamă cu îngrijorare că Adrianne nu-i mai spusese lui Abdu tată.

– Nu ştiu. Nu a făcut-o în nouă ani.

– Dacă ar divorţa de ea, ar trebui să plecăm. Mi-ar fi tare dor de tine.

– Şi mie la fel.

Fetiţa nu mai era un copil în multe privinţe, se gîndi Jiddah punînd peria deoparte.

– Dar nu trebuie să te îngrijoreze asta, Adrianne. Creşti. Într-o zi o să vin la nunta ta. Apoi o să am strănepoţi.

– Şi o să le dai şi lor ciocolată şi ai să le spui poveşti!

– Da. *Inshallah.*

O sărută pe Adrianne pe păr. Era uşor parfumat şi negru ca noaptea.

– Şi am să-i iubesc aşa cum te iubesc pe tine.

Întorcîndu-se, Adrianne o luă pe Jiddah de gît. Mireasma de opiu şi condimente a pielii ei era la fel de plăcută ca şi îmbrăţişarea trupului ei subţire.

– Am să te iubesc întotdeauna, bunico.

– Adrianne! *Yellah*!

Fahid o trăgea de fustă. Avea gura mînjită, în urma unei vizite anterioare la bunica. Veşmîntul de mătase pe care i-l făcuse mama lui era murdar.

– Vino, repetă el în arabă, trăgînd-o din nou.

– Unde?

Fiind mereu gata să-l distreze, Adrianne se dădu jos şi îl gîdilă.

– Vreau titirezul.

Ţipă şi se zvîrcoli, apoi îi dădu un sărut zgomotos.

– Vreau să văd titirezul.

Ea îşi umplu buzunarul cu bomboane de ciocolată înainte de a se lăsa trasă după el. Rîdeau alergînd pe coridoare, iar Adrianne ţipa exagerînd, în timp ce Fahid o trăgea de mînă. Camera ei era mai mică decît toate celelalte, una dintre insultele subtile ale tatălui ei. Singura ei fereastră dădea chiar spre marginea grădinii. Totuşi era frumoasă, decorată în roz şi alb, aşa cum alesese chiar ea. Într-un colţ, pe rafturi, se aflau jucării, multe dintre ele trimise din America de o femeie numită Celeste, cea mai bună prietenă a mamei ei.

Cea mai frumoasă sosise cu mulţi ani înainte. Era o jucărie simplă, dar foarte strălucitor colorată. Cînd apăsai, scotea un şuierat, învîrtindu-se repede, iar roşul se amesteca cu albastrul şi verdele topindu-se împreună. Devenise repede jucăria favorită a lui Fahid, atît de favorită încît Adrianne o luase de curînd de pe raft şi o ascunsese.

– Vreau titirezul.

– Ştiu. Ultima dată cînd l-ai vrut, te-ai lovit la cap căţărîndu-te după el, cînd eu nu eram în cameră.

Şi cînd auzise regele despre asta, Adrianne fusese pedepsită să stea în camera ei o săptămînă.

– Închide ochii!

Rîse şi scutură capul.

Rîzînd la rîndul ei, Adrianne se aplecă pînă cînd ajunseră nas lîngă nas.

– Închide ochii, frăţioare, sau nu-ţi dau titirezul!

El închise ochii.

– Dacă eşti foarte bun, o să ţi-l las toată ziua.

Vorbind, se trase înapoi de lîngă el, apoi se strecură sub pat, unde îşi păstra cele mai frumoase dintre comorile ei. Chiar atunci cînd se întindea după titirez, Fahid se strecură lîngă ea.

– Fahid!

Cu exasperarea pe care o arată mamele copiilor lor preferaţi, îl ciupi de obraz.

– Eşti foarte rău.

– O iubesc pe Adrianne.

Ca întotdeauna, inima ei se înmuie. Îi dădu părul ciufulit din ochi şi-şi frecă nasul de obrazul lui.

– Îl iubesc pe Fahid. Chiar şi atunci cînd e rău.

Luă titirezul şi începu să iasă de sub pat, dar ochii lui ageri căzuseră pe globul de Crăciun.

– Frumos!

Încîntat, îl apucă cu mîinile lipicioase de bomboane.

– Al meu!

– Nu e al tău.

Îl apucă de glezne ca să-l tragă afară.

– Şi e secret.

Se aşezară amîndoi pe covor şi Adrianne puse mîna pe cealaltă parte a globului şi-l scutură. Titirezul era uitat, iar ei se uitau cum cădeau fulgii de zăpadă.

– E cea mai preţioasă comoară a mea. Un glob fermecat.

Îl ţinu în sus, ca lumina să treacă prin sticlă.

– Fermecat!

Gura lui se deschise cînd Adrianne îl răsturnă din nou.

– Dă-mi-l, dă-mi-l!

Luîndu-i globul, sări în picioare.

– Fermecat. Vreau să i-l arăt mamei!

– Nu, Fahid, nu!

Adrianne sărise în picioare şi fugea după el pe uşă.

Încîntat de noul joc, îşi mişcă iute picioruşele scurte şi voinice. Rîsul lui răsuna de-a lungul zidurilor în timp ce alerga ţinînd în sus globul de sticlă, ca pe un trofeu. Pentru a menţine jocul viu, o luă pe tunelul care lega apartamentele femeilor de cele ale regelui.

Adrianne se simţi prima dată îngrijorată şi acest lucru o făcu să ezite. Fiind fată, tunelul îi era interzis. Păşi înainte, gîndindu-se să-l atragă pe Fahid înapoi cu promisiunea unei noi plăceri. Dar cînd rîsul lui se întrerupse brusc, ea se repezi înăuntru. Căzuse, cu buzele tremurînd, la picioarele lui Abdu.

Abdu părea atît de înalt şi de puternic pe cînd stătea cu picioarele depărtate şi se uita în jos la fiul lui! Veşmîntul lui alb atingea podeaua, acolo unde căzuse Fahid. În tunel, lumina era puţină, dar Adrianne vedea sclipirea de mînie din ochii lui.

– Unde e mama ta?

– Vă rog!

Adrianne se repezi înainte. Îşi ţinea capul plecat în semn de supunere, în timp ce inima ei bătea ca o tobă.

– Fratele meu era în grija mea.

Se uită la ea, la părul ei ciufulit, la praful de pe rochie, la mîinile ei umede şi nervoase. Ar fi putut să o dea la o parte cu o singură mişcare a mîinii. Mîndria lui îi spunea că nu merita nici măcar atîta.

– Nu ai grijă cum trebuie de prinţ.

Ea nu spuse nimic, ştiind că nu era aşteptat nici un răspuns. Îşi ţinu capul plecat, pentru ca el să nu vadă fulgerele de furie din ochii ei.

– Lacrimile nu sînt pentru bărbaţi şi nu sînt deloc pentru regi! spuse el, dar se aplecă cu oarecare blîndeţe ca să-l pună pe Fahid pe picioare. Abia atunci observă globul pe care fiul lui îl ţinea strîns.

– De unde ai asta?

Furia revenise, tăioasă ca o sabie.

– E interzis! Luă globul de la Fahid şi-l făcu să urle. Vrei să mă nenoroceşti, să nenoroceşti casa noastră?

Pentru că ştia că mîna tatălui ei putea să lovească iute şi cu putere, Adrianne păşi între el şi fratele ei.

– E al meu, eu i l-am dat.

Se încordă în aşteptarea loviturii, dar aceasta nu veni. Acum nu mai înfrunta un bărbat furios, ci un sloi de gheaţă. Adrianne învăţase că dezinteresul rece putea să fie cea mai dureroasă dintre pedepse. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar înfruntîndu-şi tatăl, ea şi le reţinu. Dacă ochii uscaţi erau singura ei apărare, atunci vor rămîne uscaţi.

– Deci vrei să-mi corupi fiul? Îi dai simboluri creştine în chip de jucărie? Ar fi trebuit să mă aştept la trădare din partea uneia ca tine.

Lovi globul de un zid, spărgîndu-l. Îngrozit, Fahid se agăţă de picioarele lui Adrianne

– Du-te înapoi, în camerele femeilor, unde ţi-e locul. Din clipa asta, îţi este interzis să mai ai grijă de Fahid.

Îşi ridică fiul şi se îndepărtă. Fahid, cu faţa udă şi umflată, se întindea după ea şi o striga.

Capitolul 5

Dizgrația a făcut-o puternică. A făcut-o tăcută. A făcut-o mîndră. În lunile care au urmat, Phoebe a fost îngrijorată pentru Adrianne. Ani de zile, Phoebe trăise cu nefericirea ei, folosind-o ca pe o cîrjă, pentru că nu vedea altă soluție. Modul ei american de viață luase sfîrșit atunci cînd păşise pe pămîntul țării soțului ei. Încă de la început, legile și tradițiile din Jaquir fuseseră împotriva ei. Era femeie și, ca atare, în ciuda propriilor ei credințe, în ciuda propriilor ei dorințe, era obligată să se supună.

De-a lungul anilor, Phoebe își găsise o mîngîiere care să-i ușureze închisoarea. În ochii ei, Adrianne fusese mulțumită, chiar se potrivea cu viața din Jaquir. Avea o moștenire, un titlu, o poziție pe care nici chiar dizgrația regelui nu i-o putea lua. Avea o familie, tovarăși de joacă. Era în siguranță.

Phoebe știa că occidentalii începeau să vină în grupuri mari în Jaquir și în Orientul Mijlociu, atrași de petrol. Și, din cauza acestei noi stări de lucruri, a început să primească iar reporteri și să joace rolul de regină de basm a deșerturilor. Abdu voia banii și tehnologia pe care puteau să le aducă vestul, chiar dacă îi ura pe occidentali pentru că i le furnizau. Dacă occidentalii investeau în Jaquir, acesta va cunoaște progresul. Cu timpul, poate chiar eliberarea.

Se agăța de aceasta, nu pentru ea, ci pentru Adrianne. Pe măsură ce treceau lunile, ea a început să înțeleagă că, dacă în Jaquir se vor ivi noi libertăți, acestea vor sosi prea tîrziu pentru a-i fi de folos fiicei ei.

Adrianne era ascultătoare, dar nu mai era fericită. Se juca cu celelalte fete și asculta poveștile bunicii ei, dar nu mai era un copil. Phoebe începu să tînjească după casă și mai mult decît pînă acum. Începu să viseze să se întoarcă, să o ia cu ea pe Adrianne, să-i arate fiicei ei o lume neîngrădită de legile și limitele din Jaquir.

Dar, nici chiar atunci cînd visa, nu credea că ar fi posibil. În ciuda ascensiunii ei în lumea strălucitoare a spectacolului, ea rămăsese foarte mult fata naivă din mica fermă din Nebraska. Pe vremea cînd făcea filme, văzuse oameni care beau și foloseau droguri. Dar, într-un fel care îi era propriu, trecuse peste ceea ce era neplăcut și crezuse în iluzii.

În Jaquir, devenise vicioasă, deși nu știa nimic de aceste lucruri. Drogurile o ajutau să îndure zilele și o amorțeau nopțile. Trăise în Orientul Mijlociu la fel de mult cît trăise și în California, dar, datorită drogurilor, pierduse șirul zilelor și nu-și dădea seama de faptul că devenise o iluzie aici, ca și femeile pe care la jucase pe ecran.

Faptul că fusese chemată în apartamentul lui Abdu o înspăimîntase pe Phoebe. Acum, nu vorbeau niciodată în particular. În public, atunci cînd el dorea, întruchipau un cuplu dintr-o poveste de dragoste. Steaua de cinema care îți lua suflarea și elegantul rege. Deși Abdu nu putea să sufere aparatele de fotografiat, le permitea ziariștilor să-i fotografieze împreună. Trăsese o linie delicată între tradiționalul conducător al culturii sale și simbolul progresului. Dar dolarii, mărcile germane și yenii intrau în țară, pe măsură ce ieșea petrol.

Era un bărbat educat în Vest și ar fi putut lua masa

cu preşedintele şi prim-miniştri, lăsîndu-le impresia unei minţi strălucite şi deschise. Fusese crescut în Jaquir, hrănit în Islam. În tinereţe, crezuse că va putea avea loc o fuzionare. Acum, vedea că vestul era doar o ameninţare, chiar o monstruozitate pentru Allah. Această credinţă se cristalizase din cauza lui Phoebe. Ea era pentru el simbolul corupţiei şi al dezonoarei.

Acum o privea stînd în picioare în faţa lui, într-un veşmînt negru care o acoperea de la gît pînă la glezne. Îşi legase părul cu o eşarfă, astfel că nu se vedea nici un fir. Avea pielea palidă şi nu lăptoasă, cum fusese cîndva, iar ochii îi erau goi.

Droguri, se gîndi scîrbit Abdu. Ştia despre ele, dar prefera să ignore faptul.

Bătu cu degetul pe marginea biroului lui de abanos, ştiind că fiecare clipă de aşteptare o înfricoşa şi mai tare.

– Ai fost invitată la Paris, la un bal de caritate.

– Paris?

– Se pare că acolo s-au reluat cu succes filmele tale. Poate că oamenii găsesc că e distractiv să o privească pe soţia regelui din Jaquir expunîndu-şi farmecele!

Ea îşi ridică brusc capul. Abdu îi zîmbea, aşteptîndu-se ca ea să protesteze, pentru a putea zdrobi şi cea mai mică sfidare. Dar ea vorbi liniştită:

– Era o vreme cînd şi regele Jaquir-ului se uita cu plăcere la Phoebe Spring.

Zîmbetul lui se şterse. Îşi amintea cu scîrbă orele pe care le petrecuse urmărind-o, dorind-o.

– Se crede că prezenţa ta va fi atrăgătoare pentru cei care se vor duce la bal.

Phoebe se străduia să-şi păstreze calmul, să vorbească egal.

– Îmi vei permite să mă duc la Paris?

– Am afaceri acolo. Va fi oportun ca soţia mea ameri-

cancă să mă însoţească şi să demonstreze că între Jaquir şi Vest sînt deja legături. Înţelegi ce se aşteaptă de la tine?

– Da, da, sigur. Nu era bine să pară prea încîntată, dar nu putu să-şi oprească un zîmbet. Un bal. La Paris?

– Ţi se face o rochie. Vei purta *Soarele şi Luna* şi te vei prezenta aşa cum se aşteaptă din partea soţiei regelui din Jaquir. Dacă mă faci de ruşine, vei avea o indispoziţie şi vei fi trimisă înapoi.

– Înţeleg perfect.

Chiar şi numai gîndul la Paris, gîndul numai, o făcea mai puternică.

– Adrianne...

– S-au făcut şi pentru ea unele aranjamente, o întrerupse Abdu.

– Aranjamente?

Simţi muşcătura spaimei la baza gîtului. Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că tot ce-i dădea cu o mînă, Abdu îi lua cu cealaltă.

– Ce aranjamente?

– Nu te priveşte pe tine.

– Te rog!

Trebuia să fie prudentă, foarte prudentă.

– Vreau doar să o pregătesc, să fiu sigură că este demnă de regele din Jaquir.

Phoebe îşi plecă fruntea, dar nu se putu împiedica să nu-şi frîngă degetele.

– Nu sînt decît o femeie, iar ea este singurul meu copil.

Abdu se lăsă pe spate în scaun, dar nu făcu nici un semn ca s-o invite pe Phoebe să stea jos.

– Va fi trimisă în Germania, la şcoală. Găsim că este un aranjament bun pentru femeile de rang înalt, înainte de a fi căsătorite.

– Nu! Pentru Dumnezeu, Abdu, nu o trimite la şcoală atît de departe!

Uitînd de mîndrie, de prudenţă, înconjură biroul pentru a-i cădea la picioare.

– Nu se poate să mi-o iei. E tot ce am! Ţie nu-ţi pasă ce se întîmplă cu ea. Pentru tine nu contează dacă stă cu mine.

Îi luă mîinile de încheieturi şi i le îndepărtă de pe veşmîntul lui.

– Este o membră a casei domnitoare din Jaquir. Faptul că sîngele tău curge prin venele ei e un motiv în plus ca ea să fie despărţită de tine şi educată cum trebuie înaintea logodnei ei cu Kadeem al-Misha.

– Logodnă?

Înspăimîntată, Phoebe se agăţă din nou de el.

– E doar un copil. Nici în Jaquir fetele nu se căsătoresc atît de tinere.

– Se va căsători la a cincisprezecea aniversare. Aranjamentele sînt aproape gata. Apoi îmi va fi în sfîrşit de folos, ca soţie a unui aliat. Fii recunoscătoare că nu o dau unui duşman, spuse el luînd-o din nou de mîini, dar pentru a o trage spre el, de data aceasta.

Ea răsufla greu, cu faţa aproape de a lui. Timp de o clipă, dori să-l omoare cu mîinile goale, să-l zgîrie pe faţă cu unghiile şi să vadă cum îi curge sîngele. Dacă acest lucru ar fi salvat-o pe Adrianne, l-ar fi făcut. Dar forţa nu rezolva lucrurile, nici raţiunea. Mai rămînea viclenia.

– Iartă-mă!

Muşchii i se înmuiară. Îşi lăsă lacrimile să-i umple ochii şi să strălucească.

– Sînt slabă şi egoistă. Mă gîndeam doar că-mi pierd copilul, nu la cît de generos eşti ca să-i aranjezi o căsătorie bună.

Căzu din nou în genunchi, avînd grijă să păstreze o

atitudine cît mai supusă, apoi își șterse ochii, ca și cum și-ar fi recăpătat bunul simț.

– Sînt o femeie proastă, Abdu, dar nu chiar într-atît încît să nu pot fi recunoscătoare. Va învăța să fie o soție bună în Germania. Sper că ai să fi mîndru de ea.

– Îmi voi face datoria prin ea.

Îi făcu nerăbdător un semn să se ridice.

– Poate ai să te gîndești să o lași să ne însoțească la Paris. Inima îi bătea în coaste, și atunci ea își încrucișă brațele. Mulți bărbați preferă o soție care a călătorit și care e capabilă să-i însoțească în călătorii de afaceri sau de plăcere și să-i ajute, în loc să fie un obstacol. Din cauza rangului ei, de la Adrianne se așteaptă mult. Nu aș vrea ca ea să te facă de rușine. Educația pe care ai primit-o în Europa și experiențele pe care le-ai avut acolo ți-au dat desigur o mai bună înțelegere a lumii și a locului pe care-l ocupă Jaquir?

Primul lui gînd fu să respingă ideea cu un gest al mîinii, dar ultimele ei cuvinte își atinseră ținta. El credea cu tărie că timpul petrecut în orașe ca Paris, Londra și New York făcuse din el un rege mai bun și un copil mai curat al lui Allah.

– Mă voi gîndi.

Ea își stăvili nevoia de a se ruga și-și plecă fruntea.

– Mulțumesc.

Inima lui Phoebe încă mai bătea tare cînd reveni în camera ei. Voia să bea ceva, să ia o pilulă, să uite tot. Dar se întinse pe pat și se strădui să se gîndească.

Cîți ani pierduse așteptînd ca Abdu să redevină bărbatul care fusese cîndva, ca viața ei să se schimbe. Rămăsese în Jaquir pentru că el i-o ceruse, pentru că el i-ar fi luat-o pe Adrianne, chiar dacă ea ar fi reușit să fugă cumva.

Pentru că fusese slabă, confuză, temătoare, trăise

aproape zece ani din viața ei în sclavie. Dar Adrianne nu va trăi așa. Niciodată. Indiferent ce va trebui să facă, nu avea de gînd să permită să-i fie luată și dată unui străin, ca să-și trăiască restul vieții ca o prizonieră.

Primul pas era Parisul, își spuse ea ștergîndu-și sudoarea de pe frunte. O va duce pe Adrianne la Paris și nu se vor mai întoarce niciodată!

– Cînd am să mă duc la Paris, o să-mi cumpăr valize întregi cu rochii frumoase.

Duja se uita la Adrianne care-și punea o brățară de aur și încerca să nu fie geloasă.

– Tata zice că vom mînca la un restaurant numit *La Maxim* și că o să am tot ce vreau.

Adrianne se întoarse. Palmele ei erau mereu umede din cauza nervozității, dar se temea să și le șteargă pe rochie.

– Am să-ți aduc un cadou.

Uitîndu-și gelozia, Duja rîse.

– Numai unul?

– Unul special. O să urcăm în turnul Eiffel și o să mergem într-un loc unde sînt mii de picturi. Și pe urmă... Își apăsă stomacul cu mîna. Mi-e rău!

– Dacă ți-e rău, nu ai să pleci, așa că să nu-ți fie rău. Leiha e îmbufnată.

Spusese acest lucru sperînd s-o facă pe Adrianne să se simtă mai bine. Servitorii luaseră deja bagajele, așa că Duja o cuprinse pe Adrianne pe după umeri și o conduse spre ieșire.

– Vrea să meargă, dar regele vă ia doar pe tine și pe mama ta. Leiha să fie mulțumită că este iar însărcinată.

– Dacă pot să cumpăr cadouri pentru Fahid și surorile mele, ai să le dai tu?

– Sigur. O să-mi fie dor de tine, spuse ea sărutînd-o pe Adrianne pe obraz.

– O să ne întoarcem repede.

– Dar tu nu ai fost niciodată plecată.

Haremul era plin de femei, însă emoţia călătoriei ar fi trebuit să le stăpînească doar pe două. Se îmbrăţişau şi rîdeau. Phoebe, îmbrăcată în *abaaya* şi cu văl, stătea în picioare, cu mîinile strînse în jurul taliei, cu chipul impasibil. Parfumurile, întunericul, fumul înmiresmat din harem o apăsau, pînă cînd se gîndi că aproape sînt vizibile. Dacă exista un Dumnezeu, nu îi va mai vedea pe oamenii aceştia şi nici Jaquir-ul. Acum se simţea recunoscătoare pentru eşarfe şi văl. Nu trebuia să-şi supravegheze decît ochii.

Valul de regret o surprinse pe cînd îşi săruta cumnatele, soacra, verişoarele prin alianţă. Toate femeile lîngă care trăise aproape zece ani.

– Adrianne trebuie să stea lîngă fereastră, îi spuse Jiddah lui Phoebe, sărutîndu-le şi îmbrăţişîndu-le pe amîndouă. Să vadă Jaquir-ul în timp ce se înalţă avionul. Zîmbi, încîntată că fiul ei arăta în sfîrşit interes nepoatei care era favorita ei în secret. Nu mînca prea multă înghe-ţată, scumpa mea!

Adrianne rîse şi se înălţă pe vîrfuri ca să o sărute ultima dată pe Jiddah.

– Am să mănînc atît de mult, încît am să mă îngraş. Nu ai să mă recunoşti cînd am să mă întorc.

Jiddah rîse bătînd-o uşor pe Adrianne pe obraz cu palma ei bogat împodobită cu henna.

– Am să te recunosc întotdeauna. Du-te, du-te acum. Să te întorci cu bine. *Inshallah*!

Ieşiră din harem prin grădină şi dincolo de zid le aştepta o maşină. Nervii lui Adrianne erau prea încordaţi pentru ca să observe tăcerea mamei ei. Ea pălăvrăgi despre călătoria cu avionul, Paris, despre ce vor vedea, ce vor cumpăra. Punea o întrebare, apoi spunea repede altceva, fără să aştepte răspuns.

Cînd ajunseră la aeroport, Adrianne era bolnavă de emoție. Phoebe era bolnavă de frică.

Pînă acum, venirea oamenilor de afaceri occidentali nu făcuse decît să complice procedurile la aeroport. Avioanele aterizau și decolau mai des, iar transportul la sol se limita la cîteva taxiuri, ai căror șoferi nu vorbeau englezește. Femeile erau despărțite de bărbați, îndreptîndu-se spre capete diferite ale micului terminal supraaglomerat. Americani și europeni năuciți se luptau să-și deplaseze bagajele cu hamalii entuziaști peste măsură și căutau cu disperare legături întîrziate adesea zile întregi. Acești țari ai capitalului se împotmoleau adesea, victime ale unui decalaj de cultură care se adîncise ca un abis de-a lungul secolelor.

Aerul vibra de zgomotul avioanelor, de conversațiile în diferite limbi, care se purtau adesea fără a fi înțelese. Adrianne văzu o femeie care stătea pe o grămadă de bagaje, cu fața udă de lacrimi și palidă de oboseală. Alta nu scăpa din ochi trei copii mici, care se uitau curioși și arătau cu degetul spre femeile arabe îmbrăcate în veșmintele lor negre și cu văluri.

– Ce mulți sînt, șopti Adrianne pe cînd erau conduse prin mulțime de gărzile lor de corp. De ce vin aici?

– Banii.

Phoebe se uită la stînga și la dreapta. Era cald, atît de cald, încît se temea să nu leșine. Dar avea mîinile înghețate.

– Mai repede.

Luînd-o pe Adrianne de mînă o trase după ea afară. Noul avion particular al lui Abdu strălucea; fusese cumpărat de curînd, cu banii luați pe petrol.

Lui Adrianne i se uscă gura la vederea lui.

– E foarte mic.

– Fii liniștită. Sînt cu tine.

Înăuntru, cabina era foarte luxoasă, în ciuda dimensiunilor reduse. Scaunele erau îmbrăcate într-un material bogat, de culoarea plumbului; covorul era de culoarea sîngelui. Micile lămpi instalate lîngă fiecare scaun aveau abajururi de cristal. Minunat de răcoros, aerul mirosea a lemn de santal, parfumul preferat al regelui. Servitorii, plecîndu-se în tăcere, aşteptau să le servească hrană şi băuturi.

Adbu se afla deja la bord, aplecat cu secretarul său asupra unei grămezi de hîrtii. Îmbrăcase un costum cusut la Londra, dar îl purta cu acoperămîntul tradiţional pe cap. Cînd s-au urcat şi şi-au ocupat locurile, nu s-a uitat niciodată măcar. În schimb, a făcut un semn neglijent cu mîna unuia dintre oamenii lui. Peste cîteva clipe, motorul a tuşit. Stomacul lui Adrianne a făcut o mică tumbă atunci cînd avionul şi-a ridicat botul în aer.

– Mama!

– În curînd, vom fi deasupra norilor. Phoebe vorbea cu voce joasă, fericită că Abdu le ignora. Ca şi păsările, Addy. Uite! Jaquir dispare, spunea ea, rămînînd cu obrazul lipit de cel al fetiţei.

Lui Adrianne îi venea să vomite, dar se temea, pentru că tatăl ei era acolo. Hotărîtă, îşi încleştă dinţii, înghiţi din greu şi se uită cum fuge pămîntul în jos. După puţin timp, agitaţia din stomacul ei se linişti. Venise rîndul lui Phoebe să pălăvrăgească. Vorbea încet şi vocea ei o legăna pe Adrianne. În timp ce fiica ei îi adormi cu capul pe umăr, Phoebe se uită în jos la apele albastre ale Mediteranei şi se rugă.

Parisul era o sărbătoare pentru toate simţurile. Adrianne se agăţă de mîna mamei ei şi privi în jur în timp

ce se grăbeau să iasă din aeroport. Întotdeauna crezuse că poveştile mamei despre alte locuri nu erau decît basme. Îi plăcuseră ca atare, le visase ca atare. Acum trebuia să treacă pragul unei lumi care existase doar în imaginaţia ei.

Chiar şi mama ei era altfel. Îşi scosese *abaaya* şi vălurile. Sub ele purta un costum occidental de aceeaşi culoare cu ochii ei. Părul fusese lăsat liber, minunat de roşu, pe umeri. Chiar vorbise cu un bărbat, un străin, cînd trecuseră prin vamă. Adrianne se uitase cu teamă spre tatăl ei, aşteptînd pedeapsa. Dar el nu făcuse nimic.

Aici, femeile mergeau uneori singure, alteori braţ la braţ cu bărbaţii. Purtau fuste şi pantaloni strîmţi, care le arătau picioarele. Mergeau cu capul sus, legănîndu-şi şoldurile, dar nimeni nu se uita la ele. Spre uimirea ei, văzu un cuplu îmbrăţişîndu-se şi sărutîndu-se, în timp ce oamenii ceilalţi treceau în jurul lor. Nu era nici un *matawain* cu bici şi cu barba vopsită cu henna, care să le aresteze.

Soarele apunea cînd ieşiră din aeroport. Adrianne se aştepta să audă chemarea la rugăciune, dar nu se întîmplă nimic. Era zăpăceală mare, dar parcă mai iute şi ceva mai organizată decît înghesuiala din aeroportul din Jaquir. Oamenii se grăbeau să ia taxiuri, femei şi bărbaţi împreună, fără ruşine sau secrete. Phoebe trebui s-o tragă în limuzină, pe cînd ea se străduia să vadă mai mult.

Se vezi pentru prima oară Parisul la apusul soarelui! De cîte ori se va gîndi la acest oraş, Adrianne îşi va aminti minunea primei vederi, cînd lumina era prinsă între zi şi noapte. Clădirile se ridicau împodobite, parcă feminine, strălucind roz, auriu şi alb în lumina soarelui care apunea. Maşina se repezi pe bulevard, intrînd repede în inima oraşului. Dar nu viteza o buimăci, lăsînd-o fără suflare.

Se gîndea că acolo va fi muzică. Într-un asemenea loc trebuia să fie muzică. Dar nu riscă să ceară voie să

lase jos fereastra. În schimb, lăsă muzica să cînte în capul ei, grandioasă, minunată, în timp ce mergeau de-a lungul Senei.

Perechile se plimbau, mînă în mînă, iar părul şi fustele scurte ale femeilor fluturau în briza care mirosea a apă şi a flori. Mirosea a Paris. Văzu cafenele, unde oamenii se îngrămădeau în jurul unor măsuţe rotunde şi beau din pahare care sclipeau roşu şi aprins, ca şi lumina soarelui.

Dacă i s-ar fi spus că avionul le dusese pe o altă planetă şi în alt timp, ar fi crezut.

Maşina se opri la hotel. Adrianne aşteptă ca tatăl ei să coboare şi întrebă:

– Putem să vedem mai mult, mai tîrziu?

– Mîine.

Phoebe îi strînse mîna aşa de tare, încît şi-o trase înapoi.

– Mîine.

Se străduí să nu tremure în aerul parfumat al serii. Hotelul semăna cu un palat şi se săturase de palate.

Împreună cu servitorii, gărzile de corp şi secretarii ocupau un întreg etaj la *Crillon*. Spre dezamăgirea lui Adrianne, ea şi mama ei au fost duse repede în apartamentul lor şi lăsate singure.

– Nu putem să mergem să cinăm în locul acela numit *La Maxim*?

– Nu în seara asta, draga mea.

Phoebe se uită prin gaura cheii. Un paznic fusese deja instalat acolo. Exista un harem chiar şi la Paris. Cînd se întoarse, chipul îi era palid, dar zîmbea şi se străduia să-şi păstreze vioiciunea vocii.

– O să ni se trimită sus ceva. Orice vrei.

– Aici nu este altfel decît în Jaquir.

Se uită în jurul ei, la apartamentul elegant. Ca şi apartamentele femeilor, era luxos şi izolat. Spre deosebire

de acestea, avea ferestrele deschise. Traversă camera şi privi oraşul. Luminile se aprinseseră, dînd un aer festiv, de poveste. Era la Paris, dar nu avea voie să facă parte din el. Ca şi cînd i s-ar fi dat cea mai frumoasă bijuterie din lume şi i s-ar fi îngăduit să o privească doar cîteva clipe înainte de a-i fi luată şi încuiată într-un seif.

– Addy, trebuie să ai răbdare.

Ca şi fiica ei, Phoebe se simţea atrasă spre fereastră, spre lumini, spre viaţa de pe străzi. Numai că dorinţa ei era mai puternică pentru că ea fusese odată liberă.

– Mîine... mîine va fi cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

O trase spre ea pe Adrianne ca să o sărute.

– Ai încredere în mine, nu-i aşa?

– Da, mamă.

– Am să fac ceea ce este mai bine pentru tine, jur! Îmbrăţişarea ei deveni mai puternică, apoi îi dădu brusc drumul lui Adrianne. Acum admiră priveliştea. Vin imediat înapoi.

– Unde te duci?

– Numai pînă în camera de alături, te asigur. Îi zîmbi, sperînd că aceasta le va linişti pe amîndouă. Uită-te pe fereastră, fetiţo. Parisul este frumos la ora asta.

Phoebe închise uşa dintre salon şi dormitorul ei. Era riscant să folosească telefonul. Zile întregi încercase să se gîndească la o cale mai bună, mai sigură. Deşi simţea nevoia, nu se atinsese de tranchilizante şi nici nu băuse de cînd Abdu o anunţase că vor pleca. Mintea ei era mai limpede decît fusese în ultima vreme. Atît de limpede, încît parcă o durea. Totuşi, nu găsise altă cale decît telefonul. Singura ei speranţă era ca Abdu să nu bănuiască de trădare o femeie care îi suportase abuzurile atîta vreme.

Ridică receptorul. Îl simţea străin în mînă, ca pe ceva din alt veac. Aproape că-i veni să rîdă. Era o femeie în

toată firea, din secolul XX, dar trecuseră aproape zece ani de cînd nu mai pusese mîna pe un telefon. Degetele îi tremurau pe cînd forma numărul. Vocea îi răspunse în franceză.

– Vorbiți englezește?

– Da, doamnă. Ce doriți?

Exista un Dumnezeu, se gîndi ea lăsîndu-se pe pat.

– Vreau să trimit o telegramă. Urgentă. În Statele Unite. La New York.

Adrianne stătea la fereastră, cu mîinile pe geam, ca și cum l-ar fi putut topi numai prin voința ei de a deveni o parte a lumii de afară. Ceva nu era în regulă cu mama ei. Cel mai tare se temea că Phoebe e bolnavă și că vor fi trimise amîndouă înapoi în Jaquir. Știa că, dacă vor pleca acum, nu va mai vedea niciodată un loc cum este Parisul. Nu va mai vedea femeile cu picioarele lor goale și cu chipurile machiate și nici clădirile înalte cu sutele lor de lumini. Se gîndi că tatăl ei ar fi încîntat ca ea să fi văzut dar să nu fi pipăit, să fi mirosit, dar să nu fi gustat. Ar fi fost încă un mijloc de a o pedepsi pentru că este femeie și că are sîngele amestecat.

Și, ca și cum gîndurile ei l-ar fi chemat, el intră pe ușă în apartament. Adrianne se întoarse. Era micuță pentru vîrsta ei, delicată ca o păpușă. Deja se vedeau pe chipul ei urme ale frumuseții brune, exotice, datorate sîngelui beduin. Abdu însă văzu doar o fetiță subțire, cu ochii mari și cu gura exprimînd încăpățînare. Ca întotdeauna, ochii lui înghețară numai privind-o.

– Unde este mama ta?

– Acolo.

El începu să se îndrepte spre ușă. Adrianne făcu un pas repede înainte.

– Putem să ieșim în seara asta?

El îi aruncă o privire scurtă, dezinteresată.

– O să rămîneți aici.

Pentru că era încă mică, ea stărui acolo unde alții ar fi dat înapoi.

– Nu e tîrziu. Soarele abia a apus. Bunica mi-a spus că sînt multe de făcut la Paris noaptea.

El se opri. Rareori îndrăznea să-i vorbească, iar el o asculta încă și mai rar.

– O să rămîneți înăuntru. Tu te afli aici numai pentru că eu am permis acest lucru.

– De ce ai făcut-o?

Faptul că avusese îndrăzneala să-l întrebe îl făcu să-și îngusteze ochii.

– Motivele mele nu te privesc. Să știi că dacă îmi amintești de prezența ta prea des am să mă lipsesc de ea.

O combinație de ciudă și mînie făcu ochii lui Adrianne să strălucească.

– Sînt sînge din sîngele tău, spuse ea încet. Ce motiv ai să mă urăști?

– Ești sînge din sîngele ei.

Și se întoarse să deschidă ușa.

Phoebe ieși repede din cameră. Era roșie la față, ochii i se rotunjiră și erau mari, ca ai unei căprioare care simte mirosul vînătorului.

– Abdu! Voiai să mă vezi? Am vrut să mă spăl după călătorie.

El îi văzu nervozitatea. Îi simți frica. Îi făcea plăcere faptul că ea nu se considera în siguranță nici chiar în afara zidurilor haremului.

– A fost aranjat un interviu. Vom lua micul dejun aici, la ora nouă, împreună cu reportera. Te vei îmbrăca potrivit cu situația și vei avea grijă să fie și ea pregătită.

Phoebe îi aruncă lui Adrianne o privire.

– Sigur. După interviu aș vrea să mergem la cumpă-

rături, poate să o duc pe Adrianne la un muzeu.

– Poţi să faci ce vrei între zece şi patru. Atunci o să am nevoie de tine.

– Mulţumesc. Îţi sîntem recunoscătoare pentru că ne-ai dat ocazia de a vizita Parisul.

– Vezi ca fata să-şi ţină limba, altfel o să vadă Parisul numai prin fereastra aceea.

După ce el plecă, Phoebe îşi îngădui să se aşeze.

– Addy, te rog, nu-l înfuria!

– Nu trebuie decît să *exist* ca să se înfurie!

Cînd îi văzu primele lacrimi, Phoebe îi întinse braţele.

– Eşti atît de mică! spuse ea legănînd-o pe Adrianne în braţele ei. Prea tînără pentru toate astea. Dar îţi promit să compensez totul. Privirea ei se concentră şi deveni dură. Jur că am să compensez totul.

Nu luase niciodată masa cu tatăl ei. Cu vigoarea celor opt ani ai ei, Adrianne trecuse uşor peste vorbele rostite în seara precedentă şi abia aştepta să înceapă prima zi la Paris.

Era dezamăgită că urmau să ia masa în apartament, dar nu spuse nimic. Îi plăcea prea mult noua ei rochie albastră şi haina asortată ca să se plîngă. Într-o oră, săptămîna ei la Paris va începe.

– Nu pot să vă spun ce recunoscătoare vă sînt pentru acest interviu, majestatea voastră.

Reportera, deja fermecată de Abdu, luă loc la masă. Adrianne îşi ţinea mîinile în poală, încercînd să nu se uite fix la ea.

Reportera avea părul foarte lung, drept, de culoarea piersicilor răscoapte. Unghiile de la mîini erau vopsite în roşu, ca şi gura, iar rochia avea aceeaşi nuanţă, era strînsă

pe corp şi-i dezvelea coapsele atunci cînd încrucişa picioarele. Vorbea engleza cu accent franţuzesc, rulînd „r"-urile. Pentru Adrianne era la fel de exotică şi de fascinantă ca o pasăre din junglă.

– Ne face plăcere, domnişoară Grandeau.

Abdu făcu semn după cafea. Un servitor sări să se execute.

– Mă bucur că vă place la Paris.

– Întotdeauna îmi place la Paris. Abdu zîmbi într-un fel pe care Adrianne nu-l mai văzuse. Părea deodată accesibil. Atunci, ochii lui trecură peste ea, ca şi cum scaunul ei ar fi fost gol. Soţia mea şi cu mine vom participa la balul din seara aceasta.

– Societatea pariziană abia aşteaptă să vă salute pe dumneavoastră şi pe frumoasa dumneavoastră soţie. Domnişoara Grandeau se întoarse spre Phoebe: Fanii dumneavoastră sînt încîntaţi, majestate. S-au simţit abandonaţi în favoarea dragostei.

Cafeaua o arse pe Phoebe pe gît, dar ea zîmbi. Ar fi dat oricare dintre bijuteriile ei pentru un whisky.

– Oricine a fost vreodată îndrăgostit înţelege că nu există sacrificiu sau risc prea mare.

– Pot să vă întreb dacă nu regretaţi că aţi renunţat la cariera înfloritoare de vedetă de cinema?

Phoebe se uită la Adrianne şi ochii ei se încălziră.

– Cum să regret cînd am atît de mult?

– E ca într-un basm, nu-i aşa? O femeie frumoasă răpită de un şeic din deşert şi dusă într-o ţară misterioasă şi exotică. O ţară, adăugă domnişoara Grandeau, care devine în fiecare zi tot mai bogată datorită petrolului. Ce părere aveţi, îl întrebă ea pe Abdu, despre occidentalii care vă invadează ţara?

– Jaquir este o ţară mică, dar care găseşte că progresul pe care-l aduce petrolul este binevenit. Totuşi,

ca rege, am datoria să păstrez cultura noastră, deschizînd în acelaşi timp porţile progresului.

– Este clar că aveţi afecţiune faţă de Occident, din moment ce v-aţi îndrăgostit de o americancă şi v-aţi căsătorit cu ea. Majestatea voastră, este adevărat că mai aveţi o soţie?

El ridică un pahar de cristal plin cu suc. Expresia lui părea uşor amuzată, dar degetele strîngeau puternic paharul. Nu suporta să fie interogat de o femeie.

– Religia mea permite unui bărbat să aibă patru soţii, cîtă vreme le poate trata la fel.

– Mişcarea de eliberare a femeilor devenind tot mai puternică în Statele Unite şi în Europa, credeţi că această diferenţă între culturi va provoca probleme pentru ţările care vin în Orientul Mijlociu cu afaceri?

– Sîntem diferiţi, domnişoară, în îmbrăcăminte, în credinţe. Poporul din Jaquir ar fi la fel de şocat de faptul că în ţara dumneavoastră i se permite unei femei să fie intimă cu un bărbat înainte de căsătorie. Această diferenţă nu va împiedica realizarea intereselor financiare de ambele părţi.

– Nu.

Domnişoara Grandeau nu era acolo ca să discute politică. Cititorii ei doreau să ştie dacă Phoebe Spring era încă frumoasă. Dacă avea încă o căsătorie romantică. Tăie o bucată din clătită şi-i zîmbi lui Adrianne. Fetiţa era remarcabilă, avea ochii negri, arzători, ai regelui şi gura plină, sculpturală, a lui Phoebe. Deşi coloratura vorbea despre strămoşii beduini, avea chipul mamei ei. Trăsăturile erau mai mici, mai delicate decît cele ale femeii care fusese cîndva supranumită „regina amazoană a filmului". Puritatea structurii osoase, profilul uluitor şi vulnerabilitatea evidentă erau însă prezente.

– Prinţesă Adrianne, ce simţi ştiind că mama ta a

fost considerată cea mai frumoasă femeie de pe ecran?

Adrianne ezită. Privirea grea, scurtă, a tatălui ei o făcu să-şi revină.

– Sînt mîndră de ea. Mama mea este cea mai frumoasă femeie din lume.

Domnişoara Grandeau rîse şi mai luă o bucată de clătită.

– Cu greu ai găsi pe cineva care să te contrazică. Poate că într-o zi ai să-i calci pe urme la Hollywood. Credeţi că o să mai faceţi încă un film, majestate?

Phoebe înghiţi încă puţină cafea şi se rugă să nu-i vină greaţă.

– Pentru mine, mai importantă este familia. Luă mîna lui Adrianne pe sub masă. Sigur că sînt încîntată că am fost rugată să vin aici, să-mi văd vechii prieteni. Dar alegerea pe care am făcut-o eu este – aşa cum aţi spus – în favoarea dragostei.

Ochii ei îi întîlniră, peste masă, pe ai lui Abdu şi-i susţinu privirea.

– Acolo unde este dragoste, o femeie poate să facă orice.

– Ceea ce a pierdut Hollywood-ul a cîştigat Jaquir-ul. Se vorbeşte mult despre faptul că veţi purta *Soarele şi Luna* diseară. Este considerată una dintre cele mai mari comori din lume. Ca toate marile bijuterii, acest colier are legende şi oamenii sînt dornici să-l vadă. Îl veţi purta?

– *Soarele şi Luna* sînt darul pe care mi l-a făcut soţul meu atunci cînd ne-am căsătorit. În Jaquir, este considerat a fi preţul miresei, un fel de zestre inversată. După Adrianne, este cel mai preţios cadou pe care mi l-a oferit Abdu. Se uită din nou la el, cu o urmă de provocare. Sînt mîndră să-l port.

– Nu va exista nici o femeie pe lume care să nu vă invidieze diseară.

Cu mîna lui Adrianne încă într-a ei, Phoebe zîmbi.

– Pot să spun doar că abia aştept această seară, mai mult decît pe altele. Va fi minunată!

Ochii ei întîlniră din nou privirea lui Abdu.

– *Inshallah.*

Aşa cum bănuise Phoebe, aveau două gărzi de corp şi un şofer pentru a pleca din hotel. Repurtase prima victorie şi era în culmea fericirii. Se oprise la recepţie şi ceruse paşaportul ei, pe care era trecută Adrianne, ca fiind copilul ei minor. Gărzile stăteau de vorbă, crezînd probabil că se informa asupra unui serviciu oarecare şi nu observaseră că funcţionarul revenise din biroul din spate şi-i dăduse documentul îmbrăcat în piele. Îi venea să plîngă de bucurie şi simţi prima sclipire de mîndrie după atîţia ani, dar se stăpîni, ca să nu se trădeze. De fapt nu avea nici un plan, doar o hotărîre aprigă. Alături de ea, în limuzină, Adrianne era în culmea emoţiei. Acum erau cu adevărat la Paris, puteau să petreacă ore întregi în oraş înainte de a trebui să se întoarcă la hotel. Voia să se urce în Turnul Eiffel, să stea într-o cafenea, să se plimbe şi să asculte muzica oraşului, pe care doar şi-o închipuise.

– O să facem nişte cumpărături.

Gura lui Phoebe era atît de uscată, încît trebui să-şi forţeze limba să se mişte.

– La *Dior*, *Chanel*... Să vezi toate rochiile acelea frumoase, Addy! Culorile, materialele. Dar trebuie să stai lîngă mine, să nu te dezlipeşti de mine. Nu vreau să te pierd. Să nu hoinăreşti, promite-mi!

– Promit!

Adrianne simţea că propriii ei nervi se încordează. Atunci cînd mama ei vorbea aşa, foarte repede, cuvintele

încălecîndu-se, urma întotdeauna o depresie. Atunci devenea atît de tăcută, atît de îndepărtată, închisă în ea însăşi şi indiferentă faţă de ceilalţi, încît o îngrozea pe Adrianne. Speriată de ceea ce ştia că o să se întîmple, Adrianne se abţinu să vorbească, stînd lipită de Phoebe, în timp ce erau escortate prin cele mai exclusive magazine din Europa.

Parcă era alt vis, diferit de viziunea Parisului în apus. Saloanele erau strălucitoare, cu măsuţe aurii şi scaune îmbrăcate în catifea. În fiecare dintre ele fuseseră invitate cu respectul de care Adrianne nu se bucurase în propria ei ţară. Femei cu feţe amabile îi vorbeau blînd, o serveau cu limonadă sau ceai şi cu prăjiturele dulci, iar manechine cu picioare subţiri, şi trupuri fragile defilau îmbrăcate în modelele cele mai moderne.

Phoebe comanda cu degajare zeci de rochii de cocktail, cu cordoane subţiri şi şiraguri de perle, costume fine din mătase şi in. Dacă planul ei reuşea, nu va purta niciodată nimic din ceea ce cumpărase cu nepăsare. I se părea ca un fel de dreptate, cea mai mică şi mai dulce dintre răzbunări. Trecea din salon în salon, încărcînd gărzile cu cutii şi pungi.

– Vom merge la Luvru înainte de masă, îi spuse ea lui Adrianne, pe cînd se instalau din nou în limuzină. Se uită la ceas, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii.

– O să mîncăm într-o cafenea?

– O să vedem. Căută mîna lui Adrianne. Vreau să fii fericită, draga mea. Fericită şi în siguranţă. Numai asta contează.

– Îmi place să fiu cu tine.

În ciuda prăjiturelelor, a ceaiurilor şi limonadei care le fuseseră servite, îi era foame, dar nu voia să spună.

– Sînt atîtea de văzut! Cînd îmi povesteai despre locuri ca acestea, credeam că născocesti. E mai frumos

ca într-o poveste.

Phoebe deschise ochii ca să se uite pe fereastră. Mergeau de-a lungul rîului, în cel mai romantic oraş din lume. Deschise fără grijă fereastra şi trase adînc aer în piept.

– Addy, simţi mireasma?

Rîzînd, Adrianne se apropie de ea ca un căţeluş şi lăsă vîntul să-i bată pe faţă.

– Apa?

– Libertatea, şopti Phoebe. Vreau să-ţi aminteşti mereu clipa asta.

Cînd limuzina se opri, Phoebe coborî încet, ca o regină, fără să le arunce nici o privire gărzilor. Cu Adrianne de mînă, intră în Luvru. Se aflau acolo o mulţime de oameni, studenţi, turişti, îndrăgostiţi. Adrianne îi găsi la fel de fascinanţi ca şi lucrările de artă pe care i le arăta mama ei pe măsură ce treceau prin galerii. Vocile răsunau sub tavanele înalte, o varietate de tonuri şi accente. Văzu un bărbat cu părul la fel de lung ca al unei femei, cu blugi rupţi la genunchi şi care ducea în spate un rucsac ponosit. Cînd o surprinse privindu-l, el îi zîmbi şi-i făcu cu ochiul, ridicînd două degete în formă de V. Jenată, Adrianne lăsă ochii în jos.

– Ce multe s-au schimbat! spuse Phoebe. Parcă ar fi altă lume. Felul cum se îmbracă oamenii, felul cum vorbesc... Parcă aş fi Rip Van Winkle.

– Cine?

Scoţînd un sunet foarte apropiat de plîns, Phoebe se aplecă şi o îmbrăţişă.

– E doar o poveste.

Îndreptîndu-se, aruncă o privire spre gărzi. Erau la cîţiva paşi în spate, plictisiţi.

– Vreau să faci exact ce îţi spun, şopti Phoebe. Nu pune întrebări. Stai aproape de mine.

Înainte ca Adrianne să răspundă, Phoebe o împinse într-un grup de studenți. Mergînd repede, împingînd și îmbrîncind la nevoie, își făcu drum printre ei, apoi o luă la fugă pe un coridor lung.

În spatele ei se auzeau strigăte. Fără să încetinească ritmul, o strînse pe Adrianne lîngă ea și o luară în jos pe scări. Avea nevoie de o ușă, orice ușă care să dea afară. Dacă ajungea în stradă și reușea să ia un taxi, avea o șansă. Cînd în fața ei se deschise un coridor, îl străbătu în fugă, tăind calea vizitatorilor și a personalului. Nu avea importanță, dacă astfel ajungea afară din clădire sau dacă se adîncea și mai mult în ea. Trebuia să scape de gărzi. Auzi zgomot de pași fugind în urma ei și alergă orbește, ca un iepure care încearcă disperat să scape de o vulpe.

În timpul fugii, picturile parcă zburau pe lîngă ea. Răsuflarea ei grăbită se îngreună și mai mult pe cînd trecea în fugă pe lîngă cele mai prețioase lucrări de artă din lume. Oamenii se uitau după ea. Părul îi căzuse din cocul îngrijit și îi flutura ușor pe umeri. Văzu ușa și aproape că se împiedică. Apucînd-o pe Adrianne, cu inima bătîndu-i cu putere, ieși din clădire. Dar nu se opri din fugă.

Simțea din nou mirosul rîului și al libertății. Se opri, încercînd să-și tragă suflarea, o femeie frumoasă, îngrozită, ținînd de mînă un copil. Trebui doar să ridice mîna și un taxi trase lîngă trotuar.

– La aeroportul *Orly*, reuși ea să spună, uitîndu-se la stînga și la dreapta, în timp ce o împingea pe Adrianne înăuntru. Repede, vă rog, repede!

– Da, doamnă. Șoferul își duse mîna la șapcă, apoi apăsă pe accelerație.

– Mama, ce-i asta? De ce am fugit? Unde mergem?

Phoebe își acoperi fața cu mîinile. Acum nu mai era cale de întoarcere.

– Ai încredere în mine, Addy. Încă nu pot să-ți explic.

Cînd Phoebe începu să tremure, Adrianne se ghemui lîngă ea. Ieşiră din Paris agăţate una de cealaltă.

Buzele lui Adrianne tremurară cînd auzi zgomotul avioanelor.

– Ne întoarcem în Jaquir?

Phoebe scoase portofelul, dîndu-i şoferului, fără să se gîndească, dublul sumei pe care o ceruse. O stăpînea încă frica şi avea un gust metalic, neplăcut, în gură. O va omorî, dacă o va prinde acum. O va omorî, apoi îşi va potoli setea de răzbunare rămasă pe Adrianne.

– Nu!

Se lăsă pe vine, astfel ca faţa ei să fie la aceeaşi înălţime cu a lui Adrianne.

– Nu ne mai întoarcem niciodată în Jaquir.

Se uită peste umăr sigură că Abdu va apărea din vreo maşină şi astfel vorbele ei vor deveni o minciună.

– Te duc în America, la New York. Crede-mă, Addy, o fac pentru că te iubesc. Acum vino repede.

O trase pe Adrianne înăuntru. Timp de o clipă, zgomotul şi agitaţia o zăpăciră. De ani de zile nu mai fusese singură undeva. Chiar şi înainte de a se căsători, călătorise însoţită de ziarişti, secretare şi garderobiere. Panica aproape că o înecă, pînă cînd simţi degetele mici şi încordate ale lui Adrianne împletite cu ale ei.

Pan American. O rugase pe Celeste să îi trimită biletele la ghişeul companiei *Pan American.* Grăbindu-se spre ghişeu, Phoebe se rugă ca prietena ei să fi reuşit. La ghişeu îşi scoase paşaportul din geantă şi-l dădu funcţionarului cu cel mai strălucitor surîs al ei.

– Bună ziua. Mă aşteaptă două bilete pentru New York.

Zîmbetul îl zăpăci pînă într-atît, încît clipi.

– Da, doamnă.

Năucit de prezenţa starului, prelungi formalităţile.

– Am văzut filmele dumneavoastră. Sînteți minunată.

– Mulțumesc.

Simțea curajul revenindu-i. Nu fusese uitată.

– Biletele sînt în ordine?

– Poftim? A, da, da.

Puse niște ștampile și mai scrise ceva.

– Numărul zborului dumneavoastră, spuse el, arătînd spre bilet. Poarta... Mai aveți patruzeci și cinci de minute.

Atunci cînd își luă biletele și le puse în geantă, avea palmele umede de sudoare.

– Mulțumesc.

– Așteptați, vă rog!

Ea îngheță, întrebîndu-se dacă să fugă, în timp ce o lua pe Adrianne de mînă.

– Îmi dați un autograf?

Își apăsă degetele pe ochi, izbucnind în rîs.

– Sigur. Sînt încîntată. Cum vă cheamă?

– Henri, doamnă.

Îi dădu o foaie de hîrtie.

– Nu am să vă uit niciodată.

Ea semnă, ca întotdeauna, cu o grafie largă.

– Crede-mă, Henri, nici eu nu am să te uit niciodată.

Îi dădu autograful și-i zîmbi.

– Hai, Adrianne. Să nu pierdem avionul. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Celeste, spuse ea. Ne va întîmpina la New York, Addy. E prietena mea cea mai bună.

– Ca Duja?

– Da.

Străduindu-se să se calmeze, se uită în jos, reușind să zîmbească iar.

– Da, așa cum e Duja pentru tine. Ea o să ne ajute.

Aeroportul nu o mai interesa pe Adrianne. Era foarte speriată din cauza feței foarte albe a mamei ei și a mîinii care tremura.

– El o să fie furios.

– Nu o să-ți facă nici un rău. Phoebe se opri din nou și o luă pe Adrianne pe după umeri. Te asigur că, indiferent ce va trebui să fac, nu se va atinge niciodată de tine.

Atunci, încordarea tuturor acelor zile și nopți cît așteptase cedă. Cu o mînă apăsîndu-și stomacul greu, alergă cu Adrianne spre toaleta pentru femei și vomită violent.

– Mama, te rog!

Îngrozită, Adrianne se agăță de talia lui Phoebe, în timp ce aceasta se apleca peste vasul WC-ului.

– Trebuie să mergem înapoi înainte ca el să afle. O să spunem că ne-am pierdut, că ne-am despărțit. El o să fie doar puțin furios. Spunem că a fost vina mea. O să spun că eu am fost de vină.

– Nu se poate. Phoebe se sprijini de ușa cabinei și așteptă să-i treacă greața. Nu se poate să ne întoarcem. El voia să te trimită de acasă, fetițo.

– Să mă trimită?

– În Germania.

Cu o mînă nesigură, Phoebe găsi o batistă și-și șterse fața umedă.

– Nu am să-l las să te trimită nicăieri sau să te căsătorească cu un bărbat care să fie ca el. Mai calmă, Phoebe îngenunche și-și înconjură fiica cu brațele. Nu vreau să te văd trăindu-ți viața așa cum a trebuit eu s-o duc pe a mea. Aș muri.

Încet, frica din ochii lui Adrianne se șterse. În cabina mică, unde mirosea încă a vomă, trecură amîndouă într-o altă etapă a vieții lor. Cu blîndețe, Adrianne o ajută pe Phoebe să se ridice.

– Te simți mai bine? Ține-te de mine.

Phoebe era doar ceva mai palidă atunci cînd se urcară în avion. Se așezară în sfîrșit pe scaunele lor, își puseră centurile de siguranță și ascultară zgomotul motoarelor.

Inima nu îi mai bătea atît de tare. Acum mai simțea doar ceva ca bătăile unei tobe în cap, care îi amintea de căldura apăsătoare din harem. Avea încă un gust neplăcut în gură. Închise ochii.

– Doamnă? Pot să vă servesc pe dumneavoastră și pe domnișoara cu o băutură după ce decolăm?

– Da. Nu se osteni să deschidă ochii. Pentru fiica mea ceva rece și dulce.

– Și dumneavoastră?

– Scotch, spuse ea sfîșiată. Unul dublu.

Capitolul 6

Celeste Michaels aprecia drama bună. Pe cînd era copil, se hotărîse să devină actriță, nu doar actriță, ci star. Cu implorări, linguşiri, îmbufnări şi mîngîieri, obținuse ca părinții ei să-i plătească lecțiile de actorie, deşi credeau cu indulgență că fetița lor are doar o toană. Au continuat să creadă acest lucru chiar şi atunci cînd au condus-o pe Celeste la audiții, repetiții şi spectacole la teatrul comunității. Andrew Michaels era contabil şi prefera să privească viața ca pe un bilanț de pierderi şi profituri. Nancy Michaels era o gospodină frumoasă, căreia îi plăcea să facă dulciuri exotice pentru evenimentele sociale organizate de biserică. Amîndoi credeau, chiar şi după ce teatrul a început să facă parte din viața lor, că mica Celeste va depăşi dragostea ei pentru farduri şi chemări la rampă.

La cincisprezece ani, Celeste hotărîse că se născuse pentru a fi blondă şi îşi vopsise părul de un castaniu insipid în blond auriu, care va deveni marca ei. Mama ei țipase, tatăl îi ținuse predici. Părul lui Celeste a rămas blond. Şi a obținut rolul lui Marion în producția şcolară a piesei *The Music Man*.

O,dată, Nancy i s-a plîns lui Andrew că ar fi putut să se descurce mai bine dacă Celeste ar fi mers cu băieții şi ar fi băut în loc să citească Shakespeare şi Tennessee

Williams.

A doua zi după ce a obținut diploma de la liceu, Celeste s-a mutat din liniștitul New Jersey al copilăriei ei în Manhattan. Părinții au privit-o plecînd cu un amestec de ușurare și neputință.

A dat probe, a muncit ca să cîștige destul cît să plătească lecțiile de actorie și chiria camerei de la etajul patru, fără lift, la un restaurant ieftin, făcînd hamburgeri și ouă prăjite. S-a căsătorit la douăzeci de ani, relația a început cu un trăsnet și s-a terminat cu suspine peste un an de zile. Atunci a început Celeste să nu se mai uite înapoi.

Peste numai zece ani, era regina teatrului, cu un șir de mari succese în urmă, trei premii *Tomy* și un apartament la ultimul etaj, cu vedere spre Central Park West. Le trimisese părinților ei, pentru ultima lor aniversare, un *Lincoln*, dar ei tot mai credeau că ea se va întoarce în New Jersey atunci cînd îi va ieși teatrul din cap și se va stabili la casa ei cu un băiat de treabă.

Dar acum, în timp ce se plimba prin holul aeroportului, binecuvînta relativul anonimat al actriței de teatru. Dacă oamenii ar fi remarcat-o, ar fi văzut o blondă atrăgătoare, bine făcută și de greutate medie. Nu ar fi văzut-o pe focoasa Maggie-Pisica sau pe ambițioasa Lady Macbeth. Dar asta numai dacă Celeste nu voia.

Se uită la ceas și se întrebă din nou dacă Phoebe era în avion.

Au trecut zece ani, se gîndi ea așezîndu-se pe un scaun și căutînd prin geantă o țigară. Deveniseră prietene apropiate foarte repede, atunci cînd Phoebe venise la New York pentru a face primul ei film. Celeste tocmai pusese capăt căsătoriei ei și nu era prea bine dispusă. Phoebe fusese ca o gură de aer proaspăt, amuzantă și dulce. Deveniseră ca două surori, își făceau vizite traversînd continen-

tul de la o coastă la alta cînd puteau, dar plăteau facturi uriaşe la telefon atunci cînd nu puteau călători.

Nimeni nu fusese emoţionată ca ea atunci cînd Phoebe fusese nominalizată pentru *Oscar*. Nimeni nu se bucurase mai mult atunci cînd Celeste cîştigase primul premiu *Tomy*.

Erau deosebite una de cealaltă în multe direcţii. Celeste era dură şi decisă, Phoebe era maleabilă şi încrezătoare. Fără să-şi dea seama, îşi oferiseră reciproc echilibru şi o prietenie pe care o doriseră amîndouă.

Apoi Phoebe se căsătorise şi zburase în regatul ei din deşert. Corespondenţa devenise sporadică după primul an, apoi se întrerupsese. Era dureros. Celeste nu ar fi recunoscut faţă de nimeni, dar faptul că Phoebe pusese treptat capăt prieteniei lor o durea foarte mult. La suprafaţă, părea că o luase filozofic. Avea o viaţă plină şi bogată şi încă de pe cînd era fetiţă în New Jersey îşi făcuse planul să înainteze singură pe drumul ei. Dar o parte din inima ei era mîhnită. De-a lungul anilor, Celeste continuase să îi trimită cadouri fetiţei pe care o considera fina ei şi se amuzase pe seama bileţelelor caraghioase şi formale prin care Adrianne o înştiinţa că le primise.

Avea disponibilitatea sufletească s-o iubească pe fetiţă. În parte deoarece se căsătorise cu teatrul şi pentru că din această dragoste nu rezultau copii. Şi în parte pentru că Adrianne era fetiţa lui Phoebe.

Celeste îşi termină ţigara, apoi scotoci într-o pungă de plastic şi scoase o păpuşă din porţelan cu părul roşu. Era îmbrăcată cu o rochie de catifea albastră garnisită cu alb. Celeste o alesese gîndindu-se că fetiţei îi va face plăcere să aibă o păpuşă cu aceeaşi culoare de păr ca al mamei ei.

Se anunţă sosirea avionului şi începu din nou să se plimbe. Nu va mai dura mult. Coborîrea din avion, trecerea

prin vamă. Îngrijorarea sîcîitoare pe care o simțea la baza craniului nu avea nici un motiv.

În afară de telegramă, care nu spunea mare lucru.

Celeste își amintea fiecare cuvînt și, ca o bună actriță, le împrumuta propria ei intonație.

CELESTE. AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU. TE ROG TRIMITE DOUĂ BILETE PENTRU NEW YORK LA GHIȘEUL PAN AMERICAN DE LA ORLY. PENTRU ZBORUL DE LA ORA 2 DE MÎINE. VINO LA AEROPORT DACĂ POȚI. NU AM PE ALTCINEVA. PHOEBE.

Le văzu în clipa în care trecură pe ușă, femeia înaltă, cu părul ei izbitor de roșu și fetița ca o păpușă. Mergeau strînse una în cealaltă, ținîndu-se de mînă, cu trupurile aproape lipite. Lui Celeste i se păru ciudat faptul că, pentru o clipă, nu putu să-și dea seama cine pe cine liniștea.

Atunci Phoebe își ridică ochii. Un șir de emoții trecură pe chipul ei, dar ușurarea era dominantă. Dar, înaintea acesteia, Celeste recunoscuse teroarea. Grăbindu-se, Celeste se îndreptă spre ea.

– Phoebe!

Celeste o strînse în brațe.

– Ce bine-mi pare că te văd iar!

– Celeste, slavă Domnului! Slavă Domnului că ești aici!

Disperarea o îngrijoră mai mult decît faptul că vorbele erau prost articulate din cauza băuturii. Avînd grijă să-și păstreze zîmbetul, se uită la Adrianne.

– Deci ea e Addy a ta.

Celeste puse ușor mîna pe părul fetiței, observînd ochii încercănați și semnele de oboseală. Își amintea de filmele cu supraviețuitorii unor dezastre, aceeași înfățișare fără vlagă, vulnerabilă și șocată.

– Ați făcut o călătorie lungă, dar acum e pe sfîrșite. Am o mașină afară.

– N-am să fiu niciodată în stare să te răsplătesc... începu Phoebe.

– Nu fi caraghioasă!

O mai strînse o dată pe Phoebe în brațe, apoi îi dădu lui Adrianne punga de plastic.

– Ți-am cumpărat un cadou ca să sărbătorim venirea ta în America.

Adrianne se uită la păpușă, adunînd destulă energie ca să-și treacă degetul pe tivul rochiței. Catifeaua îi amintea de Duja, dar era prea obosită ca să plîngă.

– E foarte frumoasă. Mulțumesc.

Surprinsă, Celeste ridică o sprînceană. Copila vorbea la fel de exotic și de străin pe cît arăta.

– Hai să luăm bagajele și să mergem acasă, ca să vă odihniți.

– Nu avem bagaje.

Phoebe aproape că se clătină, apoi se echilibră cu o mînă pe umărul lui Celeste.

– Nu avem nimic.

– Bine.

Întrebările puteau să mai aștepte, hotărî Celeste și o cuprinse pe Phoebe de talie. O privire o asigură că fetița se descurca singură.

– Hai acasă.

Spre deosebire de experiența de la Paris, Adrianne observă puține lucruri în drumul cu mașina de la aeroport pînă în Manhattan. În mașină era liniște și cald, dar ea nu putea să se destindă. Așa cum făcuse tot timpul zborului peste Atlantic, o privi cu grijă pe mama ei. Puse păpușa

pe care i-o dăduse Celeste sub braț și o ținu pe Phoebe de mînă cu hotărîre. Era prea epuizată ca să pună întrebări, totuși gata s-o ia la fugă.

– A trecut atît de mult timp! Phoebe privi în jur ca ieșită din transă. Un mic nerv de lîngă gură îi tot tresărea, iar ochii ei se întorceau de la o fereastră la alta.

– S-a schimbat. Și nu s-a schimbat.

– Întotdeauna poți conta pe New York.

Celeste suflă fumul și observă că Adrianne îi privea țigara cu ochii ei negri, fascinați.

– Poate că mîine Addy o să se plimbe prin parc sau o să facem împreună cumpărături. Te-ai dat vreodată în călușei, Adrianne?

– Ce este aceea?

– Sînt niște căluți de lemn pe care poți să călărești în timp ce se învîrtesc și cîntă muzica. În parcul lîngă care locuiesc.

Îi zîmbi lui Adrianne, observînd că Phoebe tresărea ori de cîte ori se oprea mașina. Dacă mama ei era un pachet de nervi, fetița părea un monument de stăpînire de sine. Ce Dumnezeu avea să-i spună unei fetițe care nu știa ce sînt călușeii?

– Nu puteați nimeri un timp mai potrivit pentru a veni la New York. Toate magazinele sînt împodobite de Crăciun.

Adrianne se gîndi la micul glob de sticlă și la fratele ei. Deodată îi veni să-și pună capul în poala mamei ei și să plîngă. Voia să meargă acasă, să o vadă pe bunica ei și pe mătușile ei, să simtă mirosurile din harem. Dar nu era cale de întoarcere.

– O să ningă? întrebă ea.

– Mai devreme sau mai tîrziu.

Nevoia de a lua fetița în brațe și de a o mîngîia o surprinse pe Celeste. Nu se socotise niciodată deosebit de maternă. Dar era ceva atît de trist și totuși puternic în

felul în care Adrianne mîngîia mîna lui Phoebe.

– Avem o vreme călduroasă. Dar nu cred că o să mai dureze. Observă cu uşurare că maşina încetinea. Am ajuns! spuse vioaie Celeste, cînd maşina trase lîngă trotuar. M-am mutat aici acum cinci ani, Phoebe. Mi se potriveşte atît de bine, încît vor trebui să-mi pună o bombă ca să mă scoată din casă!

Le conducea prin faţa portarului în holul elegantei şi vechii clădiri. Se mişcă repede, trăgîndu-le pe Phoebe şi pe Adrianne în lift. Pentru Adrianne era ca o călătorie înceată spre niciunde, copleşită cum era de oboseală. În avion se luptase cu somnul, trezindu-se mereu, ca să fie sigură că nimic nu o despărţea de Phoebe. Acum, era moleşită şi se plimba mecanic între cele două femei, prin apartamentul lui Celeste.

– O să-ţi arăt casa atunci cînd nu ai să fii atît de obosită.

Celeste îşi puse haina pe un scaun şi se întrebă ce naiba urma să facă.

– Cred că muriţi de foame. Să trimit după ceva sau vă fac o omletă?

– Nu pot să mănînc.

Phoebe se aşeză cu grijă pe canapea. Se simţea de parcă toate oasele din trupul ei urmau să se rupă dacă se mişca prea repede.

– Addy, ţi-e foame?

– Nu.

Chiar şi numai gîndul la mîncare îi întorcea stomacul pe dos.

– Săraca de ea pică din picioare! Celeste îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Adrianne. Ce-ai zice să dormi puţin?

– Du-te cu Celeste, spuse Phoebe înainte ca Adrianne să poată să protesteze. Ea o să aibă grijă de tine.

– Nu ai să pleci?

– Nu. Am să fiu aici cînd ai să te trezeşti. Phoebe o sărută pe amîndoi obrajii. Îţi promit.

– Hai, iubito.

Celeste aproape că o duse pe sus pe scări pe fetiţa istovită. Tot pălăvrăgind, o dezbrăcă de haine şi-i dădu jos pantofii, apoi o aranjă în pat.

– Ai avut o zi grea.

– Dacă el vine, ai să mă trezeşti ca să am grijă de mama?

Mîna lui Celeste ezită să mîngîie părul lui Adrianne. Pielea de sub ochi era încercănată de oboseală, dar ochii erau treji şi rugători.

– Da, fii liniştită. Neştiind ce altceva să facă, o sărută pe Adrianne pe frunte. Şi eu o iubesc, draga mea. O să avem grijă de ea.

Mulţumită, Adrianne închise ochii.

Celeste trase draperiile şi lăsă uşa întredeschisă. Cînd părăsi camera, Adrianne adormise deja. Phoebe adormise şi ea cînd Celeste coborî în linişte scările.

Pe Adrianne o trezi un coşmar. De la a cincea ei aniversare, avea din cînd în cînd acelaşi vis: visa că tatăl ei venea în camera mamei ei, auzea strigăte, plînsete şi zgomot de sticlă spartă. Se făcea că ea se strecura sub pat, cu mîinile pe urechi.

Se trezi cu faţa udă de lacrimi, înăbuşindu-şi un ţipăt, pentru că se temea să nu le deranjeze pe celelalte femei din harem. Dar nu se afla în harem. Nu mai ştia unde se află şi trebui să stea liniştită cîteva minute înainte ca întîmplările să se aranjeze în ordine în mintea ei.

Plecaseră la Paris cu un avion mic şi ei îi fusese

teamă. Oraşul parcă era scos dintr-o carte cu poveşti, cu oamenii lui ciudat îmbrăcaţi, şi apoi fuseseră prin magazine, cu culorile, mătăsurile, satinurile lor. Mama îi cumpărase o rochiţă roz cu un guler alb. Dar părăsiseră totul acolo. Nu se urcaseră în Turnul Eiffel. Dar fuseseră la Luvru. Şi fugiseră. Mamei îi fusese teamă şi vomitase.

Acum se aflau la New York, la doamna blondă care avea o voce frumoasă.

Nu voia să fie la New York. Voia să fie în Jaquir, cu Jiddah şi cu mătuşa Latifa şi cu verişoarele ei. Suspinînd, Adrianne se frecă la ochi şi coborî din pat. Voia acasă, acolo unde putea să recunoască miresmele, unde vocile vorbeau într-o limbă pe care o înţelegea. Luînd păpuşa pe care Celeste i-o dăduse ca s-o reconforteze, se duse s-o caute pe mama ei.

Auzi vocile atunci cînd ajunse în capul scărilor. Adrianne le coborî pînă la jumătate, oprindu-se acolo de unde putea s-o vadă pe mama ei şi pe Celeste stînd într-o cameră mare, albă, cu ferestre negre. Cu păpuşa în braţe, se aşeză şi ascultă.

– Nu am să pot niciodată să te răsplătesc.

– Nu fi proastă. Doar sîntem prietene, spuse Celeste şi cu un gest teatral respinse totul.

– Nu poţi să-ţi închipui ce mult am avut nevoie de o prietenă în toţi anii ăştia.

Prea agitată ca să stea locului, Phoebe se ridică, ţinînd paharul în mînă şi se plimbă prin cameră.

– Nu, nu pot, spuse Celeste încet, îngrijorată de nervozitatea pe care o simţea în fiecare mişcare spasmodică. Dar aş vrea să pot.

– Nu ştiu cu ce să încep.

– Ultima dată cînd te-am văzut, păreai radioasă, aveai o rochie din mile întregi de mătase albă şi tul şi purtai un colier ca din *O mie şi una de nopţi*.

– *Soarele şi Luna...*

Phoebe închise ochii, apoi luă o înghiţitură lungă de băutură.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Credeam că este un cadou, cel mai splendid simbol al dragostei la care poate visa o femeie. Dar atunci nu ştiam că fusesem cumpărată cu el.

– Ce tot spui?

– Nu am putut niciodată să te fac să înţelegi cum e viaţa în Jaquir.

Se întoarse. Ochii ei albaştri, strălucitori, erau injectaţi. Deşi băuse mult, avusese un somn neliniştit.

– Încearcă!

– La început, a fost cu adevărat minunat. Cel puţin aşa voiam să cred că era. Abdu era drăguţ, atent. Iar eu, puştoaica din Nebraska, devenisem regină. Pentru că lui Abdu i se părea important, am încercat să trăiesc după obiceiurile locale: îmbrăcăminte, atitudinea, toate lucrurile astea. Prima dată cînd mi-am pus vălul, m-am simţit sexy şi exotică.

– Ca în *O visez pe Jeannie*? Celeste pusese întrebarea zîmbind, dar Phoebe îi aruncă doar o privire albă. Lasă, e o glumă proastă!

– Nu mă deranja vălul. Mi se părea un lucru neînsemnat, iar Abdu insista să-l port doar cînd eram în Jaquir. Am călătorit mult în acel prim an, astfel încît mi se părea că trăiesc o aventură. Cît am fost însărcinată, am fost tratată ca o bijuterie preţioasă. Am avut complicaţii, iar Abdu nu ar fi putut fi mai drăgăstos şi mai îngrijorat decît a fost. Apoi am născut-o pe Adrianne. Mai vreau ceva de băut, spuse ea uitîndu-se la pahar.

– Serveşte-te!

Phoebe se duse la bar şi umplu paharul pînă la un milimetru de buza acestuia.

– Am fost surprinsă de faptul că Abdu s-a supărat. Era un copil atît de frumos şi de sănătos şi asta ca prin minune, pentru că era să avortez de două ori. Ştiam că el vorbise întruna despre un fiu, dar nu mă aşteptasem să fie chiar furios pentru că aveam o fiică. A fost dureros. Am avut o naştere foarte lungă şi grea şi sentimentele lui faţă de copil mă depărtau de el. Ne-am certat groaznic chiar acolo, în spital. Apoi a mers tot mai rău; şi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult atunci cînd doctorii ne-au spus că nu voi mai avea alţi copii.

Phoebe îşi turnă alt pahar, înfiorîndu-se pe măsură ce alcoolul îi pătrundea în corp.

– S-a schimbat, Celeste. Mă învinovăţea nu numai pentru că-i dădusem o fiică pe care nu o dorea, dar şi pentru că îl sedusesem şi-l abătusem de la calea datoriei şi a tradiţiei.

– Tu l-ai sedus? Ce scîrbă! Celeste îşi scoase pantofii. Nu ţi-a lăsat nici o şansă, te-a copleşit cu sute de trandafiri albi, a cumpărat restaurante, ca să puteţi să luaţi cina în intimitate. Te dorea şi a făcut tot ce se putea ca să fie sigur că o să te aibă.

– Nimic din toate astea nu a contat. Vedea în mine o încercare, un fel de test la care căzuse şi mă ura pentru acest lucru. În Adrianne a văzut o pedeapsă, nu un dar, o pedeapsă pentru că se căsătorise cu o occidentală, creştină şi actriţă. Nu a vrut să aibă nimic de a face cu ea şi cît mai puţin cu putinţă cu mine. Am fost mutată în harem şi trebuia să fiu recunoscătoare că nu divorţase de mine.

– Harem? Vrei să spui că erau numai femei? Văluri şi rochii?

Phoebe se aşează din nou, ţinînd paharul între palme.

– Nu este nimic romantic acolo. Apartamentele femeilor! Stai acolo zile nesfîrşite, iar ele vorbesc doar despre sex şi naşteri şi modă. Statutul tău depinde de numărul

băieților cărora le-ai dat naștere: O femeie care nu poate să aibă copii este demnă de milă.

– E clar că nici una dintre ele nu a citit-o pe Gloria Steinem! exclamă Celeste.

– Femeile nu citesc deloc. Nu lucrează, nu conduc mașina. Nu ai nimic de făcut decît să stai și să bei ceai și să aștepți să se termine ziua. Sau ieși în oraș cu grupul pentru cumpărături, acoperită din cap pînă în picioare cu negru, ca să nu atragi nici un bărbat.

– Nu, zău, Phoebe!

– Ăsta-i adevărul. Peste tot vezi poliția religioasă. Poți să fii biciuită pentru că ai spus ceva greșit, pentru că ai făcut ceva greșit, pentru că ai purtat ceva ce nu trebuia. Nu poți nici să vorbești cu un bărbat care nu e un membru al familiei tale. Nici o vorbă.

– Phoebe, sîntem în 1971!

– Nu în Jaquir.

Își apăsă mîna pe ochi aproape hohotind de rîs.

– În Jaquir timpul nu există. Celeste, îți spun că am pierdut aproape zece ani din viața mea. Uneori mi se pare că ar fi o sută, alteori doar cîteva luni. Abdu și-a luat o a doua soție. Legea îi permite. Legea bărbaților.

Celeste scoase o țigară din vasul de porțelan de pe măsuța joasă. Se uită lung la ea, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce îi spunea Phoebe.

– Am citit niște articole. Au fost cîteva despre tine și Abdu în ultimii ani. Nu ai vorbit niciodată despre asta.

– Nu puteam. Mi se permitea să vorbesc cu ziariștii numai pentru că el dorea publicitate pentru dezvoltarea afacerilor cu petrol în Orientul Mijlociu.

– Am auzit asta, spuse Celeste sec.

– Ar fi trebuit să trăiești acolo ca să înțelegi. Nici presa nu are voie să spună totul. Dacă ar fi încercat, toate legăturile ar fi fost rupte. Sînt în joc miliarde de dolari. Abdu

este un bărbat ambițios și inteligent. Cîtă vreme i-am fost de folos, m-a păstrat.

Celeste își aprinse țigara, apoi suflă încet fumul. Nu era convinsă că jumătate din ce-i spunea Phoebe nu era produsul imaginației bogate a prietenei ei. Dacă era adevărat, chiar și numai în parte, mai rămînea un punct neclar.

– De ce ai rămas acolo? Dacă te trata așa, dacă erai nefericită, de ce nu ți-ai făcut bagajele și de ce n-ai plecat?

– L-am amenințat că plec. Pe atunci, chiar după ce s-a născut Addy, încă mai credeam că pot să salvez ceva rămînînd pe poziții. M-a bătut.

– Dumnezeule, Phoebe!

Zguduită, Celeste veni lîngă ea.

– Nici unul din coșmarurile mele nu a fost atît de îngrozitor. Am țipat și am țipat, dar nu mi-a sărit nimeni în ajutor. Își scutură capul, ștergîndu-și lacrimile pe măsură ce-i curgeau. Nimeni nu a îndrăznit să mă ajute. Și a dat mereu în mine pînă cînd nu am mai simțit nimic. Apoi m-a violat.

– Ce nebunie!

Susținînd-o pe Phoebe, Celeste o conduse spre canapea.

– Trebuia să fi putut face ceva ca să te aperi. Ai fost la poliție?

Amuzată, Phoebe sorbi din băutură.

– În Jaquir este legal ca un bărbat să-și bată soția. Dacă are motiv. Femeile m-au îngrijit. Au fost într-adevăr foarte drăguțe.

– Phoebe, de ce nu mi-ai scris ca să-mi dai de știre ce se întîmplă? Poate te-aș fi ajutat. Te-aș fi ajutat cu siguranță.

– Chiar dacă aș fi reușit să strecor o scrisoare afară,

nu ai fi putut face nimic. Abdu este atotputernic în Jaquir, pe plan religios, politic și juridic. Tu nu ai trecut niciodată prin așa ceva. Știu că ți-e aproape imposibil să-ți închipui cum a fost viața mea acolo. Începusem să visez la o evadare. Ar fi trebuit să am permisiunea lui Abdu ca să ies legal din țară, dar îmi tot închipuiam cum o să evadez. Însă o aveam pe Adrianne. Nu puteam să plec fără ea, nu aș fi putut. Ea este lucrul cel mai prețios din viața mea, Celeste. Cred că aș fi terminat cu toate de zeci de ori dacă nu ar fi fost Addy.

– Cît de mult știe ea?

– Nu sînt sigură. Sper că foarte puțin. Știe ce sentimente are tatăl ei pentru ea, dar am încercat să-i explic că sînt doar o reflectare a sentimentelor lui față de mine. Femeile o iubeau și cred că a fost destul de fericită acolo. La urma urmei, nu cunoaște nimic altceva. El voia să o trimită de acasă.

– Unde?

– La școală, în Germania. Cînd am aflat asta, a trebuit să fac ceva. Începuse pregătirile ca să o căsătorească la a cincisprezecea ei aniversare.

– Isuse, biata fetiță!

– Nu am suportat gîndul că ea va trece prin ceea ce treceam eu. Călătoria la Paris a fost ca un semn. Acum ori niciodată. Dacă nu ai fi fost tu, nu aș fi reușit.

– Aș vrea doar să pot face mai mult. Mi-ar plăcea să pun mîna pe ticălosul ăla și să-l castrez cu cuțitul pentru unt.

– Nu pot să mă întorc acolo, Celeste.

Celeste își ridică surprinsă ochii.

– Sigur că nu.

– Nu, vreau să zic că nu mă mai duc niciodată. Phoebe își mai turnă băutură, vărsînd-o peste marginile paharului. Dacă se va întîmpla așa ceva, am să mă omor înainte

de a ajunge acolo.

– Nu vorbi așa. Ești la New York, ești în siguranță.

– Dar mai e și Addy.

– Și ea este în siguranță. Celeste se gîndi la ochii negri, cu cearcăne de oboseală ai fetiței. Va trebui să treacă peste mine. Primul lucru care trebuie făcut e să mergem la ziariști, poate chiar la Departamentul afacerilor externe.

– Nu, nu, nu vreau publicitate. Nu îndrăznesc să risc, din cauza lui Addy. Și așa știe deja mai mult decît ar trebui.

Celeste deschise gura ca să protesteze, dar o închise la loc.

– Cum vrei tu.

– Vreau ca totul să rămînă în trecut, pentru amîndouă. Vreau să lucrez din nou, să încep iar să trăiesc.

– Ce-ar fi să începi întîi să trăiești? Cînd ai să fii mai solidă pe picioare, poți să te gîndești să te întorci la lucru.

– Trebuie să-i asigur lui Addy o casă, școală, haine.

– E timp pentru toate. Acum puteți să stați aici, să vă trageți sufletul, pentru ca tu și Addy să aveți timp să vă obișnuiți.

Phoebe dădu din cap și lacrimile începură să-i curgă iar.

– Știi ce e cel mai rău lucru, Celeste? Încă îl mai iubesc.

În liniște, Adrianne urcă înapoi scările.

Capitolul 7

Cînd Adrianne se trezi din nou, soarele se strecura printre draperii. Din cauza plînsului, parcă avea nisip în ochi, iar capul îi era ușor. Dar avea numai opt ani și primul ei gînd fu la mîncare. Se îmbrăcă din nou cu rochia pe care o purtase la Paris și coborî scările.

Apartamentul era mult mai mare decît i se păruse în seara precedentă. În hol se deschideau uși cu arcadă. Dar îi era prea foame ca să exploreze, de aceea coborî scările în liniște, sperînd să găsească fructe și pîine.

Auzi oameni vorbind. Un bărbat și o femeie. Apoi se auzi un rîs puternic. Cei doi vorbeau din nou, certîndu-se, femeia cu o voce ascuțită, cicălitoare și bărbatul într-o engleză ciudată. Cu cît vorbeau mai mult, cu atît mai tare se auzea rîsul. Adrianne se furișă în direcția sunetelor și se trezi în bucătăria lui Celeste.

Camera era goală, dar vocile tot se auzeau. Adrianne văzu că veneau dintr-o cutie mică, în care erau niște oameni mici. Încîntată, se duse și puse mîna pe cutie. Oamenii nu o observară, continuînd să discute.

Nu erau oameni, observă Adrianne rîzînd. Erau poze de oameni, care se mișcau, poze vorbitoare. Asta înseamnă că oamenii din cutie erau staruri de cinema, ca și mama ei. Uitînd de mîncare, își puse coatele pe masă și se uită.

– Pune totul aici. Adrianne, te-ai sculat!

Adrianne se îndreptă repede, aşteptîndu-se să fie certată.

– Bine!

Celeste aşteptă pînă cînd comisionarul puse pungile pe masă.

– Acum o să am şi cu cine să vorbesc. Mulţumesc, spuse ea, dîndu-i cîteva bancnote băiatului.

– Mulţumesc, domnişoară Michaels.

Îi făcu lui Adrianne cu ochiul şi ieşi.

– Mama ta încă mai doarme, dar cred că tu te-ai sculat de foame. Mă tem că habar nu am ce le place fetiţelor să mănînce, aşa că l-am lăsat pe băcan să aleagă. Scoase o cutie de *Rice Krispies*. Pare un început bun, spuse ea.

Acum, la televizor era o reclamă, un vîrtej de sunet şi culoare. Adrianne rămase cu gura căscată. Detergentul *Tornada Albă* apăru tocmai la timp ca să salveze gospodina.

– Uimitor, nu-i aşa? Celeste puse mîna pe umărul lui Adrianne. În Jaquir nu există televiziune?

Prea impresionată ca să vorbească, Adrianne abia scutură din cap.

– Ei bine, în zilele care urmează poţi să te uiţi cît vrei. În cealaltă cameră e un televizor mai mare. Pe ăsta îl ţin aici ca să o fac fericită pe menajera mea. Vrei să mănînci ceva?

– Da, vă rog.

– *Rice Krispies*?

Adrianne privi cutia. Pe ea erau omuleţi caraghioşi cu pălării mari, albe.

– Îmi place orezul.

– Ăsta e puţin altfel. Să-ţi arăt.

La îndemnul lui Celeste, Adrianne îşi luă un scaun.

De la masă, putea să vadă televizorul şi pe Celeste în acelaşi timp.

– Întîi îl torni într-un castron. Apoi...

Amuzîndu-se, Celeste turnă cu gesturi largi laptele.

– Acum ascultă. Hai, apropie-ţi urechea de el, spuse ea, făcîndu-i lui Adrianne semn.

– Şuieră.

– Trosneşte, pocneşte şi plesneşte, o corectă Celeste pe fetiţă, punîndu-i şi zahăr. Cereale şuierătoare: parcă nu se potriveşte. Încearcă.

Şovăind, Adrianne luă o lingură. Nu înţelegea de ce ar vrea cineva să mănînce ceva care face zgomot, dar era prea bine crescută ca să fie nepoliticoasă. Luă o înghiţitură, apoi două, după aceea o răsplăti pe Celeste cu primul ei zîmbet sincer.

– E bun. Mulţumesc. Îmi place orezul american.

– *Rice Krispies*. Cred că am să iau şi eu un castron, spuse Celeste ciufulindu-i părul.

Dintre toate amintirile ei din primele zile petrecute în America, ora aceea petrecută cu Celeste va rămîne preferata ei. Nu era ceva prea deosebit de harem. Celeste era femeie şi vorbeau despre lucruri care le interesau pe femei. O ajută pe Celeste să pună cumpărăturile la loc. Luase unt din arahide şi supă. Spre uşurarea ei, era şi ciocolată.

Celeste era altfel, cu părul ei scurt şi auriu şi cu pantaloni. Lui Adrianne îi plăcea felul cum urca şi cobora vocea ei, felul cum gesticula cu mîinile şi cu braţele şi chiar mişcările trupului ei.

Cînd Phoebe li se alătură, Adrianne stătea ţeapănă pe canapeaua lui Celeste şi se uita la primul ei serial.

– Dumnezeule, demult nu am mai dormit atîta! Bună, fetiţo!

– Mama!

Adrianne sări imediat şi o cuprinse pe Phoebe de

talie.

În ciuda unei mahmureli groaznice, Phoebe o îmbrățișă pe Adrianne.

– Cel mai bun mod de a-mi începe ziua! Zîmbind, se trase înapoi. Tu cum ai început-o pe a ta?

– Am mîncat *Rice Krispies* și m-am uitat la televizor.

Celeste apăru, lăsînd în urma ei fum de țigară.

– După cum vezi, Addy a și devenit americancă. Ce-ți face capul?

– Mi-a fost și mai rău în viața mea.

– Aveai tot dreptul s-o faci latră.

Celeste se uită apoi la televizor, întrebîndu-se dacă programul era potrivit pentru un copil de opt ani. Dar, din cîte îi povestise Phoebe, Adrianne cu greu mai putea fi șocată de ceva.

– Ei, acum, că te-ai sculat, eu zic să bei o ceașcă de cafea și să mănînci ceva, apoi mergem în oraș.

Lumina care venea pe fereastră îi provoca dureri de ochi lui Phoebe, așa că îi întoarse spatele.

– Mergem în oraș?

– Draga mea, știi că ți-aș da orice am în garderobă, dar nu o să-ți vină bine nimic și cu atît mai puțin lui Adrianne. Știu că îți vine greu, dar m-am gîndit să începem cu începutul.

Phoebe își apăsă ochii cu degetele și își învinse dorința de a se întoarce în pat.

– Ai dreptate. Addy, ce-ar fi să te duci să-ți perii părul și să te pregătești? Apoi mergem să vedem New York-ul.

– Ai vrea?

– Da. Phoebe o sărută pe nas. Du-te. Am să te chem cînd sîntem și noi gata de plecare.

Celeste așteptă pînă cînd fetița urcă scările.

– Puștoaica te adoră.

– Știu. Cedînd durerii care-i bubuia în cap, Phoebe

se aşează. Uneori cred că ea este premiul pentru toate prin care am trecut.

– Dragă, dacă nu te simţi în stare să ieşi...

– Nu... Phoebe îi tăie vorba scuturînd din cap. Nu, ai dreptate, trebuie să începem cu lucrurile de bază. În afară de asta, nu vreau s-o ţin pe Addy închisă aici. A stat închisă toată viaţa ei. Dar e vorba de bani.

– Despre asta e vorba...

– Celeste, am luat deja destul de la tine. Nu mi-a mai rămas prea multă mîndrie, aşa că trebuie să mă agăţ de ce mai am.

– Bine, am să-ţi dau un împrumut.

– Cînd am plecat, eram pe picior de egalitate. Suspinînd, privi în jurul ei. Tu ai continuat să urci, eu nu am ajuns nicăieri.

Celeste se aşează pe braţul canapelei.

– Phoebe, ai făcut o mişcare greşită. Se întîmplă.

– Da.

Îşi dădu seama că avea mare nevoie de o băutură. Pentru a alunga acest gînd, se concentră asupra lui Adrianne şi a vieţii pe care voia să i-o ofere.

– Am cîteva bijuterii. A trebuit să las aproape totul în urmă, dar am luat cîte ceva. Am să le vînd, apoi am să încep procedura de divorţ, iar ceea ce are să ne dea Abdu ne va ajunge. Bineînţeles că am să mă apuc din nou să muncesc, aşa că banii nu vor mai fi multă vreme o problemă. Se întoarse din nou spre fereastră, privind cerul senin. Am să-i dau orice, tot ce-i mai bun. Trebuie!

– La asta ne vom gîndi mai tîrziu. Acum, cred că Addy are nevoie de o pereche de blugi şi de adidaşi.

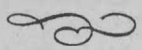

La colţul Străzii 5 cu Strada 52, Adrianne ţinea, cu o

mînă, mîna mamei ei şi cu cealaltă se juca cu nasturii noii ei haine cu guler de blană. Dacă scurta privire pe care o aruncase asupra Parisului o făcuse să creadă că are de-a face cu altă lume, New York-ul i se părea că este alt univers. Iar ea făcea parte din el.

Peste tot erau oameni, i se părea că sînt milioane şi nici unul nu arăta la fel cu celălalt. Nu exista uniformitate în îmbrăcăminte, cum era în Jaquir. La prima vedere, uneori era greu să-i deosebeşti pe bărbaţi de femei. Şi unii şi alţii purtau adesea părul lung. Unele femei purtau pantaloni. La New York nu exista o lege împotriva acestui lucru, nici împotriva altor haine pe care le purtau femeile, cum erau fustele scurte pînă deasupra genunchiului. Văzu bărbaţi cu mărgele şi cu banderole pe cap, bărbaţi în costume şi pardesie. Unele femei purtau blană, altele erau îmbrăcate în dril.

Dar, indiferent cum erau îmbrăcaţi, toţi se mişcau repede.

Adrianne traversă strada între mama sa şi Celeste şi încercă să cuprindă cu privirea totul. Oamenii umpleau oraşul, mergeau în grupuri sau singuri. Îmbrăcaţi ca nişte cerşetori sau ca nişte regi. Mii de voci care spuneau mii de cuvinte îi răsunau în urechi.

Şi apoi erau clădirile. Se ridicau drepte spre cer, mai înalte decît orice moschee, mai mari decît orice palat. Se întrebă dacă fuseseră construite pentru a-l preamări pe Allah, dar încă nu auzise nici o chemare la rugăciune. Oamenii intrau repede în clădiri sau ieşeau, dar nu văzuse nici un loc unde femeile să nu aibă voie să intre.

Unii negustori îşi expuneau mărfurile pe trotuare, dar atunci cînd Adrianne se oprea să se uite, mama ei o trăgea de acolo.

Mergea răbdătoare în magazine, dar de data aceasta nu o interesau cumpărăturile. Ea voia să meargă afară,

să vadă. Trebuia să țină minte mirosurile. Mirosul de gaze de eșapament de la sutele de mașini, camioane și autobuze care mergeau de-a lungul străzilor claxonînd. Fumul despre care aflase că vine de la castanele coapte.

Era un oraș murdar, adesea necruțător, dar Adrianne nu observa straturile de funingine și nu vedea asperitățile. Vedea doar viața, într-o varietate și o agitație despre care nu știa că există. Și mai voia.

– Adidași!

Plăcut obosită, Celeste se lăsă într-un scaun de la raionul de încălțăminte de la *Lord & Taylor*. Îi zîmbi lui Adrianne. Se gîndi că fața ei spunea o mie de povești. Toate minunate. Se bucura că dăduseră drumul șoferului pentru a merge pe jos, chiar dacă o dureau picioarele.

– Ce crezi despre marele nostru oraș, Addy?

– Putem să mai vedem?

– Da.

Celeste îi dădu lui Adrianne părul după ureche, deja cucerită.

– O să vedem tot ce vrei tu. Cum te simți, Phoebe?

– Minunat.

Phoebe se străduia să zîmbească și-și descheie haina. Nervii ei erau la pămînt. Atîta zgomot și atît de mulți oameni după ani de zile de tăcere și singurătate. Hotărîrile... I se părea că trebuie să ia sute de hotărîri, după ce nu avusese nici una de luat atîta vreme. Voia să bea ceva. Dumnezeule, ar fi omorît pe cineva pentru un pahar. Sau o pilulă.

– Phoebe?

– Da, ce este? Respirînd adînc, își reveni din visare și-i zîmbi calm lui Celeste. Iartă-mă. Mintea mea nu mai era aici.

– Spuneam că pari obosită. Vrei să ne întoarcem acasă?

Fu cît pe ce să accepte, recunoscătoare, dar atunci prinse sclipirea iute de dezamăgire de pe chipul lui Adrianne.

– Nu, am doar nevoie să-mi trag sufletul. Se aplecă spre Adrianne, ca s-o sărute pe obraz. Te distrezi bine?

– E mai bine decît la petrecere.

Celeste rîse şi-şi mişcă degetele de la picioare.

– Scumpo, New York-ul este cea mai mare petrecere pe care o dă ţara asta.

Apoi îşi încrucişă picioarele şi îi zîmbi cochet vînzătorului.

– Vrem să vedem nişte adidaşi potriviţi pentru fetiţă. Am observat perechea aceea roz cu flori. Şi poate şi o pereche albă.

– Sigur.

Se aplecă pentru a-i zîmbi lui Adrianne. Mirosea precum crema de mentă pe care o mînca uneori Jiddah şi avea numai o meşă subţire de păr cenuşiu.

– Ce măsură ai, domnişoară?

Vorbea direct cu ea! Adrianne se uită la el neavînd nici cea mai mică idee ce să facă. Nu făcea parte din familia ei. Se uită neajutorată spre mama ei, dar Phoebe privea în gol.

– De ce nu-i luaţi măsura? sugeră Celeste întinzînd mîna spre Adrianne ca s-o încurajeze. Văzu, amuzată dar şi îndurerată, că ochii fetiţei se lărgiseră atunci cînd el îi luase piciorul ca să-i scoată pantoful. O să-ţi ia măsura piciorului, ca să vadă cît porţi.

– Exact. Bine dispus, puse piciorul lui Adrianne pe rigla de măsurat. Ridică-te în picioare, scumpo!

Înghiţind în sec, Adrianne se execută, privind peste capul lui şi înroşindu-se. Se întreba dacă vînzătorul de pantofi era ca un doctor.

– Mă duc să văd ce am în stoc.

– De ce nu-ți scoți și celălalt pantof, Addy? Apoi ai să te plimbi puțin cu cei noi, să vezi dacă îți plac.

Adrianne se aplecă să-și descheie catarama.

– Vînzătorul are voie să mă atingă?

Celeste își mușcă buzele, ca să nu zîmbească.

– Da. Asta este slujba lui, să-ți vîndă încălțăminte care să-ți vină bine. Treaba lui este să-ți scoată încălțămintea veche și să ți-o pună pe cea nouă.

– E un ritual?

Încurcată, Celeste se sprijini cu spatele de spătar.

– Într-un fel.

Satisfăcută, Adrianne își împreună mîinile și așteptă răbdătoare ca vînzătorul să revină cu cutiile. Privi solemn cum dezleagă șireturile adidașilor roz, cum o încalță cu ei și le făcu iarăși nod.

Vînzătorul o bătu ușor pe picior.

– Gata, scumpo, acum încearcă-i!

La semnul lui Celeste, Adrianne se ridică și făcu cîțiva pași.

– Sînt altfel.

– Altfel bine sau altfel rău? întrebă Celeste.

– Bine. Zîmbi la ideea de a purta flori la picioare. Nu-i mai păsă atunci cînd vînzătorul apăsă cu vîrful degetului pe piciorul ei.

– Măsura e bună.

Adrianne respiră adînc și-i zîmbi.

– Îmi plac foarte mult. Mulțumesc.

Expiră chicotind. Pentru prima dată în viața ei, vorbise cu un bărbat care nu făcea parte din familie.

Cele trei săptămîni petrecute de Adrianne la New York au fost cele mai fericite, dar și cele mai triste zile din

viața ei. Avea atîtea de învățat, atîtea de văzut! O parte din ea, partea care fusese crescută în regulile stricte, imuabile de comportament, dezaproba lipsa de rușine a orașului. Cealaltă parte, partea care se deschidea spre lume, era încîntată. Pentru Adrianne, New York reprezenta America. Va rămîne pentru totdeauna în America, la bine și la rău.

Regulile se schimbaseră. Avea o cameră numai pentru ea, dar era mai mare și mai frumoasă decît camera care-i fusese dată în casa tatălui ei. Aici nu era prințesă, dar era iubită. Totuși, se strecura adesea în patul mamei ei pentru a o mîngîia dacă Phoebe plîngea, sau ca să stea trează dacă aceasta dormea. Înțelesese că în mama ei erau demoni care o speriau. În unele zile, Phoebe părea plină de viață și energie, de veselie și optimism. Atunci vorbeau despre trecut și despre viitor. Făceau planuri și promisiuni și rîdeau mult. Apoi, peste o zi-două, veselia dispărea. Phoebe se plîngea de dureri de cap sau oboseală și petrecea ore întregi singură, în camera ei.

În zilele acelea, Celeste o lua pe Adrianne la plimbare în parc sau la teatru.

Chiar și mîncarea era diferită și i se permitea să ia ce dorea și cînd dorea. Se obișnui repede cu gustul acidulat de Pepsi băut direct din sticla rece. Mîncă primul ei hot dog fără să bănuiască faptul că e făcut din carne de porc, interzisă mahomedanilor.

Televizorul deveni pentru ea atît profesor, cît și distracție. Era la fel de jenată pe cît de fascinată atunci cînd vedea femei îmbrățișînd bărbați pe față, chiar agresiv. Întîmplările aveau adesea sfîrșituri ca din povești, despre îndrăgostiri sau pierderea inimii. În această privință, femeile își alegeau bărbatul cu care voiau să se căsătorească și uneori nu voiau să se căsătorească. Urmări, tăcută și uluită, filmele. O văzu pe Bette Davis în *Jezebel*, pe Katherine

Hepburn în *Philadelphia Story* şi, uimită, pe Phoebe Spring în *Nights of Passion*. Din clipa aceea, începu să admire femeile puternice care puteau să cîştige în lumea bărbaţilor.

Dar mai erau şi reclamele, în care oamenii se îmbrăcau ciudat şi îşi rezolvau problemele în cîteva clipe, iar acestea o încîntau mai mult decît comediile sau drama. Datorită acestora, engleza ei americană se rafină, se îmbogăţi.

În aceste trei săptămîni a învăţat mai mult decît ar fi învăţat în trei ani de şcoală. Mintea ei era ca un burete, gata să absoarbă totul.

Dar sufletul ei, atît de acordat cu cel al lui Phoebe, suferea căderile şi înălţările acesteia.

Apoi a venit scrisoarea. Adrianne ştia despre divorţ. Avea obiceiul să coboare noaptea scările şi să asculte ce vorbeau mama ei şi Celeste despre lucruri pe care nu aveau să i le spună niciodată. Aşa aflase că mama ei urma să divorţeze de Abdu. Şi se bucura. Dacă divorţau, nu va mai exista nici o bătaie, nici un viol.

Cînd sosise scrisoarea, scrisoarea din Jaquir, Phoebe se dusese în camera ei. Rămăsese acolo toată ziua, nedorind să mănînce, cerînd să fie lăsată în pace, chiar şi atunci cînd Celeste bătuse la uşa ei.

Acum era aproape miezul nopţii şi Adrianne se trezise dintr-un somn agitat auzind rîsul mamei ei. Mişcîndu-se repede, coborî din pat şi fugi în vîrful picioarelor pînă la uşa lui Phoebe.

– Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

Celeste măsura camera, iar pijamaua de mătase foşnea în jurul ei.

– Îmi pare rău, dragă, crede-mă. Dar aveam nevoie de timp.

Adrianne îşi lipi ochiul de gaura cheii. O vedea pe

Phoebe care zăcea într-un fotoliu, cu părul lăsat, ochii strălucitori și degetele bătînd în ritmul iute al unui refren auzit doar de ea.

– Veștile de la Abdu m-au zguduit. Știam că așa o să se întîmple, dar încă nu eram pregătită pentru asta. Felicită-mă, Celeste, sînt o femeie liberă.

– Ce tot spui?

Cu mișcări sacadate, Phoebe se ridică să-și umple paharul. Zîmbi, toastă și bău cu sete.

– Adbu a divorțat de mine.

– În trei săptămîni?

– Putea s-o facă în trei secunde și așa a și făcut. Bineînțeles că eu trebuie să îndeplinesc aici niște formalități, dar e ca și făcut.

Celeste se uită la nivelul băuturii din sticlă.

– Ce-ar fi să mergem jos și să luăm o cafea?

– Trebuie să sărbătoresc. Ticălosul nu mi-a dat nici măcar șansa să-i pun capăt în felul meu. În toți anii ăștia nu am avut nici cea mai mică șansă, nici măcar în privința asta.

– Hai să stăm jos.

Celeste se îndreptă spre ea, dar Phoebe își scuturâ capul și se întoarse la sticlă.

– Nu, mă simt foarte bine. Simt nevoia să mă îmbăt. Așa fac lașii.

– Cine a făcut ce ai făcut tu nu poate fi socotit laș, Phoebe. Celeste îi luă paharul din mînă, apoi o conduse pe Phoebe la pat. Știu că este greu. Divorțul te face să te simți ca și cum ai fi pus piciorul jos, știind unde vrei să mergi, și ai afla că acolo nu e nimic. Mai devreme sau mai tîrziu, ai să ajungi pe pămînt tare, crede-mă.

– Nu mai am pe nimeni.

– Ce prostie! Ești tînără, ești frumoasă. Divorțul ăsta este un început, nu un sfîrșit.

– Mi-a luat ceva, Celeste. Şi se pare că nu am să-l capăt înapoi. Îşi acoperi faţa cu mîinile. Nu are importanţă. Acum numai Addy contează.

– Addy e foarte bine.

– Are nevoie de lucruri, merită să aibă multe. Phoebe căută o batistă. Trebuie să ştiu că este bine îngrijită.

– Va fi.

Phoebe îşi şterse ochii şi respiră adînc.

– Nu o să avem nici un ban.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu o să facă nici un aranjament financiar pentru Addy. Nimic. Nici un venit, nici o pensie pentru copil, nimic. Nu are decît un titlu fără valoare, pe care nici el nu poate să i-l ia. Nu-mi dă nimic, nici măcar ceea ce aveam cînd m-am căsătorit cu el, nici ce mi-a dat el. Nici măcar *Soarele şi Luna*, colierul cu care m-a cumpărat.

– Nu se poate. Phoebe, ai nevoie de un avocat bun. S-ar putea să te coste ceva timp şi eforturi, dar Abdu are o răspundere faţă de tine şi de Adrianne.

– Nu, condiţiile lui sînt limpezi. Dacă încerc să lupt cu el, o ia pe Adrianne. Whisky-ul îi încleiase limba. Mai bău, ca să scape de senzaţie. Poate să facă asta, Celeste, crede-mă. Nu o vrea pe ea şi Dumnezeu ştie prin ce ar trece dacă ar lua-o la el, dar mi-ar lua-o. Nimic nu merită atîtă, nici *Soarele şi Luna*, nimic.

Pentru a doua oară, Celeste luă paharul lui Phoebe şi-l puse deoparte.

– Bine, sînt de acord cu tine că bunăstarea lui Addy e pe primul loc. Ce ai de gînd să faci?

– Am şi făcut.

Se ridică, străbătînd camera în lung şi în lat, cu halatul alb fluturînd în jurul ei.

– M-am îmbătat, apoi mi-a fost rău, apoi l-am sunat

pe Larry Curtis.

– Agentul tău?

– Exact. Se întoarse. Chipul ei era din nou plin de viață, încă palid, dar frumos. la avionul încoace.

Minunat, se gîndi Celeste, ca atunci cînd focul arde prea iute.

– Draga mea, ești sigură că ești gata?

– Trebuie să fiu gata.

– Bine. Dar Larry Curtis? Se aud zvonuri despre el, nu prea frumoase.

– La Hollywood se aud mereu zvonuri.

– Știu, dar... ascultă, e un ticălos frumușel și foarte alunecos, dar îmi amintesc că tu cochetai cu ideea de a-l lăsa baltă, înainte de a pleca...

– Toate astea au trecut. Phoebe își luă din nou paharul. Se simțea în culmea fericirii. Și bolnavă moartă. Larry a fost bun pentru mine cîndva, o să fie din nou. Mă întorc pe platouri, Celeste. Am să fiu din nou cineva.

Adrianne n-ar fi putut să spună de ce prima privire pe care i-o aruncase lui Larry Curtis o făcuse să nu se simtă în largul ei, după cum nu ar fi putut să spună de ce îi amintea de tatăl ei. În mod sigur, nu exista nici o asemănare fizică. Curtis era mai îndesat și ceva mai scund decît Phoebe, care avea 1,70 m. O claie de păr blond buclat îi ajungea la guler și încadra o față bronzată, spînă și pătrată. Și zîmbea mereu, arătîndu-și dinții mari și albi, regulat aliniați.

Lui Adrianne îi plăcuse costumul lui. Continua să numească hainele occidentale costume. Purta o cămașă de culoarea lavandei, cu mîneci largi, descheiată la gît pentru a lăsa să se vadă un lanț gros de aur. Pantalonii

lui, cu un model în carouri, erau evazați la glezne și susținuți în talie cu o curea lată, neagră.

Mama ei fusese bucuroasă să-l vadă, îmbrățișîndu-l la intrare. Jenată, Adrianne privise în altă parte atunci cînd Larry o bătuse ușor pe fund pe Phoebe.

– Bun venit înapoi, iubito!

– Larry, ce bine-mi pare că te văd! Rîse, continuînd să vorbească tare, dar vocea era suficient de ascuțită pentru a recunoaște disperarea ascunsă. Și pentru a o exploata.

– Și mie îmi pare bine, iubito. Ia să te văd!

O îndepărtă la lungimea brațelor, măsurînd-o din cap pînă în picioare într-un fel care aduse roșeața în obrajii lui Adrianne.

– Arăți destul de bine. Ai slăbit puțin, dar acum sînt la modă femeile slabe.

Se gîndea că era păcat că-i apăruseră riduri în jurul ochilor și al gurii, dar își închipuia că o mică operație ici-colo și o filmare cu filtru vor rezolva lucrurile.

Phoebe Spring fusese o mină de aur atunci cînd plecase de la Hollywood. Cu puțin efort și multă știință va fi din nou așa.

– Deci aici stai, Celeste. Frumos loc, spuse el, rotindu-se, cu mîna încă pe umerii lui Phoebe.

– Mulțumesc.

Celeste își aminti că Phoebe îl chemase, că poate avea nevoie de el. Avea reputația că face mișcări bune. Și zvonurile că ar fi mojic erau adesea doar bîrfe.

– Cum a fost zborul?

– Moale ca mătasea. Zîmbi, trecîndu-și degetele în sus și în jos pe brațul lui Phoebe. Dar nu mi-ar strica o băutură.

– Îți dau eu, sări Phoebe să-l servească într-un fel care o făcu pe Celeste să se înfioare. Bourbon, nu-i așa,

Larry?

– Exact, iubito.

Se aşează comod pe canapeaua albă şi lungă a lui Celeste.

– Cine e frumuşica asta mică? Îi aruncă un zîmbet lui Adrianne, care stătea ţeapănă pe un scaun de lîngă fereastră.

– E fiica mea. Phoebe îi întinse paharul, apoi se aşează lîngă el. Adrianne, vino să faci cunoştinţă cu domnul Curtis. Este un vechi prieten de-al meu şi foarte drag.

Fără tragere de inimă, Adrianne se ridică şi se duse spre el.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Curtis.

El rîse şi o luă de mînă, înainte ca ea să poată evita.

– Nici un domnule Curtis, bombonico. Practic sîntem ca şi rude. Spune-mi unchiul Larry.

Ochii lui Adrianne se îngustară. Nu-i plăcea atingerea lui. Nu era ca a vînzătorului de pantofi, ci fierbinte şi aspră.

– Eşti fratele mamei mele?

Larry se lăsă pe spate şi izbucni în hohote de rîs, de parcă ea ar fi făcut cine ştie ce şmecherie.

– E formidabilă!

– Addy nu e subtilă, îi explică Phoebe, zîmbind nervos spre Adrianne.

– O să ne înţelegem foarte bine.

Sorbi din băutură, măsurînd-o pe Adrianne pe deasupra paharului, ca pe o maşină nouă sau un costum scump. Are potenţial, hotărî el. Doar cîţiva ani, cîteva rotunjimi în plus şi s-ar putea să fie ceva interesant.

– Adrianne şi cu mine ne-am gîndit să ne terminăm cumpărăturile de Crăciun. Celeste îi întinse mîna şi Adrianne i-o apucă recunoscătoare. Vă lăsăm să vorbiţi despre afaceri.

– Mulţumesc, Celeste. Distracţie plăcută, fetiţo!

– Îmbracă-te bine, bombonico. Larry îi făcu lui Adrianne cu ochiul. Afară e frig.

Aşteptă pînă cînd se închise uşa în urma lor, apoi se lăsă pe perne.

– Aşa cum am spus, iubito, îmi pare bine că te-ai întors, dar nu eşti pe coasta care trebuie.

– Am nevoie de timp. Phoebe îşi frînse mîinile. Celeste a fost minunată cu noi. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

– Prietenul la nevoie se cunoaşte!

O bătu uşor pe coapsă, mulţumit că ea nu obiecta nimic din cauza faptului că mîna lui întîrzia mai mult. În general, prefera tipul mai puţin voluptuos, dar nimic nu punea mai bine un bărbat în poziţia de conducător decît sexul.

– Spune-mi, dragă, cît stai?

– Am venit de tot.

În clipa în care el sorbi ultima înghiţitură de bourbon, Phoebe se ridicase ca să-i umple paharul. De data aceasta, îşi turnă şi ei un pahar. Larry îşi ridică doar o sprînceană. Phoebe pe care şi-o amintea el nu băuse niciodată ceva mai tare decît vinul.

– Ce-i cu şeicul?

– Divorţez de el. Îşi umezi buzele privind în jur, parcă temîndu-se să nu o lovească cineva pentru această declaraţie. Nu mai pot să trăiesc cu el. Bău, temîndu-se că nu va fi în stare nici să trăiască fără el. S-a schimbat, Larry. Nu pot să-ţi spun cît de mult. Dacă vine după mine...

– Eşti în Statele Unite acum, iubito.

O trase mai aproape, trecîndu-şi încă o dată privirea peste trupul ei. Avea cam treizeci de ani, calculă el. Mai bătrînă decît îi plăceau lui de obicei. Dar era vulnerabilă. Prefera ca femeile şi clientele lui să fie vulnerabile.

– N-am avut eu întotdeauna grijă de tine?

– Da.

Ea se reținu, gata să plîngă de ușurare. Știa că începuse să se faneze. Dar nu conta, își spuse ea, pe cînd Larry o mîngîia pe spate. El o să aibă grijă de ea.

– Vreau un rol, Larry. Orice, pentru început. Trebuie să mă gîndesc la Adrianne. Merită multe lucruri.

– Fii fără grijă. Vom începe cu un interviu, înainte să mergi pe Coasta de Vest. Îi atinse ca din întîmplare pieptul înainte de a se întinde spre paharul de whisky. Ne asigurăm că au făcut o poză de-a ta cu mica prințesă. Copiii sînt formidabili în poze. O să încep să pregătesc drumul, să vorbesc, să fac oferte. Ai încredere în mine. O să-i avem în mînă în șase săptămîni.

– Sper. Se apăsă pe ochi. Am lipsit atît de mult, s-au schimbat atîtea.

– Fă-ți bagajele și pleacă la sfîrșitul săptămînii. Eu te aștept acolo.

Numele ei va fi de ajuns ca să facă afacerea, hotărî el. Dacă avea succes, va avea iar mulți bani. Și apoi, mai era și fetița. Presimțea el că puștoaica o să-i pice în mînă.

– Nu am mulți bani. Își încleștă gura, hotărîtă să alunge rușinea. Mi-am vîndut niște bijuterii și îmi ajunge ca să rezist o vreme, dar am nevoie de majoritatea banilor ca să plătesc o școală bună pentru Adrianne. Știu cît de scumpă este viața la Los Angeles.

Da, puștoiaca o să fie de mare folos! Cîtă vreme exista ea, Phoebe va face orice.

– Nu ți-am spus că o să am grijă de tine?

Îi lăsă în jos fermoarul de la rochie.

– Larry...

– Hai, iubito, arată-mi că ai încredere în mine. Am să-ți găsesc un rol, o casă, o școală frumoasă pentru fetiță. Tot ce e mai bun. Asta vrei, nu-i așa?

– Da, vreau ca Addy să aibă tot ce-i mai bun.

– Şi tu la fel. Am să te aduc iar în lumina reflectoarelor. Dar numai dacă eşti înţelegătoare.

Nu era nici o diferenţă, îşi spuse ea, în timp ce el o dezbrăca. Abdu îi luase trupul ori de cîte ori voise şi nu-i dăduse nimic în schimb, nici ei, nici lui Adrianne. Măcar Larry îi promitea protecţie şi, poate, puţină afecţiune.

– Ai încă sîni formidabili, iubito!

Phoebe închise ochii şi-l lăsă să-i facă tot ce dorea.

Capitolul 8

Philip Chamberlain asculta pocnetul mingilor de tenis şi bea din ginul foarte diluat cu tonic. Arăta deosebit de bine în costum alb de tenis pentru că se bronzase treptat în cele trei săptămîni de cînd era în California. Încrucişîndu-şi picioarele, se uita pe terenul de tenis prin ochelarii lui de soare reflectorizanţi.

Pentru Philip nu fusese chiar atît de plăcut să devină prieten cu Eddie Treewalter III, dar fusese răsplătit cu invitaţii la clubul lui Eddie. Philip venise în Beverly Hills cu afaceri, dar nu-i strica puţin soare. Deoarece îl lăsase pe Eddie să-l facă praf în ultimele două game-uri ale meciului, tînărul american era într-o dispoziţie expansivă.

– Sigur nu vii la masă, bătrîne?

Spre lauda lui Philip, nu-i făcuse cu ochiul la „bătrîne", aşa cum credea Eddie că ar fi culmea camaraderiei la englezi.

– Aş vrea să pot. Dar trebuie să plec dacă vreau să nu ajung tîrziu la întîlnire.

– Ai toată ziua ca să te gîndeşti la afaceri.

Eddie îşi ridică ochelarii de soare de culoarea chihlimbarului, făcînd să sclipească ceasul mare de aur de la mînă. Dinţii, care fuseseră eliberaţi din proteză numai cu doi ani înainte, străluciră. În sacul de tenis din piele, cu

monogramă, avea o cutie de nichel cu marijuana de cea mai bună calitate, din Columbia.

Fiind fiul unuia dintre chirurgii plastici cu cel mai mare succes din California, nu avusese nevoie să lucreze nici o zi în viața lui. Treewalter II îndrepta ridurile starurilor în timp ce fiul lui își făcea colegiul cu mare plictis, avea drept hobby drogurile și juca tenis la club.

– Vii la petrecerea de diseară de la Stoneway?

– N-am s-o scap!

Eddie dădu peste cap vodca cu gheață și făcu semn să i se mai aducă una.

– Omul pictează îngrozitor, dar știe să organizeze o petrecere. Or să fie cocaină și marijuana suficiente pentru o armată. Zîmbi. Am uitat. Tu nu cedezi viciului.

– Prefer să am alte vicii.

– Cum vrei, dar Stoneway servește cocaină pe tăvi de argint. Foarte șic. Privirea lui trecu peste o blondă subțire cu șort de tenis. Dar viciul ăsta ți l-ai putea oferi. Dacă-i dai micuței Marci puțină cocaină, se culcă cu oricine.

– E o adolescentă.

Philip își clăti gura cu gin pentru a îndepărta greața pe care i-o provocaseră aroganța tinerească a lui Eddie și prostia lui.

– În orașul ei nimeni nu mai e adolescent. Și pentru că tot vorbim de prăzi ușoare. Arătă cu capul spre o femeie cu păr roșu, bogat, cu rochie de plajă. Bătrîna Phoebe e demnă de încredere. Cred că și bătrînul meu s-a culcat cu ea. Cam trecută, dar are țîțe grozave.

Philip se gîndi că poate nu merita să abuzeze de tovărășia lui Eddie.

– Cred că am să plec.

– Sigur. Hei, a adus-o și pe fiică-sa cu ea. Eddie își linse buzele. Puștoiaca promite să fie o bucățică a-ntîia, bătrîne. Curată și dulce. În curînd o să fie numai bună.

Mama nu o să o lase să vină diseară la petrecere, dar nu o să o poată ține sub lacăt o veșnicie.

Ascunzîndu-și plictiseala, Philip aruncă o privire. Și atunci simți lovitura. Zări doar o clipă chipul tînăr, cu osatura fină. Dar avea un păr des, drept și negru, absolut minunat. Și picioare. Deși nu voia, Philip se uită la ele. Într-adevăr superbe. Răsuflă zgomotos dezgustat de el însuși. Fata era atît de tînără încît, pe lîngă ea, Marci părea de vîrstă medie. Se ridică brusc și-i întoarse spatele.

– Cam tînără pentru gustul meu... bătrîne. Ne vedem diseară.

Ticălosul, se gîndi Philip în legătură cu Eddie, plecînd de lîngă mese. Într-o zi sau două nu va mai trebui să fie „prietenul" lui și va putea să plece acasă. La Londra. Acolo va fi răcoare și totul va fi înverzit și își va putea spăla fumul din Los Angeles de pe ochi. Va trebui să ia niște amintiri pentru mama lui. Știa că Mary va fi topită după harta cu casele starurilor.

Las-o să-și facă iluzii romantice în legătură cu Hollywood-ul. Nu era nevoie să-i spună că sub strălucire se afla un strat gros de mizerie. Droguri, sex și înșelăciune. Nu erau toți așa, bineînțeles, dar erau destui ca să-l facă să fie bucuros că mama lui nu-și îndeplinise niciodată visul de a fi actriță. Totuși, o va aduce aici într-o zi. O va duce la masă la *Grauman's Chinese Theater*, o va lăsa să calce pe amprentele picioarelor lui Marilyn Monroe. Orașul îi va plăcea și lui la nebunie, dacă mama lui va fi uimită și încîntată.

O minge de tenis se rostogoli în fața lui și el se aplecă să o ia. Fata cu picioare frumoase își pusese ochelari de soare uriași, care o ascundeau. Îi zîmbi din spatele lor și el simți aceeași lovitură pe cînd îi arunca mingea înapoi.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Cu mîinile adînc vîrîte în buzunare, Philip o alungă pe foarte tînăra fiică a lui Phoebe Spring într-un colț al minții. Avea o treabă de făcut.

Peste douăzeci de minute, mergea pe Bel Air într-o camionetă albă. Pe partea laterală scria *Curățătorie de covoare*. Mama lui Eddie va fi foarte nefericită atunci cînd va descoperi că bijuteriile ei au fost „curățate" atît de bine. Pe gratis.

Peste părul lui decolorat de soare își pusese o perucă de culoare castanie și avea o mustață spilcuită. Philip sări din camionetă. Era îmbrăcat tot în alb, dar de data aceasta într-o salopetă, căptușită puțin ca să-l facă să pară mai masiv. Îi luase două săptămîni ca să localizeze casa familiei Treewalter și să învețe obiceiurile familiei și ale servitorilor. Avea douăzeci și cinci de minute ca să intre și să iasă, pînă la întoarcerea menajerei din excursia ei săptămînală la magazine.

Era aproape prea ușor. Cu o săptămînă înainte, luase amprentele cheilor lui Eddie, atunci cînd acesta fusese prea drogat ca să intre pe propria lui ușă. Odată intrat, Philip întrerupse alarma, apoi sparse un geam de la ușa care dădea spre curtea interioară, pentru a da impresia unei intrări forțate.

Mișcîndu-se repede, urcă în dormitorul principal ca să deschidă seiful. Îi făcea plăcere faptul că era același model ca la Mezzeni din Veneția. Îi luase douăsprezece minute ca să-l deschidă și să o ușureze pe matroana italiană de unul dintre cele mai frumoase smaralde din Europa. Dar asta fusese cu șase luni în urmă. Philip nu era omul care să se culce pe lauri.

Concentrarea era totul. Deși Philip abia trecuse de douăzeci și unu de ani, știa să se concentreze total asupra unui seif, a unei alarme, a unei femei. Oricare dintre ele era la fel de fascinant de cucerit.

Era aici la fel de calm ca la cocktail-uri sau în patul lui. Se instruise bine. Cum să se îmbrace, cum să vorbească, cum să seducă o femeie. Talentele lui îi deschiseseră uşile, atît ale societăţii, cît şi ale seifurilor. Reuşise să o mute pe Mary într-un apartament spaţios. Acum, ea îşi petrecea după-amiezele cumpărînd sau jucînd bridge, în loc să tremure sau să transpire în casa de bilete de la *Faraday*. Iar el urma să aibă grijă ca lucrurile să meargă în continuare la fel. Mai fuseseră şi alte femei în viaţa lui, dar ea continua să rămînă prima lui dragoste.

Auzi mecanismul căzînd la locul lui.

Se îngrijise şi de el şi avea intenţia să facă şi mai mult. Avea o casă mică, elegantă în Londra. În curînd, foarte curînd, urma să cerceteze împrejurimile ca să găsească o casă la ţară. Cu grădină. Avea o slăbiciune pentru lucrurile mici şi frumoase care trebuiau să fie îngrijite.

Cu o mînă, mişcă delicat discul, cu ochii pe jumătate închişi, ca un om care ascultă o muzică lină sau care gustă plăcerea mîngîierii unei femei inteligente.

Seiful se deschise fără zgomot.

Desfăcu punga de catifea pe care o găsi înăuntru şi examină pe îndelete pietrele cu o lupă. Ştia că nu tot ce străluceşte este aur. Sau diamante. Acestea erau însă veritabile. Clasa D, ruseşti, fără îndoială. Studie safirul cel mai mare. În centru era uşor pătat, aşa cum te puteai aştepta la o piatră de această mărime. Era frumos, scump, albastru ca vioreaua. Ca un medic răbdător care examinează un pacient, studie fiecare brăţară, inel şi găsi că cerceii cu rubine erau deosebit de urîţi şi, ca un om care se consideră artist, socotea că e o crimă să creezi ceva atît de inestetic dintr-o piatră atît de pasională. Judecînd că bijuteriile făceau cam treizeci şi cinci de mii de dolari, le luă. Artist sau nu, înainte de toate era om de afaceri.

Satisfăcut, puse totul în mijlocul unui covor *Aubusson* și-l făcu sul.

La douăzeci de minute după ce intrase, Philip punea covorul în camionetă. Fluierînd printre dinți, trecu la volan și porni, încrucișîndu-se pe drum cu menajera familiei Treewalter, care dădea colțul.

Eddie avea dreptate, se gîndi Phil, deschizînd radioul. Avea toată ziua în față ca să facă afaceri.

Nimic nu este așa cum pare la Hollywood. Prima impresie a lui Adrianne fusese aceea de uimire. Această Americă era foarte diferită de America de la New York. Oamenii erau mai amabili, mai puțin grăbiți și toată lumea părea să cunoască pe toată lumea. Adrianne se gîndea că este ca într-un sat mic, dar locuitorii nu erau la fel de prietenoși pe cît pretindeau că sînt.

Pe cînd avea paisprezece ani, învățase că atitudinile unora erau adesea la fel de false ca și decorurile unui film. Știa de asemenea că revenirea lui Phoebe pe platouri era o nereușită.

Aveau o casă, ea mergea la școală, dar cariera lui Phoebe dăduse în mod sigur înapoi. Nu numai înfățișarea ei se veștejise în Jaquir; și talentul ei scăzuse, ca și respectul de sine.

– Tot nu ești gata?

Phoebe intră repede în camera lui Adrianne. Ochii foarte strălucitori și vocea foarte agitată o făcură pe Adrianne să-și dea seama că mama ei luase o nouă doză de amfetamină. Se străduí să-și stăpînească un sentiment de neajutorare și reuși să zîmbească. Nu putea să mai suporte încă o ceartă în seara aceea, nici lacrimile mamei ei și promisiunile ei fără folos.

– Mai am puțin.

Adrianne își prinse centura costumului ei stil smoching. Ar fi vrut să-i spună mamei ei că era frumoasă, dar rochia de seară a lui Phoebe o făcu să se simtă umilită. Era foarte adînc decoltată și strîmtă ca o piele din bani de aur. Opera lui Larry, se gîndi Adrianne. Larry Curtis era încă agentul mamei ei, uneori și amantul ei și veșnicul ei păpușar.

– Mai avem timp destul, spuse ea în schimb.

– Știu.

Phoebe umblă prin cameră sclipind, pusă în mișcare de energia pe care i-o dădeau pilulele și de propriile ei stări de spirit imprevizibile.

– Dar premierele sînt atît de emoționante. Oamenii, aparatele de filmat și de fotografiat. Se opri la oglinda lui Adrianne și se văzu pe ea însăși așa cum fusese odinioară, fără urmele lăsate de boală și de dezamăgiri. Toată lumea va fi acolo. Va fi ca pe vremuri.

În fața propriei ei imagini, începu să viseze, cum făcea adesea. Se văzu în mijlocul reflectoarelor, înconjurată de fani și de admiratori. Toți o iubeau, toți voiau să fie lîngă ea, să vorbească cu ea, să o asculte, să o atingă.

– Mamă!

Stînjenită de tăcerea bruscă a lui Phoebe, Adrianne îi puse o mînă pe umăr. Erau zile cînd pierdea legătura cu realitatea în acest fel și nu-și revenea ore întregi.

– Mamă, repetă ea, strîngînd-o mai tare, temîndu-se că Phoebe se adîncea în propriile ei închipuiri.

– Ce este? Phoebe își reveni, clipind, apoi zîmbi uitîndu-se atentă la chipul lui Adrianne. Mica mea prințesă! Ce mare ai crescut!

– Te iubesc, mamă.

Încercînd să-și rețină lacrimile, Adrianne o îmbrățișă pe mama ei. În anul care trecuse, dispoziția lui Phoebe

începuse tot mai mult să semene cu un *montagne russe* în care se dăduseră odată, în Disneyland. O zăpăceală de suișuri și coborîșuri fără fund. Niciodată nu era sigură ce va face Phoebe, dacă va rîde sau va face promisiuni nebunești sau va plînge și-și va povesti regretele.

– Te iubesc, Addy. Mîngîie părul fiicei ei, dorindu-și ca desimea și culoarea lui să nu-i amintească de Abdu. Devenim cineva, nu-i așa? Începu să dea ocol camerei, agitîndu-se mereu. În cîteva luni vom merge la premiera mea. Știu că nu e un film la fel de mare ca ăsta, dar filmele cu bugete mici sînt foarte populare. Așa cum zice Larry, trebui să fiu disponibilă. Și cu publicitatea pe care o aranjează acum... Se gîndi la nudul pentru care pozase cu o săptămînă înainte. Nu venise timpul să-i spună lui Adrianne despre el. Era vorba de afaceri, își reaminti ea, frîngîndu-și degetele. Doar afaceri.

– Sînt sigură că va fi un film minunat.

Dar celelate nu fuseseră, se gîndi Adrianne. Cronicile fuseseră jignitoare. Nu putea să sufere să o vadă pe mama ei prostituîndu-se pe ecran, folosindu-și trupul în locul talentului. Chiar și acum, după ce erau de cinci ani în California, Adrianne era conștientă că Phoebe schimbase un fel de sclavie cu altul.

– Cînd o să am succes cu filmul, un succes mare, o să iau casa aceea pe plajă, cum ți-am promis.

– Avem o casă frumoasă.

– Casa asta mică...

Phoebe se uită afară pe fereastră, la grădina care le despărțea de stradă. Nu avea un zid mare de piatră, nici porți frumoase, nici o pajiște bogată. Erau la periferia orașului, la periferia succesului. Numele lui Phoebe ajunsese pe lista B a starurilor din Hollywood. Marii producători nu-i mai trimiteau scenarii.

Se gîndi la palatul din care o luase pe Adrianne și la

toate bogăţiile de acolo. Cu trecerea timpului, devenise mai uşor să uite limitele din Jaquir şi să-şi amintească bogăţia.

– Nu asta vreau pentru tine, nu-i nici pe departe ceea ce meriţi, dar durează să refaci o carieră.

– Ştiu. Avuseseră de multe ori această discuţie. Şcoala se termină în două săptămîni. M-am gîndit că poate mergem la New York, să o vizităm pe Celeste. Ai putea să te odihneşti.

– Să vedem. Larry îmi caută un rol.

Adrianne simţi că buna ei dispoziţie dispare. Nu avea nevoie să i se spună că rolul va fi mediocru, sau că mama ei va petrece ore întregi departe de casă, fiind manipulată de către bărbaţi care îi exploatau trupul. Cu cît Phoebe încerca mai mult să dovedească faptul că poate să ajungă iar în top, cu atît mai repede aluneca spre fund.

Phoebe îşi dorea să aibă o casă pe plajă şi să-şi vadă numele pe afişe. Adrianne ar fi putut să fie iritată de ambiţia lui Phoebe, poate chiar să lupte împotriva ei, dacă ar fi avut scopuri egoiste. Dar tot ceea ce făcea ea era din dragoste şi din nevoia de a dărui. Pentru Adrianne era imposibil să o facă să vadă că îşi făcea singură o cuşcă la fel de solidă ca şi cea din care fugise.

– Mama, nu ai avut de luni de zile timp liber. Am putea să o vedem pe Celeste în noua piesă, să vizităm muzee. Ţi-ar face bine.

– O să-mi facă mult mai bine să văd pe toată lumea în jurul prinţesei Adrianne, în seara asta. Eşti frumoasă, draga mea. Puse mîna în jurul umerilor lui Adrianne şi porniră amîndouă spre uşă. Pariez că băieţii au inimile frînte din cauza ta.

Adrianne ridică din umeri. Nu o interesau băieţii sau inimile lor.

– Ei bine, azi e seara noastră. Păcat că Larry e plecat

din oraş şi nu avem un bărbat frumos care să ne însoţească.

– Nu avem nevoie decît una de cealaltă.

Adrianne era obişnuită cu mulţimile, cu strălucirea luminilor şi cu aparatele de fotografiat. Phoebe se îngrijorase adesea că fiica ei este prea serioasă, dar nu trebuia să-şi facă grijă pentru echilibrul lui Adrianne. Aşa tînără cum era, se purta cu presa ca o regină, zîmbind atunci cînd era nevoie de un zîmbet, răspunzînd la întrebări fără să spună prea multe despre ea, retrăgîndu-se în planul doi atunci cînd atingea limita rezistenţei ei. Rezultatul era că presa o adora. Toată lumea ştia că ziariştii erau mai drăguţi cu Phoebe Spring decît ar fi trebuit din cauză că erau îndrăgostiţi de fiica ei. Adrianne ştia acest lucru şi se folosea de el cu îndemînarea cuiva de două ori mai în vîrstă decît ea.

Se asigură că Phoebe iese prima din maşina pe care o închiriaseră, apoi rămăseseră mînă în mînă cînd izbucniră blitzurile. Orice poză avea să apară va fi cu amîndouă.

Phoebe reveni la viaţă. Adrianne mai văzuse acest lucru şi înainte. Ori de cîte ori se întîmpla aceasta, dorinţa ei ca mama să se despartă de lumea cinematografică se micşora. Pe chipul lui Phoebe se citea fericirea, bucuria aceea simplă pe care Adrianne o vedea atît de rar aici. Nu avea nevoie de pilule acum, de sticlă sau de visurile ei cu ochii deschişi.

Mulţimea urla în jur, izbucneau lumini şi se auzea muzică. Timp de o clipă era din nou stea.

Strivit de baricade, publicul aştepta să-şi vadă celebrităţile preferate şi, bine dispus, saluta pe oricine. În acest timp cîteva buzunare erau jefuite şi un mare număr de

pachete de droguri îşi schimbau proprietarul.

Văzînd numai zîmbete, Phoebe se opri să facă semne cu mîna, apoi se încălzi la zgomotul aplauzelor care izbucniră pe cînd ea îşi făcea drum spre sală. Discret, Adrianne o conduse în holul deja plin de bărbaţi şi femei din lumea filmului. Era multă strălucire, multă duşmănie şi multe bîrfe.

– Draga mea, ce plăcere să te văd! Althea Gray, o actriţă în vogă, care îşi făcuse nume în seriale de televiziune, veni să sărute aerul de lîngă obrazul lui Phoebe. Îi adresă lui Adrianne un zîmbet neutru şi o uşoară bătaie pe obraz. La fel de drăguţă ca întotdeauna, nu-i aşa? Ce idee interesantă să-ţi pui smoching! Se întrebă cît de repede va putea să-şi facă şi ea unul.

Phoebe clipi în faţa acestei primiri prieteneşti. Ultima dată cînd o văzuse, Althea o umilise teribil.

– Arăţi minunat, Althea.

– Mulţumesc, dragă. Aşteptă pînă cînd unul dintre operatorii care fuseseră lăsaţi înăuntru o prinse în aparat şi atunci atinse uşor obrazul lui Phoebe. Mă bucur să văd cîteva chipuri prietenoase în nebunia asta. Aprinse o brichetă la capătul unei ţigări lungi, astfel ca smaraldul de pe degetul ei să sclipească în lumină. Era să chiulesc în seara asta, dar cel care îmi face publicitatea era să leşine. Ce ai mai făcut, dragă? Nu te-am văzut de secole!

– Tocmai am terminat un film. Recunoscătoare că-i dădea atenţie, Phoebe zîmbi nebăgînd în seamă fumul care îi înţepa ochii. E un thriller, spuse ea. O să iasă la iarnă.

– Minunat. Am să fac şi eu un film, acum că am scăpat de televiziune. E un scenariu de Dan Bitterman. Poate ai auzit de el. *Torment*. Îi aruncă lui Phoebe o privire leneşă, cunoscătoare. Tocmai am semnat contractul pentru rolul lui Melanie. Făcînd o pauză suficient de lungă ca să se

asigure că nimerise ţinta, Althea zîmbi iar. Trebuie să mă duc la însoţitorul meu înainte să-şi piardă răbdarea. Îmi pare bine că te-am văzut. Să ne întîlnim o dată, să luăm împreună masa.

– Mama, ce s-a întîmplat? o întrebă Adrianne.

– Nimic.

Phoebe îşi păstră zîmbetul pe faţă, căci o chema cineva pe nume. *Melanie.* Larry o asigurase că rolul e al ei. Trebuia doar să mai tragă nişte sfori şi să încheie negocierile, aşa îi spusese, asigurînd-o că filmul o va aduce în cele din urmă acolo unde fusese locul ei.

– Vrei să mergi acasă?

– Acasă? Phoebe mări voltajul zîmbetului ei. Sigur că nu, dar aş vrea să mai beau ceva înainte de a intra. Uite-l pe Michael.

Făcu un semn cu mîna şi îi atrase atenţia unui actor care fusese primul ei partener în film, Michael Adams. Avea părul puţin albit la tîmple, dar nu-i păsa, şi cîteva riduri pe faţă pe care nu şi le operase. Succesul lui se datora talentului. Încă mai juca roluri principale, deşi mergea spre cincizeci de ani şi talia i se îngroşase.

– Phoebe! Cu afecţiune şi cu o urmă de milă, se aplecă spre ea ca să o sărute. Şi cine este această frumoasă tînără? Îi zîmbi lui Adrianne, aparent fără să o recunoască.

– Bună, Michael!

Adrianne se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz, un gest pe care de obicei îl făcea cu reţinere. Dar cu Michael îi făcea plăcere. Era singurul bărbat pe care-l cunoştea lîngă care se simţea cu adevărat bine.

– Nu se poate să fie micuţa ta Addy. Ai făcut de ruşine toate starletele noastre. Rîse şi o ciupi de bărbie, făcînd-o să zîmbească iar. Ea e cea mai bună treabă pe care ai făcut-o tu, Phoebe.

– Ştiu. Îşi muşcă buza înainte de a începe să tremure şi reuşi să zîmbească încă o dată.

Probleme, se gîndi el, destul de perspicace pentru a interpreta corect ochii foarte strălucitori ai lui Phoebe. Iarăşi erau probleme cu Phoebe.

– Să nu-mi spuneţi că aţi venit neînsoţite.

– Larry nu e în oraş.

Nu era momentul să îi ţină din nou lui Phoebe o predică în legătură cu Larry Curtis.

– Nu cred că vă pot ruga să ţineţi companie unui bărbat singur.

– Nu eşti niciodată singur, spuse Adrianne. Am citit săptămîna trecută că aveai o idilă cu Ginger Frye la Aspen.

– Ce copil precoce! De fapt ne-am dus în weekend, ca să schiem şi am avut noroc că am scăpat cu oasele întregi. Ginger era acolo doar pentru cazul în care aveam nevoie de îngrijire medicală.

Adrianne zîmbi.

– Şi ai avut?

– Ţine! Michael scoase o bancnotă din buzunar. Du-te şi cumpără-ţi sifon, ca o fetiţă cuminte.

Rîzînd, ea se îndepărtă.

Michael o urmări cu privirea, admirînd supleţea cu care se strecura prin mulţime. Într-un an sau doi, bărbaţii din acest oraş, din orice oraş, vor fi la picioarele ei.

– E o comoară, Phoebe. Fata mea, Marjorie, are şaptesprezece ani. De trei ani nu am văzut-o îmbrăcată în altceva decît în blugi jerpeliţi şi face tot ce poate ca să-mi transforme viaţa în iad. Te invidiez.

– Addy nu mi-a dat nici o clipă de îngrijorare. Cinstit, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

– Ţine la tine. Coborî vocea. Te-ai mai gîndit să te duci la doctorul pe care ţi l-am recomandat?

– Nu am avut timp, răspunse ea în doi peri, dorind

să fie lăsată în pace, ca să poată intra în toaleta femeilor şi să mai ia o pilulă. Şi, ca să-ţi spun adevărul, m-am simţit mai bine. Psihanaliza e supraestimată, Michael. Uneori, cred că industria filmului a fost înfiinţată ca să aibă clienţi psihanalişti şi chirurgii esteticieni.

El îşi înăbuşi un suspin. Era drogată şi devenea tot mai depresivă.

– Nu strică niciodată să mai stai de vorbă cu cineva.

– Am să mă mai gîndesc.

Adrianne nu se grăbea, ştiind că, dacă avea prilejul, Michael va discuta cu mama ei despre tratament. Discutase deja cu Adrianne, atunci cînd o găsise în pragul isteriei deoarece nu putea să o facă pe Phoebe să-i vorbească, într-o după-amiază, la întoarcerea de la şcoală. Phoebe stătea pur şi simplu, mută, uitîndu-se pe fereastra camerei ei.

Cînd îşi revenise, îşi găsise scuze. Oboseală, prea multă muncă, tranchilizante. Michael vorbise cu amîndouă despre un ajutor, dar Phoebe trăgea de timp. De aceea, Adrianne dorea cu disperare să o ducă pe mama ei la New York, departe de Larry Curtis şi de bogata lui aprovizionare cu droguri.

Nu trebuia să fie adultă ca să ştie că în California de sud ploua practic cu droguri. Cocaina devenise drogul preferat în industria filmului. Adesea, era servită în loc de prînz, pe platouri. Pînă acum, Phoebe o refuzase, preferînd infernul pilulelor ei cocainei, dar Adrianne ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, va veni şi ziua aceea. Trebuia să o ducă pe Phoebe de aici, înainte ca ea să treacă această ultimă graniţă.

Adrianne sorbea din paharul cu pepsi şi se uita în jurul ei. Nu putea să spună că îi displăceau toţi oamenii din lumea pe care o alesese mama ei. Mulţi dintre ei erau ca Michael Adams, talentaţi, loiali prietenilor, iubindu-şi

meseria care adesea le impunea programe istovitoare, răsplătindu-i doar cu cîteva clipe de strălucire.

Şi îi plăceau strălucirea, mesele în restaurante elegante, rochiile frumoase. Se cunoştea destul de bine ca să ştie că şi-ar fi găsit cu greu satisfacţia într-o viaţă obişnuită. Dar nu voia nimic extraordinar cu preţul sănătăţii mamei ei.

– Dumnezeule, ai văzut ce rochie are? Althea Gray trase din ţigară şi arătă spre Phoebe. Adrianne se opri în spatele ei. Ai crede că vrea cu tot dinadinsul să ştie toţi că încă mai are sîni.

– După ultimele ei două filme nu mai are nimeni nici o îndoială, spuse însoţitorul ei. Ar trebui să le facă publicitate separată.

Althea izbucni în rîs.

– Parcă e o amazoană trecută bine. Credea că ei i se va oferi rolul lui Melanie. Toată lumea ştie că nu o să mai capete niciodată un rol ca lumea. Dacă nu ar fi atît de patetic, ar fi amuzant.

– A avut ea ceva, cîndva, spuse moale bărbatul de lîngă Althea. Va rămîne unică.

– Zău, dragă, spuse Althea stingîndu-şi ţigara. Incursiunile printre amintiri sînt groaznic de plicticoase.

– Nu tot atît de plicticoase ca scîncetele unei actriţe de mîna a doua. Adrianne vorbise clar şi nu se clinti atunci cînd capetele se întoarseră spre ea.

– Vai, dragă! Althea îşi atinse cu vîrful degetului buza de jos. Măgăriţele mici au urechi mari.

Adrianne o înfruntă, ca de la femeie la femeie.

– Talentele mici au un ego supradezvoltat.

Cînd însoţitorul ei chicoti, Althea îl fulgeră cu privirea, apoi îşi dădu pe spate părul negru.

– Pleacă de aici, scumpo. E o conversaţie pentru adulţi.

– Adevărat? Adrianne își stăpîni pornirea de a-i arunca în față Altheei conținutul paharului și sorbi din el în schimb. Mie mi s-a părut remarcabil de imatură. Scumpo!

– Puștoaică prost crescută! Althea se smulse din mîna însoțitorului ei, care încerca s-o oprească și făcu un pas înainte. Ar trebui să te învețe cineva cum să te porți.

– N-am nevoie de lecții de bună purtare de la una ca tine! O măsură cu privirea pe Althea, apoi îi privi pe cei din jurul ei. Era o privire lungă, grea, suficient de rece și de matură ca să-i facă să se simtă prost. Aici nu văd pe nimeni de la care să pot să învăț și altceva în afară de ipocrizie.

– Scîrbă mică! bolborosi Althea atunci cînd Adrianne le întoarse spatele și plecă.

– Taci din gură, Althea, o sfătui prietenul ei. Ai fost învinsă.

– Draga mea, aș vrea să-mi spui dacă s-a întîmplat ceva.

Adrianne deschise ușa care dădea spre mica lor grădină. Puține lucruri îndrăgise în California, dar învățase să aprecieze soarele.

– Nu s-a întîmplat nimic. Am multe lecții.

Era cel mai bun mod de a rămîne singură ca să se gîndească la lucrurile pe care le auzise în seara premierei. Se obișnuise deja cu gîndul că mama ei pozase nud pentru un poster dintr-o revistă destinată bărbaților. Două sute de mii de dolari, acesta fusese prețul cu care Phoebe își vînduse respectul de sine.

Era greu, atît de greu să justifice această rușine prin dragoste. Adrianne se luptase ani de zile ca să învețe un nou mod de viață. Reușise să accepte cu toată inima egalitatea femeii cu bărbații, libertatea ei de a alege, dreptul

de a fi ea însăşi mai degrabă decît un simbol al fragilităţii şi al dorinţei. Ea dorea să creadă în toate acestea, avea nevoie să creadă. Dar mama ei se dezbrăcase, vînzîndu-şi trupul, astfel că orice bărbat putea să deschidă o revistă şi să o aibă.

Şcoala era prea costisitoare. Adrianne se uită la trandafirii trecuţi care îşi pierdeau petalele şi se gîndi la taxele pe care le plătise mama ei pentru a o ţine într-o şcoală particulară exclusivă. Phoebe îşi vindea mîndria pentru educaţia fiicei ei.

Apoi mai erau şi hainele, hainele pe care mama ei insista să i le ia. Şi şoferul, combinaţia de şofer şi gardă de corp pe care Phoebe găsise necesar să-l asigure fiicei ei pentru a o apăra de terorism... şi de Abdu. Acum, Orientul Mijlociu era permanent bîntuit de o violenţă urîtă şi fie că Abdu era sau nu de acord, Adrianne era încă fiica regelui din Jaquir.

– Mamă, mă gîndeam ca la anul să mă duc la o şcoală publică.

– O şcoală publică? Phoebe îşi verifică geanta, ca să fie sigură că îşi luase cartea de credit. Pînă la întoarcerea lui Larry era cam strîmtorată cu banii gheaţă. Nu fi caraghioasă, Addy. Vreau ca tu să ai cea mai bună educaţie. Se opri, încurcată. Ce căutase în geantă? Se uita la cartea de credit din plastic, scuturâ capul, apoi o puse înapoi în portofel. Aici nu eşti fericită? Profesorii tăi îmi spun mereu că eşti strălucită, dar dacă ai probleme cu celelalte fete, putem să căutăm altă şcoală.

– Nu, celelalte fete nu sînt o problemă. Adrianne le găsea cam copilăroase şi egoiste, dar inofensive. Dar mi se pare că e o cheltuială inutilă, din moment ce aş putea să învăţ aceleaşi lucruri altundeva.

– Asta-i tot? Rîzînd, Phoebe traversă camera ca să o sărute. Banii sînt ultimul lucru care să te îngrijoreze.

Pentru mine este important, Addy, să-ți dau tot ce e mai bun. Fără asta... ei, nu are importanță. O sărută din nou. Vei avea tot ce este mai bun și anul viitor vei putea privi oceanul pe fereastră.

– Am deja ce este mai bun, spuse Adrianne. Te am pe tine.

– Ești drăguță. Sigur nu vrei să vii cu mine să-ți faci manichiura?

– Nu. Am luni test la spaniolă. Trebuie să învăț.

– Muncești prea mult.

De data aceasta, Adrianne zîmbi.

– Ca și mama mea.

– Atunci meritäm amîndouă o tratație. Phoebe își deschise din nou geanta. Își luase cartea de credit? O să mergem la restaurantul acela italian care îți place atît de mult, ca să mîncăm spaghetti pînă cînd vor trebui să ne scoată de-a dura pe ușă.

– Cu usturoi mult?

– Suficient ca să nu se apropie nimeni de noi. După aceea mergem la cinema. Să vedem *Războiul stelelor*, toată lumea vorbește de filmul ăsta. O să fiu acasă pe la cinci.

– Am să te aștept.

Rămasă singură, Adrianne se gîndi că totul o să fie bine. Phoebe era foarte bine, amîndouă erau bine cîtă vreme se aveau una pe cealaltă. Deschise radioul și răsuci butonul pînă cînd găsi un post care transmitea rock. Muzică americană. Adrianne zîmbi și cîntă puțin împreună cu Linga Ronstadt.

Îi plăcea muzica americană, mașinile americane, hainele americane. Phoebe avusese grijă ca Adrianne să primească și cetățenia, dar ea nu se simțea ca o adolescentă americană.

Adrianne se ferea de băieți, în timp ce fetele de vîrsta

ei fugeau după ei fără încetare. Rîdeau şi vorbeau despre sărutul cu gura deschisă şi despre mîngîieri. Fără îndoială că nici una dintre fetele acelea nu-şi văzuse mama violată. Chiar şi cele mai apropiate prietene păreau să facă din răzvrătire prima lor grijă. Cum ar fi putut Adrianne să se ridice împotriva femeii care îşi riscase viaţa ca să o pună pe ea la adăpost?

Unele dintre ele aduceau pe furiş droguri în şcoală, fumînd la toaletă. Ele acceptau drogurile ca pe ceva obişnuit, iar pe ea o îngrozeau.

De tovarăşele ei o despărţea şi titlul. Nu era numai un cuvînt, era ceva din sîngele ei, o legătură cu lumea în care îşi trăise primii opt ani de viaţă. O lume pe care nici una dintre fetele americane privilegiate nu putea să o înţeleagă.

Împărţea cu ele cultura ţării lor, recunoscătoare pentru multe lucruri pe care ele le găseau firesti. Dar erau şi clipe, clipe de intimitate, cînd îi lipseau haremul şi sprijinul familiei.

Se gîndea la Duja, care se căsătorise cu un petrolist american bogat, dar care se afla la fel de departe de viaţa ei ca şi Jiddah şi Fahid, sau fratele şi sora care se născuseră de cînd plecase ea din Jaquir.

Atunci, împinse trecutul în urmă şi deschise cărţile pe o masă lîngă fereastra grădinii.

Îşi petrecu după-amiaza destul de plăcut, cu muzica dată mai tare decît suporta Phoebe şi cu punga de cartofi prăjiţi alături. Pentru ea, şcoala era o bucurie, încă un lucru care le nedumerea pe prietenele ei. Dar ele se gîndeau la educaţie ca la un drept, chiar o necesitate plictisitoare, nu ca la un privilegiu. Nouă ani din viaţa lui Adrianne trecuseră pînă cînd ea învăţase să citească, dar ea recuperase timpul pierdut, muncind cu plăcere şi o uimise pe Phoebe devenind o elevă strălucită. Învăţătura era pentru Adrianne la

fel de fascinantă ca și rock and roll-ul plin de viață care se revărsa din radio.

Avea visurile ei. La paisprezece ani visa să devină inginer. Pentru ea, matematicile erau un limbaj și algebra îi era familiară. O pasionau, de asemenea, și computerele și electronica.

Adrianne încerca să rezolve o ecuație grea, cînd auzi ușa deschizîndu-se.

– Te-ai întors devreme? Zîmbetul ei de bun venit se șterse cînd îl zări pe Larry Curtis.

– Ți-a fost dor de mine, bombonico?

Își aruncă geanta și-i zîmbi. Luase o doză de cocaină în toaleta avionului, chiar înainte de aterizare. Se simțea minunat.

– Nu-l săruți pe unchiul Larry?

– Mama nu e aici.

Adrianne încetă să-și mai legene picioarele și se îndreptă în scaun. Larry o făcea să fie conștientă de șortul ei scurt și de sînii mici de sub tricou. În prezența lui își dorea protecția unei *abaaya* și a vălului.

– Te-a lăsat singură?

Rareori o găsea pe Adrianne singură. Simțindu-se ca acasă, se duse la dulap și luă o sticlă de bourbon. Adrianne îl privea într-o tăcere dezaprobatoare.

– Nu te aștepta.

– Am terminat treaba mai devreme.

Bău, apoi se întoarse să studieze picioarele ei brune de sub masă. Ar fi vrut să-și țină mîinile între pulpele ei frumoase luni de zile.

– Felicită-mă, scumpo. Am făcut o afacere care o să mă țină în top în următorii cinci ani.

– Felicitări, spuse ea politicoasă, apoi începu să-și strîngă cărțile. Va fugi în camera ei și va încuia ușa.

– Asta faci tu într-o sîmbătă după-amiaza?

Larry puse mîna peste mîna ei, pe cartea de spaniolă. Adrianne rămase calmă, aşteptînd ca bătălia de la baza craniului ei să încetinească. Ştia atunci cînd într-un bărbat apare dorinţa. Cu asta crescuse. Cînd se uită în sus la el, i se făcu greaţă.

De cînd îl văzuse prima oară, se schimbase foarte puţin. Avea părul ceva mai scurt şi cămăşile pastel şi lanţul de la gît făcuseră loc unei ţinute sport şi pantofilor de jogging. Dar dedesubt era exact cum fusese întotdeauna. Celeste spusese cîndva despre el că este şmecher. Dar uitîndu-se la el, Adrianne îl asocia cu murdăria.

– Vreau să-mi duc cărţile de aici.

Ochii îi erau calmi, dar vocea îi trăda nervozitatea. Auzind-o, Larry zîmbi.

– Arăţi foarte frumoasă cu toate cărţile astea în jur. Studioasă.

Îşi termină băutura, dar nu-şi luă mîna de pe mîna ei. Se gîndi că e excitată atunci cînd îi simţi pulsul bătînd sub degetele lui. Speriată şi excitată. Exact aşa cum îi plăcea lui.

– Ai crescut sub ochii mei, bombonico.

Părul îi cădea pînă la talie, negru şi drept ca săgeata. Pielea era proaspătă, de culoarea aurului, iar ochii, la fel de negri ca şi părul, erau măriţi de teamă. Ştia exact la ce se gîndea el. Acest lucru îl excita la fel de mult ca şi trupul ei tare, imatur.

– De ani de zile ţin ochii pe tine. Tu şi cu mine am face o pereche grozavă. Îşi umezi buzele, apoi cu mîna liberă se frecă deliberat la şliţ. Aş putea să te învăţ mai mult decît înveţi din cărţile alea.

– Te culci cu mama.

Dinţii lui străluciră. Îi plăcea felul ei direct de a vorbi.

– Aşa e. Rămînem în familie.

– Eşti scîrbos. Îşi smulse mîna şi ridică sus cărţile,

ca pe un scut. Cînd am să-i spun mamei...

– N-ai să-i spui nimic bătrînei doamne. Continuă să zîmbească. Drogul îl făcea să se simtă înalt, puternic şi atrăgător; alcoolul îl făcea să se simtă încrezător, tare şi hotărît. Eu sînt cel care are pîinea şi cuţitul, ţine minte.

– Tu lucrezi pentru mama, nu ea lucrează pentru tine.

– Fii serioasă! Fără mine, Phoebe Spring nu şi-ar fi găsit nici măcar un rolişor nenorocit pentru o reclamă de treizeci de secunde. E terminată, amîndoi ştim asta. Datorită mie ai un acoperiş deasupra capului, bombonico. Datorită mie are un rol cînd şi cînd, eu ascund de presă faptul că se droghează şi că e beţivă. Ar trebui să-mi fii puţin recunoscătoare.

O apucă atît de repede, încît ţipătul îi rămase lui Adrianne în gît. Cărţile zburară, iar el o trase peste masă. Ea îl lovi cu picioarele, încercă să-l zgîrie, dar nu reuşi decît să-l atingă puţin pe faţă înainte ca el să-i imobilizeze mîinile.

– Ai să-mi mulţumeşti pentru asta, spuse el înainte de a-i acoperi gura cu a lui.

Adrianne simţi greaţa urcîndu-i-se în gît, fierbinte şi amară. Rămase acolo, iar ea trebui să încerce să tragă o gură de aer. El se aplecă deasupra ei, pe masă. Cum ea îşi ţinea buzele strînse, el trecu la sîni, sugîndu-i prin tricou. O durea, o durere ascuţită, dar ruşinea era mult mai mare.

Începu să ţipe, iar şi iar, zbătîndu-se, răsucindu-se ca să se elibereze. Paharul pe care el îl lăsase pe masă zbură jos. Sunetul sticlei sparte o trimise înapoi, în Jaqulr, în camera mamei sale.

Ochii îngroziţi îl văzură pe tatăl ei, îi simţi mîinile smulgîndu-i tricoul. Ţipetele se transformară în hohote de plîns, iar mîna lui îi alunecă pe picioare şi apoi sub şort, pentru a o pipăi.

Lupta îi provoca o frenezie sexuală. Pentru el, era ca un fruct tînăr, tare, neted, umed. Trupul ei era la fel de subțire ca al unui băiat, dar moale ca untul. Se simțea tare și greu ca piatra. Nimic nu se compară cu o virgină, se gîndi el trăgînd-o pe podea. Nimic nu se compară cu o virgină. Gîfîind, îi strînse sînii mici în mîini și se uită cum îi curgeau lacrimile pe față. Nu se mai zbătea. O trase cu ușurință sub el, în timp ce ea încerca să se tragă la o parte.

Ea abia îl mai simțea acum. Trupul și mintea se despărțiseră. Auzea un plîns, dar i se părea că vine de la altcineva. Simțea și durere, dar o durere surdă, amorțită din cauza șocului.

Femeia era mai slabă decît bărbatul, supusă bărbatului, făcută să fie condusă de bărbat.

Atunci el dispăru. Auzi țipete, lovituri. Nu o priveau pe ea. Rostogolindu-se pe o parte, Adrianne se ghemui ca o minge.

– Nenorocitule! Phoebe îl luă de gît. Cu ochii sălbatici, cu dinții dezgoliți, îl strînse de gît. Luat pe neașteptate, Larry căzu pe spate. Reuși să scape de ea și se ridică înainte ca unghiile ei proaspăt manichiurate să-i brăzdeze fața.

– Fir-ai a dracului de nebună! Sub imboldul unei dureri, o împinse înapoi. Ea m-a rugat. Ea a vrut!

Phoebe se repezi la el ca o tigroaică, lovindu-l cu pumnii. Se agăță de el, îi rupse hainele și îl zgîrie. Erau aproape de aceeași înălțime și greutate, dar ea era atît de furioasă, încît numai crima ar fi putut s-o liniștească.

– Am să te omor! Am să te omor pentru că ai pus mîinile tale murdare pe fetița mea! Îl mușcă de umăr pînă la sînge.

Înjurînd, el îi dădu o lovitură cu pumnul și, mai mult datorită norocului decît îndemînării, o nimeri în falcă și o

ameți.

– Muiere proastă!

Plîngea și el, înghițindu-și hohotele, uimit că o femeie putea să-l bată. Fața îi sîngera, iar pieptul și brațele îi erau amorțite. O durere ascuțită îi străbătu piciorul atunci cînd încercă să se ridice.

– Ești geloasă pentru că am vrut să gust puțin puștoaica.

Se șterse cu mîna sub nas, apoi căută o batistă ca să oprească sîngele.

– Mi-ai rupt nasul!

Clătinîndu-se, Phoebe se ridică în picioare. Văzu sticla de bourbon deschisă. O luă, o sparse și îl amenință apoi cu ciobul ascuțit. Chipul ei frumos era schimonosit de furie și pe buze avea o urmă de sînge, sîngele lui.

– Pleacă! Ieși, înainte să te fac bucățele mici!

– Plec. Șchiopătă pînă la ușă, ținîndu-și batista îmbibată de sînge la nas. Te-ai ars! Dacă îți închipui că o să te mai ia vreun alt agent, ai să ai o surpriză. S-a terminat cu tine, iubito. Nu mai ești decît un banc bun în orașul ăsta. Deschise ușa atunci cînd Phoebe înaintă spre el. Să nu mă suni atunci cînd n-ai să mai ai pilule sau bani.

Cînd ușa se trînti, aruncă restul de sticlă în ea. Îi venea să urle, să stea în picioare în mijlocul camerei, să-și ridice capul și să urle. Dar mai era și Adrianne. Phoebe se ghemui lîngă ea și o ridică cu blîndețe.

– Gata, nu-ți fie frică. Mama e aici. Tremurînd, Adrianne se strînse lîngă ea. Sînt aici, Addy, lîngă tine. A plecat. A plecat și n-o să se mai întoarcă. Nu o să-ți mai facă nimeni nici un rău.

Tricoul era sfîșiat. Phoebe o cuprinse ușor cu brațele pe fiica ei și o legănă. Nu sîngera. Lucrul acesta îi dădea curaj. Nu o violase. Dumnezeu știe ce-i făcuse lui Adrianne înainte de a-i găsi, dar nu o violase.

Cînd Adrianne începu să plîngă, Phoebe îşi închise ochii şi continuă să o legene. Lacrimile o vor ajuta. Nimeni nu ştia mai bine decît ea.

– Totul va fi bine, Addy, te asigur. Am să fac tot ce este mai bine pentru tine.

Capitolul 9

Avea optsprezece ani. Adrianne stătea în picioare în biroul liniştit, în culori pastel al doctorului Horace Schroeder, o autoritate în materie de comportament anormal din ţară. Era aniversarea ei, dar nu simţea nici o bucurie, nici o tresărire de emoţie.

Dincolo de fereastră se vedea o pajişte întinsă, străbătută de poteci pavate cu cărămidă, pe care se plimbau pacienţii sau erau duşi în scaune cu rotile de către infirmierele şi surorile îmbrăcate în alb. Se vedea un vişin japonez în floare şi un gard viu de azalee. Albinele zburau deasupra florilor, apoi plecau încărcate cu nectar. Soarele sclipea în apa unui mic bazin de marmură, dar măcăleandrii şi rîndunelele care îşi aveau cuiburile în crîngul apropiat de stejari nu se apropiau azi de el.

Pe fereastră, putea să vadă pînă departe, în nord, dincolo de pajişte şi de copaci. Priveliştea îi dădea o senzaţie de deschidere, de libertate. Adrianne se întrebă dacă era la fel şi cînd fereastra avea zăbrele.

– Cum am ajuns noi oare aici, mamă?

Rămase cu fruntea lipită de geam o clipă, închizînd ochii şi lăsîndu-şi umerii să cadă.

Auzind uşa deschizîndu-se, se îndreptă repede. Doctorul Schroeder intră şi văzu o tînără calmă, uşor prea

slabă, într-un costum bleu pal. Își ridicase părul, iar coafura aceasta o înălța și o maturiza.

– Prințesă Adrianne! Se îndreptă spre ea pentru a strînge mîna care i se oferea. Iartă-mă că te-am făcut să aștepți.

– Nu a durat mult. Pentru Adrianne cinci minute în acest loc erau o veșnicie. Ați dorit să mă vedeți înainte de a o lua pe mama acasă.

– Da. Ia loc.

Îi oferi unul dintre fotoliile cu rezemători pentru cap care împrumutau biroului aerul unui salon confortabil. Lîngă acesta se afla o măsuță antică. Pe ea era o cutie discretă cu șervețele de hîrtie. Adrianne își aminti că avusese nevoie de ele la prima ei vizită, cu doi ani înainte. Acum își încrucișă mîinile în poală și-i zîmbi doctorului Schroeder. Fața prelungă a acestuia, cu ochii căprui lăsați în jos o făceau să se gîndească la un cîine mare și trist.

– Vrei un ceai sau cafea?

– Nu, mulțumesc. Vreau să știți că vă sînt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce ați făcut pentru mama și pentru mine. Cînd el schiță un gest de protest, ea ridică o mînă: Nu, așa este. Aici ea se simte foarte bine și asta înseamnă mult pentru mine. Știu de asemenea că ați făcut mai mult decît trebuia ca să ascundeți presei detaliile despre boala ei.

– Toți pacienții mei au dreptul la confidențialitate.

Se așeză în fotoliul de lîngă ea în loc să se ducă în scaunul din spatele biroului.

– Draga mea, știu cît de mult înseamnă mama ta pentru tine și ce mult te preocupă sănătatea ei. Aș vrea să te mai gîndești și să nu o iei acasă.

Adrianne se încordă. Deși ochii nu îi șovăiră, mîinile i se crispară în poală.

– Vreți să spuneți că a avut o cădere?

– Nu, nu, deloc. Phoebe progresează satisfăcător. Medicația și tratamentul i-au stabilizat situația. Făcu o pauză, apoi respiră adînc. Nu vreau să folosesc prea mulți termeni de specialitate. I-ai mai auzit și înainte. Și nici nu vreau să minimalizez boala și evoluția ei.

– Înțeleg. Se stăpîni să nu se ridice din fotoliu ca să se plimbe prin cameră. Doctore Schroeder, știu ce e cu mama. Știu de ce și ce trebuie făcut pentru ea.

– Draga mea, depresia este o boală foarte grea și impresionantă, pentru pacient și pentru familia acestuia. Acum știi foarte bine că depresiile și hiperactivitatea pot să aibă reveniri neașteptate. Reacția lui Phoebe în ultimele două luni a fost bună, dar au trecut doar două luni.

– De data asta, îi reaminti Adrianne. În ultimii doi ani a stat în această clinică la fel de mult cît a stat și acasă. Nu am putut să fac nimic ca să schimb lucrurile pînă acum. Azi am împlinit optsprezece ani, doctore. În fața legii sînt majoră. Pot să-mi asum răspunderea pentru mama și așa am intenția să fac.

– Știm amîndoi că de mult ți-ai asumat responsabilitatea pentru mama ta. Te admir pentru asta mai mult decît pot să-ți spun.

– Nu e nimic de admirat. De data aceasta, se ridică. Avea nevoie să vadă soarele, munții. Libertatea. E mama mea. Nimic și nimeni nu înseamnă mai mult pentru mine. Nimeni nu știe mai mult despre viața ei și a mea decît dumneavoastră. Spuneți-mi, doctore Schroeder, în locul meu ați face mai puțin?

Se uită atent la ea atunci cînd se întoarse spre el. Ochii ei erau foarte negri, foarte maturi, foarte hotărîți.

– Sper că nu. Ești foarte tînără, prințesă Adrianne. Mama ta poate avea nevoie continuă de îngrijiri intense tot restul vieții ei.

– Le va avea. Am angajat o soră din lista de candi-

date pe care mi-ați dat-o. Mi-am aranjat programul astfel încît să fiu sigură că mama nu va rămîne nici o clipă singură. Apartamentul nostru este într-o zonă foarte liniștită, aproape de casele celor mai buni și mai vechi prieteni ai mamei.

– Dragostea și prietenia vor juca în mod sigur un rol important în sănătatea mentală și emoțională a mamei tale.

– Asta e partea cea mai ușoară, zîmbi Adrianne.

– Va trebui adusă aici săptămînal pentru terapie.

– Voi aranja și asta.

– Nu pot să insist s-o lași pe Phoebe la noi încă o lună sau două. Dar ți-o recomand cu căldură. Atît pentru binele tău, cît și al ei.

– Nu pot. Pentru că îl respecta, voia ca el să o înțeleagă. I-am promis. Cînd am adus-o aici, i-am jurat că o voi lua acasă la venirea primăverii.

– Draga mea, nu trebuie să-ți reamintesc că Phoebe era în comă atunci cînd ai adus-o. Nu-și va aminti această promisiune.

– Dar îmi amintesc eu. Se duse spre el, întinzîndu-i mîna din nou. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut și penrtu tot ce veți mai face, sînt sigură. Acum o voi duce pe mama acasă.

Știa că își pierde timpul. Doctorul Schroeder îi ținu puțin mai mult mîna.

– Sună-mă chiar dacă ai nevoie doar să vorbești cu cineva.

– Așa voi face. Se temea că va începe iar să plîngă, așa cum făcuse prima dată cînd îl întîlnise. Voi avea foarte multă grijă de ea.

Cine va avea grijă de tine? se întrebă el, dar o conduse afară, pe coridor.

Mergea alături de el în tăcere. Îi era foarte ușor să-și amintească de alte vizite, alte plimbări pe coridoarele pustii.

Nu întotdeauna erau la fel de liniştite. Uneori se auzeau plînsete. Sau, şi mai rău, mult mai rău, rîsete. Prima dată cînd fusese spitalizată, mama ei fusese adusă într-o stare care o făcea să semene cu o păpuşă stricată, cu ochii larg deschişi şi ficşi, cu trupul ţeapăn. Adrianne avea atunci şaisprezece ani, dar se descurcase să închirieze o cameră la un motel aflat la douăzeci de mile de acolo, ca să o poată vizita zilnic. Abia după trei săptămîni mama ei scosese o vorbă.

Panica! Adrianne simţi o mică tresărire străbătîndu-i trupul, ca un fel de ecou al spaimei pe care o simţise prima dată. Fusese atît de sigură că Phoebe va muri în patul acela strîmt şi alb, înconjurată de străini. Atunci vorbise mama ei. Spusese un singur cuvînt: Adrianne.

Din clipa aceea, viaţa ei intrase într-o fază nouă. Adrianne făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru ca Phoebe să primească cel mai bun tratament. Făcuse totul, îi scrisese chiar şi lui Abdu, ca să-i ceară ajutor. Cînd el refuzase, ea găsise alte mijloace. Trase adînc aerul în piept, pe cînd coteau pe coridor. Încă mai căuta alte căi.

La *Institutul Richardson*, pacienţii care nu erau violenţi aveau camere spaţioase, mobilate la fel de elegant ca un apartament dintr-un hotel cu cinci stele. Măsurile de securitate nu erau evidente, ca în aripa de est, cu barele şi zăvoarele ei şi cu geamurile armate, unde Phoebe petrecuse două săptămîni nefericite anul trecut.

Acum Adrianne o găsi stînd la fereastra camerei ei, cu părul roşu proaspăt spălat şi strîns la spate. Purta o rochie albastră, cu un fluture de aur prins la guler.

– Mama!

Phoebe întoarse repede capul. Masca pe care şi-o compusese cu grijă pentru cazul în care venea o soră căzu şi chipul i se lumină. Cu restul de îndemînare actoricească ce-i mai rămăsese, reuşi să-şi ascundă disperarea pe care

o simțea crescînd și deschise brațele.

– Addy!

– Arăți minunat.

Adrianne o îmbrățișă, aspirînd parfumul lui Phoebe. Ar fi vrut să se desfete în îmbrățișarea mamei ei, să fie iar copil. Se trase înapoi zîmbind pentru a ascunde faptul că studia cu atenție chipul mamei ei.

– Pari odihnită, spuse ea ușurată oarecum.

– Mă simt minunat, mai ales acum, că ai venit. Am făcut bagajul. Îi era greu să-și stăpînească vocea. Mergem acasă, nu-i așa?

– Da. Era hotărîrea cea mai bună, se gîndi Adrianne mîngîind obrazul mamei ei. Trebuia să fie așa. Vrei să vezi pe cineva înainte de plecare?

– Nu, mi-am luat la revedere. Îi întinse mîna. Voia să plece repede. Dar știa că o bună actriță își face ieșirea la fel de frumos ca și intrarea în scenă. Doctore Schroeder, ce bine că ați venit! Vreau să vă mulțumesc pentru tot.

– Ai grijă de tine și asta va fi cea mai bună mulțumire. Îi cuprinse mîna între palme. Ești o femeie deosebită, Phoebe. Și ai o fiică foarte deosebită. Ne vedem săptămîna viitoare.

– Săptămîna viitoare? Phoebe își încordă mîna în jurul umerilor lui Adrianne.

– Vom veni pentru terapie, îi explică aceasta liniștind-o. Tratament ambulatoriu.

– Dar am să stau acasă, cu tine.

– Da. Am să te aduc aici cu mașina. E un drum minunat. Apoi vei vorbi cu doctorul Schroeder despre orice vei vrea.

– Bine. Se destinse suficient cît să poată zîmbi. Sîntem gata?

– Dă-mi geanta. Adrianne ridică geanta, apoi, pentru că știa că Phoebe simțea nevoia, o mai luă o dată de mînă.

Mulțumesc încă o dată, doctore. E o zi frumoasă azi, începu ea cînd porniră din nou pe coridor. A fost minunat pe drum, cu toți copacii în floare. Ieșiră afară, în lumina soarelui și în aerul delicat înmiresmat. Ori de cîte roi merg cu mașina prin sate, mă gîndesc ce minunat ar fi dacă am avea o casă la țară. Mulțumesc, Robert, spuse ea șoferului, cînd acesta luă bagajul. Intră împreună cu mama ei la spatele limuzinei. Apoi mă întorc la New York și nu mai înțeleg cum poate cineva să locuiască în altă parte.

– Aici ești fericită.

Phoebe înghiți în sec atunci cînd mașina plecă din fața institutului. Evadarea. Fugeau din nou.

– Întotdeauna a fost așa, încă de prima dată. Îți amintești prima după-amiază aici, cînd tu, și cu Celeste și cu mine ne-am plimbat prin oraș? Am crezut că e locul cel mai minunat de pe pămînt.

– Celeste o să fie acasă? Ea le trimisese biletele. Le așteptase la aeroport.

– A spus că o să vină azi mai tîrziu. Repetă o piesă nouă.

Phoebe clipi, uitîndu-se la chipul lui Adrianne. Fetița ei crescuse. Se duceau acasă, nu fugeau de Abdu. Nimeni nu-i va face lui Adrianne nici un rău, niciodată.

– Îmi pare atît de bine că ai avut-o pe ea cît am fost eu... cît nu mi-a fost bine. Se uită pe fereastră. Adrianne avusese dreptate. Era o zi frumoasă. Poate cea mai frumoasă zi pe care o văzuse vreodată. Dar acum mi-e mai bine. O sărută repede pe Adrianne, rîzînd. De fapt, nu m-am simțit în viața mea mai bine. Abia aștept să mă întorc la lucru.

– Mama...

Simți că adrenalina îi umple venele, făcînd spume, ca șampania, iute și amețitoare.

– Să nu începi să-mi spui că trebuie să mă odihnesc.

M-am odihnit destul. Nu-mi trebuie decît un scenariu bun. Îşi împreună mîinile, sigură că o aştepta unul. E timpul să încep din nou să am grijă de fetiţa mea. De îndată ce se va răspîndi zvonul că sînt disponibilă, se vor ivi şi ofertele. Fii liniştită!

Părea incapabilă să stăvilească valul de cuvinte optimiste privitoare la rolurile care o aşteptau, la producătorii cu care va lua masa, la călătoriile pe care ea şi Adrianne le vor face împreună. Adrianne vorbea puţin. Ştia că entuziasmul, planurile complet nerealiste erau un simptom al bolii mamei ei, ca şi disperarea adîncă. Dar văzînd nenorocirea lui Phoebe, era imposibil chiar şi să-i sfărîme iluziile.

– Nu puteam să suport gîndul că tu stai singură aici, începu Phoebe cînd intrară în apartament.

– Nu am prea fost singură, spuse Adrianne punînd jos geanta şi dezbrăcîndu-şi jacheta. Celeste a stat mai mult aici decît acasă. A luat foarte în serios faptul că tu ai făcut-o paznica mea.

Îngrijorarea apăru din nou în ochii lui Phoebe. Fără jachetă, Adrianne părea din nou un copil. Vulnerabilă.

– Ştiam că aşa va face, pe asta am contat.

– Ei bine, nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa asta. Celeste poate deveni din nou numai prietena mea. Ce bine că eşti din nou acasă, mamă! spuse Adrianne îmbrăţişînd-o şi legănîndu-se cu ea.

– Fetiţo! Cuprinzîndu-i chipul în palme, Phoebe se trase înapoi. Nu mai eşti copil. Azi ai optsprezece ani. Nu am uitat. Nu am putut să-ţi iau nimic, dar...

– Ba da, mi-ai luat şi îmi place. Vrei să vezi ce?

Încîntată de rîsul din ochii lui Adrianne, Phoebe spuse:

– Scumpo, sper că e de bun gust!

– Cel mai bun!

O trase pe Phoebe după ea prin salon. Deasupra căminului era un portret.

Phoebe avea douăzeci şi doi de ani cînd fusese făcută fotografia după care era pictat portretul. Se afla în culmea frumuseţii ei, cu un chip care îi înfiora pe bărbaţi şi cu nişte ochi care îi făceau să creadă totul posibil. Era o zeiţă, care purta bijuteriile unei regine. La gîtul ei străluceau *Soarele şi Luna.* Focul şi gheaţa.

– O, Addy!

– L-a pictat Lieberitz. E cel mai bun, puţin cam excentric şi înclinat spre partea dramatică, dar e un maestru. Nu a mai vrut să renunţe la tablou după ce l-a terminat.

– Mulţumesc.

– E cadoul meu, îi aminti Adrianne glumeaţă. Singurul lucru pe care l-am dorit mai mult a fost să am modelul cu mine.

– Colierul! Îşi duse o mînă la gît. Îmi mai amintesc încă ce senzaţie am avut atunci cînd l-am purtat, cînd i-am simţit greutatea. Era fermecat, Addy.

– Este încă al tău. Adrianne se uită în sus la portret şi-şi aminti. Totul. Într-o zi ai să-l ai înapoi.

– Într-o zi... Zîmbi, bucurîndu-se de clipa aceea. De data asta am să reuşesc mai bine, promit. Nu mai beau, nu mai iau pilule, nu mai stărui asupra greşelilor trecutului.

– Asta voiam să aud. Se duse să răspundă la telefon. Alo! Da, trimiteţi-o, vă rog, sus. Adrianne puse jos receptorul şi-şi păstră zîmbetul pe faţă. E infirmiera. Ţi-am explicat că doctorul Schroeder a recomandat să ai una, măcar temporar.

– Da. Phoebe se întoarse din nou spre portretul ei şi se aşează.

– Mamă, te rog, nu face aşa!

– Cum să'nu fac? Phoebe ridică din umeri. Nu vreau

să poarte una din blestematele alea de uniforme albe.

– Bine, o să aranjez eu.

– Şi să nu se holbeze la mine cînd dorm.

– Nu o să se uite nimeni la tine, mamă.

– Ar fi ca şi cum m-aş fi întors la sanatoriu.

– Nu. Adrianne se aplecă spre ea, dar Phoebe îşi retrase mîna. E un pas înainte, nu un pas înapoi. E o femeie foarte drăguţă şi cred că o să-ţi placă. Te rog nu da înapoi, sfîrşi ea neajutorată.

– Am să încerc.

Şi a încercat. În următorii doi ani şi jumătate, Phoebe luptă împotriva bolii care părea să i-o ia mereu cu un pas înainte. Dorea să fie sănătoasă şi puternică, dar era mai uşor, mult mai uşor, să închidă ochii şi să se lase purtată spre drumul pe care mai fusese. Sau, şi mai mult, să viseze cum ar fi putut să meargă lucrurile.

Cînd scăpa hăţurile din mînă, îşi închipuia că se află între două roluri, că un film era la montaj şi că studia un nou scenariu. Putea să plutească zile întregi în euforia realităţii pe care o crease în propria ei închipuire. Îi plăcea să se gîndească la Adrianne ca la o tînără fericită din înalta societate, care nu avea nici o grijă şi care trecea prin viaţă sprijinită de bogăţia şi prestigiul pentru care fusese născută.

Atunci mintea i se răsturna şi totul îi dansa prin faţă pînă cînd se scufunda într-o depresie atît de adîncă, de întunecată, încît pierdea zile întregi noţiunea timpului. Se închipuia iarăşi în harem, cu acele mirosuri, cu aceeaşi lumină cernută, cu orele nesfîrşite de zăpuşeală şi frustrare. Prinsă în capcană, o auzea pe Adrianne chemînd-o, implorînd-o, dar nu găsea energia necesară ca să răspundă.

Iar şi iar, se lupta să vină înapoi, dar de fiecare dată era mai greu şi mai dureros.

– Crăciun fericit! Celeste intră, îmbrăcată cu o blană de linx rusească pe umeri şi cu braţele pline de cutii ambalate în hîrtie argintie.

Adrianne întinse braţele ca să ia cutiile şi privi amuzată blana, invidiind-o în acelaşi timp.

– Moş Crăciun a venit mai devreme anul ăsta?

– Mi-am făcut singură un mic dar pentru că am împlinit opt luni de succes cu *Ferestre*. Mîngîie gulerul înainte de a-şi scoate haina şi de a o arunca pe un fotoliu. Phoebe, arăţi minunat. Era o minciună, dar una amabilă. Totuşi, Celeste chiar găsea că prietena ei arăta mai bine decît acum cîteva săptămîni. Paloarea nu mai era atît de pronunţată. Adrianne chemase un coafor acasă chiar în după-amiaza aceea, pentru a vopsi şi a pieptăna părul lui Phoebe. Acum părea aproape tot atît de bogat cum fusese odinioară.

– Ce drăguţ din partea ta că ai venit! Ştiu că ai primit probabil zeci de invitaţii la petreceri.

– Care de care mai plicticoasă! Suspinînd, Celeste se lăsă pe canapea şi-şi întinse picioarele solide, dar încă bine făcute. Ştii foarte bine că prefer să-mi petrec Crăciunul cu tine şi cu Addy.

– Nu cu Kenneth Twee? întrebă Phoebe, zîmbind.

– Eşti în urmă cu noutăţile, dragă. Zîmbind, îşi întinse amîndouă braţele pe spatele canapelei. Kenneth era prea cumpătat. Simţind-o pe Adrianne în spatele ei, ridică mîna. Te-ai întrecut pe tine însăţi cu pomul de anul ăsta.

– Am vrut să fie ceva special. Luă mîna întinsă. Celeste îi simţi nervii întinşi ca nişte strune.

– Ai reuşit. Celeste se uită la podoabe. Pe fiecare ram era un ornament pictat de mînă. Pe crengi dansau spiriduşi, fugeau reni, sclipeau îngeraşi.

– Astea sînt ornamentele pe care le-ai pregătit pentru campania de strîngere a fondurilor pentru copiii săraci?

– Da. Cred că au ieşit destul de bine.

– S-ar părea că le-ai cumpărat tu pe toate.

– Nu chiar. Rîzînd, Adrianne se duse să îndrepte un glob. Proiectul a depăşit aşteptările. De fapt, a ieşit atît de bine, încît mă gîndesc să fac din asta un eveniment anual. Satisfăcută, se întoarse. În spatele ei, bradul îşi întindea ghirlandele de becuri aprinse. Ei, acum ce ai zice de un lichior de ouă?

– Draga mea, mi-ai citit gîndurile. Celeste îşi scoase pantofii. Oare doamna Grange a făcut nişte prăjiturele din acelea de sărbătoare?

– A copt azi-dimineaţă un rînd.

– Adu-le! Celeste se bătu pe burta ei suptă. Mi-am refăcut abonamentul la sala de gimnastică.

– Într-o clipă. Aruncă o privire îngrijorată spre mama ei, apoi ieşi în grabă.

– Adrianne speră să ningă. Phoebe se uită la fereastră. Luminiţele colorate pe care Adrianne le aranjase în jurul acesteia se înceţoşară. Îţi aminteşti primul Crăciun, chiar înainte de a pleca la Hollywood? Nu o să uit niciodată chipul lui Adrianne atunci cînd am aprins luminile din pom.

– Nici eu.

– I-am dat o dată un glob, unul din acele globuri de sticlă în care ninge după ce le întorci. Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu el. Absentă, se frecă la ochii care o dureau. Aş vrea să iasă în seara asta, să stea cu tineri de vîrsta ei.

– Crăciunul este mai frumos atunci cînd îl petreci în familie.

– Ai dreptate. Phoebe îşi dădu părul pe spate şi se hotărî să fie veselă. A fost atît de ocupată zilele astea, cu toate activităţile ei de caritate şi cu petrecerile. Pe urmă, stă ore întregi la computer. Nu ştiu ce face cu el, dar pare

fericită.

– Ce-ar fi să ne punem capul la treabă împreună şi să-i găsim un bărbat minunat, sălbatic de frumos?

Rîzînd, Phoebe îi întinse amîndouă mîinile.

– Ar fi minunat, nu-i aşa? Am ajunge bunici fără să prindem de veste.

– Vorbeşte pentru tine! Celeste îşi ridică o sprînceană, bătîndu-se uşor cu dosul palmei sub bărbie. Sînt prea tînără ca să fiu bunică.

– Închinăm de Crăciun? Adrianne aduse o tavă mare. De ce chicotiţi?

– Chicotitul este nedemn, sublinie Celeste. Mama ta şi cu mine rîdeam sofisticat. Dumnezeule, astea sînt prăjiturelele?

– Fursecuri pentru ceai cu cerul gurii sofisticat. Adrianne îi dădu una, apoi turnă lichiorul de ouă, parfumat cu nucşoară.

– Pentru multe alte Crăciunuri cu persoanele mele favorite!

– Şi pentru încă alte cîteva zeci! adăugă Celeste înainte de a bea.

Cîteva zeci! Cuvintele parcă ţipau în mintea lui Phoebe în bătaie de joc. Se strădui să zîmbească şi duse paharul la gură. Cum putea să-şi dorească ani, cînd fiecare zi era un chin pentru ea? Dar Adrianne nu trebuia să ştie. Ridicîndu-şi privirea, Phoebe văzu că fiica ei o urmărea, că pe chipul ei începea să apară îngrijorarea. Reuşi să zîmbească şi mai strălucitor, dar mîna îi tremură puţin cînd puse paharul jos.

– Ar trebui să punem puţină muzică.

Phoebe îşi împreună degetele tremurînde. Nu se relaxă nici chiar atunci cînd Adrianne se ridică pentru a da drumul aparatului stereo. Se simţea de parcă ar fi urmărit-o sute de ochi, de parcă ar fi pîndit-o să facă vreo greşeală.

Dacă ar bea un pahar, numai unul, atunci bătăile din capul ei se vor opri şi se va putea gîndi limpede.

– Phoebe!

– Ce-i? Tresări, îngrozită că Celeste îi citise gîndurile. Celeste întotdeauna văzuse prea mult, dorise prea mult. De ce îi cereau toţi atît de mult?

– Te-am întrebat ce părere ai de planurile lui Adrianne pentru balul de binefacere de Anul Nou? Îngrijorată, se aplecă pentru a strînge mîna prietenei ei. E minunat, nu-i aşa, ce reputaţie de bun organizator şi-a făcut Addy!

– Da.

Noapte liniştită? La radio se transmitea *Noapte liniştită*? Phoebe îşi aminti cum o învăţa pe Adrianne acest colind, cu mult timp în urmă, în camerele tăcute şi fierbinţi din Jaquir. Fusese secretul lor. Avuseseră multe secrete. Tot aşa cum avea şi acum secrete.

„Totul e calm, totul e strălucitor." Trebuia să fie calmă pentru că toţi se uitau la ea.

– Sînt sigură că o să fie un succes extraordinar. Celeste se uită la Adrianne şi mesajul trecu în tăcere de la una la cealaltă.

– Pe asta şi contez.

Conform unui vechi obicei, se aşeză lîngă Phoebe şi-i luă mîna. Cînd avea o zi bună, mama ei nu avea nevoie decît de acest mic contact.

– Sper să încasăm cam două sute de mii pentru cei fără adăpost. Mă temeam că un dineu de gală cu dans, şampanie şi trufe nu este chiar potrivit pentru beneficiul celor fără adăpost din New York.

– Orice aduce bani pentru o cauză bună este foarte potrivit, o încurajă Celeste.

Adrianne îi răspunse cu un zîmbet iute şi plin de umor, apoi se uită la Phoebe.

– Da, aşa cred şi eu. Cred lucrul acesta cu toată

puterea. Cînd scopul este suficient de important, el justifică mijloacele.

– Sînt obosită. Lui Phoebe nu-i păsa că vocea îi suna iritată. Nu voia decît să scape de ochii aceştia care o urmăreau, de speranţele neexprimate. Cred că mă duc la culcare.

– Te duc sus.

– Lasă prostiile! Phoebe îşi alungă plictiseala. Îi dispărea complet atunci cînd se uita la chipul lui Adrianne. Rămîi aici cu Celeste şi bucură-te de pom. Îşi cuprinse fiica cu braţele. Ne vedem mîine dimineaţă, fetiţo. Ne vom trezi devreme şi vom deschide pachetele cu cadouri, ca atunci cînd erai fetiţă.

– Bine. Adrianne îi întinse obrazul să o sărute şi încercă să ignore faptul că trupul odinioară robust al lui Phoebe părea acum fragil. Te iubesc, mamă!

– Şi eu te iubesc, Addy. Crăciun fericit! Se întoarse şi-i întinse lui Celeste amîndouă mîinile. Crăciun fericit, Celeste.

– Crăciun fericit, Phoebe! Celeste o sărută pe Phoebe pe amîndoi obrajii, apoi o îmbrăţişă. Somn uşor!

Phoebe urcă scările, oprindu-se o dată, ca să se uite înapoi. Adrianne stătea lîngă portret, portretul lui Phoebe Spring în floarea tinereţii şi frumuseţii ei, aflată sub puterea şi strălucirea *Soarelui şi a Lunii*. Cu un ultim zîmbet, Phoebe se întoarse şi urcă mai departe.

– Mai vrei nişte lichior de ouă? întrebă repede Adrianne.

Celeste o prinse de mînă, înainte ca ea să ia castronul.

– Stai jos, iubito. Pentru mine nu trebuie să fii puternică.

Ţi se rupea inima să o priveşti. Strat după strat, treptat, controlul de sine al lui Adrianne se prăbuşi. La

început, i-au tremurat buzele, ochii i s-au înceţoşat. Forţa ei se transformă în disperare, pînă cînd se aşează, cu faţa în mîinii, plîngînd.

Tăcută, Celeste se aşează lîngă ea. Fetiţa nu plînge destul, se gîndi ea. Uneori, lacrimile ajutau mai mult decît cuvintele de încurajare sau îmbrăţişările de îmbărbătare.

– Nu ştiu ce mi-a venit.

– E mai bine decît să urli. În casă nu era nici o picătură de băutură, nici măcar spirt medicinal. Hai să-ţi fac un ceai.

Adrianne îşi şterse ochii cu degetele.

– Nu, mă simt bine. Zău! Se lăsă pe spate, relaxîndu-se. Se va gîndi singură cum să mişcoreze tensiunea membrelor, a minţii şi a inimii ei. Era o problemă de supravieţuire.

– Cred că nu mă simt prea veselă.

– Vrei să vorbeşti cu o prietenă?

Cu ochii închişi, Adrianne se întinse şi găsi mîna lui Celeste.

– Ce ne-am face fără tine?

– În ultima vreme, nu v-am prea fost de ajutor. În ultimele cîteva luni, piesa mi-a luat tot timpul şi energia. Dar acum sînt aici.

– E atît de greu să o priveşti! Adrianne îşi dădu capul pe spate. Lacrimile erau un răsfăţ de care nu-şi dăduse seama că are nevoie. Ce bine era să le verse pe toate! Ştiu care sînt semnele. Iar e în derivă. Se străduieşte. Aproape că-ţi face mai rău să ştii ce efort depune ca să se opună. De cîteva săptămîni se luptă cu depresia şi pierde.

– Doctorul Schroeder o mai vede?

– Vrea să o întemeze din nou. Nerăbdătoare, Adrianne se ridică de pe canapea. Îi fusese destul milă de ea însăşi. Am fost de acord să aşteptăm 1 ianuarie, pentru că sărbătorile au fost întotdeauna atît de importante pentru

mama. Dar de data aceasta... Îndepărtîndu-se, privi portretul. Am s-o duc acolo poimîine.

– Îmi pare rău, Addy.

– A început să vorbească despre el. După felul cum se întări vocea lui Adrianne, Celeste înţelese că se referea la tatăl ei. Săptămîna trecută am găsit-o de două ori plîngînd. După el. Infirmiera de zi mi-a spus că mama a întrebat-o cînd o să vină el. Voia să se coafeze ca să fie frumoasă pentru el.

– E atît de rătăcită... spuse Celeste înăbuşindu-şi o înjurătură.

Rîzînd, Adrianne o privi peste umăr.

– Rătăcită? Da, e rătăcită. De ani de zile, i se dau droguri ca să nu fie prea depresivă sau dimpotrivă, să nu sară în tavan. A fost legată de pat şi hrănită prin tuburi. A avut perioade cînd nici nu a putut să se îmbrace singură şi altele cînd îi venea să danseze. De ce? De ce e rătăcită, Celeste? Din cauza lui. Totul e din cauza lui. Jur că, într-o zi, va plăti pentru tot ce i-a făcut.

Ura rece din ochii lui Adrianne o emoţionă pe Celeste.

– Ştiu ce simţi. Da, ştiu, spuse ea văzînd-o pe Adrianne dînd din cap. Şi eu o iubesc şi urăsc halul în care a ajuns. Dar nu e bine pentru tine să te concentrezi asupra lui Abdu şi a răzbunării. Şi nu o ajută nici pe ea.

– Atunci cînd scopul este suficient de important, justifică cu prisosinţă mijloacele, repetă Adrianne.

– Iubito, mă îngrijorezi atunci cînd vorbeşti aşa. Deşi nu putea să sufere să-i ia partea lui Abdu, Celeste simţea că aşa e mai bine pentru toţi. Ştiu că el este cauza multora dintre problemele lui Phoebe, dar în ultimii ani i-a dat ceva înapoi, asigurîndu-i suficient de mulţi bani pentru tratament şi pentru trai.

Tăcută, Adrianne se întoarse spre portret. Încă nu era timpul ca Celeste să ştie că o minţise. Minciuna ei. Nu

primise nici un cent de la Abdu. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să-i spună, dar deocamdată nu era sigură că Celeste va putea suporta adevărul despre sursa ei de bani.

– Un singur preț poate să-mi dea satisfacție. Adrianne își încrucișă brațele pentru a opri un fior brusc. I-am promis că într-o zi îl va avea din nou. Cînd o să am *Soarele și Luna*, cînd el va ști ce mult îl urăsc, s-ar putea să-i șterg datoriile.

PARTEA A II-A

Umbra

El însuşi umbră, umbrele vînînd.
Homer

Ca să prinzi un hoţ, foloseşte întotdeauna alt hoţ.
Thomas Fuller

Capitolul 10

New York, octombrie 1988

Mănuşile negre apucau frînghia cu noduri, întîi o mînă, apoi cealaltă, cu încheieturile suple încordate, dar flexibile. Frînghia era subţire, dar tare ca oţelul. Trebuia să fie aşa. Străzile din Manhattan erau cu cincizeci de etaje mai jos, strălucind sub ploaia matinală.

Era o problemă de coordonare. Sistemul de securitate era bun, foarte bun, dar nu infailibil. Nimic nu era infailibil. Munca preliminară fusese făcută cu cîteva ore înainte, la consola unui computer, cu ajutorul unor calcule. Alarma fusese scoasă din funcţiune, aceasta fiind partea cea mai uşoară a trebii. Camerele care baleiau coridoarele determinaseră sistemul de spargere. Ar fi fost cel puţin nepotrivit să intre de pe coridor. Dar mai erau şi alte căi, întotdeauna folosea alte căi.

Acum cădea burniţa şi se făcuse frig, dar vîntul se oprise. Dacă ar mai fi suflat, silueta care se ţinea de frînghie ar fi fost izbită de zidul de cărămidă al clădirii. Lămpile de pe stradă formau curcubee cenuşii în băltoacele aflate departe de tot, dedesubt, norii ascundeau stelele de deasupra. Dar silueta îmbrăcată în negru nu se uita nici în sus, nici în jos. Pe frunte, sub căciula strînsă cu un ciorap, avea o peliculă fină de sudoare, care se datora nu fricii, ci

concentrării. Silueta aluneca în jos, concentrîndu-se asupra frînghiei, iar picioarele puternice se îndoiau și se sprijineau de zid pentru a păstra echilibrul și pentru a-și găsi suport. Chiar și gleznele trebuiau să fie bine antrenate, ca ale unui alergător sau ale unui dansator.

Trupul și mintea unui hoț sînt la fel de importante, adesea chiar mai importante decît geanta cu sculele necesare pentru a deschise un seif sau pentru a bloca o alarmă.

Pe străzi era puțină circulație, cîte un taxi care vagabonda în căutare de pasageri, un bețiv singuratic care fugea de aglomerație. Chiar și New York-ul putea să fie rafinat la ora patru dimineața. Dacă ar fi avut loc o paradă, cu orchestră și care alegorice, ar fi fost același lucru. Pentru silueta în negru nu exista decît frînghia. O mișcare greșită, o clipă de neatenție ar fi însemnat o moarte urîtă.

Dar succesul ar fi însemnat... totul.

Centimetru cu centimetru, înaintînd cu precauție, terasa îngustă se apropia tot mai mult, cu mulțimea ei de plante în ghivece și cu balustrada ei solidă. Porii și crăpăturile cărămizilor, micile fisuri ale mortarului se distingeau limpede. Dacă bețivul s-ar fi uitat în sus și ar fi fost în stare să vadă clar, silueta în negru i s-ar fi părut mică, o insectă care se tîra pe fațada clădirii.

Nimeni nu l-ar fi crezut. În mahmureala dimineții, nici lui nu i-ar fi venit să creadă.

Era tentat să se grăbească, să termine odată cu durerile din umeri și din brațe și să sară în loc să parcurgă ultimul metru ca și pînă acum. Calm, cu răbdare, silueta agățată în aer lăsă instinctul să o conducă în ultima parte a coborîrii.

Adidașii negri atinseră balustrada, se legănară înapoi și găsiră un punct de sprijin, rămaseră acolo în echilibru, ușori și cu efect dramatic. Nimeni nu auzi rîsul, dar acesta

răsună, clar şi satisfăcut.

Acum era timpul ca picioarele să fie puse ferm pe terasă, să privească New York-ul şi să-şi admire izbînda. Era un oraş mare, privilegiat, aproape un cămin pentru cineva care nu avusese niciodată unul cu adevărat. Avea faţă şi strălucire şi ceea ce-i lipsea în privinţa milei avea cu prisosinţă în privinţa posibilităţilor.

Central Park era un covor de culori, majestuos şi rural. Copacii erau aurii, argintii şi purpurii, părînd triumfători în ultima lor izbucnire de culoare, înainte ca frigul şi vîntul venite din Canada să le mături frunzele.

Partea aceasta a parcului era liniştită. Central Park West era o stradă pentru portari şi pentru cei care plimbau cîinii, pentru doctori şi pentru oamenii cu bani. Deşi se afla în oraş, frenezia acestuia, goana timpului, se aflau în altă lume.

Dincolo de copaci, dincolo de lac, se ridicau clădiri, mai înalte şi mai luxoase decît acest bloc de apartamente vechi şi elegante. Poate că ele reprezentau viitorul. Dar, precis, ele erau prezentul. În întuneric, erau nişte umbre abia conturate sau poate doar promiţătoare. Orice putea fi cumpărat, vîndut, comercializat sau dorit se găsea în acele clădiri sau, poate doar mai murdar, jos pe străzi. Exista un preţ pentru orice articol de lux. New York-ul înţelesese acest lucru şi nu se ruşina din această cauză.

Acum oraşul dormea, odihnindu-se în vederea zilei care urma să înceapă peste cîteva ore, dar energia lui se simţea în aer, pulsînd. Aici puteai avea o mare victorie sau o înfrîngere nefericită sau puteai să încerci orice senzaţie între cele două extreme. Unii, ca şi hoţul, le încercaseră pe toate.

Îndepărtîndu-se de balustradă, silueta se apropie de uşi şi îngenunche. Exista un singur zăvor, iar zăvoarele erau doar o iluzie de siguranţă. Dintr-o geantă neagră de

piele dădu la iveală o mică trusă de unelte.

Era un zăvor foarte bun, pe care hoțul îl aproba. Dură doar două minute pînă îi veni de hac. Unii l-ar fi deschis într-un timp mai scurt, dar aceștia erau puțini.

Cînd clanța se deschise, uneltele fură puse cu grijă la loc. Organizare, stăpînire de sine și prevedere, acestea erau trăsăturile care îi păzeau pe hoți de închisoare. Iar hoțul nostru nu avea intenția să ajungă după gratii. Mai avea încă prea multe de făcut.

Dar în noaptea aceea viitorul va trebui să mai aștepte. În seara aceea diamante reci ca gheața și rubine roșii așteptau să fie luate. Bijuteriile erau singura pradă care merita să fie furată. Aveau viață, farmec și istorie. Aveau, poate lucrul cel mai important, un fel de onoare. Chiar și pe întuneric, o piatră va străluci și va atrage, ca un iubit. O pictură, oricît de frumoasă, nu poate decît să fie privită și admirată de la distanță. Banii erau reci, fără viață și practici. Bijuteriile aveau personalitate.

Pentru acest hoț, orice jaf era ceva personal.

Adidașii nu făceau zgomot pe podeaua strălucitoare. Plutea un miros ușor, plăcut, de ceară de parchet, rămas de la curățenia de dimineață și care se lupta cu altul, provenit de la un buchet de flori de toamnă. Pentru că îi plăcea, hoțul zîmbi și rămase o clipă să-l aspire. Dar numai o clipă. În geanta de umăr avea o lanternă puternică, dar aici nu avea nevoie de ea. Fiecare centimetru din cameră fusese memorat. Trei pași, apoi o cotitură la dreapta. Șapte pași, apoi la stînga. Acolo era o scară care ducea la etaj, cu o balustradă decorată cu frunze de alamă și îngerași. În nișa de dedesubt se afla un piedestal de marmură. Pe el se afla o sculptură precolumbiană neprețuită. Hoțul o ignoră și intră în liniște în bibliotecă.

Seiful se afla în spatele operelor complete ale lui Shakespeare. Hoțul puse degetul pe *Othello*, îl scoase

afară, apoi se întoarse, căci luminile se aprinseseră.

– Te-ai ars, cum s-ar zice, spuse o voce calmă, frumos modulată.

Femeia din pragul uşii era îmbrăcată într-un neglije roz, lucios, iar faţa ei palidă, ascuţită, strălucea din cauza cremelor de noapte. Părul blond-argintiu era pieptănat pe spate. Deşi se cunoştea că are patruzeci şi cinci de ani arăta cu cinci ani mai tînără. Era mică de statură şi neînarmată, afară de banana pe care o ţinea în mînă. Dîndu-şi capul pe spate, teatral, îndreptă banana spre hoţ.

– Poc!

Hoţul scoase o exclamaţie de dezgust şi se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele.

– Fir-ar să fie, Celeste, ce cauţi aici?

– Mănînc. Ca să dovedească acest lucru, muşcă din banană. Dar tu de ce scotoceşti prin biblioteca mea?

– Exersez. Vocea era răguşită, joasă, dar hotărît de feminină. Începu să-şi scoată mănuşile. Aproape că te-am jefuit.

– Slavă Domnului că am dat o raită pe la frigider! Celeste traversă camera aşa cum traversase multe scene. Fragmente din rolurile interpretate, începînd cu Lady Macbeth şi terminînd cu Blanche Dubois, rămăseseră în atitudinea ei. Tăria de caracter a fetei născute în New Jersey o propulsase pe Celeste Michaels în vîrful ierarhiei teatrale şi-i asigurase dominaţia asupra celor mai puternice dintre rolurile ei.

– Dragă Adrianne, nu că mi-ar plăcea să critic, dar ce rost are să forţezi uşa atunci cînd ai cheia?

– N-am folosit-o. Bosumflată, Adrianne îşi scoase căciula. Părul, aproape la fel de negru ca şi aceasta, îi căzu pe umeri. Am coborît de pe acoperiş.

– Ai... Celeste răsuflă adînc, ştiind că nu are nici un rost să ţipe. Se aşeză în schimb pe fotoliul din faţa lui

Adrianne. Eşti nebună?

Ridică uşor din umeri. La urma urmei, era o întrebare pe care o mai auzise.

– Aproape că am reuşit. Dacă ai fi avut răbdare, aş fi reuşit.

– Deci e vina mea.

– Dar nu mai contează cum, Celeste.

Adrianne se aplecă în faţă, luînd mîinile femeii mai în vîrstă, care erau îngreunate de un safir pe inelarul mîinii stîngi şi de un diamant pe dreapta. Adrianne nu avea nici o podoabă pe mîini. Vînduse toate inelele pe care le avusese cu mult timp înainte de a-şi începe cariera.

– Habar nu ai ce simţi cînd atîrni aşa, deasupra oraşului. E atîta linişte, atîta singurătate!

– Atîta nebunie!

– Iubito, ştii că pot să am singură grijă de mine.

Adrianne îşi umezi buza de sus cu limba. Avea o gură mare şi generoasă, ca şi a mamei ei.

– Nu te întrebi de ce nu a sunat alarma?

Celeste îşi aranjă poala neglijeului.

– Nici nu vreau să ştiu.

– Celeste!

– Bine. De ce?

– Am scos-o din funcţie azi după-amiază, cînd am luat masa.

– Mulţumesc foarte mult. Şi m-ai lăsat neprotejată împotriva lumii interlope.

– Ştiam că o să revin.

Încă plină de energie, Adrianne se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Era o fată micuţă, delicat construită, care se mişca aşa cum o fac balerinele sau hoţii. Părul îi ajungea pînă la omoplaţi drept ca săgeata, ridicîndu-se şi căzînd în ritmul mişcărilor ei.

– A fost aşa de uşor din momentul în care am început

să mă gîndesc! Am meşterit alarma, aşa ca atunci cînd tu o conectezi să scurtcircuiteze uşile de la terasă. Am trecut pe aici acum două ore şi am stat de vorbă cu portarul. Soţia lui are iar o criză de artrită.

– Îmi pare rău că aud asta.

– I-am spus că nu te simţi foarte bine şi i-am lăsat nişte flori pentru tine. Cînd a răspuns la telefonul unui locatar m-am strecurat pe scară.

Celeste îşi ridică o sprînceană blondă, un mic gest la îndemînă, pe care-l cultivase cu zeci de ani în urmă.

– Mă simţeam destul de bine pînă cu cinci minute în urmă.

– Am luat liftul de la etajul cinci pînă pe acoperiş, continuă Adrianne. Aveam frînghia în geantă. Apoi am coborît şi am intrat.

– Cincizeci de etaje, Adrianne! Nu era uşor să-şi înăbuşe spaima, dar Celeste se folosi de mînie ca s-o potolească. Fir-ar să fie, cum aş fi explicat eu faptul că prinţesa Adrianne se exersa doar, dacă ai fi căzut de pe acoperişul blocului meu şi te-ai fi zdrobit în Central Park West?

– *Nu* am căzut, sublinie Adrianne. Şi dacă tu nu ai fi scotocit prin bucătărie, ţi-aş fi golit seiful, m-aş fi întors pe acoperiş şi aş fi plecat.

– Cît egoism din partea mea!

– Lasă, Celeste. Adrianne o bătu uşor pe mînă, înainte de a se aşeza pe braţul fotoliului. Deşi tare aş fi vrut să-ţi văd faţa atunci cînd ţi-aş fi aruncat colierul cu rubine în poală. Trebuie să-mi scot pîrleala. Adrianne trase o pungă din piele de căprioară din geanta ei de umăr, o deschise şi răsturnă diamantele în mînă.

– Dumnezeule!

– Frumoase, nu-i aşa? Adrianne ţinu colierul în lumină. Era un singur şir de diamante, care coborau spre o

piatră uriașă din mijloc, care s-ar fi odihnit confortabil în decolteul unei femei. Pietrele păreau pline de o viață rece, arogantă. Adrianne întoarse colierul în mînă, cîntărindu-l.

– Cam șaizeci de carate, doar o urmă de roz în culoare. O tăietură excelentă, bine executată. Reușea să facă interesant chiar și gîtul bătrînei ciori.

Celeste își spuse că pînă acum ar fi trebuit să se obișnuiască, dar simți brusc nevoia să bea ceva. Ridicîndu-se, se duse spre un dulăpior franțuzesc rococo și alese o carafă de coniac.

– Cine era cioara bătrînă, Addy?

– Dorothea Barnsworth. Scotocind prin geantă, Adrianne pescui și cerceii asortați.

– Dar de ăștia ce zici? Frumoși, nu-i așa?

Celeste abia se uită la pietrele ca de gheață care făceau mai multe mii de dolari.

– Da, Dorothea. Mi se păreau mie cunoscuți. Celeste îi oferi un pahar de coniac. Locuiește într-o fortăreață, în Long Island.

– Sistemul ei de securitate are lipsuri majore. Adrianne luă o sorbitură. După frigul de pe acoperiș, coniacul îi alunecă pe gît ca o arsură. Vrei să vezi brățara?

– Am văzut-o săptămîna trecută, la balul de toamnă.

– A fost o seară plăcută. Adrianne zornăi cerceii în mînă. Aprecie că au cam zece carate fiecare. În geanta ei avea și o lupă de bijutier, de care se folosise acasă la Barnsworth. Doar ca să fie sigură că nu pleacă din Long Island cu geanta plină de plastic. Odată vîndute, pietricelele or să-mi aducă vreo două sute de mii.

– Are niște cîini, spuse Celeste cu nasul în pahar. Dobermani. Are cinci!

– Trei, o corectă Adrianne pe Celeste înainte de a se uita la ceas. La ora asta cred că s-au trezit. Celeste, scumpo, mor de foame. Mai ai o banană?

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Tu vorbeşti, eu mănînc.

Celeste nu reuşi decît să bombăne frustrată, cînd Adrianne ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre bucătărie.

– Cred că e din cauza aerului proaspăt pe care l-am respirat în noaptea asta. Dumnezeule, ce frig era în Long Island! Vîntul m-a pătruns pînă la oase. Apropo, să nu uit că mi-am lăsat blana pe acoperişul tău.

Acoperindu-şi faţa cu mîinile, Celeste căzu în scaunul de lîngă fereastra bucătăriei, în timp ce Adrianne scotocea prin frigider.

– Addy, cît o să mai continue treaba asta?

– Ce-i asta? A, pate! E minunat!

Auzi suspinul din spatele ei şi-şi reţinu zîmbetul.

– Te iubesc, Celeste!

– Şi eu pe tine. Draga mea, îmbătrînesc! Gîndeşte-te la inima mea!

Adrianne îşi pregăti o farfurie cu pate, struguri şi biscuiţi subţiri cu unt.

– Ai inima cea mai puternică şi mai mare din cîte cunosc. O sărută pe Celeste pe obraz, adulmecînd mirosul reconfortant al cremei ei de noapte. Celeste, fii liniştită în privinţa mea. Fac foarte bine ceea ce fac.

– Ştiu.

Cine ar fi crezut? Celeste respiră adînc uitîndu-se la femeia care se aşezase de cealaltă parte a mesei. Prinţesa Adrianne din Jaquir – fiica regelui Abdu ibn Faisal Rahman al-Jaquir şi a lui Phoebe Spring, steaua de cinema – era, la douăzeci şi cinci de ani, o tînără cu succes, făcuse numeroase acte de caritate, era preferata ziariştilor şi... hoaţă!

Cine ar fi bănuit? Celeste se obişnuise de-a lungul anilor cu gîndul că Adrianne avea ceva de ţigancă. Fetiţa aceea uluitoare devenise o femeie uluitoare. Avea pielea aurie şi ochii şi părul moştenite de la tatăl ei, dar structura

osoasă puternică a mamei ei, rafinată, ca să se potrivească staturii ei mici. Era o combinație de delicat și exotic, cu trăsăturile ei delicate, aproape ca de copil găsit, dar în același timp puternice. Gura era de la Phoebe și Celeste avea întotdeauna o tresărire cînd o privea. Ochii, ochii, indiferent cît de mult ar fi dorit Adrianne să nu aibă nimic de la tatăl ei, erau ai lui Abdu. Negri, migdalați și ageri.

De la mama ei moștenise inima, căldura și spiritul generos. De la tatăl ei luase setea de putere și gustul pentru răzbunare.

– Adrianne, nu este nevoie să continui în felul acesta.

– Ba e foarte multă nevoie. Adrianne își îndesă în gură un biscuit.

– Phoebe s-a dus, draga mea. Nu putem s-o aducem înapoi.

Timp de o clipă, doar pentru o clipă, Adrianne își regăsi expresia de fată tînără și vulnerabilă. Apoi ochii ei se înăspriră. Tacticos, unse încă un biscuit cu pate.

– Știu asta, Celeste. Nimeni nu știe mai bine ca mine.

– Draga mea! Celeste își puse mîna peste a ei cu căldură. Era prietena mea cea mai apropiată și mai dragă, după cum știi. Știu cum ai suferit cu ea, pentru ea și ce mult ai încercat s-o ajuți. Dar acum nu este nevoie să-ți asumi aceste riscuri. Nici înainte nu era nevoie. Am fost întotdeauna aici!

– Da. Adrianne își întoarse mîna, astfel încît palmele lor se atinseră. Ai fost. Și știu că, dacă te-aș fi lăsat, ai fi avut grijă de toate: facturi, doctori, medicamente. Nu am să uit niciodată ce ai încercat să faci pentru mama și pentru mine. Fără tine, ea nu ar fi rezistat atît de mult.

– A făcut-o pentru tine.

– Da, e adevărat. Și ceea ce am făcut și ceea ce fac și am de gînd să mai fac, pentru ea fac.

– Addy... Frica apăru, nu în cuvinte, ci în felul rece,

obiectiv în care fuseseră spuse. Addy, sînt peste șaisprezece ani de cînd ai plecat din Jaquir. Și sînt cinci de cînd a murit Phoebe.

– Și datoria crește cu fiecare zi care trece. Celeste, nu mă privi așa. Adrianne zîmbi, încercînd să-i schimbe dispoziția. Ce aș fi eu fără acest... hobby al meu? Aș fi exact ceea ce face presa din mine, un fluturaș bogat, cu un titlu princiar, care se ține de acțiuni de caritate și zboară din petrecere în petrecere.

După această descriere Adrianne se strîmbă și se întoarse la pateul ei.

– Dacă te iei după ziare, sînt doar o bogătașă, care are prea puține de făcut și prea mulți bani în acest scop. Lasă-i să creadă acest lucru, atît aici cît și în Jaquir. Și el să creadă la fel.

Celeste nu trebuia decît să se uite în ochii lui Adrianne ca să știe că vorbea despre tatăl ei.

– Îmi va fi cu atît mai ușor să-i scap de fraieri de pietrele lor.

– Acum nu mai ai nevoie de banii ăștia, Addy.

– Nu. Se uită în paharul de coniac. Am investit bine și aș putea să trăiesc confortabil din ceea ce am. Dar nu e vorba de bani, Celeste. Poate că nu a fost niciodată. Își ridică iar privirea. Focul înghețat, aproape înspăimîntător al pietrelor pe care le furase era în ochii ei. Aveam opt ani cînd am venit în America. Și chiar de atunci am știut că am să mă întorc într-o zi și am să iau ce a fost al ei. Ceea ce este al meu.

– Poate că regretă. Poate că acum regretă.

– A venit la înmormîntarea ei? Puse întrebarea și se ridică, începînd să se plimbe prin cameră. A știut măcar că a murit? În toți anii ăștia, ani îngrozitori, nici nu i-a păsat dacă mai trăiește. Luptînd să se stăpînească, se sprijini de masă. Cînd vorbi din nou, avea vocea calmă și sigură.

De fapt, în sensul adevărat, nici nu mai trăia. El a ucis-o, Celeste, cu mulți ani în urmă, cînd eram prea mică pentru a putea să-l opresc. În curînd, foarte curînd, va plăti pentru asta.

Celeste simți un fior trecîndu-i pe șira spinării. Și-o aminti pe Adrianne la opt ani. Ochii îi erau deja prea întunecați și chinuiți, parcă prea bătrîni.

– Crezi că Phoebe ar fi fost de acord cu asta?

– Cred că ar fi apreciat ironia situației. Am să iau *Soarele și Luna*, Celeste. Așa cum i-am promis ei și cum mi-am promis mie. Și el va plăti scump ca să capete colierul înapoi. Întorcîndu-se, zîmbi și ridică paharul, ca să-și salute prietena. Între timp, nu pot să-mi permit să ruginesc. Știi că lady Fume are gală luna viitoare la Londra?

– Addy...

– Lordul Fume, bătrînul țap, a plătit peste un sfert de milion pentru smaraldele ei. Lady Fume n-ar trebui să poarte smaralde. O fac să pară palidă. Rîzînd, Adrianne se aplecă și o sărută pe Celeste pe obraz. Du-te înapoi la culcare, iubito. Eu plec.

– Pe ușa din față?

– Evident. Nu uita că luăm masa la *Palm Court*, duminică. Ești invitata mea.

Adrianne ieși, amintindu-și că trebuia să se ducă și pe acoperiș, ca să-și ia blana.

Adrianne învățase cum să se machieze pe genunchii mamei ei. Phoebe fusese întotdeauna fascinată de faptul că o pată de culoare, cîteva trăsături cu un creion dermatograf puteau să mărească frumusețea sau anii sau să le facă pe amîndouă să dispară.

Fiind în teatru, Celeste o învățase chiar și mai mult.

După un sfert de secol de scenă, Celeste își făcea încă singură machiajul și cunoștea toate șmecheriile. Adrianne combină arta celor două profesoare ale sale și se transformă în Rose Sparrow, prietena Umbrei.

Procesul dură patruzeci și cinci de minute, dar Adrianne fu încântată de rezultate. Își puse lentile de contact, care îi făcură ochii de un cenușiu mîlos; sub ei, își puse și niște pungi. Își adăugă un centimetru de nas și-și umflă obrajii. Un fond de ten gros îi transformă pielea aurie într-un ten de o paloare bolnăvicioasă. Peruca roșie era făcută de mînă și scumpă. O tapă mult. La urechi, își puse cercei ieftini de sticlă. Își băgă în gură un cocoloș de gumă cu gust de fragi și se îndepărtă de oglindă, ca să vadă dacă totul era în regulă.

Prea țipător, se gîndi ea, zîmbind. Nici nu se putea mai bine. Își pusese pernițe pe șolduri și tocurile cui îi mai adăugau șase centimetri în înălțime. O blană ieftină, o imitație, îi acoperea umerii. Satisfăcută, Adrianne își puse ochelarii de soare împodobiți cu pietre prețioase false și ieși.

Luă liftul de serviciu. O mică precauțiune, oricine ar fi privit-o nu ar fi bănuit că ea e prințesa Adrianne. Tot așa cum oricine ar fi privit-o pe prințesa Adrianne nu ar fi bănuit că ea e Umbra. Cu toate acestea, nu voia ca Rose să fie văzută plecînd din apartamentul prințesei Adrianne.

Ajunsă în stradă, nu luă taxiul, așa cum ar fi preferat, ci merse pe jos pînă la metrou. În geanta ei din imitație de piele avea un pumn de diamante. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat cu un parfum ieftin. Ceea ce și făcuse de fapt.

Aceste călătorii cu metroul, în rolul lui Rose, îi făceau plăcere. Nici unul dintre cunoscuții ei nu ar fi luat metroul. Aici era doar un trup printre alte trupuri. Era anonimă, așa cum nu fusese niciodată, din ziua în care se născuse. Tocurile ei făceau zgomot pe scările de ciment pe care le

cobora şi îşi aminti cum fusese prima dată cînd coborîse la metrou. Avea şaisprezece ani şi era disperată. Teribil de speriată şi de emoţionată.

Apoi, fusese sigură că o mînă se va lăsa pe umărul ei şi o voce, vocea rece şi adîncă a poliţiei, îi va cere să deschidă geanta. Atunci avea nişte perle, un şirag de patruzeci şi doi ce centimetri de perle japoneze lăptoase. Cei cinci mii de dolari pe care îi luase pe ele se duseseră pe medicamente şi pe o lună de tratament la *Institutul Richardson.*

Acum păşea în metrou cu uşurinţa pe care ţi-o dă un lung antrenament. Nu se uita nimeni la ea. Adrianne ajunsese să înţeleagă că aici oamenii rareori se uitau unul la altul. La New York, oamenii îşi vedeau de treburi cu speranţa încăpăţînată că toţi ceilalţi fac la fel.

Se auzi un zgomot şi simţi un curent de aer, venea un tren. Plutea un miros, slab dar reconfortant, de băutură veche şi umezeală. Adrianne ocoli un cocoloş de gumă lipit pe jos şi se alătură cîtorva oameni care aşteptau metroul ca să se ducă în centrul comercial al oraşului.

Lîngă ea, două femei înfofolite împotriva frigului se plîngeau de soţii lor.

– Aşa că i-am spus, ai o soţie, nu o menajeră, Harry. Am promis să te iubesc, să te cinstesc, dar nu am spus nimic despre strîngerea rufelor tale murdare. I-am spus că data viitoare cînd am să-i mai găsesc ciorapii murdari pe jos am să-i bag în gura lui mare.

– Bravo, Lorraine!

Adrianne ar fi vrut să-i spună acelaşi lucru. Bravo, Lorraine. Ticălosul să-şi adune singur ciorapii. Asta îi plăcea la femeile americane. Nu mureau de frică atunci cînd atotputernicii lor soţi intrau pe uşă. Le dădeau o pungă cu gunoi şi le spuneau să-l arunce.

Trenul se opri cu zgomot în faţa lor. Oamenii ieşiră

şi intrară. Ea păşi în urma celor două femei. După ce aruncă o privire rapidă, Adrianne traversă vagonul şi se aşeză lîngă un bărbat care avea lanţuri pe jacheta lui de piele. Întotdeauna i se păruse mai înţelept să se aşeze lîngă cineva care părea capabil să aibă o armă ascunsă.

Trenul se smuci, apoi căpătă viteză. Adrianne privi desenele, reclamele, apoi oamenii. Un bărbat în costum şi cravată, cu o servietă diplomat sub braţ, citea ultimul roman al lui Ludlum. O tînără în fustă de piele întoarsă se uita visătoare pe fereastra neagră şi asculta muzică la căşti. La capătul vagonului, un bărbat se întinsese pe trei scaune, îşi pusese haina peste cap şi dormea dus. Cele două femei tot mai vorbeau despre Harry. Lîngă ea, bărbatul se mişcă, zornăindu-şi lanţurile.

La staţia următoare, cel cu servieta coborî şi trei fete, care ar fi trebuit să fie la şcoală, se îngrămădiră una în alta chicotind. Adrianne le ascultă cum se ceartă asupra filmului la care să meargă şi le invidie. Ea nu fusese niciodată atît de tînără sau de liberă.

La staţia ei, se ridică, îşi apucă mai bine geanta, apoi ieşi. Era o prostie să regrete ceea ce nu fusese.

Afară, vîntul rece ajungea la piele prin imitaţia de blană. Dar aici era cartierul diamantelor. Prin geamurile vitrinelor radia destulă căldură ca să încălzească şi cel mai îngheţat sînge.

Prinţesa Adrianne putea să se plimbe încoace şi încolo, uitîndu-se la vitrine, făcînd inimile negustorilor să tresalte la gîndul că poate va lua cîteva pietre din mîinile lor. Dar Rose venise pentru afaceri.

Pe străzi se făceau multe afaceri, începînd de la Strada 48 pînă la Strada 46, între Fifth şi Sixth Avenue. Cei grăbiţi, încercînd să pară degajaţi, vindeau prada din noaptea trecută. Pietre suficient de fierbinţi ca să le ardă buzunarele aşteptau să fie vîndute, scoase din monturile

lor şi vîndute iar. Grupuri de evrei Hasid, cu pălării şi cu hainele lor lungi şi negre, colindau din magazin în magazin, cu servietele pline de pietre. Averi întregi erau astfel cărate pe strada îngustă de către oameni care aveau grijă să nu se atingă nici măcar întîmplător de alt trecător.

Adrianne avea şi ea aceeaşi grijă; niciodată nu făcuse afaceri pe stradă, nici măcar la şaisprezece ani. Prefera să facă afacerile sub un acoperiş.

Toate vitrinele reclamau atenţie. La *Tiffany* sau la *Cartier* ar fi fost aranjate cu mai mult rafinament sau clasă, dar fără a provoca acelaşi sentiment de sărbătoare ca aici. Pietre strălucitoare puse pe catifea neagră, armate de inele, legiuni de coliere. Cercei, broşe, brăţări cu miile erau lustruite şi puse astfel încît să prindă lumina soarelui şi privirile. Reduceri de 25%. Ce afacere!

Coti pe Strada 48 şi se strecură într-un magazin.

Luminile erau întotdeauna puţin cernute, ambianţa puţin cam jerpelită. La prima vedere, părea o afacere în pragul falimentului. Şi cînd te uitai mai bine, tot aşa părea. Jack Cohen fusese întotdeauna de părere că e o risipă să dai banii pe aparenţe. Dacă nu-i plăcea puţin praf, clientul nu avea decît să se ducă la *Tiffany*. Dar *Tiffany* îi va lua mult mai mult. Un vînzător se uită la Adrianne, dar continuă să vorbească unui client cu umerii aduşi şi cu urme de acnee pe barbă.

– Inelul ăsta o să o dea gata şi nu o să fiţi înglodat în datorii pentru următorii zece ani. E de bun gust, dar destul de strălucitor ca să vrea să-l arate tuturor prietenelor ei.

În timp ce vorbea, arătă cu ochii spre uşa din spatele magazinului. Adrianne se îndreptă spre ea cu un semn că a înţeles. Un bîzîit discret îi arătă că vînzătorul deschisese uşa. De cealaltă parte a uşii era o încăpere care trecea drept birou. Pe un birou provenit din surplusurile armatei erau îngrămădite dosare. De-a lungul zidului erau puse

lăzi şi cutii, iar în aer stăruia miros de usturoi şi pastramă.

Jack Cohen era un bărbat scund, cu pieptul larg, care purta o mustaţă deasă pentru a compensa faptul că în cap părul îi era foarte rar. Intrase în comerţul cu bijuterii pe uşa din faţă, cu o afacere începută de tatăl lui. Tot tatăl lui îl învăţase cum să ducă negocierile în camera din spatele magazinului. Se mîndrea că poate să dibuiască un poliţist care se dă drept client la fel de uşor cum deosebea un zirconiu de un diamant. Ştia care sînt afacerile cele mai bănoase, care hoţi sînt interesaţi să facă repede afaceri şi ştia cum să piardă urma pietrelor furate.

Cînd Adrianne păşi înăuntru, ţinea în mînă o hîrtie împăturită astfel încît să formeze buzunare pentru transportarea pietrelor nemontate. O salută cu capul, apoi puse o duzină de diamante mici, şlefuite pe tejghea. Începu să le separe cu penseta şi să le examineze.

– Ruseşti, spuse el. De bună calitate. Între D şi F. Luînd o lupă, le studie pe fiecare în parte. Frumoase, foarte frumoase. I.F.M., spuse el, înţelegînd imperfecţiuni foarte mici. Ce strălucire! Mormăi ceva, plescăi din limbă şi dădu două pietre la o parte. Ei bine, una peste alta, fac un set frumos. Satisfăcut, puse diamantele înapoi în hîrtie şi le strecură în buzunar la fel de neglijent ca o negustorească care îşi ia mostrele. Cu ce pot să te ajut azi, Rose?

Drept răspuns, căută în geantă şi scoase o pungă mare de piele de căprioară. Răsturnînd-o, goli conţinutul strălucitor pe tejghea. Ochişorii albaştri ai lui Cohen se aprinseră ca safirele.

– Rose, Rose, Rose, ziua e întotdeauna mai strălucitoare cînd apari tu.

Ea zîmbi, îşi scoase ochelarii de soare şi se aşeză pe colţul biroului.

– Foarte frumoase, nu-i aşa? Acum, vocea ei avea un accent din Bronx. Era să mor cînd le-am văzut. I-am

spus: „Iubitule, sînt cele mai frumoase pe care le-am văzut în viața mea!" Aș fi vrut să mi le lase mie.

– Cred că sînt prea primejdioase, Rose, ca să riști. Folosind din nou lupa, începu să examineze colierul piatră cu piatră. De cînd a pus mîna pe ele?

– Știi că mie nu-mi spune lucruri din astea. Dar nu demult. Sînt adevărate, nu-i așa, domnule Cohen? Sînt atît de mari, încît nu par deloc adevărate.

– Sînt adevărate, Rose. Ar fi putut să încerce să o păcălească, dar nu era de glumit cu omul care îi furnizase deja destulă marfă. Foarte, foarte mici imperfecțiuni, o urmă ușoară de roz. Excelentă prelucrare. Încet, lăsă jos colierul și luă brățara. Bineînțeles că ne interesează doar diamantele.

Ea întinse spre colier vîrful degetului cu unghia falsă, roz.

– Îmi plac lucrurile frumoase.

– Toți sîntem așa. Asta ne ține pe amîndoi în afacere. Respirînd printre dinți, Cohen studie cerceii. Un set minunat. Se întoarse, dădu la o parte un dosar și-și scoase calculatorul. Mormăind singur, apăsă pe taste.

– O sută și douăzeci și cinci, Rose.

Ea își scoase bărbia înainte.

– El a zis că trebuie să iau două sute cincizeci.

– Rose! Cohen își încrucișă brațele pe piept. Cu ochii lui albaștri, calmi, și cu părul rărit, arăta ca un unchi răbdător. Dar sub haina mototolită avea un pistol automat 38. Știm amîndoi că trebuie să le pun la păstrare, ca să zicem așa, înainte de a le vinde.

– El a spus două sute cincizeci. Acum, în vocea ei se simțea un scîncet. Dacă mă duc acasă cu jumătate, nu o să-i placă deloc.

Cohen luă din nou calculatorul. Putea să plătească două sute și tot îi mai rămînea comisionul obișnuit, dar îi

plăcea să se joace cu Rose. Dacă cel pe care-l reprezenta nu ar fi avut reputația pe care o avea, i-ar fi plăcut să transforme jocul în ceva mai personal.

– De cîte ori vii tu aici, pierd bani. Nu știu ce ai, Rose, dar îmi placi.

Ea se înseninâ imediat. Era un joc vechi.

– Și dumneavoastră îmi plăceți, domnule Cohen.

– Ce zici de o sută șaptezeci și cinci și două dintre pietricelele astea frumoase la care mă uitam cînd ai intrat? Va fi secretul nostru.

Ea se prefăcu a fi tentată, apoi plină de regrete.

– O să afle. El află întotdeauna și nu-i place cînd primesc cadouri de la bărbați.

– Bine, Rose. Îmi tai singur gîtul, dar o să-ți dau două sute. Să-i spui că un set ca ăsta cere precauțiuni speciale, care costă. În cîteva ore am banii.

– Bine. Se ridică și-și strînse haina. Am să-l liniștesc în cazul în care se înfurie. Nu o să fie multă vreme supărat. Pot să las marfa aici, domnule Cohen? Nu-mi place să o car după mine pe străzi.

– Sigur că da. Știau amîndoi că nu va avea prostul gust să fure de la cel mai bun furnizor al lui. Cu caligrafia lui îngrijită, el scrise o notă și i-o dădu. Aceasta putea să servească drept chitanță în orice afacere, legală sau nu. Du-te la cumpărături, Rose. Am eu grijă de tot.

Peste trei ore, Adrianne își aruncă geanta, haina și peruca pe uriașul pat de alamă din dormitorul ei. Întîi își scoase lentilele de contact, le curăță și le puse la locul lor, apoi își dezlipi unghiile false. Trecîndu-și mîna prin părul eliberat, ridică receptorul.

– *Kendal și Kendal* la telefon.

– Cu George Jr., vă rog. Sînt prințesa Adrianne.

– Da, înălțimea voastră, imediat.

Cu un suspin de ușurare, Adrianne aruncă din

picioare pantofii lui Rose şi se aşează pe pat.

– Addy, mă bucur că te aud.

– Bună, George, nu te reţin, ştiu ce ocupaţi sînt acum avocaţii.

– Pentru tine sînt întotdeauna liber.

– Ce drăguţ!

– Şi adevărat. De fapt, speram că vom putea lua masa într-una din zilele săptămînii acesteia. Să mai ieşim în lume!

– Am să văd ce pot face. Deoarece era un bărbat drăguţ şi pe jumătate îndrăgostit de ea, vorbea serios. Am citit că te-ai logodit cu o baroană germană, Von Weisburg.

– Adevărat? Cred că am stat de vorbă douăzeci şi cinci de minute la o petrecere politică pentru adunare de fonduri, luna trecută. Nu-mi amintesc să fi venit vorba de căsătorie.

Scotocind prin geantă, ea scoase un teanc de sute împachetate. Nu erau noi, nu aveau serii consecutive. Aceste bancnote erau catifelate şi aveau mirosul uşor al bancnotelor uzate, dar în stare bună.

– George, vreau să donez ceva femeilor sărace.

– Pentru căminul de femei?

– Exact. Vreau ca donaţia să fie anonimă, bine-înţeles, făcută prin biroul tău. Voi transfera o sută şaptezeci şi cinci de mii în contul meu special, azi. O să ai tu grijă de toate?

– Sigur, Addy. Eşti foarte generoasă.

Adrianne îşi trecu degetul peste teancul de bancnote. Îşi amintea de alte femei care fuseseră strîmtorate.

– E cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face.

Capitolul 11

În spatele lui, răgea un leu, mai mult de plictiseală decît din ferocitate. Philip mîncă o alună şi nu se uită înapoi. Era întotdeauna neplăcut impresionat la vederea felinelor în captivitate. Le compătimea, ca de altfel pe orice fiinţă pusă în cuşcă. Totuşi, îi plăcea să se plimbe prin grădina zoologică din Londra. Poate că îi făcea bine să vadă gratiile şi cuştile şi să-şi reamintească faptul că, de-a lungul carierei sale, reuşise să le evite.

Nu îi era deosebit de dor de furat. Nu foarte mult. Fusese o profesiune bună, solidă, atîta vreme cît durase şi-i furnizase mijloacele pentru un trai bun. Aceasta fusese întotdeauna ambiţia lui Philip. Preferase întotdeauna confortul incomodităţii, însă numai luxul îi mîngîia sufletul.

Se gîndea din cînd în cînd să scrie un roman pe baza uneia dintre cele mai elegante lovituri ale sale. Safirele Trafalgi, poate. Avea amintiri minunate despre această afacere deosebită. Va fi luată drept ficţiune, bine-înţeles. Adevărul era cel mai adesea mai ciudat şi mai dificil decît născocirile. Dar nu credea că actualul lui patron va înţelege umorul sau ironia situaţiei. Putea să păstreze proiectul pentru vremea pensiei, cînd va locui în Oxfordshire, va creşte ogari şi va vîna fazani.

Se închipuia ca pe un nobil de ţară, cu cizmele

înnămolite şi cu servitori credincioşi, deşi mai avea cîteva zeci de ani pînă atunci.

Băgînd încă o aluniă în gură, se duse să se uite la pantere. Neliniştite, furioase, acestea se plimbau de-a lungul şi de-a latul îngrăditurii lor, nefiind în stare să accepte captivitatea cu filosofia celorlalte feline. Îi erau simpatice. Îi plăceau liniile lor suple şi ochii periculoşi. Fusese comparat adesea cu o panteră de către asociaţi, poliţie, femei. Din cauza constituţiei şi a felului de a se mişca, presupunea el, fiindcă în ceea ce priveşte culoarea nu se putea – era blond.

Continuă să ronţăie alune şi îşi spuse că atunci cînd un bărbat ajunge la treizeci şi cinci de ani trebuie să se gîndească la sănătatea lui. Fumatul era un obicei rău şi bine făcuse că se lăsase. Se simţea al naibii de pozitiv din cauza asta. Păcat că îi plăcea atît de mult tutunul.

Aşezîndu-se pe bancă, se uită la oamenii care se plimbau. Deoarece era remarcabil de cald pentru luna octombrie, bonele şi cărucioarele invadaseră locul. Prinse privirea unei brunete tinere, drăguţe, care plimba un ţînc. Ea îi zîmbi, bătînd cochet din gene şi fu mai mult decît dezamăgită că el nu se luă după ea.

Ar fi putut s-o facă, se gîndi Philip, dacă nu ar fi avut o întîlnire. Femeile îl interesaseră întotdeauna, nu numai pentru că purtau şi posedau pietre preţioase, ci şi pentru că erau ceea ce erau: femei, încă una dintre splendorile vieţii, cu pielea lor catifelată şi părul înmiresmat. Se uită la ceas chiar în clipa în care secundarul trecu de doisprezece. Era ora unu fix. Philip nu fu surprins atunci cînd un bărbat impunător, chel, se aşează lîngă el pe bancă.

– Nu văd de ce nu am fi putut să ne întîlnim la *Whites*.

Philip îi oferi punga de alune.

– E prea închis aerul. Nu-ţi prinde rău aerul proaspăt, bătrîne. Eşti palid.

Căpitanul Stuart Spencer bombăni, dar luă o alună. Regimul la care-l pusese soţia lui îl omora. De fapt, era bucuros că nu este la birou, departe de hîrţoage şi de telefon. În unele zile, ducea dorul muncii de teren, deşi erau puţine şi rare. Adevărul era – deşi nu ar fi recunoscut niciodată – că îl îndrăgea pe bărbatul fercheş de lîngă el. În ciuda faptului – sau poate tocmai datorită acestui fapt – că Spencer încercase timp de zece ani să-l bage la răcoare. Era ceva deosebit de incomod şi tocmai de aceea satisfăcător în lucrul cu un om care păcălise justiţia cu atîta pricepere.

Cînd Philip luase hotărîrea să lucreze mai degrabă cu decît împotriva legii, Spencer nu începuse să creadă că hoţul se căia pentru ceea ce făcuse. Cu Philip era vorba de afaceri, în primul şi în ultimul rînd. Ar fi fost greu să nu admire un bărbat care lua hotărîrile la timp şi cu cele mai mari foloase personale.

În ciuda căldurii după-amiezei însorite, Spencer îşi strînse haina în jurul lui. Avea o băşică la călcîiul stîng, un început de răceală la cap şi se apropia de a cincizeci şi şasea aniversare. Îi venea greu să nu-l invidieze pe Philip Chamberlain pentru tinereţea, sănătatea şi înfăţişarea lui atrăgătoare.

– Ce loc tîmpit pentru întîlnire! bombăni Spencer numai pentru că se simţea mai bine dacă se plîngea de ceva.

– Mai ia alune, căpitane! Philip era prea obişnuit cu indispoziţiile lui Spencer ca să fie impresionat. Uită-te în jur şi gîndeşte-te la toţi criminalii înrăiţi pe care i-ai băgat după gratii.

– Avem ceva mai important de făcut decît să ronţăim alune. Mirosul animalelor îi amintea de duminicile cînd mergea la grădina zoologică, atunci cînd era copil. Dar dădu la o parte orice sentimentalism. Săptămîna trecută a avut

loc alt furt.

Intrigat, Philip se sprijini de bancă şi-şi închipui că fumează încet o ţigară.

– Tot prietenul nostru?

– Aşa s-ar părea. O proprietate în Long Island, din New York. Barnsworth – bogăţie, putere. Proprietarii unui magazin, sau aşa ceva.

– Dacă vorbeşti de Frederick şi de Dorothea Barnsworth, au mai degrabă un lanţ de magazine în Statele Unite. Ce li s-a luat?

– Diamante.

– Întotdeauna le-am preferat, spuse Philip amintindu-şi de trecut.

– Colier, brăţară. Asigurate pentru o jumătate de milion.

Philip îşi încrucişă braţele.

– Bine lucrat.

– Este al naibii de supărător. Spencer băgă încă o alună în gură, apoi bătu cu mănuşile lui uzate de piele în palmă. Dacă nu aş fi ştiut sigur unde ai fost săptămîna trecută, ar fi trebuit să-mi răspunzi la unele întrebări.

– Mă flatezi, Stuart, după atîţia ani!

Spencer îşi scoase pipa, mai mult pentru că ştia că Philip se lăsase de fumat decît pentru că ar fi dorit să fumeze. Negrăbindu-se deloc, suflă cîţiva nori de fum.

– Individul e ingenios. A intrat şi a ieşit fără să lase nici o urmă, a drogat cîinii. Dobermani – nişte fiare fioroase. Fratele meu a avut şi el unul – îl uram. Sistemul de siguranţă e de calitatea întîi, dar a trecut de el. A luat numai garnitura şi un colier cu rubine deosebit de urît.

Nu e lacom, căzu Philip pe gînduri. Ştia ce tentant şi ce nesăbuit este să fii un hoţ lacom. În ultimele şase luni începuse să-i poarte o admiraţie deosebită acestui hoţ foarte neobişnuit. Clasă, se gîndi el. Clasă, stil şi inteligenţă.

Zîmbi. Aveau foarte multe în comun.

– Nu m-ar fi interesat atît de mult dacă ar fi fost lacom. De cît timp îl urmăriți voi, cei de la Interpol?

– De aproape zece ani. Nu-i plăcea să recunoască. Deși nu era adevărat că-l prindea întotdeauna pe cel pe care-l urmărea, dosarul lui era excelent. Omul nu lucrează după tipar. Cinci lovituri într-o lună, apoi nimic timp de o jumătate de an. Dar punem noi mîna pe el. O greșeală, va face el o greșeală și atunci punem mîna pe el.

Philip îi îndepărtă praful de pe haină.

– Asta obișnuiai să spui și despre mine?

Spencer suflă dinadins fumul în direcția lui Philip.

– Ai făcut una și știm amîndoi acest lucru.

– Poate. Tocmai de aceea se retrăsese cît mai avea avans. Deci crezi că este în America? Lui Philip i-ar fi făcut plăcere o călătorie în SUA.

– Nu cred. Mai degrabă cred că o să vrea să se depărteze de locul acela fierbinte. În orice caz, avem omul nostru la New York.

– Păcat. Ce vrei de la mine?

– Se pare că preferă să dea loviturile la cei foarte bogați și nu se dă înapoi să ia piese foarte cunoscute. De fapt, dacă există vreun tipar în ceea ce face, acesta e faptul că preferă să ia bijuterii bine cunoscute. Perlele Stradford, safirul Lady Caroline.

– Lady Caroline, spuse Philip cu un suspin. Pentru safirul ăsta îl invidiez.

– Supravegheam petrecerile cele mai elegante din Europa. Ne-ar fi de mare ajutor un agent care să fie acceptat în cercurile acelea.

Philip se mulțumi să zîmbească privindu-și manichiura.

– Se pare că lady Fume va da o petrecere.

– Da, am fost invitat.

– Şi ai primit?

– Încă nu. Nu ştiam dacă am să fiu în oraş.

– Ai să fii, îi spuse Spencer, trăgînd din pipă. O să fie plin de pietre preţioase. Am vrea să te duci acolo şi să stai cu ochii pe ele şi cu mîinile în buzunar.

– Căpitane, ştii că se poate avea încredere în mine. Zîmbi. Era un zîmbet deosebit de atrăgător, care făcea femeile să aibă gînduri nesăbuite. Ce face dulcea ta fiică?

– Iată încă ceva pe care nu trebuie să pui mîna!

– Era o întrebare platonică, jur!

– N-ai avut un gînd platonic despre vreo femeie în viaţa ta!

– Aşa e! Philip mototoli punga goală de alune şi o aruncă într-un coş de gunoi. Vreau un raport despre ultima lovitură.

„Ce tîlhar!" se gîndi Spencer, punîndu-şi pipa în colţul gurii pentru a-şi ascunde un zîmbet.

– Îl vei avea mîine.

– Bine. Ştii, încep să înţeleg cam ce ai simţit cu cîţiva ani în urmă. E ca o mîncărime... Ochii lui, cenuşii ca fumul, priveau peste gratii. Mă trezesc gîndindu-mă la el în momentele cele mai ciudate, la mişcarea pe care urmează să o facă, unde trăieşte, ce mănîncă şi cînd face dragoste. Am făcut şi eu ce face el şi totuşi... Scuturînd din cap, Philip se ridică. Abia aştept ziua cînd ne vom întîlni.

– S-ar putea ca el să nu aştepte la fel de nerăbdător, Philip. Spencer se ridică şi el avînd grijă să nu-şi solicite călcîiul. S-ar putea să fie un om periculos.

– S-ar putea ca toţi să fim aşa, în împrejurări asemănătoare. La revedere, căpitane.

Adriane se duse la Londra la hotelul *Ritz*, cu cîteva

zile înaintea petrecerii de la lady Fume. Prefera să stea la *Ritz* pentru că era neruşinat de măreţ şi pentru că acest hotel fusese ales de mama ei în călătoria fericită pe care o făcuseră aici. *Connaught* era mai distins, *Savoy* mai grandios, dar *Ritz* avea ceva minunat de extravagant din cauza îngerilor de pe pereţi.

Personalul o cunoştea şi, deoarece le dădea bacşişuri generoase şi îi trata cu căldură, nu trebuiau să se prefacă şi chiar o serveau cu plăcere. Luă un apartament cu vedere spre Green Park şi spuse întîmplător băiatului de serviciu că va sta cîteva zile pentru a face cumpărături şi a se odihni.

În clipa cînd a rămas singură nu s-a repezit să-şi umple cada. Şi nici nu s-a schimbat ca să se ducă la ceai şi să fie văzută acolo. A despachetat doar o rochie argintie de la *Valentino*, cu un decolteu adînc. Sub hîrtia de mătase în care se afla rochia erau împăturite nişte planuri – planurile fiecărui etaj şi specificaţiile sistemului de securitate. O costaseră mai mult decît rochia. Ducîndu-se în salon, Adrianne le întinse pe masă şi se pregăti să vadă dacă-şi cheltuise banii la fel de bine pe cît credea că o făcuse.

Casa familiei Fume era elegantă, în stil Edward, situată în Grosvenor Square şi avînd o vedere frumoasă. Adrianne se gîndi ce păcat era că soţii Fume nu dădeau petrecerea la casa lor din Kent, dar cerşetorii şi hoţii nu au dreptul să fie mofturoşi. Petrecuse o săptămînă deosebit de plictisitoare în Kent cu ei şi ar fi putut să-şi facă singură planurile foarte detaliate ale casei. Casa din Londra era relativ necunoscută şi de aceea va trebui să depindă de informaţiile pe care le obţinuse şi de propriile ei observaţii din seara petrecerii.

Smaraldele lui lady Fume îi vor aduce bani frumoşi, reflectă ea. Avarii şi snobii Fume vor contribui, indirect, la creşterea fondurilor pentru văduvele şi orfanii din mai multe

oraşe. Iar smaraldele erau o adevărată risipă pe pielea gălbejită a lui lady Fume.

Mai frumos era faptul că soţii Fume erau atît de zgîrciţi, încît cheltuiseră minimum de bani pentru siguranţa casei. Nu aveau decît un sistem standard de siguranţă pentru uşi şi ferestre. Trecînd în revistă specificaţiile, Adrianne se gîndi că şi un hoţ oarecare ar fi putut să evite alarma şi să intre în casă.

Mai întîi trebuia să vadă cine sînt vecinii, apropierea celorlalte case şi obiceiurile celor care locuiesc acolo. Adrianne puse hîrtiile la loc, despachetă o manta neagră şi ieşi să vadă chiar ea locurile.

Cunoştea bine Londra, străzile, circulaţia, cluburile. Dacă s-ar fi dus la *Annabel's* sau în clandestinul *La Cage*, ar fi fost recunoscută şi bine primită. În oricare altă noapte s-ar fi bucurat să asculte muzică şi bîrfe. Dar făcuse această călătorie la Londra pentru afaceri. Înainte de a părăsi oraşul, va trebui să păstreze nişte aparenţe. Trebuia să facă numai ceea ce aşteptau cu toţii de la prinţesa Adrianne. Va provoca destulă agitaţie ca să se vorbească despre ea. Dar în seara aceasta avea o treabă de făcut.

Întîi, trecu prin faţă cu maşina, observînd circulaţia, atît pedestră cît şi auto, apropierea casei de vecini şi de stradă, ce lumini erau aprinse. Deoarece în hol era lumină, restul casei fiind întunecată, îşi închipui că erau plecaţi – probabil la teatru. Îi trebui numai un ocol ca să se hotărască să o ia peste pajişte spre casă. După ce-şi parcă maşina pe Bond Street, începu să meargă pe jos.

Valul de căldură de care se bucurase Londra se apropia de sfîrşit. Era frig şi ceaţă, aşa cum îi plăcea lui Adrianne. Majoritatea londonezilor se aflau în casele lor sau prin cluburi, astfel că era singură pe stradă, însoţită doar de foşnetul frunzelor de pe jos şi de zgomotul vîntului prin copacii desfrunziţi.

La picioarele ei se întindeau fîșii de ceață subțire și cenușie. Dacă va avea noroc, ceața va fi și mai deasă și o va ascunde și mai bine atunci cînd va reveni. Acum se zărea destul de bine cît să vadă porțile și grădinile caselor, precum și ferestrele cu obloane pe care poate că avea să intre. Drumul îi luă trei minute și jumătate. Dacă alerga, putea să-l facă în două sau mai puțin. Venind mai aproape, verifică dacă nu existau cîini sau vecini gălăgioși ori alte asemenea neplăceri. Atunci observă bărbatul care stătea pe stradă și o urmărea din ochi.

Philip fusese condus afară atît de impuls, cît și de instinct. Nu avea nici o garanție că ținta hoțului va fi casa Fume. Dar dacă era așa și dacă lucra singur, va dori desigur să se plimbe în jurul ei, să se familiarizeze cu obiceiurile casei înainte de a da lovitura.

În orice caz, nu avea liniște, dar nu dorea să-și caute pe cineva cu care să iasă, nemulțumit cum era și de propria-i persoană. Uneori ducea dorul emoției, al planurilor pe care le făcea înainte de a da o lovitură. Munca în sine era intensă și concentrarea nu lăsa loc și pentru plăceri excitante. Dar înainte și după aceea, îi provoca emoții. Îl invidia pe omul care căuta aceste emoții.

Și, totuși, luase hotărîrea să se retragă, judecînd rațional și practic. Nu putea să regrete acest lucru. Făceau excepție nopțile cețoase și reci, cînd aproape că simțea căldura emanată de bijuteriile cuibărite în cutii căptușite cu catifea, în seifuri fără aer.

Atunci zări femeia. Era scundă și înfășurată într-o manta neagră, astfel că nu putea să-i vadă chipul sau silueta. Totuși, presimțea tinerețea ei din mersul ușor, din încrederea și modul neglijent în care îi dispăreau mîinile între faldurile mantalei. Alcătuia un tablou ciudat, cu ceața care îi înconjura picioarele și frunzele măturate de vînt spre rigola din spatele ei. Dar simțurile lui se ascuțiră pentru

că o văzu cu capul întors spre casa din Grosvenor Square. Aceeaşi casă pe care o supraveghea şi el.

Cînd îl zări, ezită puţin, atît de puţin, încît el nu ar fi remarcat dacă nu s-ar fi aşteptat la asta. Rămase pe loc, cu degetele mari vîrîte în buzunarele jachetei de aviator din piele, curios să vadă ce va face. Ea îşi continuă drumul spre el, nici mai repede, nici mai încet. Cînd ajunse mai aproape, îşi ridică faţa spre el.

Avea trăsături exotice şi uşor familiare. Nu era englezoaică, se gîndi Philip.

– Bună seara! îi spuse el, dorind să-i audă vocea răspunzîndu-i la salut.

Ochii ei, la fel de negri ca şi mantaua, îi întîlniră privirea. Ce ochi uimitori, se gîndi el, migdalaţi, cu gene dese şi întunecaţi din pricina nopţii. Ea dădu doar din cap şi-şi continuă drumul.

Adrianne nu se uită înapoi, deşi o enerva faptul că aşa ar fi voit. Poate că el stătea acolo dintr-o mie de motive plauzibile, dar nu ţinu seama de tensiunea de la ceafă. Ochii lui erau precum ceaţa, cenuşii şi plini de secrete. Atitudinea lui, deşi relaxată, i se păruse prea atentă, prea gata la orice.

Ce prostie, îşi spuse Adrianne, strîngîndu-şi mantaua la gît. Era pur şi simplu un bărbat care se plimba sau aştepta o femeie. Englez, după accent, extrem de atrăgător, cu ochi cenuşii şi păr blond. Nu exista nici un motiv ca această întîlnire să o neliniştească. Numai că... o neliniştea.

Luînd totul drept o consecinţă a călătoriei cu avionul, se hotărî să se culce devreme.

Poate că făcuse o greşeală culcîndu-se doar cu un

pahar de vin în stomac. Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus la *Annabel's* și ar fi întîlnit oameni, ar fi mîncat, cu puțin înainte de a se duce la culcare. Ar fi putut să-și umple memoria cu alte amintiri, cu chipuri vechi și noi, cu conversații inutile, flirturi și cu rîsete, pur și simplu. Poate că atunci nu ar mai fi visat, dar odată visul început era prea tîrziu.

Mirosurile ne rămîn în memorie cel mai mult, o boare de parfum evocîndu-ne amintiri demult îngropate, sentimente demult uitate. Acesta era mirosul de cafea și nucșoară, care se întrecea cu mirosul greu, bogat de parfum. Acest miros, chiar și în vis, îi amintea fără greș de noaptea din ajunul celei de a cincea aniversări.

O trezi propriul ei plîns. Ridicîndu-se, Adrianne își apăsă ochii cu podurile palmelor și încercă să alunge visul. Cînd devenea mai puternic, așa ca în noaptea aceasta, visul dispărea cu greu. În timp ce respira scurt și transpirația i se aduna pe spate, încerca să-și amintească cine era ea acum.

Nu mai era un copil, ghemuită sub pat și rugîndu-se de tatăl ei să se oprească și să o lase pe mama ei în pace. Asta fusese cu mult timp în urmă.

Se dădu jos din pat, aprinse lumina și-și puse halatul. După ce visa așa, nu mai putea să suporte întunericul. Se duse în baie și se spălă pe față cu apă rece, știind că va continua să mai tremure. Era o binecuvîntare că tremuratul nu fusese însoțit și de greață.

Stătuse agățată de o frînghie la etajul cincizeci în Manhattan, fugise pe străzile Parisului și înotase prin mlaștinile din Louisiana. Nimic, nimic nu o speria mai tare decît amintirile care reveneau în coșmarurile ei.

Cît timp mîinile continuară să-i tremure, se sprijini de chiuvetă. Cînd se opriră, își ridică ochii pentru a-și studia chipul. Era încă palidă, dar ochii nu mai exprimau spaima.

Acesta era primul lucru pe care trebuia să-l stăpînească.

Străzile Londrei erau liniştite. În salon, îşi sprijini fruntea de geam, recunoscătoare pentru răceala acestuia. Venise timpul, se gîndi Adrianne şi acest lucru o emoţionă şi o îngrozi în acelaşi timp. Data fusese aleasă, deşi nu-i spusese nimic lui Celeste. Se va întoarce în curînd în Jaquir, ca să se răzbune pe bărbatul care o violase şi o umilise pe mama ei. Va lua colierul care îi aparţinea, *Soarele şi Luna*.

Capitolul 12

Draga mea, iartă-mă că am întîrziat, spuse Adrianne atingînd uşor cu obrazul ei obrazul moale, ca de copil, al lui Helen Fume.

– Prostii. Nu ai întîrziat deloc.

Lady Fume era îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, adînc decoltată şi strînsă pe corp ca să-i scoată în evidenţă nu numai smaraldele, ci şi silueta cu cinci kilograme mai uşoară pe care o căpătase în ultima lună petrecută într-o staţiune din Elveţia.

– Dar tot am ceva pentru care să te cert.

– Da? Adrianne îşi descheie capa.

– Am auzit că eşti de mai multe zile la Londra şi nu m-ai sunat nici măcar o dată.

– Mă ascundeam! Adrianne zîmbi, îşi scoase capa şi o dădu unui lacheu care aştepta. Am avut o tovărăşie nepotrivită.

– Draga mea, te-ai certat cu Roger?

– Roger? Adrianne îşi luă gazda de braţ şi începu să străbată holul cu pardoseală de ceramică în două culori. Helen, credeam că buna dispoziţie a unei femei depinde de bărbaţi. Ai rămas în urmă, Helen. Am terminat de mult cu el. Acum sînt liberă.

– Trebuie să aranjăm cumva lucrurile. Tony Fitzwalter

s-a despărțit de soția lui.

– Scutește-mă! Nimic nu-i mai rău decît un bărbat proaspăt eliberat din jugul sfînt al căsniciei.

Sala de bal, cu podelele ei lustruite și cu zidurile tapetate în culoarea fildeșului, era deja plină de oameni și se auzea muzică. Vinul sclipea în pahare de cristal, se simțeau adieri de parfumuri feminine și masculine și bijuteriile scînteiau. Milioane de lire, se gîndi Adrianne, milioane în pietre și metal. Ea urma să ia doar un mic procent.

Majoritatea chipurilor îi erau cunoscute. Aceasta era problema la astfel de petreceri: aceiași oameni, aceleași conversații, aceeași plictiseală.

Zări un conte pe care îl ușurase de un inel cu diamante și rubine cu șase luni înainte și pe Madeleine Moreau, fosta soție franțuzoaică a unui star de film, la care spera să dea lovitura în primăvara următoare. Zîmbindu-le amîndurora, luă un pahar cu șampanie de pe tava pe care o prezenta un chelner.

– Totul arată minunat, ca întotdeauna, Helen.

– O cantitate uriașă de muncă pentru un timp atît de scurt! se plînse aceasta, deși nu făcuse nimic mai obositor decît proba rochiei pe care o purta. Dar îmi place atît de mult să distrez oamenii!

– Oricine trebuie să se bucure de ceea ce face bine, spuse Adrianne înainte de a bea. Dar arăți extraordinar. Cum ai făcut?

– O mică excursie în Elveția. Helen își trecu mîna peste șoldul slăbit. Acolo este o stațiune minunată, dacă simți vreodată nevoia. Te înfometează de moarte, apoi te obosesc pînă cînd devii recunoscător pentru cele cîteva frunze și fructe pe care ți le dau. Apoi, atunci cînd ești gata să dai dracului totul, te răsfață cu fel de fel de masaje și cu cea mai extraordinară baie romană. E o experiență,

draga mea, nu am s-o uit niciodată. Şi am să mă omor dacă trebuie să mă mai duc acolo!

Adrianne trebui să rîdă. Conversaţia uşoară, lipsită de seriozitate a lui Helen era întotdeauna încîntătoare. Ce păcat că ea şi soţul ei adorau peste măsură lira engleză.

– Am să mă străduiesc să evit staţiunea aceea a ta!

– Să te uiţi la brăţara contesei Tegari. Este din colecţia ducesei de Windsor. M-a întrecut.

Sclipirea de lăcomie din ochii lui Helen înmuie sentimentul de vinovăţie pe care-l simţise Adrianne.

– Adevărat?

– E mult prea bătrînă pentru ea, bineînţeles, dar oricum nu i se potriveşte. Cunoşti aproape pe toată lumea, draga mea, du-te şi distrează-te cît timp fac eu pe gazda.

– Sigur.

Avea nevoie de numai cincisprezece minute ca să vadă unde este seiful din dormitorul principal. Gîndindu-se întruna, Adrianne se îndreptă spre Madeleine Moreau. Nu strica să afle dacă avea planuri de călătorie pentru primăvara viitoare.

Philip o văzu chiar în clipa în care intră. Era genul de femeie pe care o remarca orice bărbat. Se potrivea foarte bine cu încăperea plină de frumuseţi feminine luxoase. Fiind antrenat să observe totul, datorită necesităţii şi dorinţei, i se păru doar cu cîteva grade prea detaşată şi rece.

Avea o tunică neagră, cu un guler înalt, cu bijuterii. Trecea de şolduri şi apoi se desfăcea într-o fustă aurie care îi descoperea picioarele cu ciorapii fini. Numai cine avea picioare frumoase îşi putea permite aşa ceva. Sorbind din pahar, Philip hotărî că ea îşi putea permite.

Avea părul pieptănat pe spate şi susţinut de agrafe cu diamante care se asortau cu cele de la urechi. Chiar în clipa în care îşi spunea că îi place ţinuta ei, o recunoscu şi

începu să-şi pună întrebări.

De ce se plimba această frumuseţe singură, într-o seară londoneză ceţoasă, departe de cluburi, restaurante şi localuri de noapte? Şi unde mai văzuse acest chip?

Măcar la una dintre întrebări putea să afle uşor răspunsul. Philip bătu uşor braţul bărbatului de lîngă el şi arătă spre Adrianne.

– Cine este femeia aceea micuţă cu picioare frumoase?

Omul, care era celebru doar pentru că se înrudea cu prinţesa de Wales, se uită într-acolo.

– Prinţesa Adrianne din Jaquir. E frumoasă din cap pînă în picioare. E o sfărîmătoare de inimi. Nu-i trebuie mai mult de o zi ca să facă orice bărbat să se ţină după ea mai mulţi ani.

Bineînţeles! Revistele pe care mama lui le citea cu religiozitate dădeau întotdeauna cîte o informaţie picantă despre Adrianne de Jaquir. Era fiica unui tiran arab şi a unei stele americane de cinema. Parcă mama ei se sinucisese? Avusese loc şi un scandal, dar Philip nu îşi amintea ce anume. Acum, cînd ştia cine este, găsi şi mai ciudată plimbarea ei nocturnă, în apropierea casei în care se aflau.

Informatorul lui Philip luă o frigăruie de pe masa cu gustări care fusese deja devastată.

– Vrei să te prezint?

Se oferi fără entuziasm. Îşi încercase şi el norocul cu pretenţioasa Adrianne şi fusese alungat ca un ţînţar.

– Nu, mă descurc eu.

Philip o privi mai mult, crescîndu-i bănuiala că nu făcea parte din scenă cu adevărat ci că era, ca şi el, o observatoare. Intrigat, îşi făcu loc prin mulţime, pînă ajunse lîngă ea.

– Ne întîlnim din nou!

Adrianne se întoarse. Îl recunoscu imediat. Ochii lui

nu puteau fi uitați ușor. În cîteva secunde, ea își făcu socoteala, apoi zîmbi. Mai bine să recunoască, îi spunea instinctul, decît să nege cu o privire lipsită de expresie.

– Bună! Își goli paharul de șampanie, apoi i-l dădu cu un gest imperial menit să-l pună la punct. Te plimbi adesea noaptea?

– Nu destul de des, altfel te-aș fi văzut. Calm, Philip făcu semn unui chelner. Puse paharul gol pe tavă și alese altele două, pline. Vizitai locurile?

Ea se gîndi la o minciună, apoi o respinse în aceeași clipă. Dacă el voia, deși Dumnezeu știe de ce ar fi făcut-o, ar fi putut s-o dea de gol.

– Nu, mă plimbam. În seara aceea nu căutam tovărășia nimănui.

Nici el, dar se întîlniseră totuși.

– Alcătuiai un tablou care mi-a rămas în minte – îmbrăcată toată în negru, cu ceața la picioare... Foarte misterios și romantic.

Ar fi trebuit ca spusele lui să o amuze, dar nu era așa. Privirea lui îl spunea că, oricîte secrete ar fi avut, el tot le-ar fi aflat, unul cîte unul.

– Nu e nimic romantic în decalajul orar. Adesea, în prima noapte de după un zbor lung, nu pot să dorm.

– De unde ai venit?

Ea îl studie peste marginea paharului.

– De la New York.

– Cît ai să stai la Londra?

Era o conversație banală, nimic mai mult sau mai puțin. Adrianne ar fi voit să știe de ce nu se simțea bine.

– Cîteva zile.

– Bine. Atunci putem să începem cunoștința noastră cu un dans ca să ne facem poftă de mîncare.

Îi luă paharul din mînă, iar ea nu protestă. Știa cum să manevreze bărbații. Cu un zîmbet neutru, își dădu părul

pe spate.

– Să dansăm.

Îi permise să o conducă prin mulțime în fața orchestrei. Mîna lui o surprinse. Părea a fi un bărbat potrivit cu hainele de seară, dar palma mîinii lui era tare și avea bătături. Mîini de muncitor, un chip aristocratic și maniere delicate. Era o combinație periculoasă. Adrianne se străduia să nu devină rigidă cînd el o luă în brațe. Cînd trupurile lor se atinseră, se întîmplă ceva ce ea nu voia să simtă și nici să cunoască. Sexualitatea făcea parte din imaginea ei, dar era ceva superficial. Nici un bărbat nu o posedase, iar ea hotărîse cu mulți ani înainte să nu-i cedeze nici unuia.

Îi simțea mîna pe spate, simțea mușchiul umărului pe care își odihnea mîna. Mai simțise și înainte mușchi sau linia dură a siluetei masculine, dar nu fusese tulburată. Pînă acum. Orchestra cînta un refren grav și pasional. În ciuda șampaniei, avea gura uscată. Își ridică ochii și-i ațintì pe fața lui.

– Ești bun prieten cu lordul și lady Fume?

– Cunoștințe, îi spuse Philip. Parfumul ei era unic. Ceva care îi evoca tablouri în clarobscur, camere tainice, înmiresmate cu tămîie și secrete feminine. O prietenă comună, Carlotta Bundy, ne-a făcut cunoștință.

– Da, Carlotta. Adrianne își potrivi pașii după ai lui. Dansa așa cum vorbea, lin, fără smucituri. În altă ocazie, în alt loc, i-ar fi făcut plăcere. Dar, ca și tot ce era legat de el, felul lui de a se mișca o făcea să nu se simtă în largul ei. Nu cred că am văzut-o aici astă seară.

– Nu, e în Caraibe, cred. În noua ei lună de miere.

Ca să o încerce, o strînse mai aproape de el. Ea se supuse, dar lui nu-i scăpă îngrijorarea din ochii ei.

– Ești liberă mîine?

– Am obiceiul de a fi liberă.

– Hai să cinăm împreună.

– De ce?

Nu era o întrebare timidă, ci una directă. Se trezi trăgînd-o mai aproape de el, de data aceasta fără alt motiv decît acela de a se bucura de parfumul ei.

– Pentru că prefer să iau cina cu o femeie frumoasă, mai ales dacă aceasta face plimbări singuratice.

Ea îi simți degetele jucîndu-se ușor cu părul ei. Ar fi putut să pună capăt acestui flirt cu o privire. Dar renunță.

– Ești romantic? Avea chipul potrivit, se gîndi ea, poetic, ascetic, cu ochi care puteau fi liniștiți sau pasionați.

– Da, cred că sînt. Tu?

– Nu. Și nu iau masa cu bărbați necunoscuți.

– Chamberlain, Philip Chamberlain. Vrei să aranjez cu Helen să ne facă oficial cunoștință?

Numele nu însemna nimic, îi stîrni o amintire care o sîcîi, apoi dispăru. Hotărî să facă mai tîrziu cercetări, dar deocamdată se putea ca jocul să fie interesant. Orchestra trecu la un ritm mai iute. El o ignoră și continuă să se miște în același ritm lent. Dar nu înțelegea de ce acest lucru trebuia să-i facă pulsul să se iuțească. Intrigată, continuă să se miște în ritm cu el.

– Ce mi-ar spune despre tine?

– Că nu sînt căsătorit, că sînt discret în dragoste, afaceri și în orice împrejurare. Călătoresc mult și am un trecut misterios. Trăiesc aproape tot anul la Londra, am o casă la țară, în Oxfordshire. Îmi place să joc și prefer să cîștig decît să pierd. Cînd mă atrage o femeie, îmi place ca ea să afle imediat.

Aduse mîinile lor unite la buze și îi atinse încheieturile degetelor.

Ei nu îi fu ușor să ignore căldura care îi trecu prin braț.

– Asta din cauză că ești cinstit sau din grabă?

El zîmbi și aproape că zîmbi și ea ca răspuns.

– Aș zice că depinde de femeie.

Era o provocare. Lui Adrianne îi fusese întotdeauna greu să refuze provocarea unui bărbat. Luă hotărîrea fără să se gîndească, știind că va regreta.

– Stau la *Ritz*, îi spuse ea depărtîndu-se de el. Am să fiu gata la opt.

Philip se trezi căutînd o țigară inexistentă, în timp ce ea se îndepărta. Dacă avea acest efect asupra nervilor lui după un dans, va fi mai mult decît interesant să vadă ce efect va avea o seară întreagă asupra lui. Făcu semn unui chelner să-i aducă încă un pahar de șampanie.

Lui Adrianne îi trebui o oră ca să se furișeze de la petrecere. Mai fusese o singură dată în casa din Londra a soților Fume, dar avea o memorie foarte bună, care fusese împrospătată de planurile pe care le cumpărase. Prima problemă era să o evite pe lady Fume, gazda mereu neliniștită, și echipa ei de valeți eficienți. Pînă la urmă, ea se hotărî la o strategie îndrăzneață. Experiența o învățase că adesea subterfugiile aveau efect sub o mască de nerușinare. O luă pe scara principală ca și cum ar fi fost îndreptățită să se plimbe la etaj.

Aici muzica se auzea în surdină și holurile miroseau mai tare a ulei de lămîie decît a crizanteme și trandafiri de seră, care se îngrămădeau pe mese în camerele de jos. Toate ușile erau vopsite în albastru, iar zidurile erau albe. Ușile erau închise. Adrianne numără patru uși pe dreapta, apoi bătu, ca măsură de precauție. Dacă răspundea cineva, avea pregătită o scuză – o durere de cap groaznică și căutarea unei aspirine. Dar nu răspunse nimeni și, uitîndu-se repede în dreapta și în stînga, deschise ușa. După ce o închise la loc, scoase o lanternă mică din geanta de

seară şi cercetă camera la lumina razei ei înguste.

Voia să ştie amplasamentul fiecărei piese de mobilier. Dacă intra în cameră în timp ce stăpînii dormeau, nu trebuiau să se lovească de vreo măsuţă *Louis XV* sau de un fotoliu *Queen Anne.*

Îşi fixă cu grijă în minte locul mobilelor, remarcînd în sinea ei că lady Fume ar fi putut să aibă un decorator mai bun. Din fericire, nici cel care se ocupase de sistemul de siguranţă nu era mai bun. Seiful era ascuns după un peisaj marin stupid, pe zidul opus patului. Seiful în sine avea o combinaţie simplă, care – după estimările ei – nu putea să-i ia mai mult de douăzeci de minute.

Mişcîndu-se repede, verifică ferestrele. Aveau acelaşi sistem ca şi cele de la parter şi puteau să fie uşor forţate, dacă era necesar. Pe pervaz era o urmă de praf. Adrianne plescăi dezaprobator din limbă. Menajera casei Fume ar fi putut să fie mai conştiincioasă.

Satisfăcută, făcu un pas înapoi, dar tocmai atunci auzi clanţa întorcîndu-se în spatele ei. Ţinîndu-şi răsuflarea, Adrianne intră în dulap şi se trezi înconjurată de costumele lordului Fume.

Îşi ţinu răsuflarea. Ochii ei, obişnuiţi cu întunericul, văzură mişcarea uşii printre acele ale dulapului. Atunci cînd uşa se deschise, lumina din hol intră în cameră. Era destulă, ca să poată să-l vadă limpede pe Philip.

Adrianne strînse din dinţi şi-l blestemă, storcîndu-şi creieriul pentru a găsi motivul apariţiei lui acolo. Stătea în pragul uşii şi privirea lui cerceta camera de la un cap la altul. Era atent, se gîndi ea din nou. Prea atent şi gata de orice. Şi părea periculos. Probabil din cauza felului în care lumina venită din spate îi lumina capul lăsîndu-i chipul în umbră.

Un bărbat periculos, se gîndi Adrianne uitîndu-se printre uşile întredeschise. Oricît i-ar fi fost de sofisticate

manierele şi de cultivată vocea, era clar că se descurca bine şi pe stradă.

Adrianne îl trimise la dracu', în timp ce el se uita la uşile dulapului. Faptul că locul lui nu era aici mai mult decît era al ei, nu conta dacă urma să fie descoperită în dulapul lordului Fume. Îl blestemă iar şi-şi ţinu răsuflarea. O întîlnire întîmplătoare pe o stradă pustie, o coincidenţă la un milion, şi îi distrugea lovitura pe care ea o plănuise de săptămîni întregi.

Atunci el zîmbi, iar zîmbetul o îngrijoră şi mai mult. De parcă i-ar fi zîmbit ei direct, personal, prin uşile de lemn care îi despărţeau. Aproape că se aşteptă să-i vorbească şi se simţea gata să caute un răspuns plauzibil, cînd el se întoarse şi părăsi camera, închizînd cu grijă uşa după el.

Ea aşteptă două minute bune înainte de a ieşi din dulap. Cu grijă, îşi aranjă fusta şi îşi netezi părul. Poate că avusese dreptate să accepte să ia masa cu el. Ceva îi spunea că era mai bine să stea cu ochii pe el decît să încerce să-l evite.

Philip Chamberlain o obliga să-şi schimbe planurile. Aruncă o ultimă privire prin camera întunecată. Lady Fume se va mai bucura de smaraldele ei, cel puţin pentru o vreme. Dar să fie al dracului dacă această călătorie şi timpul ei vor fi pierdute. Aruncă o privire plină de regrete spre peisajul marin.

Îl va ţine pe Philip Chamberlain ocupat cîteva ore la cină, se va întoarce în apartamentul ei pentru a se schimba cu hainele de lucru. Madeleine Moreau îşi va pierde safirul cu puţin înainte faţă de program.

Capitolul 13

Îndreptîndu-şi atenţia către Madeleine Moreau, Adrianne fu obligată să stea pînă tîrziu şi să se trezească devreme. Factorul Philip Chamberlain schimbase şansele în cazul Fume, dar aceasta nu însemna că Umbra urma să părăsească Londra cu mîinile goale.

Adrianne avea mult succes ca hoţ. În parte, pentru că era atentă. Pe de altă parte – poate cea mai mare importantă – pentru că era flexibilă. Planurile pe care le adusese cu ea de la New York vor aştepta. Văduvele şi orfanii aveau un fond care nu va aştepta însă.

La ora 8:45, Lucille, fata în casă a lui Madeleine, deschise uşa unui tînăr atrăgător, cu barbă, îmbrăcat în salopetă cenuşie.

– Ce doriţi?

– Fac controlul dăunătorilor. Adrianne zîmbi sub barba de culoarea nisipului şi-i făcu lui Lucille cu ochiul. Sub pălăria şifonată avea o perucă blondă, ciufulită, puţin cam murdară, care-i acoperea urechile. Am şase apartamente de făcut în dimineaţa asta, iubito, şi tu eşti prima.

– Animale dăunătoare? Lucille ezită, roşind sub privirea lungă, interesată, a examinatorului. Domnişoara nu a spus nimic despre animale.

– Administratorul clădirii a cerut-o. Adrianne scoase

o hîrtie roz. Purta mănuşi de lucrător, uzate, care îi treceau de încheieturi. S-au primit plîngeri. Şoareci.

– Şoareci? Suspinînd, Lucille îşi trase mîna. Dar domnişoara doarme.

– Nici o supărare. Dacă nu vrei ca Jimmy să omoare şoriceii, am să mă duc la următorul de pe listă. Îi întinse hîrtia. Vrei să semnezi aici? Zice că nu doreşti acest serviciu. Administratorul nu-şi asumă răspunderea dacă rozătoarele îţi trec peste picior.

– Nu! Lucille îşi duse mîna la gură şi-şi roase unghia. Şoareci! Numai gîndindu-se la ei şi o treceau fiorii. Aşteaptă aici. Am să o trezesc pe domnişoara.

– Nu te grăbi, sînt plătit cu ora.

Adrianne o privi pe Lucille ieşind. Îşi puse jos pompa, se mişcă repede prin cameră, ridicînd tablourile, mişcînd cărţile. Zîmbi puţin cînd auzi vocea lui Madeleine dintr-o cameră de pe hol, se pare furioasă că fusese sculată din somn. Cînd Lucille veni înapoi, Adrianne era sprijinită de uşă, fluierînd printre dinţi.

– Începe din bucătărie, te rog. Domnişoara doreşte să plece înainte să faci treaba în dormitor.

– Cum vrei, iubito. Adrianne ridică pompa. Vrei să-mi ţii tovărăşie?

Lucille bătu din gene, era mic şi slab, se gîndi ea. Dar avea un chip foarte drăguţ.

– Poate. După ce pleacă domnişoara.

– O să fiu pe aici.

Fluierînd iar, Adrianne o luă spre bucătărie în direcţia în care îi arătase Lucille. Lucrînd repede, intră în debara. Sistemul de alarmă era puţin mai mult decît o jucărie, făcînd-o să suspine pentru că nu avea nimic deosebit de făcut. Repede, cu o ureche atentă la zgomote, deşurubă capacul. Din buzunarul salopetei luă un computer de buzunar de mărimea unei cărţi de credit şi două cleme. Străbă-

duindu-se să nu se grăbească, tăie firele de electricitate.

Auzi zgomotul tocurilor şi ieşi afară ca să pompeze o ceaţă cu miros de trandafiri prin cameră.

– Mai lasă-mă un minut, iubito, o sfătui ea pe Lucille cînd aceasta băgă capul pe uşă. Chestia asta trebuie să se aşeze. N-aş voi să ţi se înroşească ochişorii ăia frumoşi.

Tuşind, Lucille îşi făcu vînt cu mîna.

– Domnişoara vrea să ştie cît o să dureze.

– Cel mult o oră.

Mai pompă puţin, obligînd-o pe Lucille să se retragă. Numără pînă la cinci, apoi intră iar în debara şi îi trebuiră mai puţin de două minute pentru a conecta firele la computerul ei şi a schimba codul alarmei. Nu va fi o problemă să intre, se gîndi ea punînd la loc capacul. Mai trebuia doar să găsească seiful. Cu pompa pe umăr, Adrianne se duse la Lucille.

– Unde merg acum?

– În camera de oaspeţi.

Lucille îi arătă drumul, întreruptă de un şuvoi de înjurături în franceză.

– Lucille, fir-ar să fie, unde mi-ai pus geanta roşie? Trebuie să fac singură totul?

– Pare o copilă dulce! comentă Adrianne. Lucille se mulţumi să-şi dea ochii peste cap şi ieşi repede. Dacă se înfuria pentru o geantă, Adrianne îşi închipui că Madeleine va face apoplexie la dispariţia safirului. Nu rentează să fii lacom, se gîndi ea, apoi ieşi în căutarea camerei de oaspeţi.

Peste douăzeci de minute, auzi uşa de la intrare trîntindu-se. Îi trebuiră încă zece minute ca să găsească seiful în camera roşu cu negru a lui Madeleine. Se afla în spatele uşilor unei false toalete, acoperită cu cutii şi cuţite.

O combinaţie obişnuită, se gîndi Adrianne. Ai fi crezut că Madeleine a cheltuit o mulţime cu sistemul de securitate,

așa cum o făcuse cu garderoba. Ridicînd iar pompa, Adrianne ieși și o găsi pe Lucille așteptînd-o.

Fata se dăduse cu cel mai bun parfum al ei.

– Ai terminat?

– Orice șoarece care va încerca să intre aici e ca și mort! Va trebui să fie foarte plină de tact, se gîndi Adrianne văzînd zîmbetul fetei. Domnișoara a plecat?

– Nu se întoarce decît peste o oră. Invitația era clară, căci Lucille se mai apropiase cu un pas. Adrianne simți că o umflă rîsul, dar își aminti că nu era cazul.

– De-aș avea puțin timp liber acum! Dar mai tîrziu sînt liber. La ce oră îți dă drumul?

– După toane. Îmbufnată, Lucille se jucă cu gulerul salopetei lui Adrianne. Nu fusese niciodată sărutată de un bărbat cu barbă. Uneori, mă ține toată seara.

– Pînă la urmă, trebuie să se ducă la culcare. Deoarece avea unele planuri pentru Madeleine în seara aceea, se gîndi să-i facă unul și lui Lucille. Poți să pleci, să zicem la miezul nopții? Să ne întîlnim la *Bester*, în Soho. O să bem ceva.

– Numai atît?

– Depinde. Adrianne zîmbi. Stau chiar după colț, aproape de club. Ai putea să treci pe la mine și să-mi dai niște... lecții. La miezul nopții! Își trecu repede degetul pe obrazul lui Lucille, apoi se îndreptă spre ușă.

– Poate.

Adrianne se întoarse și-i făcu cu ochiul.

Peste o oră, purtînd o perucă blondă și un pulover roz, Adrianne plăti cu bani gheață pentru două duzini de trandafiri roșii și un dineu elegant cu șampanie pentru două persoane, într-un separeu, la un han aflat la o oră de mers cu mașina de Londra.

– Șeful meu vrea numai ce este cel mai bun, îi explică Adrianne directorului cu un accent englezesc perfect, dîn-

du-i un teanc de bancnote de cinci lire. Şi, bineînţeles, discreţie.

– Bineînţeles. Directorul făcu o plecăciune, avînd grijă să nu arate prea mult entuziasm. Pe ce nume?

Adrianne îşi ridică o sprînceană, aşa cum făcea Celeste.

– Domnul Smythe. Veţi avea grijă ca şampania să fie bine răcită, la miezul nopţii. Vorbind, mai adăugase teancului o bancnotă de douăzeci de lire.

Cu spatele drept, cu capul sus, Adrianne coborî din maşina pe care o închiriase pentru călătoria în afara Londrei. Nu se putea împiedica să nu zîmbească. La ora aceasta, Madeleine primise trandafiri şi romantica şi misterioasa invitaţie la supeul de la miezul nopţii, la ţară, cu un admirator secret.

Natura umană era o unealtă la fel de importantă ca şi degetele flexibile. Madeleine Moreau era foarte franţuzoaică şi foarte orgolioasă. Adrianne nu se îndoia nici o clipă că franţuzoaica va pleca din apartamentul ei, luînd limuzina pe care i-o trimitea şi lăsînd casa goală. Evident, Madeleine va fi dezamăgită de faptul că admiratorul ei necunoscut nu va veni. Dar o sticlă de *Dom Pérignon* şi propria ei curiozitate o vor ocupa pentru o vreme. Adrianne se îndoia că Madeleine va reveni la Londra pînă la două. La ora aceea, va avea safirul în mînă, iar Madeleine va fi stăpînită de o minunată furie franţuzească.

Revenită în camera ei, îi trebui foarte puţin timp ca să revadă notele şi să-şi refacă orarul. Al doilea buchet de trandafiri, cu un poem de dragoste ridicol şi încă o rugăminte de a veni la un dineu intim, va ajunge la uşa lui Madeleine într-o oră.

Nu va rezista tentaţiei. Adrianne aprinse un chibrit şi dădu foc notiţelor, privindu-le arzînd. Instinctul ei nu dădea greş în această privinţă, se autolinişti ea. Poate că

amestecul lui Philip Chamberlain fusese o simplă coincidență, dar Umbra prefera calculele precise. Zîmbi. Philip îi va da alibiul cel mai bun cu putință. Va fi văzută cu el la dineu, apoi revenind acasă. Se va asigura că nu o va vedea nimeni plecînd din apartament la miezul nopții.

Îmbrăcîndu-se pentru dineu, Adrianne era foarte bine dispusă. Rochia neagră pe care o alesese era foarte sobră, îmbogățită de o explozie multicoloră de mărgele dispuse în mozaic pe un umăr. Își puse niște clipsuri de sticlă albastră montată în aur, care vor fi luate drept safire de oricine în afară de un expert. Fura tot ce era mai bun și mai prețios între bijuterii, dar rareori cumpăra pentru ea. Nu o interesa decît *Soarele și Luna*.

Dîndu-se înapoi, se privi atentă. Această imagine, ca și cea a lui Rose Sparrow, era importană pentru ea. Îi făcea plăcere că cedase impulsului de a-și ondula părul, dar își schimbă părerea cu privire la ruj și-și dădu cu o nuanță mai închisă. Da, se gîndi, așa se adăugase încă puțină forță. Poate că Philip Chamberlain era un bărbat periculos, dar ea nu va fi o pradă ușoară.

Cînd sună funcționarul de la recepție, era gata, chiar așteptînd cu nerăbdare seara. Insistă să meargă în hol, ca să se întîlnească cu Philip.

Acesta nu era îmbrăcat foarte riguros. Purta un costum gri, italienesc, de stradă, cu cîteva nuanțe mai deschis decît ochii lui. În loc de cămașă și cravată își pusese o cămașă cu guler pe gît, neagră, care se asorta foarte bine cu părul. Prea bine, se gîndi Adrianne, al cărei zîmbet fu foarte rece.

– Ești punctual.

– Ești foarte frumoasă.

Îi oferi un trandafir roșu.

Cunoștea prea bine bărbații ca să se lase cucerită de o floare, dar nu se putu opri să nu-și îndulcească zîm-

betul. Avea pe mînă haina de zibelină. Philip i-o luă. Punîndu-i-o pe umeri, îi scoase părul de sub guler şi întîrzie cu degetele pe el. Era la fel de bogat şi de des ca şi blana.

Căldura o invadă pe neaşteptate. Hotărîtă să o ignore, Adrianne se uită peste umăr. Faţa îi era palpitant de aproape de a lui. Cînd li se întîlniră privirile, ea zîmbi.

Ştia să-i descurajeze pe bărbaţi cu o privire, cu un gest, îşi dădu el seama. Se întrebă cum de căpătase reputaţia de femeie inaccesibilă cu ochii pe care-i avea.

– La patruzeci de kilometri de Londra, este un han. E liniştit, are atmosferă, iar mîncarea este minunată.

Se aşteptase la un restaurant scump, sofisticat, din centrul oraşului. Oare vor lua masa în acelaşi loc în care Madeleine îşi va aştepta misteriosul adorator la miezul nopţii? Philip văzu sclipirea de umor din ochii ei şi se întrebă ce o provocase.

– Eşti un romantic. Se îndepărtă cu grijă de el. Dar mi-ar plăcea o plimbare cu maşina. Pe drum, poţi să-mi spui totul despre Philip Chamberlain.

O luă zîmbind de braţ.

– Pentru asta ar fi nevoie de mai mult de patruzeci de kilometri.

Luînd loc în *Rolls*, Adrianne îşi lăsă haina să-i alunece de pe umeri. Aerul rece de toamnă nu putea să învingă căldura. În clipa cînd şoferul plecă de lîngă trotuar, Philip luă o sticlă de *Dom Pérignon* dintr-o frapieră cu gheaţă.

Era prea perfect, se gîndi, încercînd să-şi reprime alt zîmbet. Trandafiri roşii, şampanie, o maşină luxoasă şi o seară la un han de ţară. Biata Madeleine, se gîndi ea grozav de amuzată, studiind profilul lui Philip.

– Te-ai distrat bine la Londra? Dopul ieşi cu un zgomot înfundat. În maşina silenţioasă, putea să audă spuma urcînd în sticlă.

– Da, aici mă distrez întotdeauna.

– Cum?

– Cum? Luă paharul pe care i-l oferea. Fac cumpărături, văd prieteni. Mă plimb. Îl lăsă să-i ungă o felie de pîine prăjită cu caviar. Tu ce faci?

O privi cum mușcă din pîinea cu caviar, apoi sorbi din pahar.

– În ce privință?

Încrucișîndu-și picioarele, se așeză confortabil în colțul ei. Aceasta era imaginea pe care voia să o prezinte: blănuri scumpe, picioare îmbrăcate în mătase, bijuterii strălucitoare.

– Muncă, distracție, orice. Ce pare mai tentant în clipa-respectivă.

Ei i se păru ciudat faptul că el nu dăduse un răspuns mai amplu. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea aveau nevoie doar de o mică încurajare pentru a spune cît mai multe despre afacerile lor, pasiuni, despre ei înșiși.

– Ai spus că-ți place să joci.

– Da?

O privea în felul lui serios, deconcertant. Ca și cum ar fi știut că *Rolls*-ul era o scenă și că ei își jucau doar rolurile.

– Da. Ce joc preferi?

Zîmbi. Era același zîmbet pe care îl văzuse din dulapul lordului Fume.

– Cel în care se riscă și se cîștigă mult. Mai vrei caviar?

– Mulțumesc.

Era un joc, se gîndi Adrianne. Nu era sigură de reguli sau de cîștigul de la sfîrșit, dar jocul era în toi. Luă caviarul, era de calitatea cea mai bună, ca și vinul și mașina care-i scotea lin din Londra. Își trecu degetul peste tapițeria dintre ei.

– Se pare că rentează.

– De obicei. Ce faci atunci cînd nu te plimbi prin Londra?

– Mă plimb în altă parte, fac cumpărături în altă parte. Cînd mă plictisesc într-un oraş, plec în altul, întotdeauna găsesc altul.

Ar fi crezut-o, dacă nu ar fi văzut sclipirile de pasiune din ochii ei. Nu era o debutantă plictisită, cu prea mulţi bani şi prea mult timp.

– Cînd termini cu Londra, te întorci la New York?

– Nu m-am hotărît. Ce viaţă jalnică ar duce, dacă ar trăi aşa cum pretindea că o face! M-am gîndit să mă duc undeva unde este cald.

Era o glumă, se gîndi el. Dar era ceva dincolo de ochii ei, ceva care îi asprea vocea. Philip se întrebă dacă o va găsi amuzantă, atunci cînd va auzi poanta.

– În Jaquir este cald.

Ceea ce văzu în ochii ei nu mai era o glumă, ci pasiune arzătoare, puternică şi repede ascunsă.

– Da. Vocea îi era stinsă şi dezinteresată. Dar prefer tropicele deşertului.

Ştia că poate să insiste şi se hotărî să o facă, dar fu întrerupt de telefon.

– Scuză-mă, spuse, apoi ridică receptorul. Chamberlain. Scoase cel mai scurt oftat cu putinţă. Bună, mamă!

Adrianne îşi ridică sprînceana. Dacă nu ar fi avut expresia aceea uşor sfioasă, ar fi crezut că nu are mamă, şi încă şi mai puţin una care să-l sune la telefonul din maşină. Amuzată, îi umplu paharul, apoi îl umplu şi pe al ei.

– Nu, nu am uitat. E pentru mîine. Nu, sînt sigur că ai să arăţi minunat. Nu sînt deloc agasat. Mă duc la cină. O privi pe Adrianne. Da, cu cineva. Nu, nu o cunoşti. Mamă... Un alt oftat. Nu cred că... da, bineînţeles. Luă receptorul pe genunchi. Mama... Vrea să te salute.

Adrianne privi încurcată telefonul.

– E inofensiv.

Simțindu-se caraghioasă, luă receptorul.

– Alo!

– Bună, draga mea. E o mașină minunată, nu-i așa?

Vocea nu avea catifelarea vocii lui Philip și avea un accent cockney. Adrianne se uită automat în jur și zîmbi.

– Da, este.

– Întotdeauna mă face să mă simt ca o regină. Cum te cheamă, draga mea?

– Adrianne. Adrianne Spring. Nu-și dădu seama că renunțase la titlu și că folosise numele de fată al mamei ei, așa cum făcea atunci cînd se simțea bine cu cineva.

– Frumos nume. O să vă distrați bine. Phil al meu e băiat bun. Și e și frumos, nu-i așa?

Cu ochii strălucind de amuzament îi zîmbi lui Philip. Era pentru prima oară cînd îi oferea toată căldura ei.

– Da, este. Foarte!

– Nu-l lăsa să te vrăjească prea repede, draga mea. Poate să fie cam potlogar.

– Adevărat? Adrianne îl privi pe Philip peste marginea paharului. O să țin minte. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Chamberlain.

– Poți să-mi spui Mary. Toți îmi spun așa. Spune-i lui Philip să te aducă la mine. O să bem un ceai bun și o să stăm de vorbă.

– Mulțumesc. Noapte bună.

Încă zîmbind, îi dădu receptorul lui Philip.

– Ne vedem mîine, mamă. Nu, nu e drăguță. Se uită cruciș, are buză de iepure și negi. Du-te la televizor. Te iubesc. Închise, apoi luă o înghițitură bună de vin. Scuză-mă.

– N-am de ce.

Telefonul îi schimbase sentimentele față de el. I-ar fi fost greu să fie rece cu un bărbat care își iubea mama.

– Pare să fie minunată.

– Este. Ea e dragostea vieții mele.

Ea făcu o pauză, gîndindu-se.

– Cred că ești sincer.

– Sînt.

– Și tatăl tău? Și el e minunat?

– Nu știu.

Ea înțelese că trebuia să tragă cortina peste afacerile intime de familie.

– De ce i-ai spus că mă uit cruciș?

Rîzînd, el îi luă mîna și o duse la buze.

– E pentru binele tău, Adrianne. Buzele lui întîrziară pe mînă, iar ochii îi susținură privirea. Își dorește cu disperare o noră.

– Înțeleg.

– Și nepoți.

– Înțeleg, repetă ea și-și retrase mîna.

Hanul era așa cum o asigurase. Și ea îl alesese pentru Madeleine pentru că era liniștit, retras și nerușinat de romantic. Directorul pe care-l văzuse chiar în după-amiaza aceea o salută cu o plecăciune și nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o.

Căminul era uriaș și în el ardeau bușteni groși cît trupul unui bărbat, în spatele unui grilaj protector auriu. Ei întrețineau o atmosferă caldă, parfumată. Ferestrele cu obloane nu lăsau să intre vîntul de toamnă care bătea dinspre mare. Mobilă victoriană uriașă, bufete pline de argintărie și cristale, totul părea confortabil în uriașa încăpere.

Au luat specialitatea casei – friptură *Wellington* – iar lumînările puse în sfeșnice grele de alamă pîlpîiau în jurul

lor şi un bătrîn cînta la o vioară lustruită.

Nu se aşteptase deloc să fie relaxată cu Philip. Nu în acest fel, nu astfel încît să poată să rîdă şi să-l asculte şi să întîrzie la un coniac. Cunoştea filmele vechi, care erau şi pasiunea ei, deşi acum discuţia se ducea în jurul mamei ei şi a tragediei pe care o trăise aceasta. Trecură înapoi cu o generaţie, la Hepburn, Bacall, Gable şi Tracy.

O dezarma faptul că el îşi amintea dialoguri şi putea să le imite uimitor de bine. Atît engleza cît şi talentul ei pentru limbi proveneau de pe ecran, atît cel mare cît şi cel mic. Din moment ce dragostea ei pentru fantezie venise în mod natural, prin mama ei, nu putea să nu se simtă apropiată de el.

Descoperi că îl interesa grădinăritul, pe care îl făcea atît la casa lui de la ţară, cît şi în sera de lîngă casa de la Londra.

– Mi-e greu să mi te închipui lucrînd pămîntul şi plivind buruienile. Dar aşa îmi explic bătăturile.

– Bătăturile?

– De pe mîinile tale, spuse ea şi regretă imediat scăparea. Ceea ce ar fi părut o observaţie întîmplătoare părea acum, la lumina lumînărilor şi în cîntecul viorii, prea personal şi prea intim. Nu se potrivesc cu restul persoanei tale!

– Se potrivesc mai bine decît crezi, murmură el. Toţi avem o imagine despre noi înşine şi iluzii, nu-i aşa?

Ea crezu că simte înţepătura unui dublu înţeles şi schimbă subiectul cu un comentariu despre grădinile de la Buckingham Palace.

Călătoriseră amîndoi mult şi cam prin aceleaşi locuri. La coniac, aflară că stătuseră amîndoi la *Excelsior*, în Roma, în aceeaşi săptămînă, cu cinci ani înainte. Dar nu a fost pomenit faptul că Adrianne se afla acolo ca să uşureze o contesă de o garnitură de diamante şi rubine. Philip

se dusese la Roma pentru una dintre ultimele lui lovituri, ca să pună mîna pe un săculeţ cu pietre nemontate care erau proprietatea unui mogul din cinematografie. Amîndoi zîmbiră aducîndu-şi aminte.

– În vara aceea, am petrecut minunat la Roma, îşi aminti Adrianne pe cînd se îndreptau spre maşină. Suma se ridicase la trei sute cincizeci de milioane de lire.

– Şi eu. Prada lui Philip fusese cu încă jumătate pe atîta, atunci cînd vînduse pietrele la Zrich. Ce păcat că nu am dat atunci unul de celălalt!

Adrianne se lăsă în scaunul pluşat.

– Da.

I-ar fi plăcut să bea vin roşu şi să se plimbe pe străduţele înguste din Roma cu el. Dar se bucura că nu-l întîlnise atunci. Ar fi distrus-o, aşa cum – din nefericire – o făcea acum. Cînd maşina porni, piciorul lui îl atinse întîmplător pe al ei. Noroc că tot ceea ce avea de făcut la Madeleine era o treabă simplă.

– Acolo e o cafenea cu îngheţata cea mai extraordinară din lume.

– *San Filippo*, spuse Adrianne rîzînd. De cîte ori mă duc la cafeneaua aceea, mă îngraş cu două kilograme.

– Poate că într-o zi o să mergem împreună acolo.

Degetul lui trecu uşor peste obrazul ei, destul cît să-i reamintească ce joc jucau şi că nu renta să îi placă prea mult. Regretînd, ea se retrase.

– Poate.

Se mişcase foarte uşor, dar el simţi distanţa dintre ei crescînd. Ce femeie ciudată! se gîndi. O înfăţişare exotică, o gură atrăgătoare, sclipirile de pasiune pe care le văzuse din cînd în cînd în ochii ei. Toate erau adevărate, dar înşelătoare. Nu era genul de femeie care să se aşeze confortabil, supusă, în braţele unui bărbat, ci o femeie care putea să te îngheţe cu o vorbă sau o privire. El preferase

întotdeauna femeile care se bucurau de o relație fizică deschisă, de o relație sexuală ușoară. Și totuși, nu numai că era intrigat, dar se simțea și atras de contrastele din Adrianne.

Philip cunoștea la fel de bine ca și ea valoarea unei bune planificări. Așteptă pînă cînd mașina intră în oraș.

– Ce căutai în dormitorul soților Fume noaptea trecută?

Ea aproape că tresări, aproape că înjură. Seara pe care o petrecuse, tovărășia lui, căldura coniacului o relaxaseră destul cît să se uite la el cu o curiozitate vagă.

– Poftim?

– Am întrebat ce făceai în dormitorul soților Fume, în timpul petrecerii. Își înfășură alene în jurul degetului o șuviță din părul ei. Puteai să te pierzi într-un păr ca ăsta, se gîndi el. Să te înec.

– Ce te face să crezi că eram acolo?

– Nu cred, știu. Ai un parfum foarte personal, Adrianne. De neconfundat. L-am simțit de cum am intrat.

– Adevărat? Își trase blana pe umeri, în timp ce mintea ei căuta răspunsul potrivit. Ai putea fi întrebat ce făceai tu acolo.

– Aș putea.

Cum liniștea se adîncea, ea se gîndi că totul ar fi și mai misterios dacă nu ar răspunde.

– M-am dus sus să-mi aranjez tivul descusut. Ar trebui să fiu flatată de faptul că te-am impresionat suficient ca să-mi recunoști parfumul?

– Ar trebui să fii flatată că nu-ți spun că ești mincinoasă, spuse el calm. Dar femeile frumoase sînt în stare să spună orice minciună.

Îi atinse fața, nu ca să o necăjească, sau ca să flirteze, ca înainte, ci posesiv. Palma lui se arcui sub bărbia ei, degetele i se întinseră pe obraz, astfel că gura era prinsă

între ele și degetul mare. Incredibil de moale, incredibil de atrăgătoare, fu primul lui gînd. Dar văzu ceva care îl luă prin surprindere. În ochii ei nu era furie, nici amuzament sau răceală. Era frică, doar o sclipire, doar o clipă, dar foarte limpede.

– Mint cu mai mult discemămînt, Philip. Dumnezeule, o atingere nu ar trebui să o facă să se simtă așa, tremurătoare, nesigură, neajutorată. Spatele i se încordă. Nu putea să se stăpînească. Abia reuși să-și facă buzele să se arcuiască într-un zîmbet rece.

– Se pare că am ajuns.

– De ce ți-e frică de un sărut, Adrianne?

De ce trebuia ca el să vadă atît de limpede ceea ce ea reușise să ascundă de atîția alții?

– Te înșeli, spuse ea calmă. Pur și simplu nu vreau s-o faci.

– Acum am să-ți spun că ești mincinoasă.

Ea expiră foarte încet, cu grijă. Nimeni nu știa mai bine decît ea ce distrugătoare putea să fie furia ei.

– Cum vrei. A fost o seară minunată, Philip. Noapte bună.

– Te conduc în apartamentul tău.

– Nu e nevoie.

Șoferul îi deschisese deja ușa. Fără să se uite înapoi, ieși, intră repede în hotel, cu blana fluturînd în jurul ei.

Adrianne așteptă pînă cînd bătu de miezul nopții ca să se strecoare pe intrarea de serviciu a hotelului. Era îmbrăcată tot în negru, dar acum avea un pulover de lînă cu guler rulat, pantaloni comozi și o jachetă de piele. Își trăsese mult de tot căciula și-și adunase părul sub ea. În picioare purta o pereche de cizme de piele cu talpă moale

şi-şi pusese pe umăr o geantă uriaşă.

La o jumătate de milă de hotel, chemă un taxi. Schimbă trei taxiuri, intersectînd rutele, pînă ajunse la o milă de casa lui Madeleine. Era recunoscătoare pentru ceaţa care acum se ridica pînă la genunchi. Era ca şi cum ar fi trecut rîul printr-un vad şi, deşi ceaţa se dădea la o parte şi se înfăşura în jurul picioarelor ei, îi udă cizmele. Paşii ei nu făceau zgomot pe caldarîm. Apropiindu-se de clădire, văzu luminile de pe stradă scăzînd, apoi dispărînd, înghiţite de ceaţă.

Străzile erau liniştite; casele erau întunecate.

Adrianne privi repede zidul jos din spatele clădirii şi traversă pajiştea mică din partea de vest. Aici era iederă, întunecată şi mirosind a umezeală. Lipindu-se de ea, se uită la dreapta, apoi la stînga.

Dacă vreun vecin cu insomnie se uita în direcţia ei, putea să o vadă, dar era invizibilă pentru maşinile care treceau pe stradă. Cu competenţă, mecanic chiar, desfăşură frînghia.

Îi trebuiră doar cinci minute ca să escaladeze zidul pînă la nivelul doi, la fereastra dormitorului lui Madeleine. Pe toaletă ardea o lumină mică, permiţîndu-i lui Adrianne să vadă bine camera. După dezordinea din cameră, se părea că Madeleine se hotărîse cu greu care era cea mai potrivită rochie pentru seară.

Biata Lucille, se gîndi scoţîndu-şi dispozitivul de tăiat sticla. Se îndoia că fata va suporta izbucnirea de furie a stăpînei ei din dimineaţa următoare.

Nu avea nevoie decît de o gaură mică. Avea mîna îngustă. Folosi un adeziv ca să scoată rotocolul de sticlă. Cu mîna protejată de mănuşi, se întinse ca să ajungă la mînerul ferestrei. La opt minute de la sosire, Adrianne se strecura înăuntru pe fereastră.

Aşteptă ascultînd. În jurul ei clădirea şoptea şi scîrţîia

așa cum fac clădirile vechi noaptea. Picioarele ei nu făceau nici un zgomot pe covorul vechi persan de la picioarele patului.

Se duse spre toaletă și o deschise. Așezîndu-se confortabil, Adrianne își scoase stetoscopul și porni la treabă.

Putea să fie o muncă plicticoasă și – ca majoritatea aspectelor acestei munci – nu putea să fie expediată. Prima dată cînd dăduse o spargere, casa nu era goală și palmele ei se acoperiseră de transpirație, iar mîinile îi tremuraseră atît de tare, încît îi trebuise de două ori mai mult timp ca să deschidă seiful. Acum avea mîinile uscate și sigure.

Se auzi primul clinchet.

Se opri răbdătoare, precaută, atunci cînd trecu o mașină pe stradă. Respiră lung și își verifică ceasul. Cinci secunde, zece, apoi se concentră asupra seifului.

Se gîndi la safirul principal al colierului. În montura actuală nu era pus în valoare. O piatră de această mărime se pierdea într-o montură extravagantă în filigran. Tot așa cum era o risipă pentru o persoană atît de egoistă și de acaparatoare ca Madeleine. Vîndut, ar fi altceva. Își făcuse socoteala că piatra principală, împreună cu safirele celelalte, făceau cel puțin două sute de mii de lire, poate două sute cincizeci.

Se auzi al doilea clinchet.

Adrianne nu se uită la ceas, dar se gîndi, simți că se încadra în orar – tot așa cum furnicăturile din degete îi spuneau că se apropie de sfîrșit. Îi era foarte cald în jachetă, dar nu băgă în seamă acest disconfort. În cîteva clipe va ține în mînă un sfert de milion de lire.

Al treilea și ultimul clinchet se făcu auzit.

Era prea versată ca să se grăbească. Stetoscopul fu pus la loc înainte ca Adrianne să încerce ușa seifului. Folosind lanterna, privi conținutul. Nu băgă în seamă hîrtiile

şi plicurile şi nu luă nimic din primele trei cutii cu bijuterii pe care le deschise. Ametistele erau plăcute, iar perlele şi cerceii cu diamante erau eleganţi, dar ea venise pentru safir. Acesta strălucea pe un culcuş de catifea galben-închis şi avea un albastru întunecat, precum cele mai frumoase pietre din Siam. Piatra principală avea poate douăzeci de carate, înconjurată de stele mai mici de diamante şi safire.

Nu era timpul şi locul să folosească lupa. O va face atunci cînd se va afla în camera ei. Probabil că la ora aceasta răbdarea lui Lucille era pe sfîrşite. Adrianne prefera să iasă din apartament înainte de întoarcerea fetei. Dacă era o imitaţie, îşi va fi pierdut timpul. Adrianne ridică din nou safirul în lumină. Nu credea însă.

După ce strecură cutia în geantă, închise seiful şi formă cifrul. Nu voia ca Madeleine să aibă un şoc înainte de a-şi bea cafeaua de dimineaţă.

Mişcîndu-se în întunericul apartamentului, se duse în debara şi deconectă cu grijă firele de la computer, apoi le lăsă să atîrne.

La fel de precaută ca şi la venire, ieşi.

Afară, respiră adînc aerul rece şi umed, abia abţinîndu-se să nu rîdă. Se simţea bine, al naibii de bine. Realizarea era totul. Nu putuse niciodată să-i explice lui Celeste emoţia – în parte sexuală, în parte intelectuală – pe care o simţea atunci cînd termina cu succes o lovitură. Atunci, muşchii încordaţi puteau să se relaxeze, inima putea să bată fără grijă. În aceste cîteva secunde, cel mult un minut, se simţea invulnerabilă. Nimic altceva din viaţa ei nu se putea compara cu asta.

Adrianne îşi permise treizeci de secunde de slăbiciune, apoi traversă pajiştea, escaladă zidul şi se îndepărtă prin ceaţa nestatornică.

Philip nu ştia de ce ieşise. Un presentiment, o nelinişte. Neputînd să doarmă, se îndreptă spre locul unde o văzuse prima dată pe Adrianne. Nu din cauza ei, îşi spuse spre a se linişti, ci pentru că avea un presentiment în legătură cu soţii Fume. Şi era o noapte foarte potrivită pentru un jaf.

Era adevărat, dar nu exact. Venise şi din cauza lui Adrianne. Singur în casă, neliniştit, nemulţumit, nu se putuse împiedica să nu se gîndească la ea. O plimbare prin noaptea rece, pe străzile pe care le cunoştea atît de bine, îi va limpezi gîndurile. Aşa credea el.

Presupunea că mama lui ar fi caracterizat ceea ce simţea acum drept dragoste la prima vedere. Nu era ceva ieşit din comun. Era exotică, misterioasă. Şi mincinoasă. E greu să rezişti unei femei cu asemenea calităţi, se gîndi el şi dori cu disperare o ţigară.

Poate de aceea se pomenise mergînd spre hotelul ei. O văzu cînd dădea colţul. Coborîse de pe trotuar şi traversa strada pustie. Era din nou în negru, nu cu mantaua romantică, ci în pantaloni şi o jachetă de piele, cu părul ascuns în căciulă. Dar nu trebuia decît să o vadă mişcîndu-se ca să o recunoască pe Adrianne. Fu cît pe ce s-o strige, dar instinctul îl reţinu. O urmări strecurîndu-se pe intrarea de serviciu şi dispărînd înăuntru.

Philip se trezi pîndindu-i ferestrele. Se gîndi că era caraghios. Absurd. Totuşi, rămase acolo mult timp, făcînd speculaţii şi legănîndu-se de pe vîrfuri pe călcîie.

Capitolul 14

Adrianne luă în camera ei un mic dejun uşor. Uitîndu-se peste titlurile ziarelor, ciuguli dintr-un ou ochi şi mai bău o a doua ceaşcă de cafea. Singura problemă pe care o avea Adrianne cu a doua ei viaţă era imposibilitatea de a împărtăşi cuiva succesele. Nu avea cu cine să vorbească, cu cine să facă planuri atunci cînd se pregătea pentru o lovitură complicată, nu putea să înţeleagă nimeni valul de adrenalină care o invada după ce cobora pe coardă de pe o clădire sau după ce scotea din funcţiune o alarmă sofisticată. Din cercul ei de prieteni, nici unul nu ar fi simţit acea concentrare extremă atunci cînd un paznic îşi schimba ruta şi cînd trebuia să gîndească repede. Nu avea cu cine să sărbătorească, cu cine să împartă acel sentiment îmbătător care o cuprindea atunci cînd ţinea o avere în mînă şi ştia că reuşise.

Avea în schimb mesele solitare luate în veşnicele camere de hotel.

Percepu ironia situaţiei, chiar umorul. Nu ar fi putut să povestească la prînz, în timp ce prietenii ei vorbeau despre ultimele lor pasiuni sau iubiri, că petrecuse un weekend plăcut la Londra, furînd un safir mare cît un ou de prihor.

Parcă ar fi fost Clark Kent, îi spusese o dată lui Ce-

leste. Adrianne își închipuia că perseverentul reporter simțise nu o dată sentimentul de frustrare, prins în capcana ochelarilor de baga și a manierelor cumpătate.

Dormise prea puțin, trase Adrianne concluzia. Atunci cînd începea să se compare cu personajele de pe benzile desenate, era timpul să se stăpînească. O fi fost ea singură, dar era împlinită.

Venise timpul să se îmbrace, în orice caz. Se întrebă dacă Madeleine se trezise sau dacă observase cineva geamul tăiat. Adrianne pusese cu grijă bucățica de geam la loc, ca să nu se facă frig. Dacă Lucille nu ștergea de praf pervazurile, se putea să nu fie observat zile întregi.

Oricum, nu conta. Rose Sparrow avea treabă în dimineața aceasta, iar prințesa Adrianne trebuia să ia avionul la ora șase, în aceeași zi.

Atunci cînd Adrianne, cu peruca ei roșie, minijupa de piele și ciorapii roșii ieșea pe ușa de la *Ritz*, Philip intra. Trecură pe ușa dublă umăr lîngă umăr. Philip chiar murmură o scuză pentru că o atinsese ușor pe Adrianne, iar aceasta rămase cu gura căscată. Dacă s-ar fi uitat la ea, dar atent, nu ar mai fi ieșit niciodată. Stăpînindu-și rîsul, ea îngăimă un „Nu-i nimic, șefu'!" cu accent cockney.

Portarul o măsură disprețuitor. Fără îndoială o lua drept o lucrătoare care petrecuse noaptea distrînd vreun om de afaceri bogat și total lipsit de gust. Încîntată de ea însăși, Adrianne se îndreptă spre metrou, mișcîndu-și provocator șoldurile. Va merge cu metroul în West End, unde un bărbat numit Freddie avea un magazin discret prin care asigura dispariția pietrelor celor mai prețioase.

Pe la două, era iar în apartamentul ei, cu un teanc gros de bancnote de douăzeci de lire. Freddie fusese generos, iar Adrianne presupunea că are probabil un client îndrăgostit de safire. Nu-i mai rămînea decît să depună banii în contul din Elveția și să ceară avocaților ei din

Londra să facă o donație anonimă pentru văduve și orfani.

Minus comisionul ei, se gîndi Adrianne, îngrămădind peruca lui Rose în geamantan. Zece mii de lire i se părea o sumă corectă. Era în picioare, îmbrăcată doar în lenjeria de corp, cînd soneria sună. Își legă bine cordonul halatului înainte de a răspunde.

– Philip!

Era uluită.

– Am sperat să te prind aici. Intră repede pe ușă, ca să nu-i dea ocazia să i-o trîntească în nas. Am mai trecut și mai devreme, dar nu erai în hotel.

– Am avut afaceri de aranjat. Dorești ceva?

Se uită la ea. Cum putea să pună o asemenea întrebare unui bărbat, cînd era îmbrăcată doar cu un halat de culoarea fildeșului, din mătase subțire?

– M-am gîndit că poate ești liberă pentru prînz.

– E foarte drăguț din partea ta, dar plec în cîteva ore.

– La New York?

– Pentru scurt timp. Organizez un bal de binefacere și am mii de detalii de stabilit.

– Înțeleg. Nu era deloc machiată. Lipsa machiajului o făcea să pară mai tînără, dar nu mai puțin ispititoare. Și apoi?

– Apoi?

– Ai spus că pentru scurt timp.

– Mă duc în Mexico, la Cozumel. Un show de modă în scopuri de binefacere, pentru Crăciun. Regretă chiar în clipa în care vorbise. Nu-i plăcea să spună nimănui care erau planurile ei. Îmi pare rău, Philip, dar tocmai îmi strîngeam lucrurile.

– Continuă! Te superi dacă-mi iau ceva de băut?

– Servește-te!

După ce-i răspunse, reveni în dormitor. Peruca era

deja ascunsă într-o pungă în fundul valizei. Banii erau puşi în siguranţă în geanta de umăr. O privire iute o asigură că nu se vedea nimic care s-o acuze. Adrianne continuă să împacheteze.

– Ce păcat că pleci atît de repede, spuse Philip din uşă. Ai să pierzi toată distracţia.

– Da? Ea împături un pulover cu gesturi iuţi, precise, de unde el deduse că era obişnuită să-şi pregătească singură bagajele şi că o făcea adesea.

– Probabil că nu ai auzit că azi-noapte a avut loc o spargere.

Luă alt pulover, fără să şovăie nici un pic.

– Zău? Unde?

– La Madeleine Moreau.

– Dumnezeule! Părînd şocată, Adrianne se întoarse. El era rezemat de canatul uşii, ţinînd în mînă un pahar cu whisky, probabil. Şi se uita la ea puţin cam prea atent. Biata Madeleine! Ce i s-a lua?

– Pandantivul ei cu safir, şopti el. Numai pandantivul.

– Numai? Ca şi cum i s-ar fi înmuiat picioarele, ea se lăsă pe pat. Îngrozitor! Şi cînd te gîndeşti că a fost la lady Fume, acum două zile! Şi îl purta, nu-i aşa?

– Da, îl purta. Sorbi din pahar. Era foarte bună, se gîndi el, formidabilă.

– Cred că e distrusă. Mă întreb dacă ar trebui să o sun. Poate să nu. S-ar putea să nu vrea să vorbească cu nimeni.

– Drăguţ din partea ta că te simţi îngrijorată pentru ea.

– În cazuri din astea, trebuie să fim solidari. Sînt sigură că era asigurată, dar bijuteriile unei femei sînt ceva atît de personal! Cred că am să beau şi eu ceva, apoi ai să-mi spui tot ce ştii.

După ce trecu de el şi intră în salon, îi luă locul pe

pat. Își încreți nasul. Camerista avea un gust oribil în materie de parfumuri, se gîndi el, simțind parfumul lui Rose. Observă minijupa de piele gata să fie pusă în valiză. Nu era chiar stilul lui Adrianne, medită el și se întrebă de ce i se părea că o mai văzuse.

– Poliția are vreun indiciu? întrebă Adrianne întorcîndu-se cu un pahar cu vermut cu gheață.

– Nu știu. Se pare că cineva a intrat pe fereastră și a forțat seiful din dormitor. Madeleine era la țară, din întîmplare chiar la hanul unde am luat noi masa aseară.

– Glumești! E ciudat că nu am văzut-o.

– A venit mai tîrziu. Se pare că hoțul a fost suficient de inteligent ca să o scoată din casă cu promisiunea unui supeu romantic împreună cu un admirator secret.

– Acum știu că glumești! Zîmbi, apoi ochii ei deveniră serioși, căci el nu răspundea. Ce îngrozitor pentru ea!

– Și pentru mîndria ei.

– Și asta. Tremură ușor. Cel puțin nu a fost acolo atunci cînd a venit el. Putea să o omoare.

Philip sorbi din whisky. Era catifelat. Ca și tot ce făcea Umbra. Era în admirația amîndurora.

– Nu cred.

Nu băgă de seamă felul cum o spusese sau felul cum se uita la ea. Adrianne își puse jos paharul și continuă să strîngă lucrurile.

– Spui că a luat doar colierul? Ciudat, nu crezi? În mod sigur mai erau și alte lucruri valoroase în seiful lui Madeleine.

– E de presupus că numai colierul prezenta interes.

– Un hoț excentric? Zîmbi și se duse la dulap. Îmi pare foarte rău pentru Madeleine, dar sînt sigură că poliția îl va prinde în cîteva zile.

– Mai devreme sau mai tîrziu, îl va prinde. Își termină whisky-ul. Caută un bărbat tînăr, cu barbă. Se pare că a

intrat în apartament sub pretextul exterminării şoarecilor. Cei de la Scotland Yard cred că atunci a aranjat sistemul de alarmă ca să poată intra mai tîrziu fără probleme, el sau complicele lui.

– Complicat, dădu Adrianne din cap. Se pare că ştii foarte multe despre asta.

– Simple asociaţii de idei. Îşi trecu paharul gol dintr-o mînă în alta. Omul e de admirat.

– Hoţul? De ce?

– E priceput. Are stil. Şmecheria cu scoaterea lui Madeleine în afara Londrei demonstrează creativitate. Fler. Admir toate astea. Puse jos paharul. Ai dormit bine azi-noapte, Adrianne?

Se uită la el peste umăr. Era ceva în întrebarea aceea – sau mai curînd dincolo de ea.

– De ce să nu fi dormit?

– Eu nu. Foarte ciudat, m-am plimbat şi pînă la urmă am ajuns chiar aici. Cred că era cam două fără zece.

Ea simţi nevoia să mai ia o gură de vermut.

– Da? Poate ai băut prea multă şampanie. Pe mine mă face să dorm dusă.

Privirea lui o întîlni pe a ei.

– Mă întrebam şi eu. Asta nu e chiar stilul tău, nu-i aşa?

Îi luă fusta de piele din mînă şi o puse în valiză.

– Un capriciu. A fost frumos din partea ta să-mi aduci veştile.

– Face parte din serviciu.

– Îmi pare rău că te alung, Philip, dar trebuie să-mi pun lucrurile la punct. Avionul pleacă la şase.

– Ne mai vedem noi.

Ea îşi ridică sprînceana – mimică învăţată de la Celeste.

– E greu să prevezi astfel de lucruri.

– O să ne mai vedem, repetă el ridicîndu-se. Ştia să se mişte repede şi neprevăzut. Ea abia avu timp să-şi ridice capul şi mîna lui se strecură în jurul gîtului. Dar nu avu timp să se încordeze, căci gura lui o cuprinse pe a ei.

Era o diferenţă. Avea nevoie să creadă că ar fi fost altfel. Dacă ar fi avut măcar o clipă să se pregătească, nu i-ar fi răspuns. Dar nu ar fi aflat cît de caldă şi de inteligentă putea să fie gura lui.

Degetele lui se încordară pe ceafa ei. Ar fi fost de ajuns să se tragă înapoi. În schimb, se aplecă spre el. Era doar o părere de acceptare, dar era totuşi mai mult decît oferise oricui altcuiva.

Fusese ceva rapid, neplanificat, cu consecinţe greu de prevăzut. Nu voise decît să-i simtă gustul, să-i lase ceva de la el. Alte femei ar fi răspuns uşor sau s-ar fi retras în chip de refuz. Adrianne abia mai stătea în picioare, ca năucită de contactul cel mai simplu dintre un bărbat şi o femeie. Ezitarea ei, zăpăceala contrastau cu căldura gurii ei. Avea buzele moi, netede şi deschise şi un geamăt abia auzit, reţinut, de pasiune se strecură între ei şi-l pătrunse. Era mai zguduit de el decît fusese de oricare experienţă sexuală pe care o avusese.

Păli; el văzu umbra fricii din ochii ei şi atunci se retrase. Nevoia de a o poseda atunci, de a se rostogoli nebuneşte împreună cu ea peste hainele împăturite cu grijă pe pat fu înăbuşită. Avea încă secretele ei, iar dorinţa lui de a le afla era mai puternică decît oricînd.

– Vreau să pleci.

– Bine. Pentru a-şi da satisfacţie, o luă de mînă. Tremura uşor. Se gîndi că nu era prefăcătorie. Nici joc şi nici actorie.

– Dar nu am terminat. Deşi degetele ei erau ţepene, le duse la buze. Nu, am terminat. Cred că ştim amîndoi acest lucru. Călătorie plăcută, Adrianne.

Aşteptă pînă cînd rămase singură ca să se aşeze. Nu dorea să simtă ceea ce simţea, să dorească în acest fel. Nu acum, niciodată.

– Nu mi-ai spus tot, Adrianne. Simt acest lucru.

– Tot despre ce? Adrianne trecu privirea peste sala de bal de la Plaza. Orchestra cînta, florile erau proaspete şi din belşug. Personalul era aliniat de-a lungul unui zid, cu uniformele bine călcate, cu umerii traşi înapoi, ca marinarii care erau inspectaţi de căpitan.

Peste cîteva clipe, se vor deschide uşile şi va intra crema societăţii. Vor dansa, vor bea şi se vor lăsa fotografiaţi. Lui Adrianne îi convenea. Cei o mie de dolari pe care îi plătea fiecare pentru privilegiul acesta vor fi destinaţi pentru plata unei noi aripi de pediatrie pe care o sponsoriza într-un spital din nord.

– Poate ar fi trebuit să pun nişte flori mai festive, medită ea. Crăciunul e peste cîteva săptămîni.

– Adrianne!

Nerăbdarea din vocea lui Celeste o făcu să zîmbească şi se întoarse.

– Da, draga mea?

– Ce s-a întîmplat la Londra?

– Ţi-am spus.

Se strecură printre mese. Nu, alesese bine florile. Culoarea lor ca a levănţicăi contrasta cu verdele pastelat al feţelor de masă. Florile festive se aflau peste tot.

– Ce ai omis să-mi spui, Addy?

– Celeste, zău, nu pot să fiu atentă şi nu am mult timp.

– Totul este perfect, ca de obicei.

Hotărîtă, Celeste o apucă pe Adrianne de mînă şi o

trase mai departe de bărbaţii din orchestră, îmbrăcaţi în smoching.

– Ce nu merge?

– Nimic.

– De cînd te-ai întors, eşti iritată.

– De cînd m-am întors, am fost ocupată, îi replică Adrianne, sărutînd uşor obrazul lui Celeste. Ştii ce importantă este pentru mine această activitate.

– Ştiu. Liniştindu-se, Celeste o luă de mînă. Nimeni nu o face mai bine şi sînt sigură că nimănui nu-i pasă mai mult de lucrurile astea. Ştii, Addy, dacă te-ai concentra asupra acestui gen de muncă şi i-ai da toată energia şi talentul cu care o faci pe cealaltă, nu ar fi nevoie...

– Nu în seara asta. Cel mai uşor mod de a pune capăt conversaţiei era să dea semnalul de deschidere a uşilor. Ridicăm cortina, dragă!

– Addy! Mi-ai spune dacă ai avea necazuri?

– Ai fi prima care ar afla. Cu un zîmbet strălucitor, Adrianne se duse să-i salute pe primii sosiţi.

Nu era greu să-i faci fericiţi pe cei care veneau la petrecere. Nu trebuia decît să aibă grijă ca mîncarea să fie de cea mai bună calitate, muzica să cînte tare şi vinul să curgă. Pe măsură ce seara înainta, Adrianne trecea de la o masă la alta, de la un grup la altul. Îşi făcea drum printre mătăsuri, taftale şi catifele, modele de la *Saint Laurent*, *Dior*, *Oscar de la Renta*.

Deşi nu avu timp destul ca să stea să mănînce, dansă cînd fu obligată, flirtă şi făcu complimente. Remarcă faptul că Lauren St. John, deplorabila soţie a unui magnat, purta o nouă garnitură de diamante şi rubine. Adrianne aşteptă. Atunci cînd Lauren se duse la toaletă, Adrianne o urmă.

Înăuntru, două actriţe, se certau pe şoptite. Pentru un bărbat, îşi dădu Adrianne seama, şi-şi alese o cabină.

Tipic. Norocul lor că revista *People* trimisese un reporter, care nu putea avea acces la bîrfele din toaleta pentru doamne. Bineînţeles că, dacă îngrijitoarea avea memorie bună putea să mai cîştige cincizeci de dolari povestindu-i ce auzise. Adrianne o auzi pe Lauren înjurînd în cabina alăturată şi bănui că se lupta să-şi tragă fusta strîmtă peste şolduri. La momentul potrivit, se duse la chiuvetă şi aşteptă. Cînd Lauren i se alătură, actriţele ieşiră trîntind uşa, una după cealaltă.

– Se certau pentru cine cred eu că se certau? întrebă Lauren spălîndu-se pe mîini.

– Aşa se pare.

– E un ticălos sexy. Crezi că o să divorţeze de ea? Luă un spray de parfum, îl mirosi, apoi se dădu din belşug.

– Sînt şanse. Adrianne se îndreptă spre masa de machiaj bine luminată şi-şi scoase pudra. Mă întreb de ce se agaţă aşa de el.

– Pentru că face foarte bine dragoste... aud. Lauren se aşeză pe unul dintre scaunele albe, comode şi-şi făcu de lucru cu rujul. O să-l vedem la treabă în ultimul lui film. Nu m-aş supăra să-l încerc şi eu. Scoase o perie de argint cu monogramă şi-şi netezi părul blond, lucios şi scurt.

– O femeie poate să facă dragoste şi fără să se umilească. Adrianne vorbea cu convingere, deşi era ceva de care nu era prea sigură.

– Sigur, dar cu unii merită să te umileşti puţin. Lauren se aplecă pentru a se privi în ochi, mulţumită că încă nu avea nevoie de un lifting. Ce inimă frîngi săptămîna asta, scumpo?

– Mă odihnesc. Adrianne îşi afînă părul din jurul feţei cu degetele, apoi scoase un flacon de parfum din geantă. Lauren, colierul tău este uimitor. E nou? Ştia deja cînd fusese cumpărat şi cu cît. Aproape că terminase de calculat cîtă vreme va rămîne în posesia lui Lauren.

– Da. Se întoarse la dreapta, apoi la stînga, astfel ca pietrele să prindă lumina şi să o reflecte. Charlie mi l-a dat pentru aniversarea noastră. Am împlinit un an săptămîna trecută.

– Şi se spunea că nu o să dureze! murmură Adrianne, apropiindu-se ca să-l admire. E foarte frumos.

– Diamante de şaptezeci de carate şi rubine de cincizeci şi opt. Din Birmania.

– Bineînţeles. Aşa funcţiona mintea lui Lauren. Adrianne dispreţuia, dar şi aprecia acest lucru.

– Fără să mai pun la socoteală şi cerceii. Lauren îşi întoarse capul ca să fie sigură că se vedeau în lumina cea mai bună. Din fericire, sînt destul de înaltă ca să le port. Nimic mai de prost gust decît o femeie scundă atît de încărcată de bijuterii, încît abia le poate duce. Cu cît îmbătrînesc mai mult, cu atît mai mult îngrămădesc pe ele, ca să nu se observe cîte bărbii au. Lauren aruncă o privire spre colierul în filigran al lui Adrianne, cu safire şi diamante tăiate în briliant. Tu ştii întotdeauna exact ce să porţi şi cum. Ai un colier foarte dulce.

Adrianne abia zîmbi. Dacă pietrele ar fi fost adevărate, ar fi preţuit o sută de mii. Dar aşa, pietrele frumos colorate puteau să-i aducă mai puţin de unu la sută din această sumă.

– Mulţumesc.

Ridicîndu-se, Adrianne îşi netezi fusta. Era argintie şi contrasta frumos cu corsajul pe corp din catifea albastră.

– Trebuie să mă duc şi să-mi fac datoria. Va trebui să luăm în curînd masa împreună, Lauren, ca să vorbim despre show-ul de modă.

– Îmi va face plăcere.

Lauren se uită la dolarul pe care Adrianne îl lăsase pentru îngrijitoare. Era suficient pentru amîndouă, se gîndi, apoi luă spray-ul de parfum şi-l puse în geanta ei.

Charles şi Lauren St. John, medită Adrianne. Spectacolul de modă, la care participau şi multe stele de cinema, urma să aibă loc în noul lor hotel din Cozumel. Ce la îndemînă era! Acolo se vor afla toţi cei care erau cineva. Mai la îndemînă nu se putea. Întotdeauna era mai avantajos să furi în mijlocul mulţimii. Zîmbind, se gîndi la cadoul pe care-l primise Lauren pentru aniversare. Va trebui să aranjeze cît mai curînd prînzul acela.

– Zîmbetul ăsta e pentru mine?

Cînd se trezi prinsă în braţele lui Philip, zîmbetul lui Adrianne nu numai că dispăru, dar rămase şi cu gura căscată. Înainte ca ea să fi putut să reacţioneze, el o sărută, puţin cam prea apăsat şi prea lung pentru o întîlnire întîmplătoare. Apoi se trase înapoi, dar o ţinu ferm de mîini.

– Ţi-a fost dor de mine?

– Nu.

– Bine că ştiu că eşti o mincinoasă. Îşi lăsă privirea să rătăcească pe umerii goi, pe pietrele albastre de la gît, apoi din nou pe chipul ei. Arăţi minunat.

Trebuia să facă repede ceva. Era destul de rău faptul că o mulţime de oameni se uitau la ei, dar şi mai rău era, mult mai rău, că inima ei bătea nebuneşte.

– Îmi pare rău, Philip, dar nu este o petrecere deschisă. Sînt sigură că nu ţi-ai luat bilet.

– Sînt un spărgător de uşi care aduce daruri. Scoase un cec din buzunarul hainei lui de seară. Pentru cauza ta bună, Adrianne.

Era de două ori mai mare decît preţul unui bilet. Chiar dacă îl ura pentru că îi strica rutina, trebuia să-i admire generozitatea.

– Mulţumesc.

Lăsă cecul împăturit să cadă în geantă.

El era bucuros că-şi lăsase părul pe umeri, ca să poată să-şi rătăcească degetele prin el.

– Dansează cu mine.

– Nu.

– Te temi să mă lași să te ating iar?

Ochii ei se îngustară aruncînd fulgere de furie. Rîdea de ea! Era ceva ce nu accepta din partea nimănui.

– Iar? Dar vocea nu îi era la fel de rece pe cît spera.

De data aceasta, el rîse tare.

– Adrianne, ești minunată. Știi că nu am fost în stare să mi te scot din minte?

– E limpede că nu ai avut cu ce să-ți ocupi timpul. Acum scuză-mă, te rog.

– Addy! Cu simțul timpului pe care-l are orice veteran, Celeste apăru în spatele ei. Nu m-ai prezentat prietenului tău.

– Philip Chamberlain, spuse ea printre dinți. Celeste Michaels.

– Am văzut-o pe doamna Michaels de zeci de ori. Luînd mîna lui Celeste, Philip o sărută. Mi-a frînt inima de ani de zile.

– Ce păcat că n-am știut pînă acum! Cu o cercetare rapidă, Celeste îl cîntări atît pe Philip cît și situația. Dacă exista vreun bărbat care să irite o femeie, acesta era. Ai cunoscut-o pe Addy la Londra?

– Da. Din nefericire, ea nu a putut să rămînă mai mult. Cu o mișcare lină, își trecu mîna peste umărul lui Adrianne și peste ceafa ei. Și acum refuză să danseze cu mine. Poate dumneavoastră acceptați?

– Bineînțeles!

Luîndu-l pe Philip de braț, Celeste zîmbi iute și răutăcios peste umăr.

– Ai scos-o din fire.

– Așa sper și eu.

Celeste își puse mîna pe umărul lui.

– Addy nu e ușor de zăpăcit.

– Bănuiesc. Țineți foarte mult la ea.

– O iubesc mai mult decît pe oricine. De aceea am intenția să țin ochii pe dumneavoastră, domnule Chamberlain.

– Philip. O întoarse pe Celeste astfel încît să poată s-o vadă pe Adrianne aplecîndu-se spre o doamnă. Este o femeie fascinantă, și mai puțin și mai mult decît pare, în același timp.

Celeste auzi sunetul clopoțeilor de avertizare pe cînd îi studia chipul.

– Ești foarte perspicace. Adrianne este o femeie foarte sensibilă, foarte vulnerabilă. Dacă aș afla că cineva i-a făcut vreun rău, aș fi foarte nefericită. Iar eu nu sînt deloc sensibilă. Eu sînt ticăloasă.

El zîmbi.

– V-ați gîndit vreodată să aveți o aventură cu un bărbat mai tînăr?

Ea rîse, luînd complimentul în sensul în care dorise el.

– Ești fermecător. Pentru că m-ai amuzat, îți dau un mic sfat. Farmecul nu are efect asupra lui Adrianne. Poate răbdarea.

– Mulțumesc, spuse Philip. O urmărea din ochi pe Adrianne și o văzu ducînd mîna la gît fără a găsi colierul. Văzu clipa de surpriză și de uluială, apoi furia greu stăpînită, pe cînd se uita la el. Cu un zîmbet, îi făcu un semn de încuviințare. Colierul ei din diamante și safire false se odihnea confortabil în buzunarul lui.

Ticălosul! Ticălos josnic și scîrbos! Furase de la ea. Îi luase colierul de la gît, fără ca ea să simtă altceva decît bătaia propriului ei puls. Apoi o luase în zeflemea. Se uitase

drept la ea și zîmbise.

Avea să i-o plătească. Adrianne își puse mănușile în geanta de umăr. Și avea să i-o plătească în noaptea asta chiar.

Știa că e ceva necugetat. Nu avuse e timp să-și facă un plan cu sînge rece. Nu știa că-i fura e ceva, că rîsese de ea, o provocase. Celeste îi pasa e cu nevinovăție informația că Philip stătea la *Carlyle*. Atît aștepta Adrianne.

Avea o oră ca să se schimbe de rochia de seară și să-și pună hainele de lucru. Respinse ideea de a-l mitui pe portarul de noapte. Personalul de la *Carlyle* era binecunoscut pentru cinstea sa. Va sparge pur și simplu ușa.

Adrianne intră în hol. La recepție se afla un singur om, un bărbat tînăr. Binecuvîntîndu-și norocul, Adrianne se îndreptă spre el clătinîndu-se.

– Vă rog, începu ea cu un accent franțuzesc șovăitor. Doi bărbați, afară. Au încercat să... Cu o mînă la cap tremură și se clătină. Trebuie să chem un taxi, ce nebunie să cred că pot să merg pe jos. Apă, vă rog. Puteți să-mi dați puțină apă?

El înconjura deja biroul pentru a o conduce la un scaun.

– V-au rănit?

Întoarse fața spre el, asigurîndu-se că ochii îi erau destul de umezi și de neajutorați.

– Nu, m-au speriat doar. Au încercat să mă bage într-o mașină și nu era nimeni, nimeni care...

– E în regulă, acum sînteți în siguranță.

Era atît de tînăr, se gîndi Adrianne, sprijinindu-se de el. Era mult prea ușor să conteze pe simpatia lui.

– Mulțumesc. Sînteți atît de amabil, atît de bun! Vreți vă rog să-mi chemați un taxi? Dar mai întîi apă sau poate puțin coniac.

– Sigur. Încercați să vă liniștiți. Vin imediat.

De îndată ce el plecă, se ridică, înconjură biroul și se duse la computer. Era la etajul douăzeci, constată cu un zîmbet. Dormind dus, era sigură, și așteptînd ca ea să facă mișcarea următoare. Se îndoia că o aștepta atît de repede.

Cînd reveni, chelnerul se întoarse cu coniacul, o găsi prăbușită în fotoliu, cu ochii închiși și cu o mînă pe inimă.

– Sînteți amabil. Se asigură că mîna îi tremura ușor în timp ce bea. Trebuie să mă duc acasă. Își șterse o lacrimă de pe gene. O să mă simt mult mai bine cu ușile încuiate, acasă.

– Să chem poliția?

– Nu, spuse ea cu un zîmbet viteaz. Nu i-am văzut. Era întuneric. Slavă Domnului că am putut să alerg și să intru aici. Dîndu-i înapoi paharul de coniac, se ridică cu greu. Nu am să uit niciodată ce amabil ați fost.

– E un fleac. Încîntat, plesnea de mîndrie masculină.

– Pentru mine a fost totul. În timp ce o conducea afară. Adrianne se sprijini de el. Taxiul, pe care ea îl plătise deja ca să o aștepte puțin mai departe, trase lîngă trotuar. Mulțumesc mult. Adrianne îl sărută pe obraz înainte de a intra în mașină. În clipa cînd ieșiră din raza vederii lui, se îndreptă în scaun.

– Lăsați-mă după colț.

– Să vă mai aștept?

– Nu. Îi dădu o bancnotă de douăzeci. Mulțumesc.

– La dispoziția dumneavoastră.

Peste un sfert de oră, Adrianne era în fața ușii lui Philip. Fusese o treabă de rutină pentru ea să intre pe intrarea de serviciu și să ia liftul. Acum trebuia doar să descuie și să dea jos lanțul de siguranță. Pentru că îi luă mult timp, dădu vina pe nerăbdarea ei și pe furie.

Înăuntru, era liniște. Draperiile nefiind trase în salon,

avea suficientă lumină ca să se orienteze. Îi luă mai puțin de cinci minute ca să vadă că nu lăsase nimic de valoare acolo.

În dormitor era întuneric. Alese o lanternă-creion și ținu raza acesteia departe de pat, deși i-ar fi făcut plăcere să i-o pună pe față și să-l sperie de moarte. Dar va fi suficient de mulțumită dacă îi va lua colierul și butonii cu diamante pe care îi purtase în seara aceea.

Adrianne începu să caute în liniște prin cameră. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi lăsat totul în seiful hotelului. Dar nu credea că făcuse acest lucru. Era tîrziu, aproape ora trei, atunci cînd se întorsese. Erau șanse să aibă insomnie din cauza fusului orar. Dar după cît vedea Adrianne, probabil că intrase, aruncase totul într-un sertar și se prăbușise în pat.

Sub cămășile ordonat împăturite, de la *Turnbull*, descoperi că avusese dreptate. Lumina străluci pe colierul ei. Alături se afla o casetă masculină de bijuterii, cu un aligator cu monogramă. Înăuntru nu erau numai butonii cu diamante. Găsi și alți butoni din aur greu, un ac de cravată cu un topaz deosebit de frumos și alte piese asortate bărbătești, toate de bun gust și scumpe.

Încîntată, Adrianne strecură caseta și colierul în geantă. Se gîndi că era mare păcat că nu putea să-i vadă mutra de dimineață. Apoi se întoarse și se ciocni de el.

Abia avu timp să-și țină răsuflarea și el o aruncă pe umăr. Cînd începu să-l lovească, se trezi zburînd prin aer. Își pierdu răsuflarea și se prăbuși pe pat. Adrianne era imobilizată de trupul lui Philip, care se afla peste al ei și care îi ținea mîinile.

– Bună dimineața, iubito! spuse el, apoi își apăsă gura pe a ei. Îi simți mîinile împingîndu-l, trupul i se arcui și se zvîrcoli, deși gura ei devenise moale, fierbinte și se deschisese. Excitat de contrast, își duse sărutul mai depar-

te decît avusese intenţia.

Trăgîndu-se înapoi, o luă de încheieturile mîinilor cu o mînă şi cu cealaltă aprinse lumina. În clipa în care o văzu, hotărî că îi plăcea cum arată în patul lui.

Adrianne era conştientă de poziţia ei. Era vina ei, se gîndi scîrbită, şovăind între furie şi amărăciune. Timp de aproape zece ani furase tot ceea ce era mai bun şi furase cu capul limpede şi logică. Acum, din cauza unui colier fără valoare – şi a mîndriei ei – fusese prinsă. Nu-i mai rămînea decît să braveze.

– Dă-mi drumul.

– Nici nu mă gîndesc. Ţinîndu-i mîinile deasupra capului, îi dădu la o parte părul de pe faţă cu mîna liberă. Trebuie să recunoşti că e un mod inteligent de a te aduce în patul meu.

– Am venit după colier, nu ca să intru în patul tău.

– Poţi să le faci pe amîndouă. Zîmbi. Nefiind pregătit pentru violenţa bruscă a luptei, îi dădu drumul. Următoarele treizeci de secunde fură ocupate de o luptă fierbinte şi tăcută pentru supremaţie. Era agilă şi mai puternică decît părea. Philip descoperi acest lucru cînd primi o lovitură solidă în plex. De data aceasta, îi prinse mîinile între trupurile lor şi îşi apropie faţa la cîţiva centimetri de a ei.

– Bine, discutăm mai tîrziu.

Nu îl mai privea recea prinţesă Adrianne, ci femeia care credea că se ascunde sub această mască, pasionată, schimbătoare... şi implicată.

– Lasă-mă să mă ridic, ticălosule.

– Sîntem amîndoi vinovaţi. Sînt însă surprins că ai riscat atît de mult ca să iei colierul înapoi. Nu face decît cîteva sute de lire. Are valoare sentimentală, Addy?

Gîfîind, îşi adună gîndurile. Fie avea un ochi bun, fie o lupă de bijutier.

– De ce mi l-ai furat?

– Din curiozitate. De ce poartă prințesa Adrianne sticlă colorată?

– Am ceva mai bun pe care să cheltuiesc banii.

El avea pieptul gol și-i simțea cu degetele fiecare bătaie a inimii.

– Dacă-mi dai drumul, mi-l iau înapoi și uităm tot ce s-a întîmplat. Nu te denunț la poliție.

– Mai încearcă.

Ei îi mai venise apa la moară și – spera – și stăpînirea de sine.

– Ce vrei?

Își ridică o sprînceană și îi studie chipul îndelung, pe îndelete.

– Nu răspund la asta, spuse el. E prea ușor.

– Nu am de gînd să-mi cer scuze pentru că am intrat în camera ta ca să-mi recuperez proprietatea.

– Dar caseta mea?

– Am luat-o ca să mă răzbun. În ochii ei străluci iar pasiunea, iute și intensă. Cred foarte tare în răzbunare.

– Cinstit. Vrei să bei ceva?

– Da.

El îi zîmbi iar.

– Atunci îmi dai cuvîntul că rămîi unde ești. Aproape că îi vedea gîndurile luînd naștere și prinzînd formă. Poți să fugi, Adrianne, iar eu nu prea sînt îmbrăcat ca să te urmăresc, așa că ai scăpa. Azi. Dar nu și mîine.

– Ai cuvîntul meu, căzu ea de acord. Mi-ar prinde bine ceva de băut.

El se ridică, lăsînd-o să coboare din pat ca să se așeze într-un fotoliu. Era cu pieptul gol și pantalonii de pijama abia îi stăteau pe șolduri. Liniștindu-se, Adrianne își scoase mănușile și ascultă sunetul lichidului curgînd în pahar.

– Scotch e bine?

– Minunat. Luă paharul, bău calm, în timp ce el se aşeza pe marginea patului.

– Sper să-mi dai o explicaţie.

– Atunci ai să fii dezamăgit. Nu-ţi datorez explicaţii.

– Mi-ai stîmit curiozitatea. Se întinse şi luă un pachet de ţigări. Ştii că mă lăsasem, pînă te-am cunoscut pe tine.

– Îmi pare rău. Zîmbi. E doar o chestiune de voinţă, la urma urmei.

– Am voinţă. Privirea lui o măsură, de sus pînă jos şi înapoi. Dar o folosesc pentru altceva. Vreau să te întreb de ce fură o femeie ca tine?

– Dacă iei înapoi ceea ce îţi aparţine, nu furi.

– Colierul lui Madeleine Moreau nu era al tău.

Dacă nu ar fi ştiut atît de bine să se stăpînească, s-ar fi înecat cu scotch.

– Ce legătură are una cu alta?

Uitîndu-se la ea, suflă fumul gînditor. Nu era o amatoare, se gîndi el, era departe de a fi o novice.

– Tu le-ai luat, Addy. Sau ştii cine a făcut-o. Îţi spune ceva numele de Rose Sparrow?

Ea continuă să bea, deşi îi transpiraseră mîinile.

– Ar trebui să-l ştiu?

– Fusta, medită Philip. Mi-a trebuit o vreme ca să fac legătura. Eşti derutantă. Dar, cînd l-am vizitat pe prietenul nostru comun Freddie, mi-a vorbit despre Rose şi a descris-o. Şi mi-am amintit fustiţa de piele albastră pe care o împachetai. Cea care nu se prea potrivea cu stilul tău.

– Dacă ai de gînd să vorbeşti în şarade, eu plec. Nu am dormit deloc.

– Stai jos!

Nu s-ar fi supus dacă vocea lui răstită nu ar fi prevenit-o că va fi mai puţin complicat dacă rămînea.

– Dacă înţeleg eu bine, ţi-a intrat în cap că am vreo legătură cu spargerea de la Madeleine. Punînd deoparte

paharul, se strădui să-şi relaxeze umerii. Dar te întreb de ce aş face asta? Nu am nevoie de bani.

– Nu e vorba de nevoie, ci de motivaţie.

Îşi simţea pulsul în gît. Nu-l băgă în seamă şi se strădui să-i susţină liniştită privirea.

– Cine eşti? Lucrezi la Scotland Yard?

Rîzînd, scoase o ţigară şi o bătu uşor.

– Nu chiar. Ai auzit proverbul că un hoţ poate să fie prins doar de alt hoţ?

Cînd îi căzu fisa, totul îi păru limpede. Auzise vorbindu-se de legendarul hoţ cunoscut doar ca P.C. Avea reputaţia de a fi fermecător, nemilos, maestru în arta de a intra pe ferestrele etajelor superioare. Se specializase în bijuterii. Unii spuneau că el furase diamantul Wellingford, o piatră de şaptezeci şi cinci de carate de prima mînă. Apoi, se retrăsese. Adrianne şi-l închipuise întotdeauna ca pe un tip mai bătrîn, un veteran şiret. Luă din nou paharul.

Ce ironie, să se afle în sfîrşit în compania unuia de-ai ei, chiar cel mai bun şi să nu poată vorbi liber despre ocupaţia lor.

– Ăsta e felul tău de a-mi spune că eşti un hoţ?

– Am fost.

– Fascinant. Atunci cred că s-ar putea să fi luat tu safirul lui Madeleine.

– Acum cîţiva ani aş fi făcut-o. Fapt este că tu ai un amestec în lovitura asta, Addy, şi vreau să ştiu de ce.

Ea se ridică, agitînd centimetrul de scotch rămas în pahar.

– Philip, dacă pentru vreun motiv nebunesc aş avea vreun amestec, nu ar fi treaba ta.

– Titlul tău nu are nici o importanţă aici, între noi doi, nici poziţia ta socială. Ori îmi spui mie, ori superiorilor mei.

– Cine sînt ei?

– Lucrez pentru Interpol. O privi ducînd scotch-ul la

gură şi golind paharul. Au făcut legătura dintre mai multe spargeri, de-a lungul unei decade, şi un bărbat, un bărbat foarte misterios. Safirul Moreau este doar ultimul dintr-o listă foarte lungă.

– Interesant. Dar ce legătură are cu mine?

– Putem să fixăm o întîlnire. S-ar putea să încheiem o înţelegere şi să nu te amestecăm şi pe tine.

– Foarte galant din partea ta, spuse ea, punînd paharul jos. Sau aşa ar fi dacă ai avea dreptate. Deşi ştia că prăpastia era aproape, zîmbea totuşi încrezătoare. Îţi închipui ce s-ar distra prietenii mei dacă le-aş spune că am fost acuzată de complicitate cu un hoţ? Aş fi invitată la dineu săptămîni în şir pentru asta.

– Fir-ar să fie, nu înţelegi că încerc să te ajut?

Se ridică repede şi, apucînd-o de mîini, o scuturâ.

– Nu ai nici un motiv să joci teatru cu mine. Nu mai e nimeni aici, nu ai de ce să te prefaci. Te-am văzut lîngă hotelul tău în noaptea furtului, îmbrăcată în negru, strecurîndu-te pe intrarea de serviciu. Ştiu că ai o legătură cu vînzarea bijuteriilor furate. Ai un amestec, Addy. Şi eu am lucrat în domeniul ăsta, pentru Dumnezeu, ştiu cum merg lucrurile.

– Nu ai nici o dovadă pentru superiorii tăi.

– Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp. Nu ştie nimeni mai bine ca mine ce puţine sînt şansele după cîţiva ani. Dacă ai vreun necaz, dacă a trebuit să vinzi cîteva pietre ca să salvezi situaţia, nu am nici un motiv să te stingheresc făcînd acest lucru public. Vorbeşte-mi, Addy, vreau să te ajut!

Era caraghios, dar vorbea de parcă aşa stăteau lucrurile. Partea din ea pe care o înăbuşise atîţia ani dorea să-l creadă.

– De ce?

– Nu fi proastă, bombăni el şi îşi puse buzele pe ale

ei.

Lupta de la început se sfîrşi cu un geamăt. Pasiunea pe care o simţea pe buzele ei nu era mai mică decît ceea ce simţea ea de fapt. Mîinile i se rătăciseră în părul ei, dure, posesive. Pentru prima dată, mîinile ei rătăceau, căutau, întîrziau pe trupul unui bărbat. Dorinţa începu ca o căldură în pîntec, apoi se răspîndi ca o durere, ca un foc.

Ştia că e o nebunie să o dorească, să uite ceea ce era mai important şi să se piardă în ea. Dar era toată numai moliciune şi putere, fiori şi dorinţă. Parfumul pielii ei îl făcu să ameţească şi căzură amîndoi în pat.

Uită de delicateţe şi stil, într-o explozie de dorinţă. Oricine ar fi fost, oricare ar fi fost secretele ei, o dorea mai mult decît dorise orice altă femeie. Rîvnise diamantele pentru focul lor interior, rubinele pentru flacăra lor mîndră, safirele pentru carnea lor de căldură albastră. În Adrianne găsi toate aceste calităţi pe care le aflase înainte doar în pietrele pe care le fura.

Era mică, agilă. Părul ei se răspîndise în jurul lor atunci cînd se prăbuşiseră pe pat, învăluindu-l în parfumul şi moliciunea lui. Gustul de scotch de pe limba ei era ameţitor. Răspunsul ei trăda o disperare care îl făcu să-şi piardă controlul puţin cîte puţin.

Cînd îşi strecură mîna sub pulover pentru a-i căuta sînii, plini şi catifelaţi, îi simţi inima bătînd nebuneşte sub palma lui.

Nu simţise niciodată aşa ceva. An după an, mereu, încercase să se convingă singură că nu era posibil aşa ceva. Nu pentru ea. Acum, simţea pentru prima dată că doreşte, ca o femeie. Să folosească şi să fie folosită. În timp ce trupul ei răspundea, încercînd să obţină plăcere, arcuindu-se spre eliberare, frica lovi brusc.

Văzu chipul mamei ei, ud de lacrimi. Şi auzi, înăbuşite de mîinile ei de copil apăsate pe urechi, gemetele de

satisfacție ale tatălui ei.

– Nu! Cuvîntul țîșni din ea în timp ce-l respingea pe Philip. Nu mă atinge! Nu!

Datorită reflexului, îi prinse mîinile, în timp ce ea se zbătea.

– Fir-ar să fie, Adrianne! Furios, o trase spre el, cu acuzații grele pe limbă. Muriră înainte de a fi rostite. Lacrimile care tremurau în ochi ei erau adevărate, iar spaima din spatele lor la fel.

– Bine, liniștește-te! Nu o mai strînse aît de tare și se străduí să vorbească încet: Termină! îi spuse el, deoarece continua să se zbată. Nu am să-ți fac nici un rău.

– Dă-mi drumul! Avea gîtul atît de încordat, încît o durea chiar și o șoaptă. Ia-ți mîinile de pe mine!

Furia îl cuprinse din nou.

– Eu nu atac femeile, spuse el cu glas egal. Îmi cer scuze dacă te-am înțeles greșit, dar amîndoi știm că nu este așa.

– Ți-am spus deja că nu am venit aici ca să mă culc cu tine. Își eliberă o mînă, apoi pe cealaltă. Dacă te aștepți să cad pe spate numai pentru că tu vrei să te distrezi, ai să fii dezamăgit.

Se retrase încet de lîngă ea. Avea un control perfect asupra lui însuși.

– Cineva ți-a făcut mult rău.

– Pur și simplu nu mă interesează. Se dădu jos din pat și-și luă geanta, înainte ca el să poată să o atingă din nou.

– Pur și simplu ți-e frică. Se ridică și el din pat. Abia mai tîrziu va constata că cearceafurile păstraseră parfumul ei, care îl va obseda tot restul nopții. Mă întreb dacă de mine sau de tine însăți.

Mîinile îi tremurau cînd își puse geanta pe umăr.

– Personalitatea unui bărbat e nesfîrşit de fascinantă. La revedere, Philip.

– Încă o întrebare, Adrianne. Ea era aproape de uşă, dar se opri, ridicînd capul. Sîntem singuri, nu înregistrează nimeni. Aş vrea să ştiu adevărul, pentru mine. Personal. Faci toate astea din cauza unui bărbat?

Ar fi trebuit să-l ignore. Ar fi trebuit să-i adreseze cel mai rece zîmbet de care era în stare şi să plece, lăsîndu-l fără răspuns. Se va întreba mai tîrziu de zeci de ori de ce nu o făcuse.

– Da. Îl revăzu pe tatăl ei mergînd de-a lungul zidurilor goale, scăldate de soare, ignorînd lacrimile mamei ei şi plînsul ei înăbuşit. Da, din cauza unui bărbat.

Dezamăgirea lui fu la fel de mare şi de ascuţită ca şi furia.

– Te ameninţă? Te şantajează?

– Acum sînt trei întrebări. Găsi puterea să zîmbească. Dar am să-ţi spun ceva, care este adevărul gol-goluţ. Tot ce am făcut, am vrut eu să fac. Amintindu-şi, căută în geantă şi scoase caseta lui de bijuterii. I-o aruncă, sub imperiul primului impuls.

– Nu fur de la un hoţ, Philip. Cel puţin nu astăzi!

Capitolul 15

Dragă mea, nu e minunat? Lauren St. John ocoli marginea piscinei şi o sărută pe Adrianne pe obraz. Se asigură că operatorul o filma din unghiul cel mai favorabil şi se folosi de trupul lui Adrianne pentru a masca faptul că se îngrăşase cu trei kilograme de la Ziua Recunoştinţei pînă acum.

– Totul merge foarte bine, nu-i aşa?

Adrianne duse la gură o *Margarita* cu gheaţă.

– Exact după program.

Cam o sută de oameni, toţi veniţi doar cu invitaţie, se învîrteau în jurul piscinei. În sala de bal mai erau cincizeci, care preferau aerul condiţionat brizei marine. Aruncă o privire visătoare spre plajă, apoi îi zîmbi lui Lauren.

– E un hotel minunat, Lauren, şi sînt sigură că spectacolul de modă va avea un succes uriaş.

– Are deja. Numai presa face un milion. Cei de la *People* sînt aici. O să avem trei pagini. Avem şi o poză bună pentru coperă. Ştii, desigur, că săptămîna trecută am fost invitată la *Good Morning, America*.

– Arătai minunat.

– Eşti drăguţă. Lauren se întoarse spre echipa de operatori. Eşti sigură că nu vrei şampanie, dragă? Servim

Margarita numai pentru atmosferă.

Își închipuia că tot pentru atmosferă era și costumul popular mexican al lui Lauren, în valoare de cinci mii de dolari.

– Mie îmi place.

Se uită peste mulțime. Erau zeci de oameni pe care îi cunoștea, alte zeci, pe care îi recunoștea. Cei bogați, puternici, celebri. Ziariștii mergeau de colo-colo și comentau fiecare pereche de ochelari. Oaspeții își puseseră cele mai bune costume de baie – de la cei mai mici bikini cu sutiene minunate pînă la cămăși de mătase umflate de vînt. Nici o femeie nu-și lăsase acasă pietrele prețioase. Diamantele aruncau fulgere, aurul sclipea în soarele tropical. Timp de două zile, mica insulă Cozumel devenise paradisul pentru orice hoț. Dacă ar fi voit să stabilească un record, Adrianne ar fi putut doar să treacă printre ei și să ia pietrele.

Nu ca atunci cînd culegi flori pe pajiște, cugetă ea. Dar ceva asemănător, mai ales pentru cineva care era privit ca membru al clubului lor foarte exclusivist. Fără îndoială că Interpolul avea agenți pe insulă. Dar nu-l zărise pe Philip. Slavă Domnului!

– Am auzit că sînt minunate colecțiile. Jucîndu-și rolul, Adrianne ridică privirea și zîmbi unui fotograf.

– N-ar fi trebuit să auzi nimic. Sînt păzite mai bine decît bijuteriile coroanei. Cu cît e mai mare secretul, cu atît mai mare este nerăbdarea. Ce părere ai de ideea de a pune scena deasupra piscinei?

– Minunat.

– Stai să vezi finalul. Se aplecă și-i șopti. Manechinele cu costume de baie vor plonja în ea.

– Abia aștept.

– Aș fi dorit ca piscina să fie umplută cu șampanie, dar Charles nici nu a vrut să audă. Însă e o fîntînă arteziană

cu şampanie în sala de bal. Şi mai tîrziu să guşti *pinata*. Au un obicei ciudat... Hei, tu! spuse ea spre o chelneriţă. Zîmbetul fermecător dispăru şi gura i se aspri. Trebuie să serveşti băuturile, nu să te plimbi cu ele. Lauren se întoarse din nou spre ea, îndulcindu-şi chipul cu un zîmbet. Unde eram? A, da, *pinata*. Cînd am fost aici anul trecut, cu Charles, ne-am dus la o fiesta. Şi puştii ăia cu degete lipicioase loveau cu un ciomag un măgar de carton. Şi cînd se spărgea...

– Cunosc jocul, Lauren.

– A, bine. M-am gîndit să adaptez obiceiul la gusturile noastre. Am comandat papagalul acela splendid. E plin cu mici bijuterii false. Ar fi un număr minunat la *Entertainment Tonight*.

Adrianne trebui să-şi muşte buzele închipuindu-şi starurile prezente tîrîndu-se pe jos pentru a aduna diamante false şi mărgele.

– O să fie foarte distractiv.

– De aceea sîntem aici. Sînt hotărîtă să-şi amintească toţi de petrecerea asta. Îţi recomand şi bufetul, deşi nu am avut decît greutăţi cu personalul. Făcu semn cu mîna spre un grup aflat de cealaltă parte a piscinei. Bine-înţeles, doar sînt mexicani.

Adrianne bău încet ca să-şi potolească furia.

– Ne aflăm în Mexic.

– Da, dar nu pot să înţeleg de ce nu fac şi ei un efort ca să ne înveţe limba. Bombăne mereu între ei. Sînt şi leneşi. Habar nu ai ce greu este să-i ţii în frîu. Dar nu cer mulţi bani. Să-mi spui dacă ai vreo problemă cu serviciul. Christie, dragă, eşti divină! Pufni pe nas după ce blonda cu picioare lungi se îndepărtă. Cîte ţi-aş putea povesti despre ea... spuse Lauren.

– Sînt sigură că ai altele în minte acum.

Şi dacă nu mă îndepărtez de tine, am să ţip, se gîndi

Adrianne.

– O, habar nu ai. Nu poți să știi. Te invidiez pentru viața ta liniștită. Dar sînt sigură că o să fie cea mai mare și mai strălucitoare inaugurare de hotel din anul ăsta. Sper că nu am făcut o greșeală programînd-o după-amiază în loc de seară. După-amiezele sînt atît de... neoficiale.

– Viața pe insulă nu este oficială.

Lauren urmări din ochi un tînăr star de cinema, îmbrăcat doar în slip și cu un strat strălucitor de ulei de plajă.

– Uite un argument pentru ținuta neoficială. Am auzit că are o rezistență uimitoare.

– Ce mai face Charlie?

– Ce? Lauren nu-și dezlipea ochii de la tînărul star. Minunat, minunat. Mărturisesc că sînt foarte nervoasă. E foarte important ca petrecerea asta să fie un succes.

– Așa o să fie. O să aduni mii de dolari pentru lupta împotriva leucemiei.

– Cum? A, și asta. Lauren ridică din umerii goi. Dar bineînțeles că oamenii nu au venit aici ca să se gîndească la boala aia oribilă. E prea trist. Cel mai important lucru este să fii aici. Ți-am spus că ducesa de York mi-a trimis regretele ei personale?

– Nu.

– Ce păcat că nu a putut veni, dar ești tu aici, ca să reprezinți regalitatea. O strînse pe Adrianne de braț. O văd pe Elizabeth. Trebuie să o salut. Distrează-te bine, dragă.

– Așa o să fac, șopti Adrianne. Habar nu ai ce bine o să mă distrez.

Oamenii ca soții St. John nu se schimbă. Adrianne se retrase în spatele unei plante agățătoare ca să stea la soare și să asculte muzica. O stațiune ca El Grande aducea, desigur, multe locuri de muncă economiei mexicane

în dificultate, tot aşa cum show-ul de modă susţinut de vedete aducea bani pentru actele de binefacere. Pentru Lauren şi alţii ca ea aceste beneficii erau accidentale. Sau – şi mai rău – o trambulină pentru propriile lor ambiţii.

Soţii St. John se interesau în primul rînd de ei înşişi – bani, situaţie, celebritate. Adrianne îşi sorbi băutura şi o privi pe Lauren agitîndu-se în jurul piscinei.

Va avea ziariştii ei. Mai mulţi decît se aştepta. Adrianne presupunea că furtul diamantelor şi rubinelor lui Lauren va constitui subiectul unui articol excelent.

– Faci pe Greta Garbo sau ţi-ar face plăcere puţină tovărăşie?

– Marjorie!

Cuprinsă de un val de plăcere sinceră, Adrianne sări în picioare. Fiică a actorului Michael Adams, care fusese un prieten atît de bun pentru ea şi pentru Phoebe, la Hollywood, Marjorie se împrietenise cu ea după ce rupseseră amîndouă legăturile cu lumea filmului.

– Nu am ştiut că ai să vii.

– Am cedat unui impuls. Zvelta blondă în stil californian îi răspunse la îmbrăţişare.

– A venit şi Michael cu tine? Nu l-am văzut de peste un an.

– Îmi pare rău. Tata nu a putut să vină. Filmează în Ontario. Se uită în jur şi zîmbi. Mie îmi plac însă palmierii.

– Nu vrea să se oprească, nu-i aşa? Transmite-i toată dragostea mea cînd îl vezi.

– Poimîine. Mă duc să petrec Crăciunul cu el. Marjorie îşi dădu părul pe spate, aşezîndu-se pe un scuan. Suc de fructe, spuse ea unui chelner în trecere. Unul dublu! Scoase un suspin lung. Ce grădină zoologică, nu-i aşa?

– Să nu începi! Dar şi Adrianne zîmbi. Ce faci aici? Nu ai fost niciodată pasionată de modă.

– Dragostea pentru tropice şi pentru Keith Dixon.

– Keith Dixon?

– Știu că e actor, ridică Marjorie o mînă. De aceea am tot amînat pînă acum, dar...

– E ceva serios?

Își întoarse mîna ca să-i arate un diamant de pe deget.

– Așa s-ar zice.

– Te-ai logodit? Cînd Marjorie își duse degetul la buze, Adrianne ridică din sprînceană, dar coborî vocea. E secret? Michael știe?

– Știe și e de acord. Se înțeleg amîndoi atît de bine, încît abia dacă mai au nevoie de mine. E foarte ciudat.

– Ciudat că se înțeleg?

– E ciudat faptul că mi-am petrecut toată viața căutînd prieteni și iubiți pe care tata nu i-a aprobat.

Adrianne se sprijini de spătar.

– Cred că a fost foarte obositor!

– A fost. Dar cu Keith a fost cel mai ușor.

– Atunci de ce este atît de secret?

– Ca să evităm bîrfele o vreme. Oricum, o să mai fie secret doar cîteva zile. Ne căsătorim de Crăciun. Mi-ar plăcea, dacă ai putea să vii. Dar știu ce părere ai tu despre sărbători. Poți să iei cina cu noi, diseară, în sat?

– Mi-ar face plăcere. Cred că te-a făcut fericită. Arăți minunat, Marjorie.

– Mă simt mai bine. Scoase o țigară din buzunarul fustei de in. Era singurul viciu pe care și-l mai îngăduia. Uneori, mă uit înapoi și nu-mi vine să cred prin ce a trecut tata din cauza mea, prin ce am trecut eu însămi. Acum am cincizeci de kilograme.

– Îmi pare bine pentru tine.

– Am păstrat o fotografie de-a mea, cea pe care a publicat-o un ziar atunci cînd am ieșit din spital, acum trei ani. Patruzeci de kilograme. Arătam ca o stafie. Își încrucișă

picioarele lungi, bine făcute. Îmi reamintește că am noroc dacă mai sînt în viață.

– Știu că Michael e mîndru de tine. Ultima oară cînd l-am văzut, numai despre tine vorbea.

– Nu aș fi reușit fără el – după ce mi-a intrat în cap că nu el era dușmanul meu. Luă paharul de suc și dădu chelnerului cinci dolari. Și tu m-ai ajutat. A doua generație de progenituri din Hollywood. Își ciocni paharul de al lui Adrianne. Ai venit la spital să mă vezi, mi-ai vorbit chiar și atunci cînd nu voiam să te ascult, mi-ai spus ce greu îți fusese să o vezi pe mama ta făcîndu-și singură rău. Addy, nu am putut să-ți spun niciodată, să-ți spun cu adevărat, ce ai făcut tu pentru mine.

– Nici nu trebuie, Michael a fost unul dintre puținii oameni cărora le-a păsat de mama cu adevărat. Nu a putut s-o ajute, dar a încercat.

– M-am gîndit întotdeauna că a fost puțin îndrăgostit de ea. De amîndouă. Te uram groaznic cînd eram copii. Marjorie rîse și-și scoase o țigară. Tata vorbea despre tine tot timpul, ce elevă model ești, ce binecrescută și politicoasă.

– Revoltător! spuse Adrianne și o făcu pe Marjorie să rîdă iar.

– De aceea am inhalat, fumat, înghițit orice drog mi-a căzut în mînă, m-am căsătorit cu un ticălos despre care știam că o să se folosească de mine, m-am dat în spectacol în public de cîte ori am putut. În general, am făcut tot ce am putut ca să-i fac tatei viața amară. Și asta aproape m-a ucis. Anorexia a fost cea din urmă.

– Cuvîntul-cheie este „a fost".

– Da. Marjorie zîmbi, același zîmbet iute, autodisprețuitor care îl făcuse celebru pe tatăl ei. Gata cu toate astea. Știai că Althea e aici?

– Althea Gray? Nu.

– Da, este. Marjorie își trecu privirea peste mulțime. Uite-o acolo.

Deliberat, Adrianne își puse ochelarii de soare înainte de a se uita. Actrița era într-adevăr acolo, îmbrăcată cu o bluză pe corp și o fustă mini de un roz aprins.

– Ținuta asta i s-ar potrivi fiicei ei adolescente, dacă ar avea una.

– Althea a ținut întotdeauna să-și arate talentele, spuse Adrianne.

– Ultimele ei două filme au fost niște bombe – bombe nucleare.

– Așa am auzit și eu. Nu o interesa. Se răzbunase pe Althea cu mulți ani înainte. O garnitură deosebit de frumoasă de opale, cu diamante, se transformase într-o contribuție anonimă la Fondul actorilor pensionați.

– Și-a operat coapsele acum cîteva luni.

Se uită mai atentă la picioarele Altheei.

– Am renunțat la băutură, la droguri și la armăsari, Addy, lasă-mi măcar asta. Am auzit o bîrfă picantă din orașul amăgirilor – despre Larry Curtis, fostul agent al mamei tale.

Zîmbetul lui Adrianne îngheță.

– Se pare că zvonurile despre preferințele lui pentru fete tinere sînt adevărate. A fost prins săptămîna trecută cu o nouă clientă. Avea cincisprezece ani.

Greața îi scormoni în stomac. Cu multă grijă, puse paharul jos. Își auzi propria voce, înghețată, distantă.

– Zici că a fost prins?

– În flagrant, chiar de tatăl fetei. Ticălosul a scăpat doar cu o falcă ruptă. Ce păcat că nu i-a legat nimeni la gît boașele alea de care e atît de mîndru, dar se pare că nu va mai lucra. Hei! Marjorie se ridică. Ești albă ca hîrtia.

Nu avea de gînd să-și aminteească. Adrianne înghiți, gonind nodul greu din gît înapoi în stomac.

– Din cauza soarelui.

– Hai să te duc la umbră înainte să înceapă show-ul. Poți să mergi? Nu aș vrea să folosesc un clișeu, dar arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– Mă simt foarte bine.

Trebuia să fie așa. Larry Curtis era undeva, în trecut. Totul era în trecut. Se ridică și merse cu Marjorie la scaunele așezate sub un umbrar roșu aprins.

– N-aș vrea să scap spectacolul pentru nimic în lume.

– Promite să fie măreț.

Promitea într-adevăr. Se uită cum Lauren urcă pe podiumul acoperit cu flori tropicale.

Apartamentul lui Adrianne de la *El Grande* era decorat în culori pastel, cu draperii la ferestrele care se deschideau spre un balcon plin de flori. Avea un frigider plin și un bar, baie cu oglinzi de jur-împrejur, o cadă cît o piscină și propriul ei seif. Avea virtuțile lui, dar ea prefera camerele pe care le luase la *El Presidente*, sub numele de Lara O'Conner.

Cu mult regret, fusese nevoită să o retragă pe Rose Sparrow.

În al doilea apartament, Adrianne își păstra toate materialele. La cîteva ore după show-ul de modă, stătea la măsuța de lîngă fereastră, ciugulind dintr-un kiwi și studiind planurile hotelului *El Grande*. Nu se hotărîse ce metodă de intrare să folosească. Fiind perfecționistă, puse la punct pînă în cele mai mici detalii ambele variante.

Telefonul de lîngă ea sună.

– *Holà! Si.*

Adrianne se sprijini de spătarul scaunului. Omul ei de legătură era neliniștit. Știa din experiență că mesagerii încercau să pară cît mai duri atunci cînd erau nervoși.

– Am să fiu acolo, așa cum ne-am înțeles. Dacă nu ai încredere în mine, *amigo*, mai ai timp să renunți. Sînt

destui cumpărători. Aşteptă sorbind din paharul de *Perrier* pe cale să se încălzească. Ştii ce reputaţie are. Atunci cînd Umbra face o afacere, se ţine de cuvînt. Vrei să-i spui că te îndoieşti de faptul că-şi va putea ţine cuvîntul? Aşa ziceam şi eu. Pe mîine.

Puse receptorul la loc şi se ridică în picioare, încercînd să scape de cîrceii din spate şi din ceafă. Nervii. Agasată, închise ochii şi-şi învîrti încet capul dintr-o parte în alta. Nu-şi amintea să fi avut astfel de nervi de ani de zile.

Treaba era ceva de o rutină aproape prea simplă. Şi totuşi...

Philip, se gîndi ea. O provocase, iar ea nu-i răspunsese. O îngrijora faptul că nu era pe insulă. Dar s-ar fi înfuriat dacă ar fi venit.

Nu putea să dovedească nimic, se autolinişti ea, deschizînd uşa balconului. Şi în curînd, foarte curînd, va termina ceea ce îşi propusese să facă.

Soarele se afla la apus, o sferă de aur agăţată deasupra apelor. În cîteva ore, va răsări luna, rece şi albă.

Soarele şi Luna. Adrianne îşi puse mîinile pe balustradă şi se aplecă în faţă. Simbolurile zilei şi ale nopţii, ale continuităţii, ale veşniciei. Am să le iau în curînd înapoi, mamă, spuse ea în gînd. Atunci poate că vom putea amîndouă să avem linişte.

Briza îi mîngîia faţa, ca nişte degete blînde, alintătoare. O mireasmă caldă, de flori, se ridica de peste tot. Se auzeau rîzînd oamenii care mergeau de-a lungul plajei sau care făceau baie.

Singurătatea. Adrianne strînse tare ochii, dar nu putu scăpa de acest sentiment. Putea să creadă că e din cauza sezonului sărbătorilor şi a amintirilor pe care i le trezea acesta. Putea să creadă că e din cauză că o văzuse pe Marjorie şi invidia pofta ei de viaţă, trezită după atîţia ani

de nebunie. Dar era ceva mai mult, mult mai mult decît atît. Nu avea importanță cîți oameni cunoștea sau de cîți se atașa, peste tot era singură, ca acum, în balcon.

Nu o cunoștea nimeni. Nici măcar Celeste nu înțelegea pe deplin luptele și întrebările care o frămîntau. Era o prințesă dintr-o țară care o respinsese. Musafir într-o țară care-i rămînea străină. O femeie care se temea să fie femeie. Un hoț care tînjea după dreptate.

Acum, cu briza după-amiezei pe față și cu mirosul mării și al florilor în jur, nu dorea decît să aibă pe cineva pe care să se poată bizui.

Întorcîndu-se, intră în cameră. Poate că nu avea pe nimeni, dar tot îi rămăsese ceva: răzbunarea.

Capitolul 16

Nu avea nimic pe agenda de lucru în dimineața aceasta. Adrianne voia să se coacă la soarele tropical, să se bălăcească în apa curată ca diamantul, de-a lungul recifului. Voia să doarmă sub un palmier și să se gîndească pe cît se putea de puțin.

Era în ajun de Crăciun. Unii dintre oaspeți plecaseră deja acasă – la Chicago, Los Angeles, New York, Londra. Mulți rămăseseră să petreacă sărbătorile la El Grande, cu *pina colada* în loc de punci de rom servit fierbinte, și cu palmieri în loc de brazi.

Adrianne nu-și petrecuse niciodată sărbătorile la New York. Nu suporta vederea zăpezii sau vitrinele sărbătorești de la *Macy* sau *Saks*. Crăciunul era o adevărată sărbătoare la New York, care o emoționase atunci cînd îl petrecuse prima oară acolo.

Își amintea încă clipa cînd văzuse pentru prima oară elegantele păpuși victoriene care făceau piruete în vitrina de la *Lord & Taylor*, în timp ce vîntul îi trecea prin haina cu guler de blană și o înconjura mirosul de castane coapte. La New York, la fiecare colț de stradă sunau clopoței și în toate magazinele se auzea muzică. *Cartier* își decora magazinul cu un curcubeu strălucitor. De-a lungul Străzii a Cincea, marea de oameni era atît de densă încît puteai

să fii prins de curent și purtat cîțiva kilometri.

Antrenant. Nici un loc din lume nu era mai antrenant decît New York-ul în timpul Crăciunului. Dar pentru Adrianne, nici nu exista altul mai deprimant.

În Jaquir, Crăciunul era interzis, chiar și celebrarea lui publică pentru turiști și funcționarii occidentali. Nu existau podoabe, colinde, nici măcar o rămurică de brad. Nici globuri cu zăpadă înăuntru. Legea interzicea totul.

Avea amintiri de la cîteva sărbători de Crăciun, unele fericite, altele triste. Știa că trebuia să le înfrunte, dar nu la New York, unde împodobise ultimul brad, încercînd cu disperare să o atragă pe mama ei în pregătirile pentru sărbătoare. La New York făcuse ultimele pachete strălucitoare, pe care Phoebe nu le deschisese însă.

Cu cinci ani în urmă, la New York, o găsise pe mama ei moartă, pe jos, în baie, în zorii dimineții de Crăciun. Ultimul Crăciun, cînd ea stătuse împreună cu Phoebe și cu Celeste, băuseră licior de ouă și ascultaseră colinde. Iar mama ei se dusese devreme la culcare.

De unde luase Phoebe whisky și pilulele acelea strălucitoare și albastre, Adrianne nu aflase niciodată. Dar, de oriunde le-ar fi avut, avuseseră efectul scontat.

De aceea evita Crăciunul, deși știa că este o slăbiciune. Monte Carlo, Aruba, Maui – se ducea în orice loc unde ardea soarele. Uneori, în cursul acestor escapade, avea și de lucru, alteori nu făcea nimic. De data aceasta, avea de lucru. A doua zi de dimineață, cînd vor suna clopoțeii de Crăciun, își va fi terminat treaba.

Dar nu starea nervoasă o hotărîse pe Adrianne să-și petreacă ziua departe de soții St. John. Dorea pur și simplu să fie singură, anonimă. După două zile, se săturase de petreceri și bîrfe pe marginea piscinei. Alesese plaja de lîngă *El Presidento*, nemaifiind prințesa Adrianne sau Lara O'Connor, ci Adrianne Spring.

Însetată, cu un început de durere în picioare, înotă spre plajă. Cu masca şi cu înotătoarele în mînă, străbătu nisipul pînă la umbrarul din stuf care adăpostea restul baragului ei. Nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbaţi care făceau plajă alături, bînd *Dos Equis* şi sperînd să facă vreo cucerire.

– Adrianne!

Ştergîndu-şi părul în continuare, Adrianne se întoarse spre o femeie care se apropia de ea. Avea un corp voluptuos, auriu, îmbrăcat în două fîşiuţe mici de material, pe lîngă care costumul de baie al lui Adrianne părea o armură. Părul negru, tuns scurt, i se legăna pe lîngă bărbie. O clipă, se simţi agasată. Apoi, o recunoscu.

– Duja? Rîzînd, Adrianne aruncă prosopul şi o îmbrăţişă pe verişoara ei. Tu eşti! Se sărutară pe obraji, apoi se depărtară puţin, pentru a se studia reciproc.

– E minunat! Vocea melodioasă şi joasă îi trezi amintiri scumpe, dar şi triste. După-amieze lungi, înăbuşitoare, petrecute în harem, un umbrar răcoros din grădină, sub care două fetiţe ascultau poveştile pe care le spunea o bătrînă. Cît timp a trecut?

– Şapte ani, opt! Ce faci aici?

– Mă plictisesc. Am fost în Cancun, dar J.T. s-a hotărît să venim aici pentru că îşi închipuie că e mai bine pentru scufundări. Nu pot să cred, era cît pe ce să rămîn la piscina hotelului! Eşti singură?

– Da.

– Atunci hai să bem ceva şi să recuperăm timpul!

O cuprinse cu braţul pe Adrianne şi porniră spre bar.

– Am citit mereu despre tine: prinţesa Adrianne la deschiderea stagiuni de balet, prinţesa Adrianne la balul de primăvară. Cred că ai fost prea ocupată ca să ne vizitezi la Houston.

– Nu am putut. Cît a trăit mama, nu era uşor să

călătorim. După aceea... O privi pe Duja aprinzîndu-şi o ţigară subţire şi maronie. Nu cred că aş fi suportat să te văd, pe tine sau pe oricine altcineva din Jaquir.

– Am fost foarte tristă din cauza ta. Duja atinse subiectul morţii lui Phoebe la fel de uşor cum atingea mîna lui Adrianne. Mama ta a fost întotdeauna drăguţă cu mine. Am amintiri frumoase. Două *Margaritas*, vă rog, spuse ea barmanului, apoi o privi pe Adrianne: E bine?

– Da, mulţumesc. A trecut atîta timp! Nu pare real.

Duja suflă fumul.

– Haremul e departe.

Nu e destul de departe, se gîndi Adrianne.

– Eşti fericită?

– Da.

Duja îşi încrucişă picioarele lungi şi bronzate şi flirtă automat cu un bărbat aflat vizavi de ea, la barul circular. Avea treizeci de ani, era bine făcut şi sigură de ea.

– Sînt eliberată. Îşi ridică rîzînd ochelarii. J.T. e un bărbat minunat, foarte drăguţ, foarte american. Am propriile mele cărţi de credit.

– Asta-i tot ce-ţi doreşti?

– Nu, dar ajută. Mă iubeşte, îl iubesc şi eu. Eram foarte speriată atunci cînd tata a fost de acord să mă dea lui. Auzisem atîtea despre americani! Suspină şi se întoarse în scaun ca să poată vedea oamenii care făceau plajă pe marginea piscinei. Cînd mă gîndesc că aş fi putut să stau acum în harem, însărcinată cu al şaselea sau al şaptelea copil, întrebîndu-mă dacă soţul meu va fi sau nu mulţumit de mine... Linse sarea de pe rama ochelarului. Da, sînt fericită. Lumea este altfel decît am cunoscut-o noi cînd eram mici. Bărbaţii americani nu se aşteaptă ca soţiile lor să stea liniştite într-un colţ şi să nască un copil după altul. Îmi iubesc fiul, dar sînt mulţumită că nu îl am decît pe el.

– Unde este?

– Cu tatăl lui. Johnny e pasionat de scufundări, ca şi J.T. E foarte american: baseball, pizza, jocuri mecanice. Uneori, privesc înapoi şi mă întreb ce ar fi fost viaţa mea dacă petrolul nu l-ar fi adus pe J.T. în Jaquir... şi pe mine spre J.T. Ridică din umeri şi suflă fumul parfumat care îi aminti lui Adrianne după-amiezele din harem şi sunetul tobelor. Dar nu mă uit prea des înapoi.

– Îmi pare bine pentru tine. Cînd eram mici, te admiram. Aveai atîta echilibru, bunăcreştere şi frumuseţe! Credeam că este din cauza celor cîţiva ani pe care îi aveai în plus şi că voi fi ca tine cînd voi creşte.

– Tu aveai o situaţie mai grea. Voiai să-i faci plăcere tatălui tău, dar îi erai devotată mamei tale. Îmi dau seama ce nefericită trebuie să se fi simţit atunci cînd el şi-a luat a doua soţie.

– Pentru ea, atunci a început sfîrşitul. Simţi amar în gură. Sorbi din băutură ca să-l înlăture. Te-ai mai dus acolo?

– Mă duc o dată pe an, ca s-o văd pe mama. Îi duc filme pentru video şi lenjerie de corp de mătase roşie. Nu s-a schimbat nimic, spuse Duja, răspunzînd la întrebarea nerostită de Adrianne. Cînd mă întorc acolo, sînt o fiică ascultătoare, la locul ei, cu părul strîns şi cu văl pe faţă. Port *abaaya* şi stau în harem bînd ceai verde. Ciudat, cînd sînt acolo, nu mi se pare bizar, totul e în regulă.

– Cum aşa?

– E greu de explicat. Atunci cînd mă duc în Jaquir, cînd îmi pun vălul, încep să gîndesc ca o femeie din Jaquir, să simt ca o femeie din Jaquir. Ceea ce pare drept, chiar natural, în America, îmi devine cu totul străin. Cînd plec, dau jos vălul şi, odată cu el, tot ce am simţit acolo, precum şi restricţiile.

– Nu înţeleg asta. E ca şi cum ar fi două persoane în

tine.

– Şi nu este aşa? Datorită felului cum am fost crescute şi al modului cum trăim aici. Tu nu te-ai dus niciodată acolo?

– Nu, dar mă gîndesc s-o fac.

– Noi nu vom merge anul ăsta în Jaquir. J.T. se gîndeşte la tulburările din Golful Persic. Jaquir a avut succes pînă acum în evitarea confruntării, dar lucrurile nu pot dura.

– Abdu ştie să-şi aleagă războaiele care-i convin şi prietenii.

Duja îşi ridică o sprînceană. Chiar şi după atîţia ani, nu ar fi îndrăznit să-i spună regelui pe nume.

– J.T. mi-a spus acelaşi lucru, nu cu mult în urmă. Nesigură, Duja schimbă subiectul spinos. Ştii că tatăl tău a divorţat de Risa? Era sterilă.

– Am auzit. Simţi o undă uşoară de milă pentru ultima soţie a tatălui ei.

– Şi-a luat alta, acum cîteva luni.

– Aşa repede? Adrianne bău încă o înghiţitură. Nu ştiam. Leiha i-a dat şapte copii sănătoşi.

– Dintre care cinci au fost fete! Duja ridică iar din umeri. I se părea că Adrianne era cam rece atunci cînd vorbea despre surorile ei după tată. Două dintre ele s-au şi căsătorit.

– Da, ştiu, am aflat.

– Regele a procedat foarte înţelept cu ele, trimiţînd-o pe una în Iran şi pe cealaltă în Iraq. Următoarea are abia paisprezece ani. Se spune că o va trimite în Egipt sau poate Arabia Saudită.

– Îşi iubeşte mai mult caii decît fiicele.

– În Jaquir, caii sînt mult mai folositori.

Duja făcu semn să li se mai aducă un rînd.

De la fereastra lui aflată cu cinci etaje mai sus, Philip avea o vedere excelentă asupra piscinei, a grădinilor și a plajei. O urmărise pe Adrianne de cînd ieșise din apă. Cu binoclul de cîmp, zărea și picăturile de apă care-i străluceau pe piele.

Putea să facă doar presupuneri în legătură cu femeia cu care stătea de vorbă. Nu era un om de legătură, în mod sigur. Citise prea multă surpriză, apoi plăcere pe chipul lui Adrianne, atunci cînd se întîlniseră.

O veche prietenă sau poate o rudă. Adrianne nu venise la plajă ca să se întîlnească cu ea. Dacă Philip nu se înșela, dorea să fie singură, așa cum fusese o dată sau de două ori, atunci cînd el o urmărise plecînd de la hotel.

Se gîndi cu regret că pierduse sărbătorile și petrecerile din ultimele zile. Dar era mai înțelept să nu se arate.

Scoase un șuvoi subțire de fum și așteptă ca Spencer să-i răspundă la telefon.

– Spencer la aparat.

– Bună, căpitane.

– Ce naiba se întîmplă, Chamberlain?

– Ai primit raportul pe care i l-am dat omului de legătură din New York?

– N-am aflat mare lucru din el.

– Lucrurile de genul ăsta iau timp. Studie îndelung felul cum îi cădea lui Adrianne pe spate părul ud. Adesea mai mult decît am vrea noi.

– N-am nevoie de filosofia ta, ci de informații.

– Bineînțeles! Ridicînd binoclul, Philip îl fixă pe chipul fetei. Rîdea. În felul în care i se arcuiau acum buzele nu era nimic rece sau rezervat. Cu reținere, își mută binoclul asupra însoțitoarei ei. O rudă, se hotărî el. Ușor mai în

vîrstă, foarte americanizată. Prinse strălucirea inelului cu diamante de pe degetul ei. Şi căsătorită.

– Ei bine? Nerăbdarea din vocea lui Spencer era limpede, ca şi sunetul pe care-l făcea sugîndu-şi pipa.

– Nu am prea multe de adăugat la raport. Pentru propria lui plăcere, mută binoclul asupra lui Adrianne. Avea pielea cea mai extraordinară – de culoarea aurului din vechile picturi. Era o nebunie, dar Philip urma să i-o salveze. Dacă omul nostru a fost la New York, ne-a scăpat din nou. Singura pistă de care am dat duce spre Paris. Dacă vrei, alertează-ţi oamenii de acolo.

Îmi pare rău, bătrîne, adăugă el în gînd, dar trebuie să cîştig puţin timp.

– De ce tocmai la Paris?

– Contesa Tegari. Îşi petrece acolo sărbătorile, împreună cu fiica ei. Are cîteva piese valoroase din colecţia ducesei de Windsor. Dacă aş mai lucra în branşă, le-aş găsi foarte atrăgătoare.

– Asta e tot ce poţi să-mi spui?

– Deocamdată.

– Unde naiba eşti şi cînd.ai de gînd să te întorci?

– Îmi iau liber de sărbători, Stuart. Aşteaptă-mă de Anul Nou. Transmite urările mele de bine familiei tale, spuse Philip la prima încercare de protest. Crăciun fericit!

Da, avea o piele extraordinară, se gîndi iar. Oricare bărbat se putea considera norocos dacă avea prilejul să contemple orice porţiune din ea.

Negăsind nici un motiv să refuze politicos invitaţia verişoarei ei la cină pe iaht, Adrianne îşi schimbă planurile. O parte din ea abia aştepta seara pentru a avea şansa să stea deoparte şi să observe, ca să-şi dea seama dacă

amestecul de culturi şi tradiţii ţinea într-adevăr. De asemenea, va avea un alibi inatacabil, dacă i se cerea aşa ceva.

Adrianne se schimbă în camerele ei de la *El Presidente*. Era o precauţie minimă, dar ea hotărîse că merita să o ia. Acum, felul cum folosea timpul era totul. O privire la ceas o asigură că soţii St. John erau ocupaţi în salonul Fiesta, întreţinînd ziariştii şi oferindu-le cocktail-uri. Acest lucru îi lăsa ei peste o oră, înainte ca Lauren să fie aşteptată în apartamentul prezidenţial pentru a se îmbrăca în vederea petrecerii şi cinei din ajunul Crăciunului.

Adrianne se va duce acolo tîrziu, după cina de la verişoara ei. Dacă Lauren va dori să poarte în seara aceea rubinele, va fi o diversiune interesantă.

Făcu un drum scurt cu maşina spre nord, în seara parfumată, cu o oră sau două înainte de apusul soarelui. Îşi parcă maşina în parcarea hotelului *El Grande*. Adrianne purta ochelari de soare uriaşi şi o pălărie pleoştită, ca şi o rochie lungă, cu mîneci lungi, care o ascundea bine. Aşa cum şi avusese intenţia, avea să fie luată drept o turistă americancă, cu gust dubios.

Punîndu-şi geanta de pai pe umăr, intră pe uşa principală. Se îndreptă spre lifturi, fără să privească nici în stînga, nici în dreapta. Urcă în lift şi-l opri între etaje, îşi scoase rochia şi o îndesă, împreună cu pălăria şi cu ochelarii în geantă. Le băgă pe toate într-un sac pentru lenjerie pe care îl împăturise şi-l pusese în corsajul uniformei de cameristă pe care o avea pe ea.

În mai puţin de treizeci de secunde, liftul lunecă uşor pînă la ultimul etaj. Purta o perucă neagră, cu şuviţe argintii şi care era ţinută de o plasă de păr. Îşi adăugase o cicatrice lungă şi subţire pe obraz. În cazul în care ar fi fost văzută şi li s-ar fi pus întrebări, toţi şi-ar fi amintit că văzuseră o cameristă de vîrstă mijlocie, cu o cicatrice pe obraz.

Aşternuturile şi prosoapele erau păstrate în dulapuri aflate la capătul fiecărui coridor. La nevoie, ar fi meşterit încuietoarea cu un ac de păr. Scoase în schimb o unealtă din trusa pe care o purta prinsă de coapsă. Îndesă geanta într-un cărucior gol, apoi luă un teanc de prosoape. Cînd se auzi liftul oprindu-se, tocmai scotea căruciorul din dulap.

Ţinîndu-şi capul plecat, începu să-l împingă încet pe coridor.

– *Buenas tardes*, spuse perechii care trecu pe lîngă ea împrăştiind miros de ulei de plajă. Nu mai departe decît de dimineaţă, luase cu ei micul dejun. Nu se osteniră să-i răspundă la salut, ci continuară să se certe asupra locului unde aveau să meargă la ski în săptămîna care urma.

Adrianne bătu la uşa apartamentului prezindeţial, apoi spuse într-o engleză stricată: „Camerista, prosoape curate!" Aşteptă numărînd cu grijă pînă la zece.

Folosind aceeaşi unealtă, Adrianne descuie uşa. Se gîndi ce jalnică era încrederea pe care persoanele obişnuite o aveau într-o cheie. Poate că într-o zi, cînd se va retrage din afaceri, va scrie o serie de articole pe acest subiect. Deocamdată împinse căruţul în apartament şi blocă uşa cu el.

Dacă ceva nu mergea cum trebuie, acest obstacol îi va da cîteva clipe preţioase.

Somptuos, se gîndi Adrianne privind în jur. Soţii St. John nu fuseseră zgîrciţi în privinţa confortului. Aleseseră tonuri de crem şi roz-piersică echilibrate de un negru lucios, covoare groase şi o canapea uriaşă. Florile erau proaspete, de unde Adrianne deduse că se făcuse deja curat, deşi hainele lui Lauren erau îngrămădite pe scaune şi mese.

Adrianne prefera oranjul aprins şi mobila aurie de la *El Presidente*. Ar fi trebuit să-i spună cineva lui Charlie că oamenii nu veneau pe insulă doar ca să se odihnească ci şi ca să se simtă puţin în sălbăticie.

Aflase destul de multe despre noul hotel din planurile studiate şi în urma şederii de două zile. Prînzul cu Lauren completase cîteva detalii lipsă.

Precaută, făcu repede turul camerelor. Baia era la fel cu a ei, aşa cum reieşea şi din informaţiile culese. O grămadă de prosoape ude aruncate pe podea şi mirosul de *Norell* o informară că Lauren făcuse baie înaintea întîlnirii cu presa.

După ce se asigură că e singură, se duse drept la dulapul din camera de toaletă. Seiful – această înlesnire în plus pe care Charlie o adusese în toate hotelurile lui – era acolo.

În loc de cifru, avea o cheie pe care clientul o păstra la el. Nu numai că nu avea sistem de alarmă, dar şi un copil putea să îl deschidă într-o jumătate de oră, cu puţină hotărîre şi o şurubelniţă. Adrianne îşi ridică fusta şi scoase o cheie dintr-un buzunar mic. Era cheia seifului din camera ei, aflată cu un etaj mai jos.

Cheia intră, dar nu putu să o întoarcă. Alese o pilă şi începu să o ajusteze. Trebuia multă răbdare. Putea să pilească numai cîte puţin, să încerce din nou cheia. Ghemuită în faţa seifului, lucra secundă cu secundă, minut cu minut. Din cînd în cînd, auzea o uşă închizîndu-se sau zgomotul liftului. Atunci aştepta ţinîndu-şi răsuflarea pînă cînd zgomotul paşilor se stingea.

Ca întotdeauna, simţi o împunsătură de satisfacţie atunci cînd broasca cedă. Punînd cheia pe seif, luă o cutie de bijuterii. Perle foarte frumoase. Puse cutia la loc, apoi luă alta. Conţinea diamante, destul de mici, dar frumoase şi montate într-un lanţ. Presupunea că Lauren le considera o podoabă oarecare. Adrianne le puse la loc, apoi găsi setul de diamante şi rubine.

Examină trei dintre pietre cu lupa. Din Birmania, aşa cum spusese Lauren, cu o culoare adîncă, o textură

satinată și cu foarte puține defecte. Diamantele erau și ele excelente, cu foarte mici imperfecțiuni, și cu o ușoară urmă de galben. Pietre nu foarte prețioase, dar bine tăiate. Puse în buzunar colierul, brățara și cerceii asortați, puse la loc cutia, apoi încuie din nou seiful. O privire la ceas îi arătă că avea tocmai timpul să se întoarcă la hotel și să se schimbe pentru cina cu verișoara ei.

Atunci auzi cheia întorcîndu-se în broască.

– Fir-ar să fie, ia chestia asta din drum!

Blestemînd-o în gînd, Adrianne se repezi să se execute.

– Scuzați, señora. Prosoape curate, vă rog.

– Dă-mi unul. La dracu'!

Lauren apucă un prosop din grămadă și începu să șteargă o pată de mărimea unei farfuri de pe fustă.

– Nenorocitul a turnat punci cu rom pe mine!

Adrianne își înăbuși rîsul. Rubinele atîrnau greu în buzunarul ei.

– Senora, apă... Să aduc apă rece?

– E de mătase, idioato! Ridicîndu-și privirea, Lauren îi aruncă lui Adrianne o privire furioasă. Nu văzu decît o servitoare, și încă una bătrînă și evident proastă. Ce știi tu despre mătase? Dumnezeule! Nu există nici o curățătorie ca lumea în insula asta caraghioasă. De ce nu o fi construit Charlie un hotel în Cancun nu știu. Își scoase fusta cu marca *de la Renta*. Două mii de dolari a costat și s-ar putea să o arunc pe fereastră. Bombănind, trase cu ură fermoarul. Nu ai altceva de făcut? Te plătim cu ora. Ieși dracului de aici și cîștigă-ți banii!

– *Si, senora St John. Gracias. Buenas tardes.*

– Și vorbește englezește!

Lauren îi dădu lui Adrianne vînt pe ușă, pe care o trînti în urma ei.

Ca şi Adrianne, Philip avea o mare doză de răbdare. Trăsese maşina în parcarea de la *El Grande* şi cunoştea o poziţie din care putea să vadă atît jeep-ul ei cît şi intrarea. Era cald. Transpiraţia îi curgea pe spate, iar tricoul de bumbac se udase. Bău îndelung din sticla de pepsi şi-şi promise să nu mai aprindă nici o ţigară pînă la ieşirea lui Adrianne din hotel. Va păstra distanţa ceva mai mult. Mai devreme sau mai tîrziu, îl va conduce la bărbatul pe care Philip îl admira pentru îndemînarea lui şi pe care-l invidia pentru loialitatea pe care o avea Adrianne pentru el.

Trebuie să fie bun, al naibii de bun, se gîndi Philip, dacă dădea lovitura într-un hotel, ziua în amiaza mare. Dar Philip ştia deja că Umbra era mai mult decît atît. Lovitura de la Madeleine Moreau fusese ultima dintr-un lung şir de furturi perfecte.

Dar încă nu-şi dădea seama ce rol juca Adrianne. Făcea diversiuni, culegea informaţii? Poziţia ei era perfectă pentru un informator din interior. Dar de ce?

Atunci cînd a ieşit din hotel, rîdea. Tăcut, ca de o glumă spusă în gînd. Va afla el de ce, îşi promise Philip, şi va afla tot ceea ce era de ştiut despre ea. Pînă una-alta, o urmă la distanţă.

La *El Presidente*, Philip o aşteptă din nou să iasă. Era de părere că trebuia să se grăbească, dacă avea de gînd să fie la *El Grande* la timp pentru petrecerea soţilor St. John. Indiferent dacă lua liftul sau cobora pe scări, din poziţia pe care o ocupa în hol nu se putea să nu o vadă. Soarele apunea atunci cînd Adrianne coborî. Părea calmă şi stăpînă pe sine; purta o rochie de plajă fără spate. O privi de la distanţă coborînd pe dig pînă la un iaht alb care purta numele *The Alamo*.

Femeia cu care fusese mai devreme la bar o

întîmpină, împreună cu un bărbat chel, rumen în obraji şi un băiat subţirel. O urmări pe Adrianne cum dădu mîna cu băiatul, apoi rîse şi îl îmbrăţişă, în timp ce soarele care apunea îşi trimitea razele de foc în părul ei.

Dacă era o întîlnire de afaceri, se gîndi Philip, atunci el nu deosebea un senzor de infraroşii de unul termic. Refăcîndu-şi planurile, urcă în camera ei.

Nu mai forţase o broască de ani de zile. Dar, ca şi mersul pe bicicletă şi dragostea fizică, era ceva ce nu puteai uita şi – după ce reluai – îţi dădea satisfacţii enorme.

Era ordonată, se gîndi Philip plimbîndu-se prin apartamentul ei. Se întreba cum trăia ea cînd era singură. Nu vedea rochii aruncate neglijent pe scaune, nici pantofi lăsaţi în mijlocul camerei. Pe masa de toaletă sticluţele şi cutiuţele aveau toate capace şi erau frumos aliniate. În dulap, hainele erau ordonat atîrnate. Alesese ţinute sportive şi largi, se gîndi Philip, potrivite pentru zilele fierbinţi şi nopţile calde. Parfumul ei stăruia în încăpere.

Surprinzîndu-se visînd cu ochii deschişi, se concentră şi începu să caute.

De ce-i mai trebuia încă un apartament, se întrebă. De ce alt nume? Acum, cînd se afla acolo, nu avea de gînd să plece fără să afle răspunsul.

Trusa de machiaj nu l-ar fi interesat, dar nu o văzuse niciodată pe Adrianne machiată decît cu cîteva umbre uşoare la ochi şi cu ruj de buze. În cele trei zile cît fusese în Mexic, se machiase foarte puţin, doar seara. De ce avea nevoie de o trusă de machiaj această femeie care avea mare încredere în felul cum arăta şi care rareori se ostenea să-şi sporească frumuseţea.

În trusă erau multe dermatografe şi fonduri de ten, destule cît să ajungă unei trupe întregi de pe Broadway. Intrigat, căută mai la fund şi găsi mastic, gene false şi adeziv. Se părea că lui Adrianne îi plăcea să se joace

de-a deghizatul. La fund de tot, găsi bijuteriile lui Lauren St. John.

Priceput? Se gîndise cumva că Umbra era un hoţ priceput? Omul era un geniu. Cît ai zice peşte, forţase intrarea în apartamentul soţilor St. John, luase bijuteriile, apoi i le dăduse lui Adrianne, fără ca măcar să se arate la faţă.

Ea le ascunsese într-o cutie goală, care conţinuse cîndva un sortiment bogat de dermatografe. Ţinîndu-le în mînă, Philip simţi vechea tentaţie, un fel de chemare a pietrelor. Pentru ele se purtaseră războaie, se dăduseră vieţi şi se frînseseră inimi. Erau scoase de sub pămînt, din stînci, tăiate, lustruite şi apoi vîndute pentru a împodobi gîturi, mîini şi degete. În unele civilizaţii exista credinţa că aveau puteri asupra spiritelor rele sau asupra morţii.

Iar el înţelegea de ce, căci pietrele de culoarea sîngelui şi diamantele sclipeau în mîna lui şi-i vorbeau în şoaptă.

Ar fi putut să le ia, să le strecoare în buzunar şi să plece. Mai ţinea legătura cu oameni care aveau să-i dea bani pe ele, ar fi putut astfel să plece bogat şi liber totuşi. Ce minunat ar fi fost! Iar el era tentat nu atît din cauza banilor, cît din cauza pietrelor. Îi atîrnau grele în mînă, feminine şi ispititoare.

Le puse la loc suspinînd. Ce păcat că începuse să aibă o oarecare loialitate faţă de Spencer! Totuşi, hotărîrea o luase mai mult din cauza lui Adrianne. Va aştepta şi va sta la pîndă ca să vadă ce va face cu ele şi cu cine.

Închise trusa, o puse la loc pe raftul de sus al dulapului. Apoi se gîndi că era mai bine să renunţe la cină, luă o pernă din camera de zi, o puse în fundul dulapului rămas gol şi se aşeză ca să aştepte.

Ațipise, dar fiindcă de obicei avea somnul ușor – o trăsătură a hoților, ca și a eroilor – se trezi auzind cheia în broască. Se ridică în picioare ca să o urmărească prin crăptura subțire dintre ușile dulapului.

Părea relaxată. Lumina pe care o aprinsese îi cădea pe spate. Umbla de colo-colo prin dormitor. Auzi foșnetul rochiei și își închipui cum arăta fără ea, deși îi făcea mai mult rău decît bine. Umerașele alunecară cu un zgomot metalic, iar ea agăță rochia în dulap. Cînd trecu pragul dormitorului, purta o rochie scurtă, fără cordon. Philip zărea fîșia îngustă de piele dintre sînii ei.

Se mișca repede, nu ca o femeie care se pregătește să se ducă undeva ca să-și încheie seara. Philip blestemă zidul dintre ei atunci cînd auzi zgomotul sticluțelor mișcate pe toaletă.

Uneori liniștea se prelungea, apoi se auzea cum închide sau deschide flacoane sau cutite, apa curgînd. În cele din urmă, se auzi ușa deschizîndu-se repede, apoi zgomotul cheii.

Așteptă cinci secunde, zece, înainte de a ieși din dulap. Pe scări abia se reținuse să nu se repeadă după ea. Cînd ajunse jos, crezu că o pierduse. Văzu o singură femeie, cu umerii goi, cu șoldurile mari și un păr blond, creț. Philip continuă să se uite după Adrianne. Apoi întoarse brusc privirea către blondă. Era ceva în felul în care se mișca, se gîndi el și zîmbi privind-o cum străbătea parcarea.

Era Adrianne, dar se îndoia că urma să se ducă la un bal mascat.

Adrianne se îndreptă cu mașina spre San Miguel, iar el o urmă la un sfert de milă în spate. Circulația era rară, se vedea cînd și cînd un taxi care făcea naveta între oraș și cartierul hotelurilor. Pe stînga, marea era întunecată și calmă, iar luminile colorate ale unui vapor se profilau pe

cer ca niște bijuterii. În curînd, miezul nopții va marca începutul zilei de Crăciun. Copii dormeau deja și visau cum va fi dimineața. Turiștii își prelungeau petrecerile. Deși magazinele erau închise, din baruri și din restaurante se mai auzea muzică.

Adrianne parcă vizavi de scuar. Totul se va termina în curînd. Dorea acest lucru. În seara aceea, pe iahtul verișoarei ei, văzînd-o pe Duja alături de familia ei și împărtășind cu ea amintiri din Jaquir, hotărîse ca rubinele să fie ultima e o captură. După ce va transfera banii și lucrurile se vor liniști, se va îndrepta spre Est, spre casa copilăriei ei. Acolo unde erau *Soarele și Luna*.

În scuar avusese loc o petrecere. Hîrtii colorate și ambalaje mai zăceau încă acolo, alături de jucării de plastic care fuseseră ascunse într-o pina și se pierduseră în timpul artificiilor. Orașul era străbătut de mirosul apei de mare. Luna era limpede și albă iar stelele străluceau puternic. Palmierii de pe mal foșneau în aerul cald deși umed, tipic pentru insule.

Intră pe o alee, unde muzica din scuar se auzea mai înăbușit. Încă o cotitură și ajunse în fața prăvăliilor unde, în timpul zilei, negustorii pîndeau și ademenau turiștii. Aici puteai găsi adevărate chilipiruri, dacă aveai ochi și-ți mergea mintea. Cînd prăvăliile erau deschise, găseai curele, poșete, sandale, cutii de bijuterii, cu păsări mici sculptate pe mînere și care nu costau decît cîteva mii de pesos sau două bancnote americane foșnitoare. Coralul negru al insulei era vestit și putea fi văzut în șiruri lungi, așezate în casete. Se găsea și argint prelucrat cu ciocanul, scoici, rochii de bumbac festonate cu broderii.

Acum locul era pustiu, marfa era strînsă de pe tarabele înguste și încuiată în spatele ușilor. De Crăciun nu se va găsi nici un chilipir. Cel puțin nu pentru turiști.

Adrianne se opri și aștepta.

– Sînteți punctuală, señorita.

Ieşi din umbră: un bărbat scund, obez, cu fața adînc marcată de acnee sau vărsat de vînt. Bricheta, încrustată cu turcoaze, îi lumină mîna – atunci cînd el îşi aprinse o țigară – şi Adrianne văzu o cicatrice veche pe dosul mîinii.

– În afaceri, sînt întotdeauna punctuală. Acum avea un accent texan. Ai suma asupra căreia am căzut de acord?

– Aveți marfa?

Cunoştea genul de om cu care avea de a face.

– Să văd întîi banii.

– Cum doriți.

Deschise cu o cheie una dintre prăvălii. Era plină cu bijuterii ieftine de argint, care atîrnau pe pereți sau erau expuse sub geamuri prăfuite. Mirosea a fructe răscoapte şi a fum răcit de tutun. Trase din spatele lui un rucsac.

– O sută cincizeci de mii de dolari americani. Patronul meu voia să plătească numai o sută, dar l-am convins.

– Norocul nostru. Adrianne scoase o mănuşă de chirurgie din geantă, apoi un săculeț. Poate vrei să examinezi pietrele, deşi te asigur că sînt adevărate.

– Natural. Cu grijă, fixîndu-se din ochi unul pe celălalt, făcură schimbul. Adrianne se uită printre bancnote, înainte de a scoate un mic aparat pentru a-l trece peste o bancnotă de cincizeci. Şi banii sînt adevărați. Mi-a făcut plăcere să facem afaceri.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Îşi puse lupa şi săculeţul în buzunar. Cuțitul pe care îl scoase sclipi în umbră.

– Am să iau şi banii înapoi, señorita.

Se uită la cuțit, apoi ridică ochii spre el. Era mai prudent să-i urmărească ochii.

– Aşa face afaceri patronul tău?

– Aşa fac eu afaceri. El ia colierul, eu iau banii, iar

tu, domniță, ai să rămîi cu viața.

– Și dacă nu vreau ca tu să iei banii?

– Atunci îți pierzi viața, iar eu tot rămîn cu banii.

Făcu un pas înainte, ținînd cuțitul între ei.

– Ar fi păcat să mori singură, în întuneric, în ajun de Crăciun.

Poate a fost un simplu reflex, instinctul ei de supraviețuire. Sau poate cuvintele lui i-au readus în amintire groaza morții mamei ei. Dar cînd el se întinse după bani, Adrianne ignoră cuțitul și-și ridică genunchiul lovindu-l tare între picioare. Cuțitul se lovi de pămînt cu numai cîteva secunde înaintea lui.

– Nemernicule, șopti Adrianne trimițînd cuțitul mai departe. Acum mîndria ta e la fel de mică pe cît ți-e creierul și la fel de nefolositoare.

– Bine ai vorbit, spuse Philip apărînd în spatele ei. Ridică în sus o mînă, pe cînd Adrianne se întoarse brusc. În cealaltă avea un pistol calibrul 38. Se îndoia că ar avea nevoie de el, deoarece individul voma pe caldarîm. Să-mi amintești să-mi pun chiloți blindați cînd sînt în preajma ta, iubito. Acum ridică săculețul și hai să plecăm de aici.

– Ce naiba cauți aici?

– Era să-ți salvez viața, dar ai avut tu grijă de asta. Bijuteriile, Addy. N-aș vrea să-mi petrec Crăciunul într-o închisoare mexicană.

Ea ridică săculețul cu bijuterii și trecu pe lîngă el.

– Iar eu aș prefera să te duci la dracu'!

Philip puse piedica înainte de a băga pistolul în buzunar.

– Așa cum merg lucrurile, sînt sigur că o să ne întîlnim acolo. Personal, aș voi să amîn cît mai mult clipa aceea. O luă de braț și o întoarse spre el. Ești nebună, să vii aici singură și să ai de a face cu un om ca ăsta?

– Știu precis ce am de făcut și cum. Poți să încerci

să mă arestezi aici și acum, dar am să fac astfel încît să pari un caraghios.

El o privi o clipă. Sub machiaj putea să vadă femeia pe care o cunoștea.

– Te cred. O să luăm mașina mea.

– Sînt și eu cu mașina.

– Nu forța lucrurile.

– Unde mergem?

– Ne întoarcem la hotel, ca să scapi de peruca asta caraghioasă. Arăți ca o vagaboandă cu ea.

– Mulțumesc foarte mult.

– Apoi mergem să punem pietrele astea frumoase acolo de unde le-ai luat.

Erau la jumătatea drumului spre scuar, cînd ea se opri, își smulse mîna dintr-a lui și-l privi lung.

– Acum tu ți-ai ieșit din minți!

– Mai discutăm noi despre asta! Dacă nu te superi, aș vrea să fiu la cîțiva kilometri depărtare, înainte ca prietenul nostru să-și revină.

Îi dădu un brînci ușor spre mașina lui, iar ceasul din scuar sună miezul nopții.

Capitolul 17

Drumul înapoi, la hotelul *El Presidente*, nu a calmat-o. Dacă aşa ceva e cu putinţă, Adrianne era chiar mai furioasă, atunci cînd intră în camera ei. Pentru o femeie obişnuită să disimuleze orice urmă a adevăratelor ei simţăminte, era ceva rar să-şi piardă cumpătul. Dar existau oameni şi clipe care făceau excepţie.

– Fir-ar să fii, Philip! Din clipa în care te-am văzut, nu mi-ai făcut decît necazuri. Ţi-ai băgat nasul, te-ai amestecat, m-ai urmărit. Îşi smulse peruca şi o aruncă lîngă canapea. Căzu pe covor la fel de vulgară ca şi chiloţeii unei stripteause.

– Astea sînt mulţumirile pe care le primesc!

– Dacă în felul tău limitat încercai să faci pe eroul, să ştii că detest eroii!

– Am să ţin minte.

Închise încetişor uşa. Întotdeauna se gîndise că nu exista ceva mai fascinant de privit decît o femeie care şi-a pierdut calmul.

După ce-şi scoase clipsurile de aur ieftine de la urechi, le aruncă în zid.

– Urăsc bărbaţii!

– Foarte bine!

Clocotind de furie, începu să-şi smulgă unghiile false,

lăsîndu-le să cadă jos, într-o grămăjoară cît o monedă.

– Şi pe tine în mod deosebit!

– Întotdeauna mi-a plăcut să ocup un loc aparte în mintea femeilor frumoase.

– Nu găseşti ceva mai interesant de făcut decît să-mi distrugi munca?

– Deocamdată nu.

O privi scuturîndu-şi părul. Aluniţa pe care şi-o făcuse la colţul gurii nu-i venea bine, ca şi machiajul liliachiu din jurul ochilor.

– Adrianne, iubito, ce ai făcut cu chipul tău?

Cu o exclamaţie de ciudă, ea se îndreptă spre dormitor.

– Pleacă, te rog, îl rugă, pe cînd păşea în spatele ei. A fost o zi lungă.

– Am băgat şi eu de seamă. Adulmecă aerul din jurul ei. Parfumul – al lui Rose sau al lui Lauren acum – parfumul ăsta trebuia să dispară. Zîmbi atunci cînd ea făcu un gest cu mîna, ca pentru a alunga o muscă. Azi după-amiază ai băut cu o verişoară?

Strîngînd din dinţi, începu să-şi şteargă machiajul de pe faţă.

– M-ai spionat. Nici nu pot să concep ceva mai josnic.

– Atunci imaginaţia ta are nevoie de exerciţiu. Prefer costumul de baie roşu, dar sînt multe de spus despre cel albastru cu steluţe mici.

– Eşti dezgustător.

Înmuindu-şi degetele în cremă, îşi îndepărtă urmele de mastic şi de lipici.

– Dar nu mă surprinde. Ce ai făcut, ai stat la fereastră cu un binoclu? Numai cînd el zîmbi, Adrianne începu să scoată din cutie şerveţele, unul cîte unul. Cred că îţi iubeşti munca.

– În ultima vreme, au fost şi clipe plăcute. Te pricepi

foarte bine, comentă el, după ce ea ştersese şi ultimele urme din Laura de pe chipul ei.

– Îmi pare bine că apreciezi. Cu mîini experte, îşi scoase lentilele de contact de un albastru electric. Philip era suprins că furia din spatele acestora nu le topise. Dacă nu te superi, aş vrea să mă schimb.

– Draga mea, cîtă vreme este vorba de bijuteriile St. John, nu am să te scap din ochi. Se instală confortabil pe braţul unui fotoliu. Ţi-aş sugera să pui ceva negru. Atunci cînd pui la loc nişte bijuterii, trebuie să iei aceleaşi măsuri de precauţie ca atunci cînd le iei.

– Nu am să le pun înapoi.

– Nu, nu ai să le pui tu, fu el de acord. Am să le pun eu la loc, iar tu ai să vii cu mine.

Adrianne se lăsă într-un fotoliu. Era foarte aproape de proastă dispoziţie, lux pe care rareori şi-l îngăduia.

– De ce să fac aşa ceva?

– Din două motive.

Pe masă se afla un buchet de flori portocalii şi purpurii, puţin cam veştede. Philip luă una şi o duse la nas. O prefera oricărei colonii de doi bani cu care s-ar fi parfumat ea.

– Primul ar fi că vei avea neplăceri dacă refuzi să cooperezi.

Cu un oftat neelegant, ea se lăsă mai adînc în fotoliu.

– Îngrozitor!

El îi aruncă o privire rece, care o făcu să dorească să se ridice. Sfidătoare, îşi lungi picioarele.

– Al doilea, continuă Philip, este că dacă aici are loc un furt mare, în acest stil, nu numai că nu voi putea să te apăr de consecinţe, dar va zădărnici efortul pe care l-am depus pentru a crea o pistă care duce departe de tine.

– Ce tot spui?

– Chiar în după-amiaza asta, mi-am trimis superiorii

să vîneze cai verzi pe pereți, la Paris.

Adrianne se încordă.

– De ce?

Se săturase ca ea să-i tot pună această întrebare, tot așa cum se săturase de răspunsurile lui.

– Am vrut să-ți dau șansa să-mi explici totul mie.

Se uită la el lung, pînă cînd se simțiră amîndoi stînjeniți, apoi își privi mîinile.

– Nu te înțeleg.

Nici nu era de mirare. Nu se înțelegea nici el singur. Nerăbdător, puse deoparte floarea.

– O să înțelegi mai tîrziu. Acum, ți-aș fi recunoscător dacă te-ai mișca. Vreau să terminăm cu afacerea asta.

Ea rămase în continuare pe fotoliu. I-ar fi venit mai ușor dacă ar fi strigat la ea, dacă ar fi proferat insulte și acuzații. Însă el era calm, logic, subliniind ce trebuia făcut. Și – fir-ar să fie, nu știa pentru ce motiv – se învîrtise ca ea să se simtă obligată față de el.

– Nu știam că ești pe insulă.

– Încă nu mă cunoști prea bine. Dar eu te cunosc mai bine decît crezi. De obicei, alegi acest hotel, cînd vii aici. Ignoră sclipirea iute din ochii ei. Cei din meseria noastră sînt foarte pricepuți cînd e vorba de cercetări, Addy. Privind-o, luă altă floare și începu să-și bată palma cu ea. Date fiind împrejurările, m-am gîndit să chiulesc de la petrecerea soților St. John și să țin ochii pe tine de la distanță. Închipuie-ți încîntarea mea atunci cînd am descoperit că ai luat și aici un apartament.

Descoperise mult mai mult decît atît. Dacă ar fi aflat, l-ar fi detestat pentru asta.

– Întotdeauna i-am considerat pe spioni cea mai josnică formă de viață. Ca șerpii și viermii.

– Ce stil de a vorbi, după încercarea mea de a face pe sir Galahad.

– Nu te-am rugat să-mi faci nici un serviciu.

– Nu, nu m-ai rugat.

– Şi nu am de gînd să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Sînt zdrobit!

Deliberat, ea îşi încrucişă picioarele.

– Tu ţi-ai băgat nasul acolo unde nu erai dorit, unde nu era nevoie de tine şi unde nu erai binevenit. Mă descurcam minunat şi fără tine.

– Cînd ai dreptate, Înălţimea ta, ai dreptate. Un om obişnuit merită să i se arunce cu praf în ochi.

– Nu are nici o legătură cu rangul şi nu ai să mă faci să mă simt vinovată, fir-ar să fie!

Dar – se gîndi el – reuşise deja s-o facă şi îi zîmbi numai.

Adrianne bătu cu degetele în braţul fotoliului.

– Presupun că – dacă nu le duc înapoi – ai s-o încurci.

– De ce crezi aşa ceva? Numai pentru că am fost hoţ timp de cincisprezece ani şi pentru că am trimis Interpolul să stea la pîndă la Paris, în timp ce aici se fura o jumătate de milion? Iar eu mă aflam la faţa locului?

– Am înţeles.

Ridicîndu-se, scoase o cămaşă neagră şi pantaloni din sertar, apoi se uită la el. Philip îşi aprinse o ţigară.

– Dacă eşti ruşinoasă, schimbă-te în dulap.

– Gentleman pînă la capăt! bombăni trecînd pe lîngă el.

– Pentru că tot eşti aici, dă-mi o idee generală.

Umerăşele zăngăniră, în timp ce ea se străduia să dezbrace pernuţele Laurei.

– Nu am de gînd să-ţi spun nimic.

– Poate ar trebui să intru şi eu acolo, ca să-ţi dau o mînă de ajutor cît stăm de vorbă.

Ea rupse în două un umeraş de plastic.

– Au un apartament la ultimul etaj. Patru camere, două băi. Seiful este în camera de toaletă. Se deschide cu cheia.

– Pe care o ai?

– Bineînțeles!

– Ușor. Și cum intrăm?

În dulap, Adrianne își scoase părul de sub gulerul cămășii. Nu contau bijuteriile, își reaminti ea. Banii contau. Din moment ce îi avea, putea să-și permită să coopereze.

– Am folosit planul B în seara asta, pentru că voiam să iau cina cu verișoara mea și cu familia ei. O uniformă de cameristă, un cărucior cu lenjerie. Soții St. John se întrețineau cu ziariștii, la un cocktail.

Dăduse chiar ea lovitura. Intrigat, Philip lăsă jos floarea și începu să se plimbe prin cameră.

– Ai avut probleme?

– Nici una pe care să nu o pot rezolva. Lauren a picat chiar cînd terminam, dar ea nu privește niciodată de două ori o servitoare.

– Ești foarte curajoasă.

– E un compliment?

Ieși din dulap.

– O observație. Dar cum cameristele nu fac treabă la ora asta din noapte, planul B s-ar putea să nu se potrivească. Care e planul A?

Cu cîteva mișcări iuți ale mîinilor, își strînse părul la spate.

– Prin sistemul de aerisire. Conductele sînt strîmte, dar se poate trece prin ele. Deschiderile se află în tavanele băilor. Îl studie cu o privire iute, dezinteresată. O să te cam strîngă!

– Le-am preferat întodeauna.

Își scoase pistolul.

– Ce faci?

Observă că în vocea ei nu era nici urmă de teamă, deşi pistolul era o armă deosebit de periculoasă, calibrul 38, cu ţeavă scurtă. Nu se simţea nici acea repulsie pe care o manifestă majoritatea femeilor la vederea unei arme făcute să ucidă. În schimb, i se reamintea cu limpezime cît de perfect ţintise ea şi ce uimitoare fusese lovitura, atunci cînd „asociatul ei în afaceri" se hotărîse să schimbe regulile.

– Cînd dau o lovitură, nu car greutăţi după mine.

Deschise sertarul unei mese şi puse arma înăuntru.

– Bravo, spuse ea ridicînd din umeri. Furturile cu mînă înarmată sînt pedepsite cu mai mulţi ani de detenţie.

– Mai mulţi decît ce? Nu am nici o intenţie să merg la închisoare. Pur şi simplu nu vreau sînge pe pietrele pe care le fur.

Ea îl studie din nou, cu mai mult interes. Hotărît, nu era vorba de aroganţă. Vorbea serios.

– Dacă vrei să facem asta, aş dori s-o facem repede. E ceva nefiresc.

Ştia exact ce simţea ea. Scoase colierul şi făcu pietrele să strălucească în mîini.

– Frumoase, nu-i aşa? Am preferat întotdeauna diamantele, dar pietrele colorate au ceva elegant. Sper că le-ai verificat pe astea.

– Evident.

Adrianne ezită, apoi cedă impulsului. Ştia ce înseamnă să ţii în mînă o adevărată avere reprezentată de nişte pietre frumoase.

– Vrei să vezi? Am lupa la mine.

Era tentant. Prea tentant.

– În cazul de faţă, nu e nevoie. Cu un sentiment asemănător cu regretul, le puse înapoi. Vom avea nevoie de o lanternă, încă o pereche de mănuşi şi de cheie, bineînţeles.

Adrianne încercă să dea înapoi.

– Nu așa aveam intenția să-mi petrec noaptea.

– Gîndește-te că le faci un cadou soților St. John de Crăciun.

– Nu-l merită. El e un prost, iar ea e o oportunistă interesată.

Philip dădu cheii drumul în buzunarul pantalonilor.

– Oameni care trăiesc în case de sticlă.

O luă de braț și o conduse afară.

Pe o latură a hotelului *El Grande*, se afla o ușă. Aceasta se deschidea în zid, la capătul cîtorva trepte de beton, existența ei fiind justificată mai mult de motive practice decît estetice. Clienții hotelului nu o foloseau. Astfel, oamenii de serviciu puteau să intre în hotel, fără să treacă prin holul elegant.

La cîțiva pași, se aflau pubelele de gunoi. Capacele erau lăsate, dar nu puteau să oprească mirosul pe care căldura îl intensificase. Briza îl purta mai departe și era destul de puternic pentru a face ochii să lăcrimeze.

– Aproape la fel de seducător ca și parfumul lui Rose, remarcă Philip. Ai o cameră la hotelul ăsta. De ce nu folosim conductele de acolo?

– Am ales această perioadă pentru că la *El Grande* sînt o mulțime de buzunare care pot să fie jefuite. E foarte posibil să mai existe și alți hoți. În cazul în care se face o investigație, aș prefera să începă de aici, nu dinăuntru.

– O urmă de prevedere? întrebă el, apoi examină uneltele pe care le scosese Adrianne. Foarte frumos! Oțel pentru bisturie?

– Bineînțeles.

– Dă-mi voie!

Alese un șperaclu foarte subțire și începu să-l mînuiască atent. Adrianne se uită peste umărul lui, admirîndu-i îndemînarea. Philip aproape că simți încuietoarea des-

chizîndu-se, cu urechea aţintită spre ea şi cu degetele mişcîndu-se delicat, ca ale unui virtuoz pe vioară. Ea se considerase întotdeauna un lăcătuş excelent, dar acum trebuia să recunoască, măcar faţă de ea însăşi, că el era mai bun.

– De cîţi ani nu ai mai lucrat?

– Cinci ani. Aproape. Puse şperaclul înapoi, apoi deschise uşa.

– Nu ţi-ai ieşit din mînă!

– Mulţumesc.

Pătrunseră împreună în măruntaiele hotelului. Era umed şi mirosea a igrasie, dar – după izul de gunoi – o binecuvîntare. Adrianne plimbă lumina lanternei pe podeaua de beton şi pe pereţi. Cineva prinsese de zid un poster care reprezenta o stea pop mexicană. Ici colo se vedea cîte un scaun, dar nu păreau să ofere prea mult confort. Becurile din tavan nu erau protejate.

– Ar fi trebuit să folosească o parte din profit ca să ridice condiţiile de lucru la nivelul secolului douăzeci. Urmări cu privirile o şopîrlă speriată, care urca pe zid clipind din ochi.

– Vom vorbi mai tîrziu despre datoriile faţă de societate ale lui St. John. Pe unde o luăm? Ea îi arătă, iar el străbătu camera, spre o boltă care dădea spre o arie utilitară vastă. Aici se afla cazanul, a cărui activitate era în toi. Uriaşa instalaţie de aer condiţionat făcea un zgomot care îi aduse în minte florile de gheaţă de pe geamurile din casa lui din Osfordshire, acolo unde Crăciunul era Crăciun. Studie încruntat conductele. Avusese dreptate cînd spusese că-l vor cam strînge.

– Bine, ajută-mă să urc sus, apoi te trag şi eu. Întinse mîna după lanternă.

Adrianne se gîndea la ceva mai puţin decît la îmbunătăţirea condiţiilor dincolo de zidurile camerei în care se

aflau. Economia mexicană era la pământ, iar poporul se zbătea în sărăcie. Ar fi putut să vîndă bijuteriile şi să doneze banii unor organizaţii de caritate.

– Nu cred că ai să te răzgîndeşti. Aş putea da pietrelor o întrebuinţare mai bună decît împodobirea gîtului lui Lauren. Am împărţi 60/40.

– 60/40?

– Eu am făcut toată treaba, sublinie ea. E mai mult decît un tîrg cinstit.

Ar fi dorit ca ea să nu fi făcut această sugestie – tare ar fi dorit. Era cu atît mai greu pentru un bărbat născut pentru a lua, nu pentru a da înapoi. Nu era vorba de bani, ci de principiu. Din nefericire, în ultimii ani, adoptase alte principii. O recunoaştere umilitoare. Şi-l închipui pe Spencer, stînd la biroul lui şi pufăind din pipă.

– Lanterna, repetă Philip.

Ridicînd din umeri, îi dădu lanterna.

– Ar fi o afacere mult mai bună decît ce facem noi acum, dar fie cum vrei tu.

– Ziceai că e la ultimul etaj. În ce cameră?

– Ultima din aripa de vest. Ocupă tot colţul clădirii.

– Ai o busolă?

– Nu. Adrianne zîmbi. Nu ştii în ce parte e vestul?

Trebuia să spună ceva, în apărarea onoarei englezilor.

– Am folosit întotdeauna busola.

Încă zîmbind, îşi împreună mîinile.

– Hopa-sus, dragă. Te ajut să urci.

El ignoră şicana şi-şi puse piciorul în mîinile ei. Aproape înainte ca ea să-i fi simţit greutatea, el era sus, strecurîndu-se cu agilitate în conductă. După cîteva înjurături, Philip se răsuci şi îi întinse mîinile. Ea le apucă. Degetele lor se îndoiră şi se apucară strîns. Timp de o clipă ochii lor se fixară cu intensitate. Apoi, picioarele i se

desprinseră de pe pămînt.

Stînd de-a buşilea, Philip plimbă lumina lanternei prin conductă. Parcă se afla într-un sicriu de metal.

– După cum arată, nu-mi pare rău că am ratat plăcinta de Crăciun.

– La cotituri e mai strîmt, spuse Adrianne cu oarecare plăcere. Poate că ar fi trebuit să aducem o bucată de slănină pentru tine!

Nu avea loc să se întoarcă şi să se încrunte la ea.

– Dacă aveam puţin timp, aş fi făcut un plan mult mai sofisticat.

– Eu am o grămadă de timp.

Philip trase aer în piept.

– Nu rămîne în urmă, avem un drum lung de făcut.

Era o călătorie lungă şi total lipsită de confort. Din cînd în cînd, tunelul de tablă se îngusta, astfel că Philip trebuia să se sucească şi să se zbată ca un şarpe care se strecoară sub o piatră. Înaintau centimetru cu centimetru, pe burtă, încercînd să nu se lase cu toată greutatea într-un singur punct. Trebuia ca totul să se petreacă în linişte. Atunci cînd treceau pe lîngă deschideri, auzeau voci, rîsete, zgomotul apei curgînd din robinete sau din duş.

La etajul patru, Adrianne trebui să rămînă nemişcată, pe burtă, deoarece intrase cineva în baie. Dacă numărul 422 ar fi deschis ochii atunci cînd îşi dăduse capul pe spate şi făcuse gargară cu apă de gură mentolată, ar fi avut o mare surpriză.

Pe cînd se tîrau spre etajul următor, îşi înăbuşi rîsul. Ori de cîte ori conductele se bifurcau, îl trăgea de picior pe Philip pentru a-i arăta direcţia. Făcuse acest drum de zeci de ori în minte. După treizeci de minute istovitoare, ajunseră la aerisirea de deasupra băii soţilor St. John şi priviră vasul de WC de un roz-pastelat.

– Eşti sigură? o întrebă Philip în şoaptă.

– Bineînțeles că sînt sigură.

– Ar fi extrem de neprofesionist să punem colierul în seiful altcuiva.

– Am spus că sînt sigură, șopti ea. Vezi halatul ăla hidos, cu un păun pe spate, de pe ușă?

El fu nevoit să se aplece peste genunchi ca să se uite.

– Ce-i cu el?

– Eu i l-am făcut cadou lui Lauren, de ziua ei.

Philip se uită lung la halat.

– Nu îți place deloc de ea, nu-i așa?

– Își terorizează servitorii, îi dă afară după toane și în trei ani, de cînd o cunosc, nu a lăsat niciodată un bacșiș într-un restaurant. Îi dădu o șurubelniță mică. Vrei să le deșurubezi tu?

El se așeză o clipă. Apoi, ca și cum s-ar fi răzgîndit, îi șterse praful strîns pe obraz în timpul călătoriei prin conducte.

– De ce nu continui tu?

Ridicînd din umeri, ea începu să deșurubeze repede și în liniște șuruburile. După ce acestea și șurubelnița fură la loc sigur, în buzunarul ei, Philip ridică grilajul, cu gîndul încă la ceea ce-i spusese Adrianne. Ce-i păsa ei cum își trata Lauren St. John servitorii? Dar nu era timpul să se gîndească la așa ceva, își spuse el punînd grătarul deoparte.

– Așteaptă-mă aici, spuse el.

– Nu, vin cu tine.

– Nu e nevoie.

Adrianne îi puse mîna pe braț.

– De unde să știu dacă ai pus sau nu colierul la loc?

– Pentru Dumnezeu?

Scîrbit, se strecură prin deschizătură. După cîteva clipe, Adrianne îl urmă, la fel de ușor. Fără să se gîndească,

el o luă de talie ca s-o ajute. Atunci cînd mîinile lui o cuprinseră, îi trecu o clipă prin minte că ar fi preferat să-şi petreacă altfel seara.

Amîndoi făcură un pas înapoi cînd un sunet ajunse la ei. Le trebui un minut ca să-şi dea seama ce era. Adrianne îşi acoperi faţa cu mîinile, rugîndu-se să nu izbucnească în rîs.

Se părea că soţii St. John îşi petreceau primele ore ale dimineţii de Crăciun făcînd amor. Arcurile patului scîrţîră. Lauren gemu, Charlie gîfîi.

– Să nu-i deranjăm, şopti Philip, topindu-se ca o umbră în hol.

Zgomotele din camera alăturată se înteţeau şi se domoleau ritmic, în timp ce se ghemuiră amîndoi lîngă seif. După intensitatea acestora, Philip îşi spuse că ar fi putut să dea năvală în cameră ca nişte infanterişti, să spargă seiful cu explozibil şi apoi să plece la fel de zgomotos, fără să strice ritmul celor doi. Era greu să nu admiri robusteţea lui Charlie, judecînd după îndemnurile pătimaşe ale lui Lauren.

Palmele lui Philip începură să transpire în mănuşile chirurgicale, dar nu de nervi, ci de invidie, în timp ce o auzea pe Lauren ţipînd şi gemînd. Smulse lanterna din mîna lui Adrianne, care se scutura de rîs şi făcea raza acesteia să joace încolo şi încoace.

– Stăpîneşte-te, îi spuse printre dinţi.

– Iartă-mă. Mi-l închipuiam pe Charlie gol.

– Te rog, nu pe stomacul gol!

Găsi cutia pe care Adrianne o golise şi puse colierul de diamante şi rubine strălucitoare înăuntru. Îşi dădu seama că era foarte dureros să le dea înapoi. Abia se abţinu să nu suspine atunci cînd geamătul lui Lauren se transformă în urlet şi coapsa lui Adrianne se lipi de a lui.

Se ridică şi o trase după el pînă în baie.

– Sus!

Vocea lui era destul de tăioasă, ca s-o facă să ridice capul.

– Ce bine ştii să te distrezi!

Se urcă pe comodă şi apoi în conductă. Philip era pe jumătate afară din deschizătură cînd se auziră paşi la uşă. Arcuindu-se, reuşi să dispară în gaură în timp ce se deschise uşa.

– Doamne, Dumnezeule!

Era vocea lui Charlie, care se aplecă istovit peste chiuvetă şi-şi dădu părul rărit din ochi. În ascunzişul lor de deasupra, Adrianne şi Philip împietriră. Charlie dădu drumul la apă şi bău hulpav, ca un om pe moarte. Philip îl privi cum se sprijină cu o mînă de zid şi-şi goleşte vezica. Mirosul de sex şi de urină urcă spre gura de aerisire. Vocea plîngăreaţă a lui Lauren se auzi din dormitor.

– Charlie, întoarce-te în pat! Mai am un cadou pentru tine!

Gol, burtos, trecut de prima tinereţe, acesta dădu din cap.

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu sînt iepure!

Dar vocea lui răsună doar în gînd, după care stinse lumina şi plecă să-şi facă datoria cît mai bine.

Cu braţele strînse în jurul taliei, Adrianne se legăna înainte şi înapoi. Merita să piardă bijuteriile... sau aproape.

– Puţină demnitate, Înălţimea Ta! îi spuse Philip punînd la loc grătarul. Hai să plecăm de aici!

Nu era aceeaşi euforie ca aceea pe care o încercase atunci cînd luase ceva dintr-un seif, dar era ceva aproape asemănător. Lucrase pentru prima dată împreună cu un partener, făcînd aceleaşi mişcări, gîndind la unison şi

punînd în valoare aceleaşi talente. Rîsul, pe care fusese obligată să-l înăbuşe în timpul lungii călătorii înapoi, prin conducte, clocotise în timpul cît condusese maşina spre *El Presidente.* Nu se oprise nici chiar atunci cînd Philip o urmase în apartamentul ei.

– Incredibil, pur şi simplu incredibil.

Se lăsă să cadă în scaun, cu picioarele întinse, relaxată, cu chipul strălucind. Era un aspect pe care Philip nu i-l cunoştea. După ce-şi scoase pantofii, îi zîmbi.

– A fost atît de incredibil, încît aproape că nu mai sînt supărată pe tine.

– Atunci am să dorm liniştit la noapte.

– Întotdeauna eşti irascibil după ce dai o lovitură?

Dar el nu era decît supraexcitat. Fusese o greşeală să o lase pe ea în faţă în timpul drumului de întoarcere. Trebuise să se tîrască în urma ei, torturat de imaginea fundului drăguţ, strîns în pantaloni. Nefiind în stare să stea liniştit, se plimbă pînă la fereastră şi înapoi.

– Am pierdut cina, aşteptîndu-te să te mişti.

– Oh! Era prea puţină simpatie în această exclamaţie. La ora asta nu mai este serviciu la cameră. Dar am eu nişte ciocolată.

– Dă-o încoace!

Simţindu-se prea bine ca să nu fie îngăduitoare, Adrianne scoase ciocolata din fundul genţii şi i-o dădu.

– Mai e şi nişte vin.

Philip desfăcu ambalajul tabletei de ciocolată neîngăduit de subţiri.

– Nu are migdale.

Ea turnă vin în două pahare şi-i dădu unul.

– Cred că nu ar trebui să fiu furioasă. Mai am încă banii.

O apucă de mînă înainte ca ea să se întoarcă la locul ei.

– Chiar atît de importanţi sînt banii?

– Da, sînt, spuse ea cu gîndul la centrul de primire pentru femei căruia îi erau destinaţi banii.

Îi dădu drumul, ca să-şi reia plimbarea prin cameră.

– Ce cîştigi din asta, Addy? Îţi dă din cînd în cînd cîteva mii? Îi eşti îndatorată, eşti îndrăgostită de el? Nici dragostea, nici datoriile nu pot fi cauza a ceea ce faci, pentru că, din cîte am văzut, el nu-şi asumă nici un risc, în timp ce tu eşti mereu în prima linie.

Adrianne sorbi din vinul călduţ şi-l urmări pe Philip măsurînd camera. Ca o panteră, se gîndi ea. Se plimbă fără odihnă în lungul şi latul cuştii.

– Care el? întrebă ea încet.

– Asta tu să-mi spui! răspunse Philip întorcîndu-se spre ea. Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că era cît pe ce să-şi piardă controlul şi răbdarea. Se putea foarte uşor recunoaşte în el gelozia. Şi să fie al naibii dacă avea de gînd să mai aştepte măcar oră ca să afle pe cine era gelos. Vreau să ştiu cine este, continuă Philip, de ce eşti combinată cu el, de ce îl ajuţi să fure.

Îl privi cu atenţie cum îşi caută ţigările, scoase una şi aruncă pachetul pe masă, apoi spuse încet:

– Nu ajut pe nimeni să fure.

– Nu-mi mai arde de glume în noaptea asta.

– Ţi-am mai spus că fac ceea ce fac pentru că aşa vreau eu.

– Mi-ai mai spus că o faci din cauza unui bărbat.

– Da, dar nu în modul în care se pare că ai crezut tu. Nu mă şantajează nici un bărbat, nu mă plăteşte şi nici nu se culcă vreunul cu mine. Lucrez singură, numai pentru mine. Nu am nici un partener şi nici o datorie de plătit.

Philip dădu fumul afară încet. Păru să se scuture de nerăbdare, ca de o mînă plictisitoare pusă pe umărul lui. În locul acesteia îşi făcură loc interesul şi concentrarea.

– Vrei să mă faci să cred că eşti singura răspunzătoare pentru furtul a milioane de lire în pietre preţioase, de-a lungul ultimilor nouă sau zece ani?

– Nu vreau să te fac să crezi nimic. M-ai întrebat care e adevărul şi m-am hotărît să ţi-l spun. Se încruntă la vinul din pahar. Nici nu contează, pentru că nu ai nici o dovadă. Superiorii tăi vor crede că ţi-ai pierdut minţile şi, în orice caz, m-am hotărît că aceasta a fost ultima fază din cariera mea.

– E caraghios! Erai un copil cînd ai început.

– Aveam şaisprezece ani. Eram foarte tînără, adăugă atunci cînd el o privi. Dar am învăţat repede.

– Dar ce te-a determinat să începi?

Zîmbetul uşor dispăru, puse paharul jos, ciocnindu-l uşor de masă.

– Nu e treaba ta.

– Am trecut de faza asta, Adrianne.

– E viaţa mea particulară.

– Nu mai ai nici o viaţă particulară care să nu mă includă şi pe mine.

– Aşa crezi tu, Philip. Se ridică privindu-l. Cînd trebuia, putea să fie la fel de princiară ca şi titlul pe care purta. A fost o seară foarte amuzantă, dar acum trebuie să-ţi spun noapte bună. Sînt istovită.

– Ai să dormi mai mult mîine dimineaţă, nu am terminat încă. Se uită la ceas. Trebuie să dau un telefon înainte de a continmua. Am un prieten la Paris care poate să facă destulă zarvă ca să ţină Interpolul ocupat o zi, două.

Fără să-i ceară voie, se îndreptă spre dormitor, unde se afla telefonul. Cînd reveni, ea adormise.

Se ghemuise pe canapea, cu o mînă sub obraz şi cu cealaltă de-a lungul corpului. Părul îi căzuse pe faţă şi, cînd i-l dădu la o parte, respiraţia rămase uşoară şi re-

gulată. Nu mai părea rece sau princiară, ci tînără şi vulnerabilă. Ar fi trebuit s-o trezească şi s-o interogheze acum, cînd nu se mai apăra. Dar stinse lumina şi o lăsă să doarmă.

Cînd o auzi, se apropiau zorile. Lumina era uşoară, cenuşie, dar soarele avea s-o transforme în curînd într-una strălucitoare şi albă. Philip se trîntise pe patul ei, după ce-şi aruncase neglijent pantofii şi cămaşa. Se trezi repede, se orientă imediat, dar rămase pe pat înainte de a-şi da seama că nu-l trezise lumina, ci plînsul ei.

Se duse în camera vecină şi o văzu făcută ghem, ca pentru a se apăra de vreun atac sau pentru a calma o durere. Numai cînd se aplecă peste ea şi-i puse mîna pe obrazul ud îşi dădu seama că încă dormea.

– Addy! O scutură, întîi încet, apoi mai tare, cînd ea începu să se apere. Addy, tezeşte-te!

Tresări violent, ca şi cînd ar fi lovit-o, gemuindu-se pe canapea cu ochii măriţi şi îngroziţi. Philip continuă să-i vorbească în şoaptă, dar instinctul îl făcu să nu se apropie prea tare. Treptat, privirea sticloasă începu să exprime durerea.

– Ai visat urît, spuse el încet şi o luă de mînă. Tremura, dar timp de o clipă, doar o clipă, mîna ei se ţinu strîns de a lui. Îţi aduc puţină apă.

Pe bar se afla o sticlă neîncepută. Uitîndu-se la ea, desfăcu dopul şi turnă apa în pahar. Fără o vorbă, ea îşi aduse genunchi la piept şi-şi puse fruntea pe ei. Greaţa îi chinuia stomacul, dar respiră adînc şi încercă să se regăsească.

– Mulţumesc.

Luă paharul, ţinîndu-l cu amîndouă mîinile. Umilinţa

se ascuțea, pe măsură ce durerea se atenua. Nu spuse nimic, rugîndu-se doar în gînd ca el să plece și s-o lase să-și adune rămășițele mîndriei rănite.

Dar cînd se așeză lîngă ea, trebui să își înăbușe pornirea de a se lipi de el, de a-și pune capul pe umărul lui pentru a fi mîngîiată.

– Povestește-mi!

– A fost doar un coșmar, așa cum ai spus.

– Nu te chinui singură! Îi atinse obrazul. De data aceasta, ea nu se mai trase înapoi, închise doar ochii. Vorbește, te ascult.

– N-am nevoie de nimeni.

– Nu plec pînă cînd nu-mi spui.

Se uită în jos, la apa din pahar. Era caldă și fără gust și nu-i liniștea deloc durerea din stomac.

– Mama a murit de Crăciun. Acum, te rog, pleacă și lasă-mă în pace!

Fără să spună nimic, îi luă paharul din mînă și se așeză lîngă ea. O luă încet în brațe. Ea se încordă, respingîndu-l, dar nu luă în seamă reacția aceasta. În loc să-i spună cuvinte de simpatie, pe care să le respingă, o mîngîie încet pe păr. Răsuflarea i se transformă într-un fel de hohot combinat cu suspin și se lipi de el.

– De ce faci asta?

– E fapta mea bună pe ziua de azi. Hai, spune!

Nu vorbise niciodată despre acest lucru. Îi venea prea greu. Dar acum, cu ochii închiși și cu capul pe umărul lui, cuvintele îi veniră de la sine.

– Am găsit-o chiar înainte de răsărit. Nu căzuse. Era ca și cînd ar fi fost prea slăbită ca să stea în picioare și s-ar fi întins pur și simplu pe jos. Părea ca și cum ar fi încercat să ceară ajutor. Poate că m-a chemat, dar eu nu am auzit-o. Inconștient, mîna ei se agață de umărul lui Philip. Degetele se strînseră convulsiv. Cred că ai citit

ziarele. Sinucidere. Cuvîntul sună de parcă îi provoca dureri. Dar eu ştiu că nu a fost aşa. Fusese prea mult timp bolnavă, îndurase prea mult. Căuta doar puţină linişte, o noapte uşoară. Nu s-ar fi sinucis niciodată aşa, ştiind că... ştiind că eu am s-o găsesc.

Continuă s-o mîngîie. Cunoştea povestea, scandalul. Din cînd în cînd, ieşe din nou la suprafaţă, tot mai misterioasă.

– Tu ai cunoscut-o cel mai bine.

Se trase înapoi ca să-l privească, să-i cerceteze chipul, apoi îşi lăsă din nou capul pe umărul lui. Nimic din cîte i se spuseseră pînă acum nu o mîngîiase mai mult.

– Da, am cunoscut-o. Era bună şi iubitoare. Şi simplă. Nimeni nu a înţeles că strălucirea aparţinea actriţei, nu femeii. Avea încredere în oameni, adesea în cei care nu meritau. Pînă în cele din urmă, asta a omorît-o.

– Tatăl tău?

Întrebarea fusese ca o tăietură adîncă, pînă la os, astfel că Adrianne nu simţi durerea la început.

– El a distrus-o. Se ridică, îşi cuprinse talia cu braţele şi începu să umble prin cameră. Puţin cîte puţin, zi de zi. Şi s-a bucurat de spectacol.

Acum nu mai simţea nici un pic de slăbiciune. Vocea îi răsuna limpede ca şi clopoţeii care vesteau Crăciunul în scuar, dar fără aceeaşi bucurie.

– S-a căsătorit cu femeia pe care o considera cea mai frumoasă din lume. O occidentală. O actriţă, la care bărbaţii se gîndeau ca la o zeiţă. Ea s-a îndrăgostit de el şi a renunţat la cariera ei, la ţara şi la cultura ei, apoi el a început s-o distrugă pentru că reprezenta tot ceea ce dorea şi tot ceea ce disprețuia.

Se duse la fereastră. Soarele urca tot mai sus, aruncînd diamante în apa limpede. Plaja era pustie.

– Nu înţelegea cruzimea, nu avea nici un pic. Multe

lucruri nu am ştiut, pînă mai tîrziu, peste ani, cînd totul a început să iasă la suprafaţă, din cauza disperării şi confuziei ei. În Jaquir, vorbea cu mine despre orice pentru că nu avea cu cine să vorbească.

– De ce nu l-a părăsit mai devreme?

– Ar trebui să înţelegi Orientul şi pe mama. L-a iubit. Chiar şi după ce şi-a luat altă soţie pentru că îl supărase dăruindu-i o fetiţă, şi atunci l-a iubit. O insulta şi o umilea, dar ea nu renunţa. Şi-a petrecut zilele închisă în harem în timp ce a doua lui soţie îi purta copilul şi a continuat să-l iubească. El o bătea şi ea nu cîrtea. Aproape zece ani a rămas acolo, iar el i-a distrus încrederea în sine, personalitatea, respectul de sine. I-a făcut mult rău, dar ea a rămas. Pentru mine. Ar fi trebuit să fugă, dar s-a gîndit întîi la mine.

Respiră adînc, privind plaja scăldată în soare fără s-o vadă.

– Tot ce a făcut şi tot ce nu a făcut a fost pentru binele meu.

– Te-a iubit.

– Poate mai mult decît ar fi trebuit, mai mult decît era spre binele ei. A rămas cu mine an după an, pentru că nu a vrut să mă părăsească. Iar el a bătut-o, a umilit-o, a violat-o. Dumnezeu ştie de cîte ori a violat-o! O dată, am fost de faţă, ghemuită sub pat, cu mîinile pe urechi, ca să nu aud. Şi l-am urît!

Ochii lui Philip se îngustară. Simpatia se transformă într-o furie surdă. Voi să vorbească, apoi îşi ţinu gura. Nu ar fi putut spune nimic care să uşureze acest fel de durere.

– Nu ştiu dacă ar fi găsit vreodată curajul să-l părăsească. Dar într-o zi, cînd aveam opt ani, Abdu i-a spus că voia să mă trimită la şcoală. Urma să fiu logodită cu fiul unui aliat.

– La opt ani?

– Căsătoria trebuia să aibă loc abia cînd aveam să împlinesc cincisprezece ani, dar logodna era o mişcare politică bună. Cred că mai rămăsese în ea ceva din actriţa care fusese. A fost de acord cu hotărîrea lui, a părut chiar încîntată. Şi l-a convins să mă ia cu ei la Paris ca să-mi arate puţin lumea. Dacă trebuia să fiu o soţie bună, era necesar să ştiu cum să mă port în străinătate. L-a convins că era bucuroasă de interesul lui pentru binele meu, că aproba apropiata căsătorie. În ţara mea e ceva obişnuit ca femeile să se căsătorească la cincisprezece ani

– Fie că vor sau nu?

Zîmbi. Ce englezesc suna!

– Căsătoriile sînt încă aranjate în Jaquir, de la fiica fermierului pînă la cea a regelui. Scopul lor este să întărească tribul şi să legitimeze sexul. Dragostea şi preferinţele nu au nici o legătură cu căsătoria.

Lumina se schimba. Adrianne văzu un tînăr, plin de nisip, mergînd anevoie spre capătul plajei.

– La Paris, a reuşit să o contacteze pe Celeste. Ea ne-a rezervat bilete pentru avionul de New York. Abdu cultivase o imagine progresistă a Jaquir-ului în afara ţării, aşa încît aveam voie să mergem la cumpărături şi la muzee. Mama putea să-şi poarte părul liber şi chipul descoperit. Am scăpat de gărzile de corp în *Luvru*, apoi am fugit.

Îşi apăsă ochii cu podurile palmelor. Erau umflaţi şi parcă avea nisip în ei. O dureau din cauza luminii puternice a soarelui.

– Nu a mai fost niciodată sănătoasă şi nu a încetat să-l iubească. Se întoarse lăsîndu-şi mîinile în jos. Asta m-a învăţat că, atunci cînd se lasă în voia iubirii, o femeie pierde. M-a învăţat că – dacă vreau să supravieţuiesc – trebuie să mă bazez numai şi numai pe mine.

– Ar fi trebuit să te înveţe şi faptul că dragostea nu

cunoaşte piedici.

Simţi deodată un fior de-a lungul braţelor. Ochii lui erau calmi, şi în ei era ceva ce ea nu dorea să vadă, tot aşa cum nu voia să înţeleagă de ce îi spusese mai mult decît spusese vreodată cuiva.

– Vrea să fac un duş, spuse ea rece.

Trecu prin faţa lui, îndreptîndu-se spre baie. Ceva o făcu să ezite înainte de a închide bine uşa dintre ei.

Capitolul 18

Credea că el plecase. Întîrziase mult sub duş, lăsînd şuvoiul fierbinte să-i bîciuiască pielea. Durerea ascuţită de cap se transformase într-o bătaie surdă şi ştia că îi va trece cu două aspirine. Pentru că o uşura, se unse cu cremă parfumată şi îşi puse un halat larg, avînd intenţia să se lungească pe terasă şi să-şi usuce părul la soare.

Plaja va mai aştepta. Era mai bine ca în dimineaţa aceasta să stea singură, fără foiala chelnerilor care să-i aştîmpere setea şi fără prezenţa celor aflaţi în concediu, care să stropească, să strige sau pur şi simplu să se coacă la soare, alături. Dimineaţa de Crăciun şi-o petrecea întotdeauna singură, evitînd prietenii bine intenţionaţi şi obligaţiile sociale. Amintirea ultimului Crăciun al mamei ei nu mai era la fel de ascuţită şi dureroasă ca odinioară, dar ea nu suporta să mai vadă globurile colorate.

Phoebe punea întotdeauna un îngeraş alb în vîrful pomului. În fiecare an, începînd cu primul pe care îl petrecuseră în America. În afară de ultimul, cînd fusese atît de prinsă în tunelul întunecat care o înghiţise.

Aşa privea Adrianne boala mamei ei – ca pe un tunel negru, adînc, cu sute de colţuri întunecate şi cu fundături. Era mai bine să aibă această viziune tangibilă decît confortul rece şi toţi termenii tehnici din zecile de cărţi pe

care le citise, despre comportamentul anormal. Mai bine chiar decît toate diagnosticele şi prognozele pe care le primise în camerele tăcute şi dominate de mirosul de piele în care profesau respectaţii doctori pe care-i consultase.

Acest tunel o atrăsese pe mama ei tot mai adînc. De-a lungul anilor, Phoebe reuşise să-şi găsească singură calea spre ieşire. Pînă cînd fusese prea obosită sau pînă cînd întunericul păruse mai uşor de suporat decît lumina.

Poate că timpul vindeca, dar nu te făcea să uiţi.

Se simţea mai bine acum, după ce-şi exprimase sentimentele în cuvinte, deşi era aproape gata să regrete faptul că-i spusese atît de multe lui Philip. Îşi zise că nu conta, că în curînd fiecare îşi va vedea de propriul său drum şi că – indiferent ce-i spusese şi ce sentimente încercaseră împreună – totul va avea prea puţină importanţă odată cu trecerea vremii. Dacă el va fi drăguţ atunci cînd nu aştepta nici un gest amabil, nu va conta. Dacă ea va dori atunci cînd dorinţa nu va putea să trăiască, va reuşi să treacă peste toate. Avusese prea multă vreme grijă de ea însăşi, îşi ascunsese cu prea multă atenţie sentimentele ca să-l lase să observe diferenţa.

De acum înainte, toate gîndurile, toate simţămintele trebuiau să fie concentrate asupra Jaquir-ului şi a răzbunării.

Dar cînd deschise uşa, constată că el era încă acolo, fără cămaşă, cu picioarele goale, vorbind într-o surprinzător de fluidă spaniolă cu un chelner imberb în costum alb. Îl urmări pe Philip dîndu-i cîteva bancnote – suficiente, se pare, ca să-l facă pe tînăr bucuros că muncea, indiferent de faptul că era sărbătoare.

– *Bûenas dias, senora.* Crăciun fericit!

Nu-şi bătu capul să coereze presupunerea pe care o făcea acesta în legătură cu relaţiile ei cu Philip sau să-i spună că, pentru ea, Crăciunul nu fusese de multă vreme

fericit. În schimb, îi zîmbi, făcîndu-i tot atîta plăcere ca și banii pe care-i avea în buzunar.

– *Buenas dias. Felices Navidad.*

Adrianne își uni mîinile și așteptă sunetul ușii care se închise.

– De ce mai ești încă aici? îl întrebă, cînd rămaseră singuri.

– Pentru că mi-e foame.

Philip ieși pe terasă și se așeză. Evident confortabil instalat, își turnă cafea. Erau fel de fel de moduri de a cîștiga încrederea cuiva, se gîndi el. Cu o pasăre cu aripa ruptă trebuia să dai dovadă de răbdare, grijă și să ai mînă ușoară. Cu un cal nărăvaș care fusese biciuit, trebuia perseverență și riscai să fii lovit. Cu o femeie, trebuia o oarecare dozã de farmec. Cu o femeie, era gata să le îmbine pe toate.

Adrianne ieși încruntată după el.

– Poate că nu voiam micul dejun.

– Minunat! Pot să-l mănînc și pe al tău.

– Sau tovărășia cuiva.

– Poți să te duci pe plajă. Frișcă?

Poate că ar fi putut să reziste mirosului cafelei sau luminii aurii a soarelui. Își spuse că ar fi putut desigur să-i reziste și lui. Dar nu ar fi fost în stare să reziste mirosului de mîncare caldă.

– Da.

Se așeză ca și cum ar fi cedat unui public. Gura lui Philip se contractă.

– Zahăr? Înălțimea voastră?

Ochii ei se îngustară. Se apropia furtuna. Apoi, la fel de repede, norii se împrăștiară odată cu zîmbetul ei.

– Nu folosesc titlul decît în ocazii oficiale sau cu idioții.

– Sînt flatat.

– Să nu fii! Încă nu m-am hotărît dacă ești idiot sau

nu.

– Te las toată ziua ca să te hotărăşti.

Tăie omleta. Se împrăştie un miros de condiment. Se gîndi că Adrianne era aşa, fină şi elegantă în afară şi, odată deschisă, fierbinte şi plină de surprize.

– Am fost atît de ocupat să te supraveghez încît nu am prea avut timp să profit de apă şi de soare.

– Păcat!

– Exact. Ai putea să profiţi împreună cu mine de ele.

Întinse gem de căpşuni pe o bucată de pîine prăjită şi i-o întinse.

– Doar dacă nu te temi să-ţi petreci timpul cu mine.

– De ce m-aş teme?

– Pentru că ştii că vreau să fac dragoste cu tine şi te temi că s-ar putea să-ţi placă.

Ea muşcă din pîine, făcînd eforturi să-şi păstreze ochii calmi.

– Ţi-am mai spus că nu am intenţia să mă culc cu tine.

– Atunci cîteva ore la soare nu vor însemna nimic. Continuă să mănînce liniştit. Azi-noapte ai vorbit serios?

Omleta dispărea încet-încet. Pe măsură ce o încălzea soarele, durerea de cap îi dispărea. Se uită la el.

– Despre ce?

– Despre faptul că a fost ultima ta lovitură.

Înfipse furculiţa în omletă. Rareori avea probleme cînd era vorba de minciuni şi nu-i păsa că pe el numai cu greu îl putea minţi.

– Am spus că a fost ultima lovitură din această fază a carierei mele.

– Adică?

– Exact cum am spus.

– Adrianne!

Venise timpul să dea dovadă de răbdare şi de o mînă

fermă.

– Am obligaţii faţă de superiorii mei. Dar vreau şi să te ajut.

Văzu îngrijorarea din ochii ei, dar nu-şi trase mîna cînd o apucă.

– Dacă eşti cinstită cu mine, s-ar putea să le pot face pe amîndouă. Dacă nu, este posibil să am necazuri la fel de mari ca şi tine.

– Nu ai să ai nici un necaz dacă laşi totul pe mine. Îţi repet că este vorba de o chestiune personală, Philip şi că nu este de competenţa Interpolului şi nici de a ta.

– Ba este de competenţa mea.

– De ce?

– Pentru că ţin la tine. Îşi întări strînsoarea atunci cînd mîna ei se mişcă neliniştită. Foarte mult.

Adrianne ar fi preferat ca el să fi folosit o frază-standard, una din multele uşor de uitat, cu care bărbaţii le debitau atunci cînd erau atraşi de o femeie. El vorbise prea simplu, prea direct şi prea sincer.

– Aş fi preferat să nu-ţi pese.

– Şi eu, dar sîntem implicaţi amîndoi. Îi dădu drumul la mînă, apoi se întoarse, cît se poate de calm, la mîncarea lui. Am să fac în aşa fel încît să-ţi fie mai uşor. Începe prin a-mi spune de ce te-ai apucat să furi.

– Nu ai să mă laşi în pace pînă cînd n-am să-ţi spun?

– Nu. Mai vrei cafea?

Acceptă dînd din cap. Acum nu mai conta, se hotărî. În afară de asta, aveau în comun faptul că încercaseră aceleaşi senzaţii, emoţii şi triumfuri.

– Ţi-am spus că mama a fost multă vreme bolnavă.

– Da.

– A avut nevoie de doctori, medicamente şi tratamente. A trebuit să fie internată pentru perioade lungi de timp.

Bineînțeles că știa toate astea. Oricine citise revistele din ultimii zece ani cunoștea tragedia prin care trecuse Phoebe Spring. Totuși, era mai bine să-i spună chiar lui Adrianne, cu propriile ei cuvinte.

– Ce a avut?

Era răspunsul cel mai greu de dat. Dar dacă îi spunea repede, scăpa repede.

– Diagnosticul a fost depresiune maniacă. Uneori vorbea și vorbea și făcea planuri îndrăznețe. Nu putea să stea, să doarmă sau să mănînce de atîta energie. Era ca o otravă, parcă lua foc. Apoi cădea atît de jos încît nici nu mai putea să vorbească. Stătea doar și se uita în gol. Nu recunoștea pe nimeni, nici chiar pe mine.

Își drese vocea și luă o înghițitură de cafea. Era amintirea cel mai greu de suportat – felul cum se simțise ținînd-o pe mama ei de mînă, vorbindu-i, chiar implorînd-o, ca să primească drept răspuns o privire goală. Uneori, Phoebe părea pierdută în tunel și atrasă de întuneric și de tăcere.

– Cred că a fost un iad pentru tine.

Nu se uită la el, nu era în stare. În schimb, privi apa, calmă și imposibil de albastră sub cerul senin.

– Era un iad pentru ea. De-a lungul anilor devenise alcoolică și dependentă de droguri. Începuse în Jaquir – deși numai Dumnezeu știe cum se descurcase – și scăpase totul de sub control atunci cînd încercase să ia totul de la început la Hollywood. Sincer nu știu dacă boala mentală îi agravase alcoolismul sau dacă acesta îi agrava boala. Știu doar că s-a luptat cu amîndouă cît a putut de mult, dar atunci cînd am ajuns în California scenariile în care ea să aibă rolurile pe care fusese obișnuită să le joace erau inexistente, iar ea nu a suportat înfrîngerea. A fost prost sfătuită: agentul ei era un ticălos.

Vocea i se înăspri, dar nu-i tremură. Dar era o schimbare semnificativă, deși subtilă, suficientă însă pentru a-l

face să-şi îngusteze ochii şi să se concentreze asupra ei.

– Ce ţi-a făcut?

Îşi ridică fruntea. Timp de o clipă, ochii ei fură limpezi ca sticla. Dar, tot la fel de repede, se umbriră.

– Cîţi ani aveai? o întrebă el cu multă grijă, în timp ce degetele i se înţepeneau pe metalul furculiţei.

– Paisprezece. Nu a fost atît de rău pe cît crezi. Mama a intrat înainte ca el să poată... în timp ce mă luptam cu el. Nu am văzut-o niciodată aşa. A fost incredibilă, exact ca în expresia „tigroaica ce-şi apără puiul". Deoarece o făcea să se simtă mizerabil, îndepărtă amintirea aceea. Nu contează decît faptul că a tras-o după el, că s-a folosit de ea, a exploatat-o, iar ea a fost prea distrusă de anii petrecuţi în Jaquir ca să se salveze singură.

El nu mai insistă, deoarece atunci cînd vrei să cîştigi încrederea cuiva nu poţi să împingi lucrurile prea departe şi prea repde.

– Nu aţi rămas în California?

– Ne-am întors la New York imediat după incidentul cu agentul ei. Părea să se simtă mai bine, cu adevărat mai bine. Avea de gînd să încerce din nou să facă teatru. Scena. Era emoţionată, vorbea mereu despre ofertele pe care le primea. Nu i se făcea nici o ofertă, voiam să cred, că totul mergea bine. Apoi, într-o zi, imediat după ce am împlinit şaisprezece ani, cînd m-am întors de la şcoală, am găsit-o stînd pe întuneric. Nu mi-a răspuns atunci cînd i-am vorbit. Am scuturat-o, am strigat. Nimic. Nu pot să-ţi spun cum era – ca şi cum ar fi murit pe dinăuntru.

Nu spuse nimic, îşi împleti doar degetele cu ale ei. Adrianne se uită la mîinile lor unite. Ce lucru simplu, se gîndi ea, una dintre formele de bază ale contactului uman. Nu ştiuse niciodată că ar putea să fie atît de reconfortant.

– A trebuit s-o internez. Asta a fost prima dată. După ce a stat o lună acolo, nu mi-au mai rămas bani. Dar ea

şi-a revenit pentru o vreme. Am părăsit şcoala şi mi-am luat o slujbă. Ea nu a aflat niciodată.

– Nu aveaţi pe nimeni, nici o rudă la care să te duci?

– Părinţii ei muriseră. Fusese crescută de bunici şi muriseră amîndoi pe cînd eram eu copil. Primise o mică sumă de la asigurări, dar aceasta fusese trimisă în Jaquir şi rămăsese acolo. Goni şi acest gînd, ca şi cum nu ar fi contat. Nu mă supăra faptul că lucram, de fapt, îmi plăcea mai mult decît şcoala, dar puţinul pe care îl cîştigam nu ajungea pentru chirie şi mîncare şi deloc pentru medicamente şi tratament. Aşa că am început să fur. Eram foarte pricepută.

– Nu s-a întrebat de unde erau banii?

– Nu. În ultimii ani, trăia ca în vis cea mai mare parte a timpului. Credea adesea că mai face filme.

Zîmbi uşor. Urmări un pescăruş plonjînd în mare.

– I-am spus Celestei; s-a înfuriat. Ar fi voit să plăteas-că ea tot, dar nu puteam s-o las. Eu trebuia să am grijă de mama, era răspunderea mea. În orice caz, nu am furat niciodată de la cineva care să nu merite acest lucru.

– Cum adică?

– Întotdeauna am ales cu mare grijă ţintele. Întotdeauna am furat de la cei foarte bogaţi.

– Foarte înţelept! spuse Philip ironic.

– Şi de la cei foarte zgîrciţi. De exemplu lady Caroline.

– Da. Diamantul. Philip îşi luă o ţigară, legănîndu-şi scaunul. Douăzeci şi două de carate, aproape fără defect. Întotdeauna te-am invidiat pentru el.

– A fost o treabă minunată. Îşi puse coatele pe masă, sprijinindu-şi bărbia în mîini. Îl ţinea în seif. Securitate clasa întîi. Senzori de căldură. Detectori de mişcare. Infraroşii. Mi-a luat şase luni ca să pregătesc lovitura.

– Cum ai făcut?

– Am fost invitată pentru weekend. În felul ăsta nu

trebuia să îmi fac probleme cu alarma de afară. Am folosit magneți și un minicomputer. La etajul întîi aveau un sistem de protecție cu fotocelule, dar a fost ușor să mă strecor pe sub nivelul lor. Seiful în sine avea un sistem de închidere cu ceas, dar l-am înșelat făcîndu-l să creadă că sîntem cu șase ore mai tîrziu. Am aranjat un dispozitiv făcut dintr-un ceas deștepător și cîteva microcipuri. Cînd am intrat în seif, a trebuit să evit două alarme și să blochez camerele de luat vederi, apoi am fost liberă să fac ce vreau. Cînd m-am întors în camera mea, am declanșat alarmele cu un remete-control.

– Ai declanșat alarma cît erai încă în casă?

– Ai fi avut o soluție mai bună?

Pofta de mîncare îi revenise și puse mai mult gem pe pîinea prăjită.

– Am îndesat diamantul în crema mea de față deși, bineînțeles, nu mi-au căutat niciodată prin lucruri.

– Bineînțeles.

– Și la ora patru dimineața am fost trezită de sunetul alarmei și m-am îngrozit alături de lady Caroline.

Philip o privi mușcînd din pîinea cu gem.

– Ai putea fi calificată drept neprietenoasă.

– Nu merita simpatia mea. Avea patruzeci de milioane de lire și dădea mai puțin de 0,5 la sută pentru opere de binefacere.

Își ridică ochii ca s-o studieze.

– Ăsta este reperul tău pentru meritele cuiva?

– Da. Știu ce înseamnă să fii sărac, să ai nevoie de bani și să urăști acest lucru. Mi-am jurat mie însămi că nu am să uit. Ridică din umeri ca pentru a potoli o durere veche. Atunci cînd mama a murit, am continuat să fur.

– De ce?

– Din două motive. Primul era că acest lucru îmi dădea prilejul să împart bogăția unor oameni care ar fi ținut-o

cu amîndouă mîinile sau în camere blindate. Safirul lui Madeleine Moreau a fost vîndut şi banii au fost donaţi Fondului Văduvelor şi Orfanilor.

Philip îşi aruncă ţigara peste balcon, apoi bău o înghiţitură bună de cafea rece.

– Vrei să spui că faci pe Robin Hood?

Adrianne se gîndi la ce spusese. Era o comparaţie interesantă şi atrăgătoare.

– E un fel de a spune, dar mai cinstit ar fi să spun că este o afacere. Iau un comision. Este o ocupaţie scumpă, dacă te gîndeşti la timpul şi echipamentul de care ai nevoie şi apoi trebuie să păstrezi aparenţele, lucru care este rentabil. În afară de asta, nu-mi place să fiu săracă.

– Nici eu nu m-am obişnuit cu asta.

Luă o floare din vaza de pe masă şi o învîrti între degete.

– Cît luai comision?

– Varia între cincisprezece şi douăzeci la sută, după cît cheltuiam iniţial pentru lovitură. De exemplu, bijuteriile St. John. A trebuit să plătesc avionul, nota de la hotel – ăsta, nu pun la socoteală apartamemntul de la *El Grande*.

– Evident!

– Apoi mîncarea, uniforma şi peruca de cameristă şi cîteva convorbiri telefonice cu continentul. Orice cumpărături sau excursii mă privesc.

– Sigur.

Îi întîlni privirea calmă.

– Nu eşti omul potrivit să mă judece, Philip, de vreme ce şi tu ţi-ai petrecut mare parte din viaţă furînd.

– Nu te judec, sînt uimit. Întîi îmi spui că tu ai dat toate loviturile, din toţi anii ăştia, singură.

– Aşa este. Tu n-ai făcut aşa?

– Da, dar... Ridică o mînă. Bine. Acum îmi spui că în ultimii cîţiva ani ai donat toţi banii, afară de un comision

de cincisprezece, douăzeci la sută.

– Mai mult sau mai puțin.

– Restul i-ai dat pentru opere de caritate.

– În felul meu, sînt o filantropă. Zîmbi. Și îmi place munca asta. Știi ce simți atunci cînd ții milioane în mînă. Cînd privești diamantele strălucindu-ți în palmă și știi că le ai pentru că ești mai deștept.

– Da. Știu ce simți.

O înțelegea prea bine.

– Și cînd noaptea este rece și vîntul îți suflă în față, în timp ce te cațeri pe un bloc. Mîinile sînt încordate ca o stîncă iar mintea e ascuțită ca lama unui cuțit. Nerăbdarea este atît de mare – ca atunci cînd deschizi o sticlă de *Dom Pérignon*, clipa aceea care precede momentul cînd dopul zboară și spuma începe să se reverse.

Philip scoase altă țigară din pachet. Era ceva mai mult decît atît, se gîndi el. Semăna mult cu clipa dinaintea exploziei de pasiune cînd sămînța e gata să iasă din tine și să se răspîndească într-o femeie.

– Știu cît de pasionant poate fi. Și mai știu că vine o vreme cînd trebuie să încetezi, cît timp ești în top.

– Așa cum ai făcut tu?

– Exact. Un jucător inteligent știe cînd șansele se micșorează și cînd e timpul să părăsească jocul. Suflă fumul. Mi-ai dat un motiv, Addy. Care este celălalt?

Nu răspunse imediat, în schimb se ridică și se sprijini de balustrada dinspre plajă. Nu ar fi putut spune că avea încredere în el. Într-adevăr, de ce ar fi avut? Dar cei care se aseamănă se adună. Și el fusese hoț și poate că o parte din el mai era încă în stare să aprecieze planul ei și fără să înțeleagă marea ei nevoie de a-l duce la bun sfîrșit.

– Întîi vreau niște asigurări.

Se întoarse, astfel că briza caldă îi flutură părul bogat, negru și parfumat de pe față.

– Ce fel?

În aceeaşi clipă, văzu ceva în ochii ei, ceva în felul cum stătea care-l făcu să-şi dea seama că îi va promite orice. O astfel de constatare poate să năucească un bărbat.

– Vreau să-mi promiţi că tot ceea ce îţi voi spune rămîne între noi. Că nu ai să raportezi nimic superiorilor tăi.

Se uită la ea ferindu-şi ochii de soare.

– N-am trecut de acest stadiu?

– Nu ştiu.

Făcu o pauză, cîntărindu-l. Ar fi putut să-i spună o minciună, sau măcar să încerce să-l mintă, dar se întrebă dacă nu era mai sigur să-i spună adevărul. Cîtă vreme era pe urmele ei, nu putea să ajungă în Jaquir şi să ia înapoi ceea ce-i aparţinea.

– Ştiu ce ai fost, Philip şi nu te-am întrebat de ce.

– Ai vrea să ştii?

Surpriza i se întipări pe faţă, înainte de a întoarce capul. Nu se aştepase ca el să fie de acord să-i spună.

– Poate altă dată. În dimineaţa asta ţi-am spus mai mult decît ştie oricine altcineva. Nici Celeste nu ştie decît fragmente. Nu-mi place să se amestece cineva în viaţa mea.

– E prea tîrziu ca să iei înapoi ceea ce mi-ai spus şi e o pierdere de timp ca să regreţi.

– Da. Se întoarse spre el. Asta îmi place la tine. Romantic sau nu, eşti un bărbat cu simţ practic. Cei mai buni hoţi sînt o combinaţie de vizionari cu simţ practic. Cît de mult ai tu dintr-un vizionar?

Se ridică şi el şi se sprijini de balustradă. Erau despărţiţi însă de masă.

– Destul ca să vadă drumurile noastre încrucişîndu-se iar şi iar – indiferent cît de incomod ar fi pentru

amîndoi.

În ciuda soarelui puternic, Adrianne fu scuturată de un frison. Destinul era ceva ce nu putea fi furat.

– Poate, dar nu ăsta este sfîrşitul. M-ai întrebat de ce am continuat să lucrez şi am să-ţi spun. A fost ca un exerciţiu, un antrenament pentru cea mai mare lovitură din viaţa mea. Poate din a oricui.

Philip simţi stomacul strîngîndu-i-se. De frică, îşi dădu seama că era cea mai cinstită şi ascuţită frică. Pentru ea.

– Ce vrei să spui?

– Ai auzit de colierul numit *Soarele şi Luna*?

Frica părăsi stomacul pentru a-l strînge de gît.

– Isuse! Cred că ţi-ai ieşit din minţi!

– Deci ai auzit, spuse ea zîmbind.

– Oricine lucrează în domeniu a auzit de colierul ăsta şi de ceea ce s-a întîmplat în 1935, cînd cineva a avut prostul gust să-l fure. I-au tăiat gîtul după ce-i tăiaseră amîndouă mîinile.

– Iar sîngele lui a scăldat *Soarele şi Luna*. Ridică din umeri. Aşa se nasc legendele.

– Nu e un joc! Se duse la ea, o apucă de umeri şi o zgîlţîi încît îşi pierdu echilibrul. În ţara aceea nu sînt deloc amabili cu hoţii. Pentru Dumnezeu, Adrianne, ar trebui să ştii mai bine decît oricine cît de dură este justiţia tatălui tău.

– Vreau dreptate şi o să o am! Se smulse din mîinile lui. De cînd am furat prima dată ca să plătesc spitalizarea mamei, am jurat să-mi fac dreptate. Colierul a fost al ei, a fost cadoul ei de nuntă. Preţul miresei. După legile din Jaquir, o femeie păstrează după divorţ ceea ce a primit cadou în timpul căsătoriei. Tot ce are o femeie devine proprietatea soţului, care dispune după bunul plac de bunurile ei, indiferent cine ar fi ea. Dar preţul miresei rămîne în posesiunea ei, deci *Soarele şi Luna* este colierul mamei.

A refuzat să-i dea ceea ce-i aparţinea ei, aşa că am să-l iau eu.

– Ce-i mai pasă ei acum? Ştia că este dur, prea dur, dar nu putuse găsi altă cale. Indiferent cît de mult te doare, ea a murit.

– Crezi că nu ştiu că a murit? În ochii ei apăru nu durere ci furie şi pasiune. O mică parte din preţul colierului ar fi ajutat-o ani de zile, ar fi avut cei mai buni doctori, cel mai bun tratament. El ştia că situaţia e disperată. Ştia, pentru că n-am ţinut seamă de mîndria mea şi am scris, implorîndu-i ajutorul. Mi-a răspuns că nu mai era căsătorit cu ea şi deci nu mai avea nici o răspundere. Fiindcă ea era bolnavă iar eu eram un copil, nu puteam să ne întoarcem în Jaquir şi să cerem, prin lege, să ne fie returnat colierul.

– Indiferent ce ţi-a făcut ţie şi mamei tale, acum s-a sfîrşit. E prea tîrziu ca să ai colierul, nu îţi mai trebuie acum.

– Nu, Philip! Vocea ei se schimbase. Era la fel de pasionată, dar parcă învăluită în gheaţă. Pentru răzbunare nu este niciodată prea tîrziu. Cînd mîndria Jaquir-ului va fi mîndria mea, tatăl meu va suferi. Nu aşa cum a suferit ea, dar destul. Şi cînd va afla cine l-a luat, cine i l-a furat, cu atît mai dulce va fi răzbunarea!

Philip nu înţelegea adevărata ură. Nu furase în alt scop decît supravieţuirea sau confortul. Dar recunoscu ura, despre care credea că este cel mai volatil dintre carburanţii umani.

– Ştii ce se va întîmpla dacă vei fi prinsă?

Privirea ei calmă şi întunecată o întîlni pe a lui.

– Mai bine decît tine. Ştiu că titlul meu şi cetăţenia americană nu mă vor proteja. Dacă va trebui să plătesc, voi plăti. Uneori merită să rişti la joc.

O privi, privi pielea ei care lucea aurie în soare.

– Da, fu de acord, uneori merită.

– Ştiu cum am să procedez, Philip. Am avut zece ani la dispoziţie ca să-mi fac planul.

Iar el nu avea la dispoziţie decît cîteva săptămîni sau poate numai cîteva zile ca s-o facă să se răzgîndească.

– Aş vrea să-l cunosc şi eu.

– Poate. Altă dată.

Schimbîndu-şi brusc dispoziţia, Philip zîmbi.

– O să-mi spui în curînd, dar acum cred că am vorbit destul despre afaceri. Ce-ai zice să înotăm puţin?

Nu, nu avea încredere în el, se gîndi din nou Adrianne. Era ceva prea fermecător în zîmbetul lui. Frumos ar fi fost să se pîndească reciproc!

– Mi-ar plăcea. Ne întîlnim pe plajă într-un sfert de oră.

Adrianne călătorise atît de mult singură încît uitase cum este să ai pe cineva cu care să împarţi micile plăceri. Apa era rece şi limpede, ca o sticlă lichidă prin care putea să plutească şi să urmărească vietăţile din jur. Ca o pădure toamna, reciful strălucea auriu, portocaliu şi stacojiu, cu mănunchiuri de alge purpurii care se legănau în curent. Peştii se repezeau de colo-colo, culorile lor vii strălucind în timp ce ciuguleau bureţii.

Echipată doar cu masca şi un tub pentru respirat putea să plutească oricît şi să se lase ciugulită de vreun peştişor mai îndrăzneţ sau pîndită de vreun peşte în căutarea unei bucăţele comestibile. Înotară în larg, acolo unde reciful se transformă uşor într-o oglindă de cincizeci de picioare adîncime. Stabiliseră semnale simple: o atingere cu mîna şi apoi gesturi. Părea să fie de ajuns ca să se înţeleagă unul pe celălalt. După-amiaza era a lor.

Adrianne nu voia să se întrebe de ce se simţea atît de bine cu el – relaxată, aşa cum fusese în seara cînd cinaseră la hanul din afara Londrei. Nu era o femeie care să fi avut mulţi prieteni, avusese mai degrabă cunoştinţe,

oameni care intrau și ieșeau din viața ei. Atunci cînd dăruia cuiva prietenia, o făcea total, fără limite și de aceea cu multă grijă. Deși nu avea deplină încredere, pentru el simțea totuși prietenie și, în ciuda rezervelor, îi făcea plăcere compania lui.

Acum nu mai era prințesă și nici un hoț internațional, ci o femeie care se bucură de soare și de farmecul mării.

Ieși la suprafață rîzînd și aruncă neglijent o înotătoare pe recif. Apa i se scurse din păr și de pe piele cu străluciri de bijuterie. Își ridică masca pe cap, iar Philip se ridică și el la suprafață.

– De ce rîzi? Își dădu părul pe spate înainte de a-și scoate și el masca.

– Peștele ăla cu ochi bulbucați. M-a făcut să mă gîndesc la lordul Fume.

Philip își ridică o sprînceană.

– Întotdeauna rîzi de victimele tale?

– Numai atunci cînd merită. Ce minunat e soarele!

Cu ochii închiși își ridică fața spre soare și-l făcu să se gîndească la o sirenă.

– Dar tu nu trebuie să stai mult, cu pielea ta albă de englez.

– Ești îngrijorată pentru mine?

Cînd deschise ochii, aceștia exprimau mai mult amuzamentul decît îngrijorarea. E un progres, remarcă el. Mic totuși.

– Nu aș vrea să faci insolație din vina mea.

– Cred că acum la Londra ninge și familiile stau la masă și mănîncă gîsca de Crăciun.

– Iar la New York gîsca nici nu e pusă în cuptor încă! Luă apă în mînă și o lăsă să se scurgă printre degete. Noi aveam întotdeauna curcan. Mamei îi plăcea mirosul de curcan fript. Se scutură și reuși să zîmbească. Într-un an a hotărît să-l pregătească singură, așa cum făcea bunica

ei în Nebraska. L-a umplut prea tare şi, din cauza căldurii, pasărea a crăpat. Bietul curcan a fost o nereuşită. Punînd mîna la ochi, se uită spre orizont. Uite, vine un vas!

Se aplecă pentru a-i arăta mai bine şi alunecă de pe stîncă în braţele lui. Apa îi trecu de umeri, apoi clipoci pe sînii ei, atunci cînd ieşi la suprafaţă. Se trase înapoi, dar nu ajungea cu picioarele la fund şi trebuia să se ţină de umerii lui.

Văzu ochii lui Philip întunecîndu-se, ca acoperiţi de ceaţă, atunci cînd luna este umbrită de nori. Răsuflarea lui îi atinse uşor buzele, iar mîinile îi mîngîiară pielea. Cînd se aplecă spre ea, Adrianne întoarse capul, astfel că gura lui îi atinse uşor obrazul, cu blîndeţe şi răbdare. Dorinţa se zbătu în ea, cu un spasm care se datora atît fricii cît şi patimii.

– Ai gust de mare, spuse el. Rece şi necucerită. Îi atinse uşor cu buzele urechea şi degetele ei i se înfipseră în muşchi. Îi auzi răsuflarea accelerîndu-se şi-i simţi trupul înfiorîndu-se.

– Adrianne!

Îl privi. Întotdeauna înfruntase ceea ce nu putuse ocoli. Soarele strălucea în părul lui, aproape orbind-o cu reflecţia razelor din apă. Undeva, în spatele lor, o femeie certa un copil. Dar sunetul ajungea înfundat la ei, iar inima îi bătea în urechi.

Iar el zîmbi.

– Linişteşte-te, îi spuse, în timp ce degetele se mişcau de-a lungul spinării ei. Nu am să te las să te scufunzi.

Dar se scufundă totuşi. Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, ea se scufundă mai iute şi mai departe decît i-ar fi permis prudenţa. Deşi capul îi rămase la soare, ea se simţea la mare adîncime, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi ţinîndu-şi respiraţia. Simţea gustul de soare şi sare în timp ce buzele lui le convingeau pe ale ei să se întredeschidă.

Le convingeau! În lipsa de pretenţii, în absenţa oricărei constrîngeri ar fi trebuit să găsească puţin confort. În schimb, ea tremura din cauza dorinţei care fierbea în propriul ei trup.

El îşi domoli dorinţele. Dacă acum îşi reţinea pasiunea, îşi promise că va veni un timp cînd o va dezlănţui. Ea avea nevoie de ceva mai mult decît simpla dorinţă. El avea nevoie să dea ceva mai mult de atît. O puse la încercare muşcînd-o uşor de buza de jos şi auzi geamătul de răspuns. Ştiind că nu se va mai putea controla mult, o îndepărtă de el. Ochii îi erau înceţoşaţi, grei. Buzele erau umflate. Iar nervii lui erau făcuţi praf.

– Ce ai zice de o băutură?

Ea clipi spre Philip.

– Ce?

O sărută pe vîrful nasului şi se strădui să nu o ia iar în braţe.

– Am zis să mergem să bem ceva, ca să-mi duc la umbră pielea mea albă de englez.

Parcă ar fi scăpat de efectul unui drog, se gîndi ea.

– Da.

– Bine. Cine ajunge ultimul la bar face cinste.

Zicînd acestea, îi dădu drumul. Luată prin surprindere, Adrianne se scufundă sub apă. Cînd reveni la suprafaţă, el se afla la jumătatea drumului spre mal. Nu se opri din rîs nici cînd îşi puse masca pentru a-l urma.

Băură *margaritas* cu gheaţă şi ascultară un trio de marimba psalmodiind colinde de Crăciun. Cu pofta de mîncare sporită din cauza apei şi a soarelui, mîncară *enchiladas* cu brînză şi sos picant. Mai tîrziu, cu perspectiva unei după-amieze de lenevie, se plimbară cu maşina în jurul insulei. Lăsîndu-se în voia fanteziei, o luară pe un drum îngust şi murdar. Trecură pe lîngă mici monumente de piatră care o făcură pe Adrianne să se gîndească la

vechi idolatri şi la zei şi mai vechi.

Philip era hotărît să-i umple ziua, s-o facă să uite durerea pe care o încercase în zori. Nu-şi mai puse întrebarea de ce simţea nevoia să o protejeze şi să o mîngîie. Cînd un bărbat şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii printre femei, ştie să o recunoască pe cea potrivită.

Trecu dinadins peste o groapă şi maşina îi zgîlţîi groaznic. Adrianne rîse şi-i arătă alta. Drumul îi duse în nordul insulei, la un far. La parterul acestuia locuia o familie, care avea îngrădituri unde ţinea nişte găini ciufulite. O pisică slabă se strecură printre gunoaiele de lîngă un frigider pe care întreprinzătoarea familie îl umpluse cu băuturi reci pentru a le vinde turiştilor la un preţ de două ori mai mare decît cel din sat. Înarmaţi cu două sticle, se aşezară pe un morman de iarbă de mare uscată şi se uitară la valuri. Aici apa era foarte agitată, valurile se spărgeau pe ţărm şi se ridicau în adevărate gheizere, acolo unde timpul şi fluxul săpaseră adevărate canale.

– Povesteşte-mi despre casa ta.

– Cea de la Londra?

– Nu. Adrianne se descălţă de sandale. Despre cea de la ţară.

– Tu ai zice că e foarte englezească.

Era încă o dovadă a progresului pe care-l făcuseră: ea nu se mai retrase atunci cînd el îi atinse părul.

– Casa e în stil Edward, din cărămidă, foarte îngrijită, cu trei etaje. Există şi o galerie de portrete, dar cum nu îmi cunosc strămoşii, am cumpărat cîţiva.

– De unde?

– De la magazinele de antichităţi. E acolo unchiul Sylvester – un tip victorian foarte sever şi soţia lui, mătuşa Agatha. Cu o faţă ca un pudding.

– Pudding. Rîzînd Adrianne remarcă: asta e foarte englezesc.

– Sîntem ceea ce sîntem. Mai sînt şi verişorii respectivi, evident, unii dintre ei foarte măreţi şi cîţiva tipi siniştri. Apoi, străbunica – era puţin tîrfă atunci cînd s-a măritat cu cineva din familie, în ciuda tuturor obiecţiunilor, apoi a început să conducă familia cu mînă de fier.

– Ţi-a lipsit o familie mare.

– Poate că da. În orice caz, au umplut foarte bine galeria. Salonul dă spre grădină. Şi pentru că se asorta bine cu casa, am ales un stil foarte englezesc, straturi ordonate, cu trandafiri, rododendroni, liliac şi crini. În partea de vest, unde curge un pîrîiaş, am garduri de tisă şi un crîng de frasini. Acolo este şi muşeţel şi violete sălbatice care nu cresc mai mari decît degetul meu.

Adrianne aproape că le simţi mirosul.

– De ce ai cumpărat casa? Nu mi se pare că ai fi unul din oamenii aceia care se bucură de seri liniştite lîngă foc sau fac plimbări prin pădure.

– Există un timp pentru toate. Am cumpărat-o ca să fiu pregătit în clipa cînd mă voi hotărî să mă aşez la casa mea şi să devin un stîlp al comunităţii.

– Ăsta e scopul tău?

– Scopul meu a fost întotdeauna confortul. Ridică din umeri şi-şi goli sticla. Am învăţat de tînăr să găsesc confortul, pe străzile Londrei, unde trebuia să iei ceea ce puteai apuca şi unde cel mai iute apuca mai mult. Puse sticla pe nisip, lîngă el. Eu am fost mai iute.

– Ai fost o legendă. Nu, nu zîmbi, ai fost. De cîte ori era furat ceva spectaculos, se zvonea că era isprava lui P.C. De exemplu colecţia DeMarco.

El zîmbi, privind valurile care se ridicau în spatele ei.

– Încerci marea cu degetul?

– Tu ai luat-o? Se îndreptă văzîndu-i zîmbetul cu care îşi căută o ţigară. Ei bine, tu ai luat-o?

– Colecția DeMarco, cîteva dintre cele mai frumoase exemplare de diamante și pietre prețioase din Milano și de oriunde altundeva.

– Știu ce este! Tu ai luat-o?

Se lăsă pe spate, ca un povestitor în fața unui foc zdravăn.

– Muzeul avea cel mai bun sistem de alarmă la aceste exponate. Senzori de lumină, senzori de căldură, alarmă sensibilă la greutate. Podeaua era plină de senzori pînă la jumătate de metru de vitrină. Colecția era expusă într-un dom de sticlă considerat virtual impenetrabil.

– Știu toate astea. Spuma fu luată de vînt și-i udă părul. Cum ai procedat? Am auzit zeci de relatări care se contrazic.

– Ai văzut *Royal Wedding*, filmul în care Fred Astaire dansează pe tavan?

– Da, dar acolo erau trucaje cinematografice, efecte speciale. Sînt de acord că ești deștept, dar nici chiar așa.

– Ca să intru, mi-a trebuit doar o uniformă și niște acte. Odată intrat, aveam la dispoziție două ore pînă la următorul rond al paznicilor. Mi-a luat doar un sfert din acest timp ca să mă cațăr pe zid și apoi pe tavan.

– Dacă nu vrei să-mi spui cum ai făcut, zi așa!

– Dar îți spun. Ai terminat cu asta? Îi luă sticla și bău. Cu ventuze. Nu chiar ca acelea din film, dar principiul e același. Îți dau o idee despre felul cum se simte o muscă.

– Te-ai prins de tavan?

– Mai mult sau mai puțin. Nu ar fi rezistat, bineînțeles, atîta timp cît aveam nevoie. Am prins de tavan un trapez. Îmi amintesc cum atîrnam, cu încheieturile picioarelor pe bara trapezului, chiar deasupra pietrelor strălucitoare. Nu-mi puteam permite nici să transpir. Aveam cu mine o mașină de tăiat sticla cu carbid, împachetată în Styrofoam pentru a înăbuși zgomotul. După ce am tăiat sticla, a înce-

put adevărata muncă. Adusesem pietre de aceeași greutate cu diferitele pietre ale colecției. Le-am schimbat bucată cu bucată. Trebuia să fiu iute și sigur. Dacă întîrziam mai mult de o fracțiune de secundă să pun la loc piatra care trebuia, alarma intra în funcțiune. Mi-a trebuit aproape o oră ca să termin și am lucrat cu sîngele bubuindu-mi în cap și cu degetele țepene. După aceea, am aterizat cu ajutorul trapezului dincolo de porțiunea cu senzori. Îmi amintesc că m-am simțit de parcă ar fi tras cineva în picioarele mele cu arcul. Abia mă tîram. Asta a fost partea cea mai grea și pe care uitasem s-o iau în calcul. Acum, privind înapoi, Philip își permise să rîdă. Continuă: Stăteam prăbușit acolo și-mi loveam picioarele ca să restabilesc circulația și-mi închipuiam cum o să fiu prins nu din cauză că nu aș fi fost destul de bun, ci pentru că nenorocitele mele de picioare amorțiseră!

Culcată pe iarba de mare, Adrianne rîse împreună cu el.

– Ce ai făcut?

– M-am închipuit într-o celulă, apoi mi-am făcut ieșirea din scenă foarte repede și fără eleganță, mereu cu mîinile pe genunchi. Atunci cînd s-a dat alarma, zăceam în cadă, la hotelul meu.

Cînd reveni în actualitate și o privi, ea zîmbea.

– Ți-e dor să te întorci.

– Numai în rare momente. Își aruncă țigara în apă. Înainte de orice, sînt om de afaceri, Addy. Era timpul să părăsesc scena. Spencer – șeful meu – se apropiase de mine prea des și prea mult.

– Știau totul despre tine dar te-au angajat.

– Cred că e mai bine ca lupul să fie în turmă decît liber. Mai devreme sau mai tîrziu devii neglijent. E de ajuns o singură greșeală.

Ea privi marea din spate, cu apele ei frămîntate.

– Mai am o singură lovitură şi nu am intenţia să fiu neglijentă.

Nu-i răspunse. Cu puţin timp şi cu grijă, era sigur că va putea să o convingă să renunţe. Dacă nu mergea cu vorba bună, putea să ridice alte obstacole.

– Ce ai zice să ne facem siesta, apoi să luăm cina de Crăciun?

– Bine!

Se ridică, ţinîndu-şi sandalele de bretele.

– Dar la întoarcere conduc eu.

Poate era prostie să se enerveze din această cauză, dar nu putea să reziste unei băi parfumate, în care să lenevească. Era un obicei foarte feminin, a cărui sămînţă fusese pusă în ea în harem. Îi făcea plăcere să consacre mult timp pregătirilor, deşi seara ei cu Philip putea doar cu greu să se numească întîlnire. Ştia că mare parte din motivul pentru care era disponibil să o însoţească o constituia faptul că voia să o supravegheze. Ar fi putut să-i spună că nu mai avea şi alte afaceri pe insulă, dar el nu avea nici un motiv s-o creadă. În orice caz, faptul că o însoţea servea scopurilor ei. Sau cel puţin aşa îşi spuse, alegînd o rochie albă şi subţire, cu metri întegi de fustă şi fără spate. Se va simţi cu el la fel de liberă pe cît se simţea şi el cu ea. În felul acesta, el nu va fi atent atunci cînd ea va dispărea din ţară... mîine.

Avea un plan de dus la îndeplinire, un plan conceput acum zece ani. Curînd după Anul Nou, se va întoarce în Jaquir. Îşi puse la urechi nişte cercei cu pietre la fel de reci ca şi gîndurile ei şi la fel de false ca şi imaginea pe care urma să o arate tatălui ei.

Dar în seara aceasta avea să se bucure de un apus

prelungit și de șoaptele mării liniștite.

Cînd Philip bătu la ușă, era gata. Și el era îmbrăcat în alb, cămașa bleu făcînd contrast cu haina.

– Nu e rău să-ți petreci iernile în locuri cu climă caldă. Își trecu mîna peste umerii ei goi. Te-ai odihnit?

– Da.

Nu-i spuse că se repezise pînă la *El Grande* ca să-și facă bagajul și să plătească. La atingerea lui simți confuzia și frustrarea unui cal care este îndemnat cu pintenii și strunit din frîu în același timp.

– Ca turistă, gîndurile mele rareori trec de prima masă.

– Bine. Înainte de a pleca, am ceva pentru tine.

Scoase o cutiuță mică de catifea din buzunar. De data aceasta, ea făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi ciupit-o.

– Nu. Vocea ei era mai rece decît dorise, dar el îi luă mîna și-i puse cutiuța în palmă.

– Nu numai că nu e politicos să refuzi un cadou de Crăciun, dar nici nu poartă noroc.

Nu adăugă și faptul că trebuise să-și semene drumul cu bacșișuri pînă cînd găsise un bijutier care să vrea să-și deschidă magazinul într-o zi de sărbătoare.

– Nu era necesar.

– Ar fi trebuit să fie? îi replică el. Hai, Adrianne, o femeie ca tine ar trebui să știe să primească frumos un cadou.

Avea dreptate, bineînțeles, se purta prostește. Deschise cutiuța și privi broșa care se odihnea pe satinul alb. Nu se odihnea, se plimba, ca și pantera al cărei model era, de un negru bogat, cu ochii de rubine în flăcări.

– E frumoasă.

– Mă face să mă gîndesc la tine. E ceva ce avem în comun.

Îi prinse broșa de rochie cu ușurința unui bărbat obiș-

nuit cu astfel de lucruri.

Ea zîmbi, simțind dorința s-o ia ușor.

– De la o pisică hoață pentru o pisică hoață?

Dar mîngîie broșa cu degetele.

– De la un suflet neliniștit pentru altul, o corectă el și puse cutiuța la loc în buzunar. Apoi o luă de mînă.

Mîncară homar la grătar și un vin alb fin și bogat, în timp ce *mariachis* se plimbau cîntînd cîntece de dragoste și așteptînd. De la masa lor, puteau vedea pe fereastră oameni plimbîndu-se de-a lungul falezei și băieței, mereu dornici de o monedă, care hoinăreau de-a lungul șirului de taxiuri și ateptau să se deschidă o ușă.

În timp cît au mîncat, soarele a coborît într-o mare de culori și luna, mai puțin grăbită, s-a ridicat maiestuos.

Adrianne îl întrebă despre copilăria lui și avu surpriza ca el să nu ocolească răspunsul sau să-l înlocuiască cu o glumă.

– Mama vindea bilete la un cinematograf. Pentru mine, a fost un avantaj, pentru că puteam să intru și să mă uit la toate filmele, uneori după-amieze întregi. În afară de asta, nu cîștiga cine știe ce, doar cît să plătească chiria unui apartament de două camere în Chelsea. Tata fusese prezent în viața ei doar cît să mă facă pe mine, apoi a dispărut, atunci cînd a aflat că eram pe drum.

Îi păru rău pentru el și ar fi vrut să-l ia de mînă, dar el își ridică paharul cu vin. Clipa trecu.

– Cred că i-a fost foarte greu. Faptul că era singură.

– Sînt convins că a fost ca un iad, dar nu vom ști niciodată. Este o optimistă înnăscută, genul de femeie care se poate mulțumi cu ceea ce are, indiferent cît de mult sau cît de puțin. Este o mare admiratoare a mamei tale. Cînd a aflat că o duc la cină pe fiica lui Phoebe Spring, mi-a ținut o predică de o oră pentru că nu te-am dus să o vezi.

– Mama se făcea ușor îndrăgită de oameni.

– Nu te-ai gîndit niciodată să-i calci pe urme, ca actriță?

Era ușor să-i zîmbească ridicînd paharul.

– Oare?

– Mă întreb cît de mult joci teatru.

– Atît cît este necesar, spuse ea, fluturînd din mînă. Mama ta știe ce vocație ai?

– Te referi la sex?

Nu era sigur că o să rîdă, dar ea rîse, apoi se aplecă în față, astfel că lumina lumînării i se oglindi în ochi.

– Nu pasiune, ci vocație, Philip.

– A... Ei bine, nu am discutat niciodată despre asta. E de ajuns să-ți spun că mama nu e o proastă. Mai vrei vin?

– Numai puțin. Philip, te-ai gîndit vreodată să revii pentru o ultimă și incredibilă lovitură? Ceva care să te încălzească la bătrînețe?

– *Soarele și Luna*?

– E al meu, spuse ea afectată.

– *Soarele și Luna*, repetă el, amuzat. Două bijuterii fascinate reunite într-un colier. Soarele, un diamant de două sute optzeci de carate, de prima mînă, absolut pur, de un alb-strălucitor și – conform legendei, cu un trecut frămîntat. A fost găsit în Deccan, o regiune din India, în secolul șaisprezece, piatra netăiată avînd peste opt sute de carate. Doi frați l-au găsit și, ca și Cain și Abel, unul dintre ei a ucis ca să-l aibă. În loc să fie gonit în Ținutul Nod, fratele supraviețuitor și-a găsit nenorocirea în propria lui țară. Soția lui și copiii s-au înecat, lăsîndu-l să-și găsească mîngîierea în răceala pietrei.

Philip sorbi din pahar și, cum Adrianne nu făcu nici un comentariu, își umplu paharul și apoi pe al ei.

– Legenda spune că a înnebunit și că a dat piatra

unui diavol. Oricum, omul a fost ucis şi piatra şi-a început peregrinările. Istanbul, Siam, Creta şi zeci de alte locuri exotice, lăsînd întotdeauna în urma ei o dîră de trădări şi crime. Pînă cînd, zeii fiind satisfăcuţi, şi-a găsit adăpost în Jaquir, pe la 1876.

– Stră-străbunicul meu l-a cumpărat pentru soţia lui favorită. Îşi trecu degetul peste buzna paharului. A dat pe el echivalentul a un milion şi jumătate de dolari. L-ar fi costat mult mai mult dacă piatra nu ar fi avut o reputaţie proastă. Pe vremea aceea, în Jaquir mureau mulţi oameni de foame.

– Nu ar fi primul conducător care a ignorat aceste lucruri şi nici ultimul. Aşteptă, privind-o, în timp ce chelnerul le lua farfuriile. A fost şlefuită de un veneţian care, fie din cauza nervilor, fie din nepricepere, a pierdut din piatra brută mai mult decît ar fi trebuit. I-au fost tăiate mîinile şi agăţate de gît, înainte de a fi părăsit în deşert. Dar piatra a supravieţuit pentru a fi împerecheată cu o perlă, la fel de veche ca şi ea, care fusese scoasă din Golful Persic, perfect sferică, cu o strălucire care desfide orice descriere. Lucitoare ca două sute cincizeci de carate de lumină de lună. În timp ce diamantul aruncă flăcări, perla luceşte stins, iar legenda spune că farmecul perlei luptă împotriva celui exercitat de diamant. Împreună, sînt ca războiul şi pacea, ca zăpada şi focul. Îşi ridică paharul: Sau ca Soarele şi Luna.

Adrianne luă o înghiţitură de vin ca să-şi clătească gîtul. Atunci cînd vorbea despre colier, era tot atît de emoţionată pe cît era de supărată. Ştia cum arătase la gîtul mamei ei şi-şi închipuia doar senzaţia pe care o va avea ţinîndu-l în mînă. Indiferent de farmec, cu sau fără legendă, va lua colierul.

– Văd că te-ai informat.

– Ştiu multe despre colier, aşa cum ştiu şi despre

Kohinoor sau Pitt – pietre pe care pot să le admir, pot chiar să le rîvnesc, dar pentru care mi-aş risca viaţa.

– Atunci cînd motivul nu este decît posesia sau îmbogăţirea, se poare rezista chiar şi diamantelor.

Adrianne începu să se ridice, dar el o prinse de mînă. Strînsoarea lui era mai tare decît ar fi trebuit, iar ochii nu mai păreau amuzaţi.

– Atunci cînd nu te mînă decît răzbunarea, ar trebui să îi rezişti.

Mîna ei se mişcă puţin într-a lui, apoi rămase pasivă. Controlul, se gîndi, putea să jignească şi să rănească.

– Răzbunarea îţi întunecă mintea, astfel că nu poţi să gîndeşti la rece. Orice pasiune te duce la greşeli.

– Eu n-am decît o pasiune. Lumina lumînării pîlpîi peste chipul ei, adîncindu-i gropiţele din obraji. Am avut timp douăzeci de ani ca s-o cultiv, s-o direcţionez. Nu toate pasiunile sînt fierbinţi şi periculoase, Philip. Unele sînt ca gheaţa.

Ridică paharul, dar el nu spuse nimic, însă îşi promise să-i dovedească ce mult se înşela chiar înainte de sfîrşitul serii.

Capitolul 19

Adrianne se gîndi că era un bărbat despre care cu greu puteai să-ţi faci o părere. O clipă putea să fie foarte serios, apoi foarte uşuratic. În timp ce conducea maşina spre hotel, el vorbi despre cunoştinţele lor comune amuzant şi superficial. Ca şi cum nu el o luase de mînă în restaurant privind-o în ochi de parcă ar fi vrut s-o supună voinţei lui numai cu privirea. Acum nu mai existau decît brizele tropicale şi lumina lunii. Discuţia despre colier şi despre sîngele care îl scăldase fusese uitată.

Era uşor să-ţi dai seama cum se strecurase în cercul celor bogaţi şi răsfăţaţi. Atunci cînd îl priveai, nu vedeai pungaşul orfan din Chelsea. Nu vedeai nici hoţul calculat, sigur pe picioare. În schimb, vedeai bărbatul cultivat, uşor plictisit şi farmecul lui fără scop. Iar el nu era nimic din toate acestea.

Deşi ştia acest lucru, Adrianne se relaxă. Puterea lui consta în parte în felul cum făcea o femeie să tremure o clipă să rîdă şi s-o pună pe picioare în clipa următoare. Se trezi regretînd în momentul cînd maşina fu parcată, seara ameninţînd să se termine în faţa uşii ei.

– Am fost supărată cînd te-am găsit aici, îi spuse lui Philip, căutîndu-şi cheia în geantă.

– Ai fost furioasă cînd m-ai găsit aici. Luîndu-i cheia

din mînă, o băgă în broască şi descuie.

– Bine. Era amuzată şi relaxată. Se vedea acest lucru în zîmbetul ei. Nu-mi schimb foarte des părerile, dar azi tovărăşia ta a fost plăcută.

– Îmi pare bine să aud asta, pentru că am intenţia să rămîn cu tine. Vorbind, îi cuprinse umărul în căuşul palmei şi trecură împreună pragul camerei.

– Dacă îţi închipui că s-ar putea să mă duc să iau bijuteriile lui St. John, să ştii că poţi fi liniştit.

Philip aruncă pe toaletă cheia, apoi îi luă geanta de seară şi o trimise în aceeaşi direcţie.

– Rămînerea mea aici nu are nici o legătură cu bijuteriile.

Înainte ca ea să poată face un pas înapoi, îşi puse mîinile pe umerii ei, apoi le coborî cu nesfîrşită tandreţe pe braţe. Degetele lor se împletiră în mod natural.

– Nu.

Îi luă o mînă, o sărută, apoi o luă şi pe cealaltă.

– Nu ce?

Căldura îi coborî în degete ca o rachetă. Era ceva să ignori un lucru de care nu ai avut niciodată nevoie şi altceva să reziştî în faţa unei dorinţe bruşte.

– Vreau să pleci.

Continuînd să o ţină de mînă, îi dădu părul la o parte de pe umăr, atingîndu-i pielea uşor, cu vîrful degetelor. Simţi violenţa reacţiei, dar nu era sigur a cui – a lui sau a ei.

– Aş pleca, dacă te-aş crede. Ştii că se spune că eşti de neatins?

Ştia foarte bine.

– De aceea mă vrei? Pentru că sînt de neatins?

– Ar fi fost de ajuns. Se jucă cu părul ei. Cîndva.

– Nu mă interesează, Philip. Credeam că am vorbit limpede.

– Talentul tău de mincinoasă este unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine.

Se apropiase şi mai mult de ea, mult mai mult decît ar fi trebuit.

– Nu ştiu ce să mai fac pentru a te convinge că îţi pierzi timpul.

– Dacă ar fi adevărat nu ţi-ar lua mult timp. Ai un fel de a privi bărbaţii, Addy, care preface şi sîngele cel mai fierbinte în gheaţă. Acum, nu te uiţi aşa la mine.

Îi cuprinse ceafa în palmă. Ea înţepeni, iar el îi privi gura, plină, moale, uşor tremurînd. Indiferent cît de sătul ar fi fost un bărbat, tot ar mai fi dorit-o.

Îşi simţi inima urcîndu-i în gît şi bătînd sălbatic în clipa în care buzele lui şoptiră la urechea ei. Ridică mîna pentru a-l împinge înapoi, din instinct de conservare. Dar îl apucă de cămaşă şi o strînse între degete. Era plină de dorinţă.

Apoi, odată cu dorinţa, veni şi regretul.

– Nu pot să-ţi dau ceea ce doreşti. Nu sînt ca alte femei.

– Nu, nu eşti. Instinctiv, îşi trecu degetele de-a lungul gîtului ei, mîngîind, liniştind-o, în timp ce buzele lui o necăjeau. Nici nu vreau mai mult decît poţi da.

Apoi îşi adînci sărutul, iar ea gemu. În acest sunet era atît disperare cît şi întrebare. Timp de o clipă, doar o clipă, ea se abandonă. Trupul i se lipi de al lui, buzele i se depărtară, inima i se deschise. Philip întrezări atîta frumuseţe şi generozitate încît fu zguduit.

Apoi Adrianne se retrase şi-i întoarse spatele.

– Philip, ştiu care este reputaţia mea, dar nu e decît o imagine de suprafaţă. Toate astea nu sînt genul meu.

Îşi încleştă degetele pentru a-şi linişti tremurul mîinillor.

– Poate că nu au fost. Pînă acum, spuse, punîndu-şi

din nou mîinile pe umerii ei.

Era o ființă mîndră. Acest lucru o susținuse de-a lungul unor ani nesiguri și tulburi. Fiind puternică, ea fu în stare să vorbească fără pudoare.

– Nu am fost niciodată cu un bărbat. Nu am dorit niciodată.

– Știu.

Ea se întoarse, așa cum sperase.

– Am înțeles asta azi-dimineață, cînd mi-ai povestit despre tatăl tău și ceea ce s-a petrecut între el și mama ta. Nu pot să spun nimic care să șteargă această amintire sau să-ți ușurez sufletul, afară doar de faptul că nu trebuie să se întîmple așa, niciodată nu trebuie să fie așa.

O atinse din nou cu mîna pe obraz. Era un test atît pentru ea cît și pentru el. Adrianne închise ochii, lăsîndu-se în voia simțămintelor pe care le deșteptau degetele lui. Întotdeauna își cunoscuse simțămintele și destinul. Dar se părea că, în seara aceasta, el urma să ocupe un loc în amîndouă.

– Mi-e frică.

Îi scoase micii piepteni de fildeș din păr.

– Și mie.

Adrianne deschise ochii.

– Nu te cred. De ce ți-ar fi?

– Pentru că tu ești foarte importantă pentru mine.

Puse pieptenii jos și-și lăsă degetele să rătăcească prin părul ei.

– Pentru că este ceva important.

O trase din nou la piept, străduindu-se să rămînă blînd, să-și amintească mai degrabă cît de fragilă era, nu cît de puternică. Căci era la fel de fragilă pe cît de puternică și acest lucru îl izbise la ea în prima clipă.

– Poți să analizezi acest lucru toată noaptea, Addy. Sau poți să mă lași să te iubesc.

Nu avea de ales. Nu avusese niciodată. Adrianne credea în destin. Fusese sortită să plece din Jaquir, tot așa cum îi era scris să se întoarcă acolo. Destinul ei era să-și petreacă această noapte, fie chiar numai o noapte, cu Philip, pentru a afla ce le făcea pe femei să-și dea inimile și libertatea bărbaților.

Aștepta pasiunea. O înțelegea. Era graba sălbatică ce-i făcea pe bărbați să caute o formă de eliberare. Știa totul despre sex din discuțiile libere din harem și din convorbirile romantice de la ceaiuri. Femeile erau la fel de flămînde ca și bărbații, chiar dacă nu-și astîmpărau întotdeauna foamea. Impresia pe care o avea despre sex din copilărie era o încurcătură de membre, un torent de sunete și mișcări făcute mai ales pe întuneric.

Cînd buzele lui le întîlniră din nou pe ale ei, era pregătită să se dăruiască toată. Dar fu doar o șoaptă de sărut, o frecare ușoară, retragere, din nou atingere. Ochii ei clipiră deschizîndu-se surprinși și-l suprinseră privind-o.

Îi văzu zăpăceala și dorința crescînd clipă de clipă, pe cînd se juca cu gura ei. Fără graba de a devora sau a poseda. Nu acum. Nu cu ea. Își va folosi toată îndemînarea pe care o avea. Își lăsă mîinile să rătăcească prin părul ei, lăsîndu-le amîndurora timpul pentru a se obișnui cu neobișnuitul.

Astfel că atunci cînd o atinse, nu se încordă. Trupul ei părea gata să fie mîngîiat și descoperit. Își scoase haina și ea nu întîrzie să-și treacă mîinile peste umerii lui, peste spate. Nerăbdătoare să încerce aceeași senzație ca și el, îi trase jos cămașa pînă cînd simți pielea de dedesubt.

Îl auzi ținîndu-și răsuflarea la atingerea ei, gura lui fu mai nerăbdătoare, inima bătu mai iute. Îi auzi șoaptele, dar nu înțelese cererea lui de a nu se grăbi. Nu știa ce mult îl costa să o dezbrace fără grabă, să-și păstreze mîinile calme, cînd ar fi vrut să apuce cu lăcomie. Cînd fu

goală, se mai înfioră o dată. Zgomotul rochiei căzîndu-i la picioare îi răsună ca un tunet în cap.

Pielea îi străluci în lumina vagă a lunii care argintea capetele şuviţelor de păr ce-i cădeau peste sîni. Philip ştia ce înseamnă dorinţa, dar nu avusese idee că aceasta poate fi atît de ascuţită – pînă înt-atît încît mîinile îi tremurară în timp ce-şi smulgea cămaşa de pe el, atît de ascuţită încît o simţi în gît în vreme ce o întindea pe pat.

Şi ea cunoscuse dorinţa. Dar dorinţele ei avuseseră întotdeauna un drum şi un scop clar. Siguranţă, reputaţie, restituire. Acum învăţa că unele dorinţe erau ca un mănunchi de poteci care duceau spre multe direcţii. Încă îi era frică, dar nu se mai temea de el. Acum se temea de ea însăşi, de preţul pe care va trebui să-l plătească în cazul în care va continua să simtă ce simţea acum.

Philip o făcu să simtă ce înseamnă să arzi încet, dar în acelaşi timp să doreşti să arzi. Îşi auzi propriul ei suspin înfiorat, în vreme ce trupul ei, atît de îndelung privat de această plăcere, se încordă, tremură şi o primi. Era o pasiune care o topea, tandreţea care excita şi o cunoaştere care îi distrugea toate credinţele.

El primea, aşa cum ştiuse că o să facă, dar şi dăruia la fel de mult. Şi nu simţea nici o durere. Fusese sigură că o va durea. Dar mîinile lui se mişcau peste ea ca o apă. Chiar şi atunci cînd gura lui se închise peste un sîn şi tot trupul i se arcui drept răspuns, nu încercă decît plăcere. Valuri de plăcere.

Mirosea a fum şi a mătase şi a secrete. Destul ca să înnebunească un bărbat. Adrianne îl atinse, dar cu grijă. Deşi răspunsul ei era tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat, el simţi o urmă de încordare. O parte a minţii ei stătea retrasă, îngrijorată probabil de urmări. Acolo unde plăcerea era intensă, vulnerabilitatea era pe măsură. Şoptind, îi acoperi gura cu a lui. Buzele ei se deschiseră şi limba i se mişcă

în ritmul limbii lui.

Simțea gusturi noi pentru ea dar în același timp familiare. Îi simțea trupul mișcîndu-se lîngă al ei, potrivindu-se cu al ei, iar senzația nu era străină sau înspăimîntătoare, așa cum se așteptase. Nu încerca senzația de viol la care se așteptase, atunci cînd el o atinse acolo unde nu ajunsese nici un bărbat.

Urmară senzații mai mult decît plăcute. Respirația i se îngreună și aproape că nu mai avu aer. Pielea ei, sensibilizată de fiecare mîngîiere, se înfierbîntă pînă cînd nici măcar briza care intra pe fereastra deschisă nu o mai răcori. Era lipsită de puteri. Încerca senzații pe care-și jurase să nu le simtă niciodată, nu sub mîna unui bărbat. Li se împotrivi, i se împotrivi lui, dar căldura se adună, se concentră în mijlocul ființei ei și explodă.

Încerca o durere, care însă nu semăna cu nici una dintre durerile cunoscute. Luptă împotriva ei, dornică însă să o mai simtă. Se agăță de cearceafuri într-o încercare disperată de a-și regăsi echilibrul.

Încet, Philip își trecu mîna pe coapsa ei, simțind tremurul fiecărui mușchi. Și o găsi, fierbinte și umedă. Urmă o clipă de rezistență, oprirea respirației, pe măsură ce senzația se intensifica. Trupul ei se încordă, apoi se relaxă cu un geamăt de ușurare uimită.

Din clipa aceea, fu dornică să simtă tot ce putea simți, înfometată să afle tot ceea ce o putea învăța el. Sîngele îi bătea iute, fierbinte, în timp ce se încolăci în jurul lui. Era eliberată și avea încredere în el.

Cînd intră în ea, amîndoi încercară un șoc, dar și plăcere. Philip nu putu să-i spună că în clipa aceea, cu trupul ei încolăcit în jurul lui, era mai vulnerabil decît fusese vreodată și mai dornic ca niciodată să riște.

Mai tîrziu, se întinse tăcută lîngă el. Nu trebui să însemne atît de mult. N-ar fi schimbat nimic. Ştia că este o prostie să se simtă alta. În ţara ei, o femeie de aceeaşi vîrstă ar fi fost de multă vreme căsătorită şi – dacă Dumnezeu era bun cu ea – ar fi născut deja copii. Ceea ce i se întîmplase în această noapte era o funcţiune naturală. O femeie era născută pentru a dărui bărbatului plăcere şi fii.

Gîndea ca o femeie din Jaquir! Această constatare îi lăsă un gust amar în gură, mai puternic decît parfumul stăruitor al bărbatului de lîngă ea. Începu să se retragă, poate ca să fugă. Atunci, el o cuprinse cu braţele.

Sprijinit în cot, Philip îi studie chipul. Mai avea încă secrete pentru el şi, sub pojghiţa de pasiuni reţinute, rezerve pe care nu le ghicea.

– Te-a durut? Nu acesta îi fusese gîndul, dar nici el nu era mai pregătit decît ea să-i împărtăşească secretele.

– Nu, sigur că nu.

O mîngîie pe faţă. Deşi nu se retrase, nu-i răspunse totuşi la mîngîiere. Pielea i se răcise, de aceea trase cearceaful pe ea, aşteptînd să-i spună ceva, despre cum se simte sau ce doreşte. Liniştea se întinse între ei.

– Nu ai să mă uiţi, şopti el. Nu-ţi uiţi niciodată primul iubit.

Cuvintele erau destul de muşcătoare pentru ca ea să-şi dea seama că se săpînea, dar nu suficient ca să se recunoască jignită.

– Nu, nu am să te uit.

O trase peste el, părul ei acoperindu-i pe amîndoi. Ochii li se întîlniră. Exprimau o provocare, recunoscută şi acceptată.

– Vreau să fiu sigur, îi spuse Philip, înainte de a-i acoperi gura cu gura lui.

Cînd se trezi, soarele era sus. Simțea o durere surdă și totuși dulce, care îi aminti de noaptea trecută. Îi venea să zîmbească, să se cuibărească iar în pat și să strîngă perna la piept ca pe o împlinire, ca pe un săculeț plin cu cele mai frumoase diamante. Dar o parte din ea, adînc îngropată, credea încă în faptul că supunerea femeii în pat însemna supunere pe toate planurile.

Philip dormea alături. Nu crezuse că o să rămînă peste noapte, că o să o țină tot timpul în brațe. Nu știuse nici cît de reconfortant putea să fie să se trezească în întuneric și să-i asculte răsuflarea liniștită. Acum aflase și ce bine era să-i studieze chipul în lumina soarelui de dimineață.

Tandrețea... O simțea, lupta împotriva ei. Îi venea să-și treacă degetele peste obrazul lui și prin păr. Ce plăcere i-ar fi făcut să-l atingă acum, ca și cum ceea ce se întîmplase în timpul nopții ar fi fost foarte important.

Își desfăcu încet pumnul și întinse mîna. Îi atinse pielea cu vîrful degetelor și ochii lui se deschiseră clipind. Adrianne vru să-și retragă mîna.

Chiar și în somn, Philip avea reflexe iuți. Îi apucă încheietura și-i sărută mîna.

– Bună dimineața.

– Bună. Se simțea prostește, nefericit de stîngace. Am dormit mai mult decît aveam intenția.

– Pentru asta sînt vacanțele. Cu o mișcare lină, Philip trecu deasupra ei și o sărută pe gît. Și pentru alte lucruri.

Închise ochii. Era mai greu, mult mai greu decît crezuse să lupte cu dorința de a dărui. Dacă așa ceva era cu putință, îl dorea mai mult decît în timpul nopții. Ca orice privilegiu, dragostea era mult mai rîvnită după ce o gustai o dată.

– Ce ai zice de un mic dejun? spuse ea, străduindu-se să-și păstreze vocea limpede.

După ce o mușcă ușor de buze, se trase înapoi.

– Ți-e foame?

– Mor de foame.

– Să sun serviciul la cameră?

– Da, nu! spuse ea și aproape se urî pentru acest lucru. Aș vrea să fac un duș și să mă schimb și apoi cochetez cu ideea de a face scufundări.

– Ai închiriat o barcă?

– Încă nu.

Cînd el se ridică, Adrianne se retrase ușor, astfel că trupurile lor nu se mai atinseră.

– Ce ar fi să mă duc eu să închiriez? Va trebui să fac și eu un duș, apoi ne întîlnim în restaurant peste o oră. După ce mîncăm, plecăm.

– Perfect. Îi zîmbi cu greu. S-ar putea să dureze ceva mai mult. Trebuie s-o sun la telefon pe Celeste.

– Dar nu prea mult. O sărută și – deoarece regreta deja – ea îi răspunse cu pasiune. Cu un murmur de aprobare, o trase mai aproape. Dar omul poate să reziste zile întregi fără să mănînce.

– Eu nu, rîse ea puțin cam încordată.

Așteptă să rămînă singură și-și aduse genunchii la piept, lăsîndu-și capul pe ei. Nu ar fi trebuit să o doară. Atunci cînd faci ceea ce este necesar, nu trebuie să te doară. Dar o durea. Aruncă cearceafurile la o parte și se ridică.

Philip o mai lăsă un sfert de oră în plus, așteptînd-o în restaurant și privindu-i pe adoratorii soarelui cum se dădeau cu ulei. Știa că pentru unele femei timpul nu conta. Dar, în cele din urmă, își reaminti că Adrianne nu era așa. Reținîndu-și nerăbdarea, mai întîrzie la o ceașcă de cafea. Orice bărbat este prost dispus atunci cînd numără minutele. Philip luă trandafirul pe care-l pusese lîngă farfuria ei. Era foarte prost dispus.

În noaptea care trecuse, nu simțise numai pasiune. Înăuntrul lui unele lucruri se mișcaseră și se așezaseră în sfîrșit la locul lor. Nu căutase, nici măcar nu dorise să caute pe cineva care să i se potrivească atît de bine. Dar nu mai putea să dea înapoi. Nici ea nu mai putea s-o facă, se gîndi el aprinzîndu-și țigara. Poate că ea dorea să-și reia viața din clipa dinainte de a-l întîlni, dar avea să o convingă că greșește.

Se hotărî, poate pentru prima dată în viața lui fără să urmărească un scop egoist și fără să aibă un ochi la profit, dar se hotărî. Fir-ar să fie, nu avea să-și piardă restul dimineții așteptînd să înceapă s-o convingă că el era bărbatul care-i trebuia.

Își strivi țigara lăsînd-o să ardă mocnit lîngă cafeaua rece și ieși din restaurant. Nu se simțea în largul lui, cînd ajunse la ușa ei. Un prost bolnav de dragoste, își spuse el, nu fără puțin dezgust. Bătu, mai tare decît era necesar, apoi încercă ușa, căci ea nu venea să-i deschidă. Era încuiată, dar avea în buzunar cheia de la ușa lui, plus cartea de credit și o monedă subțire. Nu se mai osteni să se uite în jur și trecu la treabă.

Știu chiar din clipa în care deschise ușa. Înjura deja, îndreptîndu-se spre dulap pentru a-l deschide. Era gol, dar în el mai stăruia parfumul ei. Pe masa de toaletă era o urmă de pudră, dar sticluțele și cutiuțele dispăruseră.

Trînti ușa dulapului și-și băgă mîinile în buzunare. O clipă, nu simți decît furie și neputință. Nu fusese niciodată violent, dar acum știa ce înseamnă să te gîndești cu deliciu cum să omori pe cineva. Stăpînindu-și emoția, se duse la telefon și chemă recepția.

– De cînd a plecat Lara O'Conner? Așteptă, închipuindu-și cum o să se răzbune. Patruzeci de minute? Mulțumesc.

Nu avea decît să fugă, se gîndi, închizînd telefonul.

Dar nu va putea niciodată să fugă destul de repede.

Pe cînd Philip își jura să se răzbune, Adrianne își încheia centura de siguranță. Își ascunsese ochii în spatele unor ochelari de soare. Nu erau înroșiți. Nu-și permisese să plîngă. Dar exprimau regretul. Va fi foarte furios, se gîndi ea. Apoi își va vedea de ale lui, așa cum dorea ea, așa cum ar fi trebuit să dorească! Emoțiile de genul celor pe care i le provoca el nu aveau loc în viața ei. Pînă în clipa în care avea să țină în mînă *Soarele și Luna*, în viața ei nu era loc decît pentru răzbunare.

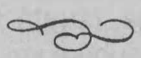

Capitolul 20

La Londra ninsese. Străzile erau cenușii de mocirlă. Zăpada se îngrămădise de-a lungul trotuarelor, neagră ca și cărbunele și cît se poate de urîtă. Dar cea de pe acoperișuri era neatinsă, curată și strălucea chiar și în soarele anemic. Un vînt subțire smulgea hainele și pălăriile trecătorilor care mergeau repede, aplecați, ținînd bine tot ceea ce amenința să le fie smuls de vînt. Era genul acela de frig care pătrunde pînă la oase și te face să te gîndești la băuturi fierbinți. Cu cîteva ore înainte, Philip transpirase sub soarele mexican.

– E gata ceaiul, dragul meu.

Mergînd repede, dintr-o veche obișnuință, Mary Chamberlain intră în salonul ei tihnit. Plecînd de la fereastră, Philip îi luă din mîini tava încărcată. Toate prăjiturile pe care le preferase în copilărie se aflau acolo. Oricît de prost dispus ar fi fost, trebuia să zîmbească. Mary încercase întotdeauna să-l răsfețe, indiferent dacă avea sau nu mijloace.

– Poți să saturi o armată cu ce-i aici.

– Trebuie să oferi ceva musafirului tău.

Se așeză lîngă măsuță, apoi ridică ceainicul pentru a-și turna o ceașcă. Era un serviciu de ceai *Meissen*, cu trandafiri roz-pal și frunze aurii. Cînd îl folosea, se simțea

întotdeauna distinsă.

– Înainte de a veni el, cred că putem sta puțin de vorbă împreună, la o ceașcă de ceai.

Adăugă mult lapte în ceai și își aminti că Philip nu mai punea zahăr de cînd avea doisprezece ani. Faptul că trecuse de treizeci de ani o uimea încă. Ca orice mamă, îl considera pe fiul ei prea slab și-i puse două prăjituri cu frișcă pe farfurie.

– Poftim.

Încîntată, puse o doză zdravănă de zahăr în ceașca ei. Nimic nu îi plăcea mai mult decît un ceai fierbinte și dulce într-o după-amiază de iarnă.

– Nu-i așa că e plăcut?

– Hmm?

– Bea-ți ceaiul, dragă. Trecerea de la o climă la alta este întotdeauna greu de suportat.

Orice îl frămînta, avea să iasă la iveală mai devreme sau mai tîrziu.

Philip o ascultă automat, uitîndu-se la ea peste marginea ceștii. În ultimii ani, se îngrășase. Dar îi stătea bine. Întotdeauna fusese prea slabă în copilăria lui. Fața ei se rotunjise și, chiar dacă nu avea prospețimea unei copile, se bucura de strălucirea unei femei mature. Se vedeau cîteva riduri, provocate atît de rîs cît și de vîrstă. Mary fusese întotdeauna dispusă să rîdă. Ochii îi erau de un albastru limpede.

Philip nu moștenise înfățișarea de la ea, ci de la bărbatul care trecuse ca vîntul prin viața ei. De mic îl chinuise acest gînd, atît de mult încît se uitase la toți bărbații, de la poștaș pînă la prințul moștenitor, căutînd o asemănare. Nici pînă în ziua de azi nu știa ce avea să facă în cazul în care ar fi descoperit-o.

– Ți-ai schimbat coafura.

Mary duse mîna la păr. Gestul era cochet și foarte

natural.

– Da. Ce părere ai?

– Că eşti frumoasă.

Rîse, un rîs plin, bogat şi încîntat.

– Am un coafor nou. Îl cheamă domnul Mark. Domnul Mark, îţi închipui? Îşi dădu ochii peste cap şi-şi linse degetul mînjit de frişcă. E atît de drăguţ cînd flirtează încît nu poţi să nu-i dai un bacşiş mai mare. Toate fetele sînt nebune după el, dar eu cred că s-ar putea să aibă alte convingeri religioase.

– Episcopul?

Ochii îi sclipiră amuzaţi. Philip al ei fusese întotdeauna un diavol.

– Da. Şi acum... Terminîndu-şi ceaiul, zîmbi. Povesteşte-mi cum a fost vacanţa ta. Sper că nu ai băut apă de acolo. Am auzit lucruri groaznice despre ea. Te-ai distrat bine?

El îşi aminti cum se tîrîse prin conducte, cum se ascunsese şi cum făcuse dragoste cu Adrianne.

– Au fost clipe frumoase.

– Nimic nu se compară cu o vacanţă de iarnă petrecută la tropice. Îmi amintesc şi acum cum m-ai dus în Jamaica în februarie. M-am simţit decadentă.

Fuseseră banii de pe colecţia de Marco.

– Şi nu le-ai dat o clipă de răgaz băştinaşilor.

– Credeam că mă port ca o matroană engleză cum secade.

Apoi rîse. Numai a matroană nu arăta Mary.

– Mă gîndesc să fac şi eu o croazieră. Poate în insulele Bahamas.

Se uită la Chauncy, motanul gras pe care îl adoptase cu mulţi ani în urmă. Înainte ca el să ia ceva de pe tavă, îi turnă lapte pe o farfurioară.

– Încîntătorul domn Paddington m-a invitat.

– Ce?

Adus cu picioarele pe pămînt, Philip se uită la ea. Lîngă ei, motanul lipăia cu lăcomie laptele.

– Vrei să mai spui o dată?

– Am zis că am de gînd să mă duc în Bahamas cu domnul Paddington. Chauncy, ce porc eşti!

Înduioşată, îi puse motanului încă o jumătate de prăjitură pe farfurioară. Acesta o înghiţi dintr-odată.

– Să te duci în croazieră cu libidinosul ăla bătrîn şi unsuros? E caraghios!

Mary nu se hotărî dacă să mai ia sau nu o prăjitură.

– Domnul Paddington este un membru foarte respectat al comunităţii. Nu fi prost, Phil!

– Nu vreau să-mi văd mama sedusă în largul mării!

– Vai de mine, ce gînd încîntător! Se aplecă rîzînd şi-l bătu uşor peste mînă. În orice caz, dragul meu, nu ai să vezi aşa ceva. Acum ce-ar fi să-mi spui ce te frămîntă? Sper că este vorba de o femeie.

Se ridică, sătul de ceai şi de prăjituri şi începu să se plimbe prin cameră. Ca întotdeauna, Mary încărcase un pom de Crăciun cu toate podoabele care-i căzuseră sub mînă. Nu exista nici o temă, nici o armonie de culori. Pusese în pom de toate, de la plastic pînă la îngeraşi de porţelan. Philip trase o bucată de beteală şi şi-o trecu prin mînă.

– E vorba doar de afaceri.

– Nu te-am văzut niciodată nervos din pricina afacerilor. Nu cumva este vorba de fata aceea dulce cu care am vorbit la telefon? Fiica lui Phoebe Spring? Cînd el rupse bucata de beteală în două, Mary începu să-şi frece mîinile. E minunat! spuse ea.

– Nu e nimic minunat în asta, aşa că poţi să nu te mai gîndeşti la flori de portocal. Se întoarse la scaunul lui şi se trînti în el. De ce zîmbeşti?

– Cred că eşti îndrăgostit. În sfîrşit! Cum este?

Se uită în jos la picioare, foarte tentat să dea un şut motanului.

– Groaznic.

– Bine, bine. Chiar aşa trebuie să te simţi.

Incapabil să reacţioneze altfel, Philip rîse.

– Întotdeauna eşti o mîngîiere pentru mine, mamă.

– Cînd am să o cunosc şi eu?

– Nu ştiu. Asta e problema.

– Sigur că da. Aşa şi trebuie. Adevărata dragoste ridică probleme.

Se îndoia că dragostea, de orice fel ar fi fost, ar fi putut să aibă de a face cu un diamant de două sute optzeci ce carate şi o perlă fără preţ.

– Spune-mi ce ştii despre Phoebe Spring.

– Era minunată. Azi nu există nimeni care să se poată compara cu ea, cu strălucirea, cu personalitatea ei.

Amintirea o făcu să suspine. Se visase şi ea actriţă, star. Apoi apăruse Philip, iar ea începuse să vîndă bilete la filme în loc să facă filmele. Dar nu regretase niciodată.

– Ştii, majoritatea stelelor de cinema de acum arată ca oamenii obişnuiţi, poate ceva mai frumoase, puţin mai lustruite, dar aşa ar arăta oricine cu puţină osteneală. Phoebe Spring nu a fost niciodată o oarecare. Stai să-ţi arăt.

Se ridică şi se duse în camera alăturată. Philip o auzi scotocind, ridicînd cutii. Ceva căzu pe jos. Philip dădu doar din cap. Mama lui era o colecţionară obsedată, aduna orice. Întotdeauna avusese bucăţele de sticlă colorată, bucăţele vechi de materiale, suporturi de solniţe, un sertar cu cotoarele biletelor de la filme vechi.

În Chelsea, pervazurile ferestrelor erau pline cu mici animale de plastilină. Nu-şi permiseseră să aibă animale în casă şi Mary compensase lipsa acestora în felul ei. Philip

şi-o mai amintea încă decupînd şi lipind cu sîrg pozele oricui, de la familia regală la ultimul zeu al filmului. Pozele înlocuiseră tradiţionalul album de familie în viaţa unei femei care nu avea pe nimeni decît pe ea însăşi şi un băieţel.

Mary reveni, ştergînd praful de pe un album cu tăieturi din ziare.

– Ştii că am păstrat poze ale celebrităţilor mele preferate.

– Registrele tale cu staruri!

– Da.

Fără ruşine, Mary se aşeză şi deschise albumul. Cînd Chauncy sări pe el, îl luă cu răbdare şi-l puse înapoi pe podea.

– Uite-o pe Phoebe Spring. Uite aici, poza asta a fost făcută la premiera primului ei film. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Se aşeză pe braţul fotoliului ei. Femeia din fotografie îşi ţinea mîna pe braţul unui bărbat, dar pe el nu-l observai. Numai pe ea. Rochia ei era o fantezie de paiete şi ştrasuri, iar părul îi cădea pe umeri. Chiar şi în alb-negru, îţi dădeai seama de strălucirea ei. Ochii exprimau o emoţie inocentă, iar trupul era plin de promisiuni.

– Asta a făcut din ea un star, comentă Mary, frunzărind paginile. Mai erau şi alte fotografii, unele făcute în studio, căutate, altele sincere. În nici una nu era mai puţin decît frumoasă. În fotografiile îndoite de vreme, Phoebe apărea foarte sexy. Lipite alături de ele, Mary păstrase comentariile şi bîrfele pe care le găsise în revistele de cinema şi ziare. Zvonurile despre legăturile lui Phoebe cu partenerii ei, cu producătorii, regizorii şi politicienii zilei.

– Asta este de la ceremonia premiilor *Oscar*, unde fusese nominalizată pentru *Tomorrow's Child*. Păcat că nu a cîştigat, dar a fost însoţită de Cary Grant, ceea ce este important.

– Am văzut filmul ăsta. Se îndrăgostește de omul nepotrivit, dar îi face un copil, apoi trebuie să se lupte cu el și cu bogații lui părinți pentru custodia acestuia.

– De cîte ori am văzut filmul ăsta am plîns. Era atît de curajoasă și se purtau atît de rău cu ea.

Mary suspină iar și dădu pagina. Într-una din fotografii, Phoebe purta o rochie de satin alb și făcea o reverență grațioasă în fața reginei, în alta dansa cu un bărbat brunet, cu trăsături energice, îmbrăcat în smoching. Philip îl recunoscu pe tatăl Adriannei. Ochii, structura osoasă, coloritul, vorbeau de la sine.

– Cine e?

– Soțul ei. Regele Abdu și nu mai știu cum. S-a căsătorit o singură dată, știi? Ziarele și revistele vorbeau numai de asta. Cum s-au întîlnit chiar aici, la Londra, în timp ce ea filma *White Roses*. Cum s-au îndrăgostit unul de celălalt de cum s-au văzut. El i-a trimis două duzini de trandafiri albi în fiecare zi, pînă cînd apartamentul ei de la hotel a început să semene cu o seră. A închiriat un restaurant întreg pentru a putea lua cina singuri. Faptul că el era rege făcea ca totul să fie atît de romantic...

Chiar și după un sfert de secol, ochii lui Mary se umeziră.

– Oamenii au început să-și amintească de Grace Kelly și de Rita Hayworth și pînă în cele din urmă ea s-a lăsat de filme și s-a căsătorit cu el. S-a dus în țara aceea mică, spuse Mary făcînd un gest vag cu mîna.

– Jaquir.

– Da, asta e. A fost ca un basm. Uite fotografia ei în ziua nunții. Arată ca o regină.

Rochia era uluitoare, din dantelă și mile întregi de mătase. Chiar și sub voal, părul lui Phoebe strălucea. Părea extrem de fericită și dureros de tînără. Iar în jurul gîtului, strălucind și parcă arzînd fotografia, purta *Soarele și Luna*.

Diamantul și perla erau montate, una sub alta, într-un lanț dublu împletit din aur. Montura părea pulbere de stele, bogată, veche și extrem de frumoasă.

Philip își simți vîrfurile degetelor furnicîndu-l și pulsul crescînd. Își spuse că acela care avea în mînă, fie și pentru o clipă, această bijuterie, se simțea de parcă ar fi fost stăpînul lumii.

– După ce s-au căsătorit, nu au mai apărut alte știri și cu atît mai puțin fotografii. Am auzit că avea un copil, o fetiță. Adrianne a ta, probabil.

– Da.

– Oamenii au mai vorbit puțin despre ea, apoi am citit tot mai puțin, pînă cînd a apărut la New York cu fata ei. Se pare că nu avusese o căsătorie fericită și că îl părăsise pentru a se întoarce acasă și a-și relua cariera. Am un interviu luat imediat după aceea, dar nu a spus decît că îi era dor să joace.

Pe pagina următoare mai era o fotografie. Era o Phoebe încă frumoasă, dar strălucirea dispăruse. Locul acesteia fusese luat de încordare și de nervi. Lîngă ea se afla Adrianne. Nu putea să aibă mai mult de opt ani și era micuță pentru vîrsta ei. Stătea dreaptă și se uita drept la aparat, dar își supraveghea expresia ochilor. Se ținea de mîna ei, sau poate Phoebe se ținea de mîna fetiței.

– Ce trist! Phoebe n-a mai făcut un film cu adevărat bun. Numai filme în care se dezbrăca.

Dădu paginile în care se vedea o altă Phoebe, cu riduri în jurul ochilor și purtînd rochii decoltate pentru a arăta sînii plini. Avea privirea inexpresivă și zîmbetul disperat.

– Apoi a pozat pentru o revistă pentru bărbați. Mary nu era o pudică, dar avea unele limite. A avut o legătură cu agentul ei, printre altele. Dar am auzit că acesta își pusese ochii pe fata ei. Ce murdar, un bărbat de vîrsta lui!

Ceva se zvîrcoli în stomacul lui Philip.

– Cum îl chema?

– Doamne, nu-mi amintesc numele chiar dacă l-am ştiut vreodată. S-ar putea să fie pe aici.

– Pot să iau albumul cu mine?

– Sigur. Ce importanţă are, Phil? Îşi puse mîna pe a lui. Oricine ar fi fost părinţii ei, orice ar fi fost ei, acest lucru nu schimbă nimic din ceea ce este ea.

– Ştiu. O sărută pe obraz. Are nevoie de asta.

– Are noroc cu tine.

– Da. Zîmbi şi o sărută iar. Ştiu.

Cînd sună soneria, Philip se uită la ceas.

– Cred că e Stuart, punctual ca întotdeauna.

– Să încălzesc ceaiul?

– E destul de cald, îi spuse, ducîndu-se la uşă. Stuart!

Avînd nasul şi obrajii înroşiţi din cauza vîntului, Spencer intră.

– Ce frig scîrbos! La noapte, o să ningă iar. Doamnă Chamberlain... Îmi pare bine că vă văd, spuse el bătînd-o uşor peste mîna intinsă.

– O să vă încălziţi cu un ceai bun, domnule Spencer. O să vă toarne Phil. Mă tem că eu trebuie să plec, am cîteva drumuri de făcut. Îşi puse blana de vizon negru pe care i-o făcuse Philip cadou de Crăciun. Mai sînt prăjituri în oficiu, dacă vreţi.

– Mulţumesc, mamă. Îi strînse haina la gît. Arăţi ca o stea de cinema.

Nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere. După ce-l ciupi uşor de obraz, ieşi.

– Minunată femeie e mama ta.

– Da. Are de gînd să plece într-o croazieră cu un

negustor de zarzavat numit Paddington.

– Negustor de zarzavaturi? Spencer își aranjă ordonat haina pe un scaun, înainte de a se îndrepta spre tava cu ceai. Cred că o să apreciez acest lucru. Se servi cu ceai. Credeam că ești în concediu.

– Sînt!

Spencer își ridică o sprînceană. O ridică și mai sus cînd Philip își scoase o țigară.

– Credeam că te-ai lăsat.

– M-am lăsat.

Spencer adăugă un strop de lămîie.

– Cred că e timpul să te informez ce a fost la Paris.

Deși știa deja cu precizie ce se întîmplase, se așeză gata să asculte.

– Așa cum ai bănuit, contesa fusese ochită. Am avut un agent în casă, care a lucrat ca ajutor la bucătărie și alți doi afară. Cred că omul nostru a mirosit ceva, pentru că s-a mișcat puțin prea repede. A scos alarma din funcție. Un fleac pentru el.

Philip turnă încă o ceașcă de ceai și-i trimise lui Chauncy o privire amenințătoare.

– Într-adevăr!

– Oamenii de afară l-au zărit, deși descrierea e cel puțin vagă. Amîndoi susțin că în mod sigur este născut la Paris, dar poate că așa este și din cauza asta l-au pierdut.

– Și bijuteriile contesei?

– Sînt în siguranță. Spencer scoase un suspin de plăcere. I-am stricat socotelile.

– Poate ceva mai mult de atît. Philip îi oferi prăjituri. Spencer rezistă o clipă, apoi luă una. Am auzit unele zvonuri.

– De exemplu?

– S-ar putea să nu fie mai mult decît atît, dar mi-am ciulit urechile. Știai că omul nostru are complice o femeie?

– O femeie? Spencer lăsă prăjitura și-și luă carnetul de notițe. Nu avem nimic în legătură cu o femeie.

Philip scutură scrumul țigării.

– De aceea ai nevoie de mine, căpitane. Nu am nici un nume, dar este o prostituată roșcată, inteligentă doar atît cît să-i îndeplinească ordinele.

Philip zîmbi gîndindu-se ce furioasă ar fi fost Adrianne auzind această descriere.

– În orice caz, a vorbit cu unul dintre informatorii mei. Ridică mîna, anticipînd întrebarea. Știi că nu pot să-ți spun, Stuart. Așa ne-a fost înțelegerea, de la început.

– Regret că am fost de acord. Cînd mă gîndesc cîte haimanale și pungași aș putea să culeg de pe străzi... dar în sfîrșit. Și ce a spus?

– Că Umbra... Știi că așa îi spun, Umbra?

– Îl vor idealiza.

– Umbra a început să îmbătrînească și are un început de artrită. Philip își îndoi degetele. Asta este una dintre marile neliniști ale tuturor artiștilor. Muzicieni, pictori, hoți. Dexteritatea este o unealtă neprețuită.

– Îmi vine greu să-l compătimesc.

– Mai ia o prăjitură, căpitane. Umblă zvonul că Umbra se va retrage.

Spencer rămase cu prăjitura la jumătatea drumului spre gură. Ochii i se măriră și îi străluciră. Îi amintea lui Philip de un buldog care tocmai a descoperit că osul gustos în care și-a înfipt dinții nu este decît o imitație de plastic.

– Cum adică să se retragă? Să fiu al naibii dacă poate să o facă. Acum două zile era să punem mîna pe el, la Paris.

– E doar un zvon.

– Să fie al naibii! Spencer lăsă prăjitura jos și-și linse degetele.

– Poate că o să-și ia doar o vacanță.

– Ce sugerezi?

– Pînă cînd va face mişcarea următoare, dacă o va face, trebuie să aşteptăm.

Spencer păru să mestece informaţia între dinţi.

– Poate că ar fi bine să ne concentrăm asupra femeii.

– Poate, spuse Philip ridicînd din umeri dispreţuitor. Dacă ai timp să închizi toate tîrfele cu păr roşu de pe două continente. Se aplecă şi-şi luă ceaşca. Ştiu ce frustrat te simţi, Stuart, dar faptul că aţi fost atît de aproape de el la Paris cred că a fost ultima picătură.

Va trebui să nu uite să trimită un cec generos vechiului lui prieten André, care făcuse posibil ca agenţii de la Paris să aibă ceva de raportat.

– Am de rezolvat nişte afaceri personale în următoarele cîteva săptămîni. Dacă aud ceva care poate să-ţi folosească, îţi comunic.

– Vreau să pun mîna pe omul ăsta, Philip.

Umbra unui zîmbet trecu peste buzele lui Philip.

– Te asigur că nu-l vrei mai mult decît mine!

Adrianne intră în apartamentul ei după ora două noaptea. Petrecerea de Anul Nou de la care plecase pe furiş va dura probabil pînă în zori. O lăsase pe Celeste flirtînd cu un fost iubit şi o mulţime de sticle pline de şampanie. Însoţitorul lui Adrianne probabil că observase la ora aceasta dispariţia ei, dar era sigură că va găsi ceva sau pe cineva care să-l distreze.

Îi fusese greu să privească bijuteriile fără să se gîndească la o nouă lovitură. Atîţia ani admirase coliere, studiase brăţări şi calculase în gînd preţul acestora în dolari şi cenţi. Era o obişnuinţă la care trebuia să renunţe. Mai avea o singură lovitură de dat şi vedea colierul în faţa

ochilor zi şi noapte. Îl vedea în portretul mamei ei, pictat după o fotografie veche. Îl simţea în mînă, numai gheaţă şi foc.

La întoarcerea din Jaquir va fi femeia pe care o credeau toţi că este. Viaţa ei va fi alcătuită din petreceri şi călătorii în locuri în care se ducea o femeie cu mijloacele ei. Va învăţa să se bucure de toate acestea aşa cum se bucură orice femeie de succes, atunci cînd şi-a atins scopul în viaţă.

Nu va regreta nimic. Succesul are un preţ care trebuie plătit, indiferent cît este de piperat. Atunci cînd plecase cu avionul din Cozumel, îşi tăiase toate punţile.

O va uita. Probabil că şi începuse s-o uite. Nu era decît o femeie, una dintre multele lui femei, la urma urmei. Nu fusese prima în viaţa lui şi nu-şi făcea iluzii că va fi ultima. Pentru ea, el fusese şi primul şi ultimul, lucru pe care îl acceptase.

Îşi puse haina pe mînă şi urcă scările care duceau la etaj. Nu-şi putea permite să se gîndească acum la Philip. Nu-şi putea permite să regrete faptul că îl iubise şi că închisese uşa în faţa a ceea ce ar fi putut deveni această dragoste. Nu era decît o fundătură. Cînd o femeie iubeşte un bărbat, nu ajunge decît într-o fundătură.

Acum voia să doarmă, să doarmă mult, adînc. Va avea nevoie de toată energia, îndemînarea şi inteligenţa în zilele următoare. Îşi reţinuse deja loc la avionul pentru Jaquir.

Nu aprinse lumina în dormitor, îşi aruncă haina pe un scaun şi începu să-şi desfacă părul. Afară, zgomotul circulaţiei urca în valuri, amintindu-i de mare. Aproape că îi simţea mirosul, amestecat cu cel de tutun şi de săpun, care i-l aducea atît de limpede în minte pe Philip.

Îngheţă cu braţele ridicate şi mîinile încurcate în păr cînd, deodată, lumina de lîngă pat se aprinse brusc.

Părea sculptată în alabastru și chihlimbar, cu pielea ei aurie contrastînd cu albul unei rochii, care cădea dreaptă pe corp, strîmtă și strălucitoare. Ridicînd un pahar la buze, Philip îi pîndi ochii și constată cu plăcere că exprimau surpriza, plăcerea, apoi în ei străluci stăpînirea de sine.

– La mulți ani, iubito! Puse jos paharul de șampanie, apoi ridică sticla pentru a turna într-un al doilea pahar, pe care-l pregătise.

Era îmbrăcat tot în negru, tricou pe gît, blugi și pantofi supli de piele. Cît o așteptase să se întoarcă, se simțise ca acasă, instalîndu-se pe grămada de perne pe care o pusese Adrianne pe pat.

Adrianne simțea în același timp dorință, plictiseală, încîntare și vinovăție. Din cauza aceasta, vocea ei fu la fel de rece ca și vinul pe care i-l oferea el. Își lăsă brațele în jos, pe lîngă trup.

– Nu mă așteptam să te văd iar.

– Ar fi trebuit să te aștepți. Nu toastezi pentru noul an, Addy?

Pentru a-și dovedi că nu o interesa persoana lui, se duse să-și ia un pahar. Rochia ei undui ca o apă.

– Pentru începuturi și pentru plata datoriilor vechi!

Ciocniră paharele.

– Ai făcut drum lung doar pentru o băutură.

Parfumul ei stăruia în aer, pe pielea ei, îi zăpăcea simțurile. Îi venea s-o strîngă de gît.

– Dar ai un vin bun.

Parcă avea gust de nisip.

– Dacă vrei, îmi cer scuze pentru că am plecat așa.

– Nu te osteni!

Încercă să se controleze. Mînia era mult mai vizibilă decît avea el intenția.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești lașă.

– Nu sînt lașă.

Puse paharul din care nu gustase lîngă al lui.

– Eşti o laşă jalnică, fricoasă şi egoistă, spuse el rar.

Îl pălmui înainte să-şi dea seama ce face, înainte ca el să-i citească intenţia pe faţă. Sunetul palmei răsună sec. Ochii lui Philip se întunecară din cauza furiei, dar ridică paharul calm. Însă avea încheieturile albe din pricina efortului de a se stăpîni.

– Asta nu schimbă lucrurile.

– Nu ai dreptul să mă judeci, nu ai dreptul să mă insulţi. Te-am părăsit pentru că asta a fost opţiunea mea, pentru că aşa am crezut că este mai bine şi pentru că nu am să fiu distracţia ta.

– Adrianne, te asigur că foarte puţine lucruri legate de tine mă distrează. Puse din nou paharul jos, îşi împleti degetele şi o privi. Ai crezut că nu mă interesează decît aventura la tropice?

Ea păli, apoi sîngele îi reveni în obraji înroşindu-i.

– Mai degrabă nu mă interesează pe mine legătura cu tine.

– Poţi să foloseşti orice termen vrei. Tu eşti cea care a înjosit ceea ce s-a întîmplat între noi la nivelul unei aventuri ieftine de o noapte.

– Ce importanţă are? Mînia dispăru din vocea ei, alungată de ruşinea provocată de adevăr. O noapte, două, o sută, ce importanţă are?

– Fir-ai să fii!

O luă de mînă şi o trînti pe pat. Adrianne se zbătu, dar îi imobiliză trupul cu al lui şi-i ţinu mîinile.

– A fost mult mai mult decît atît şi o ştii prea bine. Nu a fost numai sex, nu a fost un viol şi eu nu sînt tatăl tău.

Ea înţepeni. Roşeaţa îi părăsi chipul, lăsîndu-i-l alb ca hîrtia.

– Asta era nu-i aşa? De cîte ori se apropia un bărbat de tine, de cîte ori ai simţit o dorinţă, te-ai gîndit la el. Dar

nu cu mine, Adrianne, niciodată cînd eşti cu mine!

– Nu ştii ce spui!

– Nu?

Chipul lui era la cîţiva centimetri de al ei. Vedea cum sîngele se întoarce în obraji, care se înroşiră de furie.

– N-ai decît să-l urăşti dacă vrei, ai tot dreptul, dar să fiu al naibii dacă ai să mă compari cu el sau cu altcineva.

Îi cuprinse gura, dar nu cu blîndeţea pe care i-o arătase înainte, nici cu grijă sau mîngîietor, ci cu o dorinţă aprinsă de furie. Ea nu se zbătu, dar îşi strînse mîinile pumn şi sîngele începu să i se aprindă şi să alerge mai iute.

– Ceea ce s-a întîmplat între noi s-a întîmplat pentru că tu ai dorit la fel de mult ca şi mine acest lucru. Uită-te la mine, spuse Philip, cînd ea închise ochii. Aşteptă să-i deschidă. Poţi să negi acest lucru?

Aşa ar fi vrut. Minciuna luă naştere pe buzele ei pentru a sucomba în faţa adevărului.

– Nu. Dar ceea ce s-a întîmplat a luat sfîrşit.

– E departe de aşa ceva. Crezi că pulsul ţi s-a accelerat numai din cauza furiei? Crezi că doi oameni pot fi împreună aşa cum am fost noi şi apoi pot să se despartă şi să uite? Îi eliberă mîinile. Ţi-am arătat un fel de a face dragoste. Pe Dumnezeul meu, acum am să-ţi arăt altul.

Cînd gura lui fierbinte şi înfometată se închise peste a ei, rămase nemişcată, hotărîtă să nu-i ofere nimic şi să nu ia nimic. Dar respiraţia i se acceleră şi buzele se încălziră şi se deschiseră. Limba şi dinţii lui continuară s-o mîngîie şi s-o excite. Era seducţie, era o provocare, o mănuşă aruncată. Era răspunsul la întrebări pe care nu îndrăznise niciodată să le pună. Se agăţă de el, răspunzîndu-i la mîngîieri, dar nu părea să-l satisfacă nimic.

Îi mîngîie tot trupul, îi trase rochia pînă la talie pentru a i-l elibera. Acum nu-l mai explora ci îl exploata. Îşi umplu

mîinile cu sînii ei pe care-i mîngîie şi-i sărută pînă deveniră tari, fierbinţi şi dureroşi, pînă cînd tot trupul i se arcui şi tremură. Îl primi, îl chemă pe nume, îi spuse vorbe incoerente care-i făcură sîngele să-i alerge prin vene şi inima să-i bată nebuneşte. Seducătorul era sedus.

Va deschide odată pentru totdeauna acest lacăt. Avea îndemînarea, experienţa şi mai ales dorinţa necesară. Comorile pe care le închidea erau mai bogate şi mai atrăgătoare decît orice luase el vreodată din cele mai adînci camere secrete şi din cele mai întunecate seifuri. Mîinile şi gura lui o duseră pe culmi. Aici era o întunecime ca de catifea, aerul era gros şi greu. Se strădui să-l tragă în plămîni, pentru a-l pierde apoi gemînd. Ar fi trebuit să înţeleagă din aluziile pe care i le făcuse Philip mai devreme că plăcerea putea să epuizeze trupul, transformîndu-l într-o masă de senzaţii şi dorinţe. Dar acum nu mai avea cum să aleagă între a da şi a lua, între a oferi şi a primi.

Se agăţă de haine lui, pierzîndu-şi orice dorinţă de a-l respinge şi orice urmă de autoapărare. Simţise şi înainte plăcerea, precum şi pe geamăna ei, durerea, dar nu ca acum. O astfel de dorinţă o făcea să le uite pe toate celelalte. Nu fusese niciodată atît de conştientă de trupul ei, încît să simtă fiecare bătaie a pulsului, să simtă sute de bătăi în orice loc o atingea el, în orice loc dorea să o mîngîie.

Transpiraţia îi ţîşni prin pori. Şi el transpiră. Îi simţi gustul de sare în timp ce se rostogoleau pe pat. Mireasma pasiunii se împrăştie, ascuţită, înţepătoare. Auzea respiraţia lui neregulată şi iute, în timp ce o ţintuia din nou sub el. Închiseră ochii. Philip îşi auzea bătăile inimii, iar aerul intra şi ieşea cu zgomot din plămîni. Simţea unghiile ei înfipte în spate şi atingerea sînilor pe pieptul lui.

– Am să mă uit cum urci sus de tot, îi spuse şi vorbele parcă îi răniră gîtul. Şi ai să ştii că numai eu pot să te duc

acolo!

Se adînci în ea, izbind şi mişcîndu-se pînă cînd ochii i se măriră şi deveniră sticloşi. Geamătul ei de plăcere se auzi înăbuşit.

Philip simţea că fiecare muşchi din corp i se strîngea şi se crispa. Apoi şoldurile lor se mişcară la unison. Senzaţiile deveniră mai ascuţite. Vedea lumina căzînd pe faţa ei, auzea foşnetul cearceafurilor, aproape că-şi simţea toţi porii trupului deschizîndu-se. Parfumul, braţele, picioarele, părul ei se înfăşurară în jurul lui. Realitatea se reduse parcă la dimensiunile unui vîrf de ac. Se gîndi că aşa era probabil în clipa morţii. Apoi chiar şi această viziune se şterse. Ţipătul ei de uşurare fu ca un ecou în clipa în care se revărsă în ea.

Se aştepta să fie invadată de ruşine şi scîrbă de ea însăşi. Dar nu simţea decît căldura stăruitoare şi moale a plăcerii. Îi făcuse ceea ce nu se gîndise niciodată că i-ar putea aduce plăcere. Iar ea primise bucuroasă totul, se scăldase în plăcere. Chiar şi acum, cînd pasiunea se consumase, ştia că-l va primi bucuroasă oricînd. Ţinea ochii închişi, ştiind că el o priveşte.

Habar nu are cum arată, se gîndi Philip. Goală, cu picioarele ei lungi întinse, cu pielea înfierbîntată şi strălucitoare, cu părul răspîndit pe perne. Nu avea pe ea decît picăturile de diamant din urechi. Acestea sclipeau erotic în lumina lămpii.

– Sînt adevărate, spuse el jucîndu-se cu pietrele.

– Da.

– Cine ţi le-a dat?

– Celeste. Cînd am împlinit optsprezece ani.

– Bine. Dacă le-ai fi primit de la un bărbat, ar fi trebuit

să fiu gelos. Şi deocamdată nu prea mai am energie!

Adrianne deschise ochii şi aproape zîmbi.

– Nu ştiu ce-ar trebui să spun.

– Ai putea să spui că a fost un mod excelent de a începe Anul Nou.

Ar fi vrut să-i mîngîie părul. Era aproape auriu şi-i înconjura chipul. În vîrtejul pasiunii, mîinile ei îl mîngîiaseră, dar acum nu se ridicară.

– Philip, înţelege că asta nu poate să schimbe nimic. Pentru tine ar fi mai bine să te întorci la Londra.

– Ştii că ai o aluniţă chiar aici? Îi mîngîie şoldul. Aş putea s-o găsesc şi pe întuneric.

– Trebuie să fiu practică. Am nevoie să fiu practică.

– Excelentă idee! Să bem pentru ea!

Se întinse peste ea şi luă paharele de pe noptieră.

– Philip, vreau să mă asculţi. Poate că a fost o greşeală din partea mea să plec aşa cum am făcut în Mexic, dar am crezut că va fi mai uşor. Am vrut doar să evit să spun ceea ce trebuia spus.

– Addy, problema ta este că încerci să gîndeşti mai mult decît să simţi. Dar continuă, spune ce ai în minte.

– Nu pot să-mi permit acum o legătură cu tine, cu nimeni. Ceea ce am de făcut, îmi cere toată concentrarea. Ştii la fel de bine ca şi mine că este vital să nu las problemele exterioare să se amestece cu munca.

– Asta sînt eu? Îşi potolise foamea de ea suficient cît să se amuze mai curînd decît să fie furios. O problemă exterioară?

Ea rămase o clipă tăcută.

– Tu nu ai nici un rol în planurile mele în Jaquir. Chiar şi după ce voi termina, am intenţia să rămîn singură. Nu-mi voi permite niciodată să-mi construiesc viaţa în jurul unui bărbat, să iau hotărîri bazîndu-mă doar pe sentimentele mele pentru o singură persoană. Pare egoist,

regret. Dar știu cît este de ușor să pierzi din vedere cine și ce ești.

O asculta cu ochii foarte limpezi și cu o expresie serioasă a gurii.

– Totul ar fi minunat, cu excepția unei probleme minore. Te iubesc, Adrianne.

Buzele i se depărtară. Din cauza șocului, își dădu el seama. Apoi se ridică iute și aproape că ieșise din pat cînd o prinse.

– Nu, nu ai să fugi de mine.

O trase înapoi, ignorînd paharul pe care-l scăpase lîngă pat și vinul care uda covorul.

– N-am să te las să fugi de tine însăți!

– Nu face asta!

– Am și făcut-o.

– Philip, îți lași imaginația s-o ia razna. Ai dramatizat ceea ce s-a întîmplat între noi și ai adăugat viori și lumina lunii.

– Te simți mai în siguranță dacă gîndești astfel?

– Nu are nici o legătură cu sentimentul de siguranță, ci cu bunul simț.

Dar nu era adevărat, nu atunci cînd își simțea stomacul făcut ghem de frică.

– Hai să nu complicăm lucrurile mai mult decît sînt deja complicate.

– Minunat. Să nu le complicăm. Îi luă chipul în mîini, de data aceasta cu blîndețe. Te iubesc, Addy. Va trebui să te obișnuiești cu asta, pentru că n-ai să scapi de mine. Acum liniștește-te. Îi cuprinse un sîn cu mîna. Și am de gînd să-ți arăt ceea ce am vrut să spun.

Capitolul 21

Adrianne se ghemui în pernă și clipi din cauza luminii, apoi se întinse. Brațul lui Philip se ridică odată cu al ei și se auzi un zgomot metalic. Se uită uluită la cătușele care legau mîna ei de a lui. Philip bombăni nemulțumit.

– Ticălosule!

– Parcă am mai vorbit despre asta! Bună dimineața, iubito!

Cu o smucitură, o făcu să cadă la pieptul lui. Era catifelată, caldă și goală. Ea încercă să se îndepărteze, dar căzu din nou peste el.

– Ce naiba e asta?

Adrianne își ridică brațul destul de brusc pentru a-l trage și pe al lui.

– O simplă măsură de precauție, pentru a te împiedica să te strecori pe sub ușă! Te iubesc, Addy, dar nu am încredere în tine!

Cu mîna liberă, o apucă de păr și o trase spre el. La amintirea nopții trecute, se și întărise.

– Scoate imediat cătușele!

Philip se rostogoli și picioarele li se încurcară.

– Speram că ai să mă lași să-ți dovedesc că pot să fac dragoste cu tine și cu o mînă legată la spate, ca să zicem așa.

Adrianne își înăbuși rîsul.

– Altă dată!

– Cum vrei.

Se lăsă din nou pe pernă și închise ochii.

– Philip, am zis să-mi scoți cătușele!

– O să o fac atunci cînd o să ne sculăm.

Ea își smuci din nou brațul.

– Refuz să fiu înlănțuită ca o sclavă!

– Încîntătoare idee!

– Și vreau să mă scol!

Deschise un ochi:

– La ora asta?

– E amiază!

Ridică scîrbită brațul pentru a studia închizătoarea. Se gîndi dacă era în stare să-l tragă după ea pînă la trusa ei de scule.

– Pînă cînd te-am cunoscut pe tine, mă sculam devreme dimineața.

Afirmația ei îl făcu să deschidă amîndoi ochii.

– De ce?

– Unde-i cheia aia blestemată? întrebă Adrianne încercînd furioasă să treacă peste el.

– Nu te înfuria!

Înțepenindu-se în picioare, Adrianne trase. Trebuise să se lase să cadă în genunchi, dar fu răsplătită de căderea lui Philip pe podea.

– Isuse! Ce-i graba asta? o întrebă Philip frecîndu-se fără pic de demnitate pe partea lovită.

Înăbușindu-și rîsul, își dădu părul din ochi.

– Dacă vrei să știi, vreau... nu, am nevoie la toaletă.

– De ce n-ai spus așa?

Aerul ieși șuierînd printre dinții ei strînși.

– Nu mi-am dat seama că trebuie să te anunț așa ceva pînă nu m-am trezit încătușată de tine.

– Frumos sentiment, nu-i aşa? spuse el aplecîndu-se s-o sărute.

– Philip!

– Da, cheia...

Se uită în jur şi-şi zări pantalonii la picioarele patului .

– Vino!

Se duse spre pantaloni, cu Adrianne după el.

– E în buzunar.

Căută într-unul, nu o găsi, apoi încercă în celălalt.

– Bănuiesc că nu vrei să te însoţesc.

– Philip!

Nu trebuia să rîdă. Era dezastru dacă rîdea acum.

– Nu? Aruncă pantalonii. Atunci ai un ac de păr?

Mai tîrziu, coborî scările, sperînd să găsească o cafea. Ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă era Adrianne care, îmbrăcată într-un tricou larg, prăjea şuncă. Mireasma acesteia ar fi fost de ajuns ca să-l facă să se îndrăgostească.

– Ce faci?

– Pregătesc micul dejun. Cafeaua e gata.

Se duse spre maşina de gătit şi privi carnea care se prăjea.

– Ştii să găteşti?

– Sigur. Luă şunca din tigaie şi o puse să se scurgă. Mama şi cu mine n-am avut ani de zile servitori. Prefer să mă descurc singură.

– Şi îmi pregăteşti micul dejun!

Încurcată, luă un carton cu ouă.

– Pentru Dumnezeu, doar nu-mi sacrific viaţa!

– Îmi pregăteşti micul dejun, spuse el din nou şi-i dădu la o parte părul de la ceafă ca să o sărute. Mă iubeşti,

Addy. Dar nu-ţi dai seama.

El prelungi masa, pentru a o lăsa-să se liniştească. Dar nu ştia că şi ea făcea acelaşi lucru. Leneviră lîngă fereastra care dădea spre Central Park şi-şi luară pe îndelete cafeaua. Se uitau afară cînd îi cepură să cadă primii fulgi de zăpadă.

– Oraşul e încîntător sub zăpadă. Prima dată cînd l-am văzut, am plîns pentru că îmi închipuiam că nu se mai opreşte şi o să ne îngroape pe toţi. Atunci mama m-a luat şi m-a dus afară ca să-mi arate cum se face un om de zăpadă.

Dădu la o parte cafeaua, ştiind că va deveni nervoasă din pricina cofeinei, dacă mai bea puţin.

– Aş vrea să pot să-ţi arăt New York-ul în următoarele cîteva zile, dar am multă treabă.

– Mi-ar plăcea.

Îşi drese vocea şi încercă din nou.

– Dacă ai putea reveni peste cîteva săptămîni, atunci aş fi liberă să te conduc prin muzee, la spectacole, la galerii de artă.

Luă o ţigară şi, înainte de a o aprinde, o bătu în masă.

– Nu am venit aici ca să mă distrez, Addy, ci ca să fiu cu tine.

– Philip, plec în Jaquir la sfîrşitul săptămînii.

Trase un fum lung.

– Ăsta e un lucru despre care trebuie să mai discutăm.

– Nu, este un lucru pe care am să-l fac. Îmi pare rău că nu înţelegi şi nu aprobi, dar nu are nici o importanţă.

El continuă să privească zăpada. Un băiat se îndrepta spre intrarea în parc ducînd o mulţime de cîini în lesă. O scenă frumoasă, se gîndi Philip. I-ar fi plăcut să-şi petreacă o parte din viaţă pe acest continent, în acest oraş, în

această cameră. Cînd vorbi, nu o făcu cu mînie şi nici ameninţînd-o, ci cu calmul natural al faptelor.

– Addy, pot să fac lucruri care ţi-ar face plecarea din ţară grea dacă nu imposibilă, cu atît mai mult plecarea într-o regiune atît de nesigură ca Orientul Mijlociu.

Capul ei se mai ridică doar puţin, dar suficient pentru a o face să arate ca o regină.

– Sînt prinţesa Adrianne din Jaquir. Dacă eu vreau să-mi vizitez ţara natală, nici tu şi nici altcineva nu mă veţi putea opri.

– Ai fost foarte bine, spuse el. Destul de bine pentru ca figura tatălui său să-mi apară în minte. Dacă ai fi pus la cale doar o vizită, ai fi cîştigat. Dar aşa cum stau lucrurile, pot să te opresc, Adrianne, şi o voi face.

– Asta nu e ceva ce poţi hotărî tu.

– Pentru mine, a devenit o chestiune de oarecare interes să te păstrez în viaţă.

– Atunci ar trebui să înţelegi că, dacă nu fac ceea ce trebuie să fac, pot la fel de bine şi să mor.

– Dramatizezi.

Se aplecă peste masă, o luă de mîini şi o obligă să se uite la el.

– Acum ştiu ceva mai multe. Am petrecut o mulţime de timp în ultimele cîteva zile citind despre mama ta, căutînd informaţii despre tatăl tău, despre copilăria ta.

– Nu aveai dreptul...

– Nu are nici o legătură cu drepturile. Ştiu că a fost greu, chiar oribil sub multe aspecte, dar s-a terminat.

O strînse mai tare de mîini.

– Te agăţi de ceva la care ar fi trebuit să renunţi de mult.

– Vreau ceea ce-mi aparţine prin drept, prin lege şi prin naştere. Vreau înapoi demnitatea care i-a fost furată mamei şi mie.

– Amîndoi ştim că pietrele preţioase nu aduc demnitate nimănui.

– Nu înţelegi. Nu poţi.

Degetele ei se crispară pe ale lui o clipă, apoi se relaxară.

– Vino puţin cu mine.

Îl conduse prin hol, pînă într-o cameră de zi. O decorase cu alb pe alb şi cu cîteva pete de roşu şi albastru. Deasupra unui cămin din marmură, curat ca un pahar, se afla portretul.

O înfăţişa pe Phoebe Spring în culmea gloriei ei, mai mult decît orice fotografie şi decît orice film de-al ei. Părul, roşul acela caracteristic, îi cădea valuri-valuri pe umeri. Pielea era ca laptele proaspăt şi contrasta cu rochia de culoarea smaraldului, care îi cuprindea sînii, dar îi lăsa braţele şi umerii goi. Zîmbea, aproape să izbucnească în rîs, astfel că gura ei largă, bogată, părea şi mai plină. Ochii, de un albastru viu, ardeau plini de promisiuni şi de o inocenţă inconfundabilă. Nici un bărbat nu ar fi putut s-o privească fără să fie atras, fără s-o dorească, fără să se minuneze.

La gît purta *Soarele şi Luna.*

– Era minunată, Addy. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o.

– Da. Dar nu era numai frumoasă. Era bună, Philip. Cu adevărat bună. I se rupea inima din cauza necazurilor unui străin. Putea fi uşor rănită, de un cuvînt aspru, de o privire furioasă. Nu voia decît să-i facă pe oameni fericiţi. Şi nu arăta aşa cînd a murit.

– Addy...

– Nu, vreau să înţelegi. Tabloul a fost făcut după o fotografie de-a ei luată înainte de a se căsători. Era atît de tînără, mai tînără decît sînt eu acum. Şi atît de îndrăgostită! Privind tabloul poţi să-ţi dai seama că în clipa aceea era o

femeie sigură de ea, fericită în viață.

– Da, asta se vede. Dar timpul trece, Addy, lucrurile se schimbă.

– Pentru ea nu conta timpul sau schimbările. Acest colier, mi-a spus cum s-a simțit prima dată cînd și l-a pus. S-a simțit ca o regină. Pentru ea nu conta faptul că renunța la tot ceea ce știa pentru a se duce în altă țară și a trăi sub alte legi. Era îndrăgostită și se simțea ca o regină.

Îi atinse obrazul cu mîna.

– Asta și era.

– Nu! Își ridică mîna și-l apucă de încheietură. Nu era decît o femeie, naivă, cu inima mare și care se temea de zona întunecată a vieții. Făcuse ceva cu ea însăși, ajunsese cineva. Și a renunțat la toate acestea pentru că i-a cerut-o el. Colierul era un simbol, o asigurare că el era la fel de legat de ea pe cît era și ea legată de el. Cînd i l-a luat înapoi, a fost ca o declarație de renunțare la ea și la mine. I l-a luat pentru că divorțul nu-i ajungea. A șters orice urmă a căsătoriei, ca și cum nici n-ar fi existat. Cînd a făcut acest lucru, i-a luat tot ce-i mai rămăsese din demnitate și mi-a furat dreptul meu prin naștere.

– Addy, stai jos o clipă. Te rog!

Se lăsă pe canapea împreună cu ea, ținîndu-i mîinile într-ale lui.

– Știu ce simți. A fost o vreme cînd l-am căutat pe tata în chipul fiecărui străin. În toți profesorii pe care i-am avut, în toți polițiștii de care mă feream. Mi-am petrecut copilăria urîndu-l pentru că i-a întors mamei spatele și pentru că a refuzat să mă recunoască. Totuși l-am căutat. Nu știu ce aș fi făcut dacă l-aș fi găsit, dar știu că vine o vreme cînd trebuie să-ți ajungi ție însăți.

– Tu o ai pe mama ta, Philip. Ea nu a fost distrusă de ceea ce s-a întîmplat. Nu a trebuit să te uiți cum moare puțin cîte puțin. Am iubit-o atît de mult pe mama și-i datorez

atît de mult!

– Ceea ce se petrece între un părinte şi copil nu cere răsplată.

– Şi-a riscat viaţa pentru mine. Mai mult nu se poate. A fugit din Jaquir pentru mine, nu pentru ea. Dacă ar fi fost prinsă şi dusă înapoi, viaţa ei s-ar fi sfîrşit. Nu, nu ar fi ucis-o, spuse ea cînd Philip îşi îngustă ochii. Nu ar fi îndrăznit, dar ar fi făcut-o să-şi dorească moartea. Ar fi fost mai bine să fie moartă.

– Addy, oricît de mult ai iubit-o, oricît de mult ai simţi că-i datorezi, nu trebuie să-ţi rişti viaţa. Întreabă-te dacă ea ar dori acest lucru.

Dădu din cap.

– Este vorba de ce doresc eu! Colierul este al meu.

– Chiar dacă ai reuşi să-l scoţi din Jaquir, nu vei putea niciodată s-o declari în public şi nici nu-l vei putea purta.

– Dar nu-l iau ca să-l stăpînesc şi să-l port! În ochii ei se aprinse un foc, unul primejdios. Îl iau pentru ca el să ştie, în sfîrşit, ce mult îl urăsc.

– Crezi că-i va păsa?

– Nu. O fiică reprezintă mai puţin decît nimic pentru un bărbat ca el. Poate fi comercializată, aşa cum a făcut şi cu celelalte fiice, în scopul de a asigura liniştea politică. Privi portretul. Dar *Soarele şi Luna* înseamnă totul. În Jaquir nu există nimic mai preţios, dar nu pentru valoarea sa în bani. Este fără preţ. Este simbolul mîndriei şi al puterii. Dacă iese din mîinile familiei regale, va izbucni revoluţia, se va vîrsa sînge, iar ei vor pierde puterea. Vecinii vor şterge graniţele Jaquir-ului.

– Te răzbuni pe tatăl tău sau pe ţara lui?

– Aş putea să fac şi una şi alta, dar depinde de el, spuse Adrianne cu ochii înceţoşaţi parcă de un vis. Abdu nu-şi va risca niciodată ţara sau propria lui poziţie. Mîndria

lui. În cele din urmă, își va răscumpăra mîndria.

– Această mîndrie ar putea să se întoarcă împotriva ta.

– Da. Îmi asum acest risc. Se ridică, întorcînd spatele portretului și întinzîndu-i mîna. Nu mai spune nimic. Mai vreau să-ți arăt ceva. Vii cu mine?

– Unde?

– Ia-ți haina și vino.

Zăpada continua să cadă, deasă, viscolită de vîntul care sufla printre clădiri. Cu haina de blană pusă peste tricou, Adrianne încercă să se relaxeze în limuzina încălzită. Nu spusese nimănui atît de mult, nici măcar lui Celeste. Nu arătase nimănui ceea ce avea intenția să-i arate lui Philip.

Deși încercase din greu să nege acest lucru, pentru ea avea mare importanță ce credea el. Pentru prima dată în viața ei, simțea nevoia să fie sprijinită și aprobată de cineva.

Cartierele din Est erau mai puțin circulate decît cele din vecinătatea parcului, unde stătea ea. Zăpada care acoperea străzile era de vină, dar zidurile clădirilor acoperite cu grafit ieșeau în evidență. Ici și colo ferestrele erau bătute în scînduri și cele mai multe dintre mașinile parcate lîngă trotuar erau de furat. Dacă băteai la ușa potrivită, puteai să cumperi o doză de heroină, componente stereo de calitate, care încă mai bîzîiau, sau puteai să capeți un cuțit în spate. Philip nu mai fusese pe aici, dar recunoștea atmosfera.

– Ciudat loc ți-ai ales să vizitezi de Anul Nou!

Adrianne își băgă părul sub o căciulă de vizon.

– Nu va dura mult, îi spuse. Philip dădu din cap, sperînd cu ardoare că așa va fi.

În rigolă se aflau cîteva gunoaie de lux: o sticluță goală de medicamente, un prezervativ folosit, un pahar

spart. Philip o conduse pe lîngă ele, simțind că e tot mai furios.

– Ce naiba căutăm noi aici? Poți să te alegi cu gîtul tăiat numai pentru pantofi, nu mai vorbesc de blană.

– E cald. Își caută cheile în geantă. Fii liniștit, îi cunosc pe cei mai mulți dintre locatari.

– Asta-i o veste bună. Philip o ajută să-și țină echilibrul pe gheață. Să sperăm că nu le-au venit în vizită veri din alte orașe. Ce dracu' e aici?

Deschise trei lacăte. Împinse ușa și vocea ei se scurse înăuntru, înainte de a veni spre el.

– E proprietatea mea.

Philip închise ușa după el, dar înăuntru era la fel de frig ca afară.

– Nu mi-ai spus că ești proprietăreasă de cocioabe.

– Nu o închiriez.

Intrară într-o cameră uriașă, goală. Podeaua găurită pe alocuri îl făcu să se gîndească fără plăcere că acolo erau șobolani. Două dintre ferestre erau bătute în scînduri iar celelalte se acoperiseră cu un strat gros de funingine și praf. Lumina slabă care reușea să treacă prin ele era la fel de mudară ca și pereții. Cîteva cutii și mese șubrede fuseseră împinse în colțuri. Un artist local pictase pe ziduri cupluri în diferite poziții amoroase, apoi adăugase și explicații absolut inutile.

– Aici a fost un hotel păduchios. Pașii ei răsunară în timp ce făcea ocolul camerei. Te-aș conduce sus, ca să-ți arăt camerele de acolo, dar scările au căzut acum două luni.

– Norocul meu.

– La fiecare etaj sînt douăsprezece camere. În instalațiile sanitare nu se poate avea încredere, în cel mai bun caz, iar cea electrică trebuie să fie refăcută în întregime. Evident, trebuie un nou cazan.

– De ce? Fir-ar să fie! Își dădu la o parte pînzele de păianjen de pe față. Addy, dacă vrei să intri într-o afacere hotelieră, mai gîndește-te. O să te coste cam un milion numai ca să scoți murdăria și animalele de aici.

– Am apreciat că renovarea va costa cam un milion și jumătate, plus încă un milion pentru echipament adecvat și personal. Vreau tot ce e mai bun.

– Ce-i mai bun se află cam la cîteva mile de aici, la *Waldorf*.

Ceva începu să roadă pe îndelete după zid.

– Nu pot să sufăr șoarecii!

– Probabil că sînt șobolani!

– Atunci e în regulă. Addy, te iubesc. Îi scoase firele de păienjeni din păr. Dacă vrei cumva să te iei la întrecere cu soții St. John în industria hotelieră, foarte bine. Dar cred că putem găsi ceva mai bun decît asta.

– Nu va fi un hotel, ci o clinică: *Clinica Phoebe Spring*. Va avea cei mai buni terapeuți pe care îi pot găsi. Cînd va fi gata, va putea adăposti treizeci de femei și copii care nu au unde să se ducă.

– Addy...

Dădu din cap pentru a-l ține la distanță. În ochi îi ardea acum o pasiune de un soi deosebit.

– Știi cum este atunci cînd nu ai unde să te duci? Să stai cu cineva pentru că nu știi ce altceva ai putea face, pentru că de-a lungul anilor te-ai obișnuit cu bătăile, cu umilințele? Ești atît de obișnuit încît ai început să crezi că le meriți?!

Nu mai făcu nici o remarcă spirituală, nici un comentariu liniștitor.

– Nu, nu știu.

– Am văzut femei în situația asta și copii. Nu e vorba numai de vînătăile lăsate de bătăi, Philip, ci de cicatricile din suflet, din inimă. Nu sînt întotdeauna săraci, sau ne-

educați, dar au ceva în comun. Lipsa de speranță, neajutorarea.

Se întoarse o clipă. Emoțiile o covîrșeau întotdeauna aici, dar voia ca el să vadă latura practică a lucrurilor.

– Va trebui să putem să tratăm încă cel puțin treizeci de pacienți externi. Dublu, în cazul în care ne vom extinde. Personalul va fi alcătuit din profesioniști, dar și din voluntari. Va plăti cine va avea posibilitatea să plătească. Nu va fi nimeni respins.

Vîntul suflă printre crăpăturile ferestrelor și pătrunse printre podele. Era un loc mizerabil, într-o vecinătate nenorocită. Ar fi dorit să poată pleca imediat, dar – ca și Adrianne – avea imaginație.

– De cînd plănuiești asta?

– Am cumpărat clădirea cam acum șase luni, dar ideea mi-a venit mai de mult.

Pașii ei răsunară din nou, pe cînd traversa camera. Deasupra capului, plafonul era umflat și pătat de apă.

– Trebuie să iau singură colierul. Iar motivul este totalmente egoist.

– Oare?

– Sigur. Se întoarse. Nu-mi atribui nici un gînd nobil, Philip. Este vorba de răzbunare, pur și simplu. Dar după ce mă voi fi răzbunat, gata, nu-mi mai trebuie colierul. Nu am nevoie de el. Abdu îl poate căpăta înapoi, contra preț, evident.

În lumina scăzută, ochii ei erau foarte întunecați. Înfășurată în vizonul închis la culoare, arăta într-adevăr ca o prințesă.

– Cinci milioane de dolari americani. Este doar o parte din valoarea colierului, dar atît din punct de vedere financiar, cît și sentimental, ajunge. Ajunge pentru a pune locul ăsta la punct, pentru a-i reda mamei demnitatea și pentru a-mi permite să mă retrag din activitate foarte bo-

gată. Trebuie să îndeplinesc toate aceste trei lucruri. Ultimii zece ani din viaţă mi i-am petrecut pregătindu-mă pentru asta. Nu poţi să spui nimic care să mă oprească.

Philip îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Ce te face să crezi că va plăti? Chiar dacă îl iei şi reuşeşti să pleci vie din Jaquir, nu va avea decît să anunţe autorităţile.

– Şi să recunoască în public că a încălcat legea luîndu-i-l mamei? Zîmbi. Să recunoască în public că a fost învins de o femeie şi să aducă ruşinea asupra casei regale din Jaquir? Va dori să mă vadă pe mine acoperită de ruşine, poate va dori chiar să mă vadă moartă, dar sigur va dori să-şi recapete mîndria şi cu atît mai mult *Soarele şi Luna.*

– Sînt şanse să găsească un mijloc de a le avea pe toate trei.

Adrianne se cutremură sub blană.

– E frig. Hai înapoi.

Philip nu spuse nimic pe drumul spre casă. O mai vedea încă înconjurată de zidurile acelea coşcovite. Era uşor de înţeles de ce îl adusese aici, de ce îi împărtăşise planurile ei. Îl făcuse s-o înţeleagă într-un fel în care cuvintele nu ar fi putut s-o facă. Nu putea s-o oprească. Dar putea să facă altceva. În trecut, orice decizie luase o făcuse cu gîndul la cîştig. Nu regreta şi nu va regreta niciodată. Putea doar să spere că această hotărîre, singura luată fără vreun gînd egoist, nu-l va face să regrete.

După ce închise uşa apartamentului ei, deveni om de afaceri.

– Ai planurile palatului?

– Bineînţeles.

– Specificaţiile sistemului de securitate, programele, rutele?

Îşi dădu jos blana. Tricoul ei se ridicase peste şolduri.

– Îmi cunosc meseria!

– Arată-mi-le!

Își scoase căciula și-și scutură părul.

– De ce? Nu am nevoie de consultant.

– Nu mă apuc de o treabă pînă nu cunosc toate amănuntele. Vom folosi masa din sufragerie.

– Despre ce vorbești?

– E evident. Își scutură zăpada care se topea de pe haină. Vin cu tine.

– Nu.

Adrianne îl apucă de braț înainte ca el să intre în cealaltă cameră. Degetele ei, lungi și delicate, se înfipseră ca niște gheare.

– Nu, n-ai să faci asta.

– Te asigur că îți poți permite să mă plătești.

– Nu e o glumă. Lucrez singură. Întotdeauna am lucrat singură.

Philip îi luă mîna de pe brațul lui și i-o sărută ușor.

– Ego-ul tău iese la iveală, iubito!

– Termină!

Se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre dormitor. Cînd o ajunse din urmă, Adrianne se plimba nervoasă.

– Am plănuit lovitura asta jumătate din viață. Cunosc țara, cultura și știu ce risc. Este planul meu, Philip, viața mea este în joc! Nu vreau să vii acolo, nu vreau să am mîinile mînjite cu sîngele tău!

Philip se întinse pe pat, ca și noaptea trecută.

– Fetița mea dragă, eu forțam lacăte pe vremea cînd tu te jucai încă cu păpușile. Am furat primul meu milion înainte ca tu să fi purtat primul sutien. Poate că ești bună, Addy, chiar foarte bună, dar nu vei fi niciodată nici pe jumătate din hoțul care sînt eu!

– Nemernic încrezut și egocentric! Spre încîntarea lui, Addy se răsuci spre el. Sînt la fel de bună ca și tine,

probabil chiar mai bună. Şi nu am stat degeaba în ultimii cinci ani!

Philip zîmbi.

– Nu am fost prins niciodată.

– Nici eu. Cînd zîmbetul lui se lărgi, Adrianne înjură şi se răsuci din nou. A fost cu totul altceva. M-ai suspectat doar, pînă cînd eu m-am hotărît să-ţi spun.

– Cînd ai intrat în camera mea ca să-ţi iei colierul, ai dat dovadă de mare neglijenţă, pentru că erai furioasă. Te laşi dominată de sentimente. Poate că scopul tău de acum este răzbunarea, dar aceasta e unul dintre cele mai puternice sentimente. Nu ai să te duci singură în Jaquir.

– Te-ai retras din activitate.

Philip luă de pe noptiera ei un borcănaş cu cremă de mîini, deşurubă capacul şi-l mirosi.

– Am să reiau jocul, temporar. M-ai întrebat o dată dacă nu mi-e dor să dau o ultimă lovitură, una incredibilă. Puse la loc borcănaşul şi-şi uni mîinile la ceafă. M-am hotărît că asta e ultima lovitură.

– E a mea! Găseşte-ţi alta.

– Fie mergi în Jaquir cu mine, fie nu mergi deloc. Trebuie doar să dau un telefon. La Londra, se află un om care ar fi foarte fericit să facă cunoştinţă cu tine.

– Ai face aşa ceva? Cu inima îndoită, se aşeză pe pat. După tot ce ţi-am spus?

– Am să fac tot ceea ce trebuie făcut.

Era foarte iute. Aproape că uitase cît de iute. Braţele lui se întinseră şi o traseră lîngă el.

– Te iubesc. E prima oară cînd iubesc. Nu vreau să te pierd. Am o casă la ţară care ar fi putut să fie construită cu gîndul la tine. Ai să vii cu mine acolo, la primăvară, oricît m-ar costa.

– Atunci am să vin la primăvară. Prea disperată pentru a gîndi limpede, Adrianne îl apucă de pulover. Îţi dau

cuvîntul meu, dar nu aş suporta să ţi se întîmple ceva.

Ochii lui Philip se îngustară. O strînse mai tare.

– De ce?

Adrianne clătină din cap şi încercă să se depărteze. El avu intenţia s-o mai întrebe o dată, apoi se retrase.

– Bine, asta poate să mai aştepte. Ascultă, nu ai încotro! Mergi cu mine sau deloc! Încerc să înţeleg de ce este acest lucru atît de important pentru tine, de ce nu poţi să renunţi. Va trebui să înţelegi şi tu de ce este la fel de important pentru mine.

Adrianne se trase înapoi. Philip arăta la fel ca în noaptea aceea cînd îl văzuse prima dată în ceaţă, îmbrăcat în negru, cu părul dat pe spate, cu privirea intensă. Se aplecă spre el, pentru prima dată fără să fie obligată, să-l mîngîie pe faţă.

– Eşti un romantic, Philip.

– Aşa se pare!

– Aduc planurile.

Întinseră toate hîrtiile pe masa din sufragerie. Aici, Adrianne alesese mobilă tradiţională, *Chippendale*, *Waterford*, pînză de in irlandeză. Pe un perete de culoarea somonului, se afla o nimfă de Mixfield Parrish. Observînd-o, Philip spusese că Adrianne era mult mai romantică decît voia să recunoască.

Îi puse întrebări amănunţite, elucidînd punct cu punct, înaintînd şi retrăgîndu-se, tăindu-i vorba, în timp ce afară zăpada se aşternea încet. La căderea întunericului, aprinseră luminile şi încălziră cafeaua. Dischetele şi planurile, zgomotul tastelor calculatorului dădeau complotului lor atmosfera unei întîlniri de afaceri. Philip îşi luă notiţe în timp ce mîncau sandvişuri reci în loc de cină.

– Cum poți fi sigură că nu au modernizat sistemul de securitate?

– Mai am contacte acolo. Adrianne strîmbă din nas. Zaţul cafelei era amar. Veri, verişoare. Cînd fiul lui Abdu...

– Fratele tău?

– Fiul lui Abdu, repetă ea. Nu voia să implice nici un sentiment. O durea prea mult cînd se gîndea ce mult îl iubise pe băieţel. Cînd s-a dus la colegiu, în California, am petrecut puţin timp împreună. I-am stors nişte informaţii. Ca majoritatea membrilor casei regale din Jaquir care au călătorit în străinătate, Fahid se consideră foarte americanizat, foarte progresist. Cel puţin atîta vreme cît poartă pantaloni *Levi's* şi conduce o *Porsche*. Ar fi vrut să-l vadă pe Abdu făcînd unele schimbări politice şi culturale. Una din nemulţumirile lui era că palatul nu se schimbase de secole. Gărzile au încă arme, în timp ce un sistem modern, electronic, de securitate ar face inutil acest lucru.

– Asta afară.

– Da. Gărzile şi poziţia palatului ajung pentru a-i asigura securitatea. Mai ales că nimeni din Jaquir nu s-ar gîndi să intre acolo. Are întărituri şi metereze pe o parte, marea pe alta, astfel că ar fi greu să intre cineva clandestin. De aceea îmi voi exercita dreptul de a fi găzduită în incintă.

– Mai dă-mi o dată amănuntele despre camera tezaurului, spuse Philip arătînd planurile.

– Camera tezaurului are mai mult de o sută de ani vechime. Are douăzeci de picioare pătrate, se închide ermetic şi este izolată fonic. Puţin după începutul secolului, o soţie adulteră a fost închisă înăuntru, ca să moară cu încetul, singură, între grămezile de bijuterii. De atunci, camera tezaurului este numită Mormîntul Berinei. După al doilea război mondial, uşa a fost modernizată. Are trei încuietori, două combinaţii şi o cheie. Cheia este un element tradiţional. Regele Jaquir-ului o ţine asupra sa, ca simbol

al puterii de a închide sau a deschide camera.

– Şi alarma?

Suspinînd, Adrianne dădu la o parte ceaşca goală.

– A fost instalată în anii '70, cînd dezvoltarea industriei petroliere a adus mulţi necredincioşi în Jaquir şi în Orientul Mijlociu.

– Necredincioşi?

Adrianne ignoră amuzamentul din vocea lui Philip.

– Oameni de afaceri americani mai ales. Ca în majoritatea ţărilor arabe, arabii se foloseau de ei şi-i disprețuiau. Aveau nevoie de tehnologia lor şi doreau cu disperare ca Jaquir-ul să profite de pe urma petrolului său. Banii intrau în ţară, în unele domenii s-au făcut progrese. S-a introdus electricitate, s-au construit drumuri moderne, s-au făcut progrese în învăţămînt şi sănătate. Dar nimeni nu are vreodată încredere în străini. S-au instalat sisteme de alarmă pentru a fi siguri că nu va intra nici unul dintre ei în palat, fără supraveghere şi că nimeni din palat nu-l va părăsi pentru a fraterniza cu străinii. Sistemele de alarmă sînt puse împotriva spărgătorilor. Dar la camera tezaurului a fost pus un sistem de alarmă. Foarte simplu, spuse ea, arătîndu-i caracteristicile. În cazul ăsta, nu aş vrea să tai nimic pentru că s-ar putea să nu pot părăsi imediat ţara.

– Sistemul ăsta pune în funcţiune alarma atunci cînd descui uşa, nu cînd este deschisă.

– Pentru alarma secundară, am aranjat o comandă la distanţă. E ceva asemănător cu dispozitivul folosit pentru aparatele stereo sau pentru televiziune. Mi-a luat un an ca s-o pun la punct.

– Eşti sigură că ai reuşit?

– Am folosit-o toamna trecută, în lovitura de la Barnsworth. Adrianne îi zîmbi dulce. Electronica e specialitatea mea.

– Am observat.

– Cu asta, pot să opresc alarma de la o distanță de o sută douăzeci de picioare. Partea delicată este elementul uman. Gărzile patrulează și în interiorul palatului. Pînă nu sînt înăuntru, nu am să aflu orele.

– Există camere T.V.?

– Nici una. Abdu nu poate să le sufere.

– Aici ce este?

– Vechiul tunel care duce din harem la camerele regelui. Regele poate să trimită după o femeie, iar aceasta poate să iasă din harem fără să riște să fie văzută.

– Mai este încă folosit?

– Posibil. Probabil. De ce?

– Caut locuri pe unde se poate fugi. La ce înălțime e fereastra?

– Șaizeci, poate șaptezeci de picioare. Dedesubt sînt stînci și marea.

– Prefer haremul.

– Da, dacă ai fi prins acolo, ai fi numai castrat, îi spuse Adrianne pe un ton aspru și-i dădu o carte. Uite o lucrare foarte bună despre obiceiurile din țară. Ai face bine s-o citești înainte de a te trezi într-o celulă întunecoasă pentru că ai atins brațul unei femei la piață sau pentru că ai pus o întrebare nepotrivită.

– Mulțumesc.

– Nu ai să înțelegi locul acela, Philip. Cînd am să fiu înăuntru, ai să rămîi pe cont propriu. Încă nu știu cum voi putea să te contactez și să-ți spun cînd sînt gata.

– Dacă îți închipui că am să-mi tocesc coatele în vreun hotel mizerabil și fierbinte, în timp ce tu te joci de-a prințesa în palat, te înșeli. Am să vin cu tine înăuntru.

Lăsîndu-se pe spate în scaun, ea îi arătă cartea.

– Chiar va trebui s-o citești! Odată ajunși în Jaquir, nu vei putea să-mi vorbești, cu atît mai puțin să intri în palat cu mine. Așa e legea. Ca femeie, îmi va fi interzis să

vorbesc cu vreun bărbat care nu face parte din familie. Dacă am fi căsătoriți, aș putea să văd, de asemenea, bărbații din familia soțului meu.

– Va trebui să găsim o cale. Răsfoi cartea. Va trebui să-mi aranjezi o invitație la palat.

– Nu sînt în măsură să-i cer servicii lui Abdu. Trebuie să mă lase să mă întorc ca să nu se facă de rușine, dar nu trebuie să-mi satisfacă nici o cerere.

– Atunci va trebui să te căsătorești cu mine.

– Nu fi caraghios!

Se ridică și, luîndu-și ceașca de cafea, se duse în bucătărie.

– Atunci să amînăm călătoria. O urmă în bucătărie și începu să scotocească prin frigider după ceva mai interesant decît sandvișurile. Mi-ar plăcea să faci întîi cunoștință cu mama.

– Nu am de gînd să mă căsătoresc vreodată!

Aruncă zațul la gunoi.

– Bine, atunci vom trăi în păcat pînă la apariția primului copil, dar acum înapoi la treabă!

Găsi o cutie de carton cu înghețată în congelator și, luînd o lingură, începu să mănînce direct din cutie.

– Dar dacă am fi logodiți, din punctul de vedere al lui Abdu, adăugă el înainte ca ea să mai facă vreo obiecție.

– Nu ne vom logodi deloc, pentru punctul de vedere al nimănui!

– Gîndește-te puțin! Are logică. După atîția ani, te întorci în Jaquir ca să te împaci cu tatăl tău, înainte de a te căsători. Ca să fie și mai bine, călătoria ar putea fi făcută la insistența mea. Mi-ar plăcea să fac pe șovinistul arogant.

– Te-ai achita foarte bine de rol! Dar începu să se gîndească. Îi luă cutia de înghețată din mînă și o gustă. Cred că ar merge. S-ar putea chiar să fie un avantaj. Va dori să stai la palat, ca să te poată supraveghea. S-ar

aştepta ca binecuvîntarea lui să aibă greutate. Dacă ai să fii şi tu în palat, s-ar putea să fii de folos!

– Mulţumesc foarte mult! O bägă cu nasul în cartonul de îngheţată. Acum ce-ar fi să exersezi rolul unei viitoare soţii supuse şi tăcute, în timp ce eu dau cîteva telefoane?

– Mai bine înghit o broască!

– Cum vrei, dar nu ţi-ar strica să înveţi să dai din cap supusă şi să mergi cu doi paşi în urma mea!

– Nu am intenţia să stau acolo mai mult de două săptămîni. Îşi şterse îngheţata de pe nas. Aşa că nu te obişnui cu aşa ceva.

– Am să fac tot ce pot.

– Unde vrei să telefonezi?

– Trebuie să trag nişte sfori, ca să luăm viză pentru Jaquir. După aceea, am să mă asigur că zvonul despre logodna noastră se răspîndeşte repede. Numai pentru acoperire, Alteţă!

– Nu am să mă căsătoresc cu tine, Philip.

– Bine. Dădu să plece, apoi se întoarse spre ea. Încă o întrebare. Dacă mă prind făcînd dragoste cu tine, în Jaquir, la ce să mă aştept?

– În cel mai bun caz, vei fi biciuit. Dar mai curînd ne-ar tăia capetele amîndurora.

– Asta dă de gîndit oricărui bărbat.

Cînd uşa se trînti în urma lui, Adrianne îşi scutură capul. Se uită la cafetieră şi o dădu deoparte. Acum i-ar fi prins bine o băutură. Ceva tare.

PARTEA A III-A

Dulceața răzbunării

Mai curînd sau mai tîrziu, dragostea este propriul său răzbunător.
Lord Byron

Odată amarul trecut, cu atît mai binevenit este dulcele!
Shakespeare

Capitolul 22

Atunci cînd îți pui întrebări, șaptesprezece ani reprezintă un timp îndelungat. Tot așa și atunci cînd faci planuri. Sau cînd urăști. Safirul de un albastru adînc al Mediteranei se întindea dedesubt, ca un covor, pătat doar de cîțiva norișori și de bucățica de pămînt care era Ciprul. Jaquir era aproape. Așteptarea luase sfîrșit.

Adrianne se lăsă pe spate. Lîngă ea, în scaunul comod al avionului particular, Philip ațipise. Haina de la costum, cravata și chiar pantalonii se aflau pe scaunul din spatele lor, astfel că el se putuse întinde nestînjenit pentru a profita de ultima parte a călătoriei. Adrianne era perfect îmbrăcată, perfect trează și foarte conștientă de fiecare minut care trecea.

După decolarea de la Paris, făcuseră dragoste cu disperare. Sau poate că numai ea fusese disperată. Avusese nevoie de acea intimitate sălbatică a cărnii, ce nu ține seama de nimic, ca și de senzația de tihnă și seninătate ce urmase.

Își închinase aproape toată viața acestei întoarceri acasă. Acum nu mai rămăseseră decît cîteva minute și se temea. Nu era genul de frică pe care să și-o poată explica sieși sau lui Philip. Emoția nu-i făcea mîinile umezi și reci și nu-i lăsa gust de fiere în gură. Era o senzație care se

rotogolea fără liniște în stomac și care-i aducea o durere surdă în ochi.

Încă o urmărea imaginea tatălui ei, așa cum și-o formase în mintea de copil, însoțită de o dragoste intensă și de teamă. Parcă îl vedea, așa cum era atunci, un bărbat vînjos, atletic, a cărui gură nu zîmbea niciodată și care avea mîini puternice și frumoase.

Timp de douăzeci de ani, trăise conform legilor occidentale, conform tradițiilor și credințelor occidentale. Nici măcar o dată nu-și permisese să se îndoiască de faptul că era, sub toate aspectele, o femeie occidentală. Dar adevărul – mult timp ascuns – era că avea sînge beduin în vine și că acest sînge ar fi putut să o facă să reacționeze așa cum nu ar fi făcut-o nici o femeie americană.

Ce va deveni, odată ajunsă în Jaquir, trăind în casa tatălui ei, după legile Koranului și conform tradițiilor impuse de bărbați? Frica de a o pierde pe femeia care fusese și pentru care muncise din greu să devină era mai puternică decît frica de a fi prinsă și închisă ori executată.

Această frică o împiedicase să-i facă promisiuni lui Philip. O împiedicase să-i spună cuvintele care veneau atît de ușor pe buzele altor femei. Îl iubea, dar dragostea nu consta în cuvintele dulci, catifelate, despre care vorbeau poeții. Dragostea, cu extremele ei gemene, era factorul care le făcea slabe pe atîtea femei, care le împingea să-și compromită dorințele, propriile lor nevoi, în favoarea nevoilor și dorințelor altcuiva.

Avionul cobora. Marea părea să urce spre ei. Cu nervii încordați, Adrianne puse mîna pe umărul lui Philip.

– Trebuie să mă pregătesc. Vom ateriza în curînd.

El se trezi imediat, recunoscînd tensiunea din vocea lui Adrianne.

– Mai poți încă să te răzgîndești.

– Nu. Nu pot.

Se ridică și traversă culoarul de trecere; deschise o geantă de voiaj.

– Ține minte că, după ce vom ieși din avion, vom fi duși la terminal în mașini separate. Așa e obiceiul. Vorbind, își acoperi părul cu o eșarfă neagră, astfel că nu se mai vedea nici o șuviță. Poate fi ceva umilitor, dar influența lui Abdu ne va ajuta să scăpăm ușor. Nu te voi mai vedea decît în palat și nu știu cînd mi se va permite. Afară, nu putem să avem nici o întîlnire. Înăuntru, deoarece nu am sînge curat și se crede că mă voi căsători cu un occidental, regulile vor fi mai puțin rigide. Nu veni la mine sub nici un motiv. Dacă și cînd va fi posibil, voi veni eu la tine.

– Patruzeci și opt de ore!

Înnodîndu-și cravata, o privi cum se înfășura într-o *abaaya* neagră. O acoperea din cap pînă în picioare, la fel de urît ca și o pînză de sac. O făcea să pară o femeie a Islamului mai mult decît ochii și culoarea pielii.

– Dacă pînă atunci nu ai găsit o cale de a mă contacta, te caut eu.

– Ca să fii deportat, în cel mai bun caz. Vălul o sîcîia cel mai tare. În loc să și-l pună, Adrianne îl lăsă să atîrne printre degete. Cu haina de la costum aruncată pe umeri, Philip părea deodată foarte englez și străin. Nu băgă în seamă durerea din piept, unde își simțea inima bătînd mai tare. Avionul cobora tot mai mult.

– Trebuie să ai încredere în judecata mea în această privință, Philip. Nu am intenția să petrec mai mult de două săptămîni în Jaquir și vreau să plec de aici cu colierul.

– Aș prefera să vorbești la plural.

– Bine. Așteptă zîmbind ușor ca el să se încalțe. Fă astfel încît să-l convingi pe Abdu că vei fi un soț bun. Și tocmește-te pentru prețul miresei.

Se apropie ca s-o ia de mîini. I le lăsă, calmă, dar mîinile erau reci.

– Cît crezi că valorezi?

– Un milion ar fi un punct bun de pornire.

– Un milion de ce?

Ce ușurare că încă mai putea să rîdă! Se așeză la locul ei și-și puse centura de siguranță.

– Lire sterline. Cu trecutul pe care ți l-ai inventat, o sumă inferioară ar însemna o insultă.

– Atunci, mai bine să începem cu asta.

– Scoase o cutiuță din buzunar. Inelul dinăuntru o făcu pe Adrianne să-și tragă mîna. Philip i-o luă într-a lui și-i puse pe deget inelul cu diamant. Așteptase pînă în ultima clipă tocmai din pricina acestei reacții a ei. În acest fel, avea mai puține șanse să se certe cu el.

– Dacă vrei, poți să-l consideri ca făcînd parte din acoperire.

Diamantul avea mai mult de cinci carate și, după focul alb și înghețat pe care-l arunca, Adrianne se gîndi că trebuie să fie rusesc, de o rară limpezime. Asemenea celor mai bune diamante, era plin atît de pasiune cît și de răceală. Pe fondul negru al *abaaya*-ei arunca flăcări și o făcea să dorească mai mult decît ar fi trebuit.

– O minciună costisitoare.

– Bijutierul m-a asigurat că va fi mai mult decît fericit să-l răscumpere.

Se uită repede la el și-i văzu zîmbetul înainte ca gura lui să o cuprindă pe a ei. Și aici era un foc, care creștea pe măsură ce avionul se apropia de pămînt. O clipă, își dori să uite totul în afară de promisiunea de pe degetul ei și de acest sărut seducător.

– Ies eu întîi. Respiră adînc și-și desfăcu centura. Ai grijă, Philip, nu vreau ca sîngele tău să mînjească *Soarele și Luna*!

– Avem întîlnire la Paris, peste două săptămîni, la o sticlă de șampanie.

– Să fie una mare! îi spuse, apoi își puse vălul.

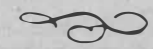

Avuseseră loc schimbări. Deși știa că afacerile cu petrol înfloriseră în Jaquir în deceniul șapte, nu era pregătită să vadă clădirile înalte, unele strălucind din cauza oțelului și a sticlei, sau drumurile pavate pentru a ușura traficul greu. Cînd plecase ea, cea mai înaltă clădire din Karfia, capitala Jaquir-ului, era turnul de apă. Acum, acesta era cu mult depășit de clădirile pentru birouri și hoteluri. Dar, în ciuda șoselelor moderne și a sticlei strălucitoare, avea impresia că – dacă Allah ar fi hotărît așa – orașul ar fi putut să dispară înapoi, în deșert.

Pe șosea circulau camioane mari *Mercedes.* În port erau nenumărate cargouri, iar mărfurile se îngrămădeau în docuri, în așteptarea vămii. Știa că Jaquir trecuse peste opreliștile politice, reușind să-și placheze vecinii din Orient și pe susținătorii din Occident. La granițe, bîntuia războiul, dar Jaquir, cel puțin la suprafață, își păstra neutralitatea.

Rămăsese în multe privințe același. În vreme ce intrau în oraș, Adrianne văzu că, în ciuda clădirilor, a drumurilor moderne și a occidentalilor, Jaquir-ul era ceea ce dorea să fie. Văzuse la aeroport cum femeile, încărcate cu bagaje, așternuturi și cărucioare de copii erau mînate în autobuze separate și intrau pe o ușă pe care scria FEMEI ȘI FAMILII, păzite de bărbați care lătrau ordine.

În curînd se termina rugăciunea, astfel că magazinele și piețele se deschideau. Deși nu coborîse geamul, aproape că putea să audă zumzetul activității, cadența pașilor și clinchetul mătăniilor de rugăciune. Femeile mergeau pe lîngă tarabe, în grupuri sau însoțite de un bărbat din familie. *Matawain*-ii vegheau strada, cu bărbile lor vopsite cu henna și cu biciurile pentru cămile. Prin fereastra

limuzinei, Adrianne îi văzu admonestînd o femeie occidentală care avusese prostul gust să-şi suflece mînecile şi să-şi arate braţele.

Poate că erau ultimii ani ai secolului douăzeci, dar Jaquir-ul nu se schimbase prea mult.

Drumul era mărginit de curmali. *Mercedes*-uri, *Rolls*-uri, limuzine erau parcate de-a lungul acestuia. Casa *Dior* avea două uşi, una pentru bărbaţi, alta pentru femei. În lumina soarelui aflat la apus, prinse strălucirea pietrelor preţioase dintr-o vitrină. Zări un măgăruş, plin de praf, condus de un bărbat cu veşmînt alb şi cu sandale scîlciate.

Majoritatea caselor erau făcute din chirpici şi nu erau mai statornice decît nisipul deşertului. Dar zidurile erau acoperite de flori cătărătoare. La ferestre atîrnau storuri, mereu storuri, pentru a ascunde femeile dincolo de ele, nu pentru că ar fi fost preţuite şi respectate, se gîndi Adrianne, ci pentru că erau considerate nişte creaturi descreierate, victime ale propriului lor comportament sexual incontrolabil.

Bărbaţi cu turbane stăteau pe covoare roşii şi mîncau sandvişuri. *Shwarma*. Ciudat, gustul mielului condimentat îi era acum viu în memorie.

Limuzina trecu prin piaţă şi începu să urce. Aici casele erau mai elegante, umbrite de copaci. Una sau două afişau chiar luxul sticlei la ferestre. Îşi reamintea vizita într-una din ele, cînd băuse ceai verde într-o cameră întunecoasă, în foşnetul mătăsii şi în mirosul de tămîie.

Maşinile trecură pe porţile palatului, prin faţa ochilor întunecaţi ai gărzilor. Şi aici erau puţine schimbări, deşi mintea ei de copil crezuse că e ceva mai grandios. În după-amiaza fierbinte, zidurile de stuc păreau strălucitor de albe. Acoperişul de ardezie verde era o pată îndrăzneaţă de culoare. Ferestrele, cele mai multe cu draperiile trase împotriva luminii puternice, străluceau. În semn de

respect față de Allah, minaretele se înălțau ceva mai scunde decît cele ale moscheii. Era înconjurat de parapete, astfel că în vremuri de război civil sau în caz de atacuri ale străinilor, palatul putea fi apărat. În spatele lui vuia marea. Grădinile bogate îl apărau de ochii iscoditori și, mai mult, protejau femeile de tentații, atunci cînd acestea se plimbau pe acolo.

Deși exista o ușă pentru femei și una pentru bărbați, limuzina se îndreptă spre grădini, nu spre intrarea principală. Sprînceana lui Adrianne se ridică ușor. Deci urma să intre în harem înainte de a-l vedea pe Abdu. Poate că era mai bine așa.

Așteptă pînă cînd șoferul îi deschise ușa. Deși probabil că îi era rudă, îndepărtată totuși, nu-i oferi mîna ca s-o ajute să coboare. Ochii lui o ocoleau cu grijă. Adunîndu-și fustele, Adrianne păși afară, în căldura apăsătoare și înmiresmată. Fără să se uite înapoi, trecu pe poarta grădinii.

Se auzea șipotul fîntînii, fîntîna despre care știa că o construise tatăl ei pentru mama, în timpul primului lor an de căsnicie. Aceasta alimenta un bazin mic, unde un crap crescuse mare cît brațul unui bărbat. Bazinul era înconjurat de flori, datorită umezelii.

Înainte de a ajunge la ușă, aceasta se deschise. Adrianne trecu pragul, prin fața servitoarei negre și adulmecă parfumurile femeilor care-i aduceau aminte de copilărie. Cînd ușa se închise în spatele ei, făcu ceea ce dorise să facă tot drumul de la aeroport la palat. Își scoase vălul.

– Adrianne! O femeie păși prin lumina scăzută. Mirosea puternic a mosc și purta o rochie roșie, cu paiete, care ar fi mers la un bal din secolul nouăsprezece. Bun venit acasă! Vorbind, femeia îi dădu salutul tradițional, un sărut pe fiecare obraz. Erai doar o copilă cînd te-am văzut

ultima oară. Sînt mătuşa ta, Latifa, soţia lui Fahir, fratele tatălui tău.

Adrianne îi întoarse salutul.

– Îmi amintesc de tine, mătuşă Latifa. Am văzut-o pe Duja. E fericită. Îţi trimite toată dragostea ei şi respectul tatălui ei.

Latifa dădu din cap. Deşi Adrianne îi era mai mare în rang, Latifa dăduse naştere la cinci fii puternici, astfel că avea un loc de onoare şi era invidiată în harem.

– Vino să iei ceva răcoritor. Celelalte vor să-ţi ureze bun venit.

Şi aici se schimbaseră puţine lucruri. Se simţea parfumul cafelei condimentate şi mirosul de tămîie se amesteca cu cel de parfum. O masă lungă, acoperită cu o faţă albă, tivită cu auriu, gemea de mîncăruri la fel de colorate ca şi rochiile femeilor. Din mătase, satin şi – în ciuda căldurii – chiar şi din catifea, împodobite cu mărgele şi cu paiete. Vedeai lucirea caldă a aurului, gheaţa argintului şi nelipsitele străluciri ale pietrelor. Brăţările şi colierele scoteau sunete cristaline în timpul schimbului de saluturi.

Atinse uşor cu buzele obrazul celei de-a doua soţii a lui Abdu, cea care provocase multă nefericire mamei ei, cu mulţi ani înainte. Adrianne nu încerca nici un resentiment. O femeie nu făcea decît ceea ce i se cerea. Lucru confirmat şi de Leiha, mamă a şapte copii şi însărcinată din nou, deşi avea peste patruzeci de ani.

Erau de faţă verişoare de care îşi amintea, precum şi un stol de mici prinţese. Unele îşi tunseseră părul sau şi-l ondulaseră. Ca şi rochiile în culori vii, făceau acest lucru doar pentru propria lor plăcere şi – ca şi copiii care au o jucărie nouă – pentru a se lăuda în faţa celorlalte.

Sara, ultima soţie a lui Abdu, o fată mică de statură, cu ochii mari, cam de şaisprezece ani, era deja însărcinată. După mărimea sarcinii, se părea că atît ea cît şi Leiha

rămăseseră gravide în acelaşi timp. Adrianne observă că pietrele de pe degetele ei şi de la urechi erau la fel de strălucitoare ca şi cele purtate de Leiha. Aşa era legea. Orice bărbat putea avea patru soţii, numai dacă putea să le trateze în mod egal.

Aici, Phoebe nu fusese niciodată egală cu nimeni, dar Adrianne nu găsea în inima ei nici un pic de dispreţ pentru tînără din această cauză.

– Bine ai venit! şopti Sara, cu o voce muzicală care şovăia rostind cuvintele englezeşti.

– Iat-o pe prinţesa Yasmin. Mătuşa lui Adrianne puse mîna pe umărul unei fetiţe de doisprezece ani, cu pielea oacheşă şi cu cercei de aur masiv în urechi. Sora ta.

Nu se aşteptase. Ştia că îi va întîlni pe ceilalţi copii ai lui Abdu, dar nu se aşteptase să privească în ochi de aceeaşi formă şi culoare ca ai ei. Nu era pregătită să recunoască sau să aibă vreo legătură de rudenie. Din această cauză, salutul ei fu afectat. Se aplecă şi o sărută pe Yasmin pe obraji.

– Bun venit în casa tatălui meu!

– Vorbeşti bine englezeşte.

Yasmin îşi ridică sprîncenele cu o mimică ce-i spuse lui Adrianne că, deşi încă departe de a-şi pune vălul, era femeie.

– Mă duc la şcoală, ca să nu fiu ignorantă atunci cînd am să mă mut la soţul meu.

– Înţeleg.

Adrianne îşi scoase *abaaya*. Îndepărtînd servitoarea, împături chiar ea haina. Cususe în tiv uneltele de care avea nevoie.

– Va trebui să-mi povesteşti ce-ai învăţat.

Yasmin studie cu ochii unui critic de modă fusta albă şi bluza lui Adrianne. Odată, Duja le trimisese, ascunse în ziare, poze ale lui Adrianne, astfel că Yasmin ştia că sora

ei era frumoasă. Se gîndi că e păcat că aceasta nu-şi pusese şi ceva roşu.

– Am să te duc întîi la bunica.

În spatele lor, femeile se serveau deja cu mîncare. Mîncarea, cu cît mai bogată cu atît mai bine, era distracţia favorită. Conversaţia se învîrtea deja în jurul copiilor şi al cumpărăturilor.

Bătrîna stătea într-un fotoliu tapiţat cu brocart şi era acoperită cu smaralde. Încreţiturile şi ridurile chipului ei atîrnau spre fălci, dar îşi făcuse cu încăpăţînare părul cu henna. Degetele erau încîrligate din cauza artritei dar pline de inele care străluceau, în timp ce legăna în braţe un băieţel de doi sau trei ani. Două servitoare stăteau pe lîngă ea şi agitau evantaie, pentru ca fumul dintr-un vas cu jar şi tămîie să-i parfumeze părul.

Deşi trecuseră aproape douăzeci de ani, iar Adrianne avea pe atunci abia opt ani, îşi amintea totul. Lacrimile porniră atît de brusc, uimind-o, încît nu putu să le oprească. În locul salutului obişnuit, căzu în genunchi şi-şi puse capul în poala bunicii. Mama tatălui ei.

Avea oasele subţiri şi fragile. Adrianne le simţea prin rochia de satin. Parfumul ei nu se schimbase, era uimitor, un amestec de opiu şi condimente. Simţindu-i mîna care-i mîngîia părul, se lăsă la pieptul ei. Cele mai dulci şi frumoase amintiri pe care le avea din Jaquir erau legate de această femeie, de clipele cînd îi peria părul şi-i spunea poveşti cu piraţi şi prinţi.

– Ştiam eu că am să te revăd! Jiddah, o septuagenară fragilă, mamă a doisprezece copii, singura soţie a regelui Ahmend, îşi mîngîia nepoata iubită pe păr şi strîngea la pieptul ultimul nepot. Cînd ne-ai părăsit, am plîns, plîng şi acum, cînd te-ai întors.

Ca un copil, Adrianne îşi şterse obrajii cu dosul mîinii. Se ridică pentru a o săruta.

– Bunico, eşti mai frumoasă decît îmi amintesc! Mi-a fost dor de tine.

– Nu mai eşti copil, eşti femeie în toată firea şi semeni cu tatăl tău.

Înţepeni, dar reuşi să zîmbească.

– Poate că semăn cu bunica mea!

Jiddah zîmbi şi ea, arătîndu-şi dinţii prea albi şi drepţi ca să fie ai ei. Avea proteze noi şi era la fel de mîndră de ele, ca şi de colierul de smaralde de la gît. Primi ceaiul servit de una dintre slujnice. Adu ciocolată pentru nepoata mea. Îţi mai place?

– Da.

Adrianne se instală pe o pernă, la picioarele lui Jiddah.

– Îmi amintesc că-mi dădeai multe bomboane învelite în hîrtie roşie şi argintie. Îmi lua atîta timp ca să le scot din ambalaj încît se topeau. Dar nu m-ai certat niciodată.

Atunci observă că Yasmin stătea încă lîngă ea, cu chipul ei tînăr impasibil, dar cu o strălucire în ochi care ar fi putut să fie gelozie. Fără să se gîndească, Adrianne întinse mîna şi o trase lîngă ea, pe pernă.

– Bunica mai spune poveşti?

– Da. După o scurtă ezitare, Yasmin se relaxă. Ai să-mi povesteşti despre America şi despre bărbatul cu care ai să te căsătoreşti?

Cu capul sprijinit de genunchii bunicii şi cu o ceaşcă de ceai verde în mînă, Adrianne începu. Abia mai tîrziu îşi dădu seama că vorbea în arabă.

Philip hotărî că prefera de departe stilul european în privinţa palatelor. Ceva din piatră, cu ferestre înalte şi cu lemnărie întunecată la culoare. Acest palat era întunecos

din cauza storurilor și a draperiilor care nu lăsau lumina soarelui să intre. Era, desigur, bogat, cu draperii din mătase și cu vase *Ming* puse în nișele din pereți. Era modern. Baia din apartamentul pe care-l primise avea apă fierbinte și robinete de aur. Se gîndi că este prea englez ca să aprecieze mireasma covoarelor orientale de rugăciune și a plaselor contra țînțarilor.

Apartamentul dădea spre grădină, ceea ce îi plăcea. Deschise larg o fereastră și lăsă mireasma fierbinte de iasomie să intre.

Unde este Adrianne?

Fratele ei, prințul moștenitor Fahid, îl întîmpinase la aeroport. Tînărul de abia douăzeci de ani purta un *burnuz* peste un costum impecabil croit. Era un exemplu perfect de îmbinare a Orientului cu Occidentul, vorbind o engleză perfectă și avînd maniere enigmatice. Vorbi o singură dată despre Adrianne pentru a-i spune lui Philip că aceasta va fi dusă la apartamentele femeilor.

Închise ochii și-și imagină planurile. Se afla cu două etaje mai jos, în aripa de est. Trezoreria era în celălalt capăt al palatului. La noapte, va face un tur pe cont propriu. Deocamdată își deschise geamantanul pentru a juca rolul oaspetelui perfect și al ginerelui nerăbdător.

Profită de uriașa cadă îngropată și tocmai termina de despachetat cînd auzi chemarea la rugăciune. Vocea adîncă a muezinului intră pe fereastra deschisă. *Allahu Akbar*. Dumnezeu e mare.

Cu o privire la ceas, Philip își spuse că era a treia chemare a zilei. Va mai fi una la apus, apoi ultima, la o oră după aceea.

Piețele și suk-urile se vor închide, iar bărbații vor îngenunchea pentru a atinge pămîntul cu fruntea. În palat, ca peste tot, va înceta orice activitate pentru ca oamenii să se supună voinței lui Allah.

Mişcîndu-se fără zgomot, Philip deschise uşa. Venise timpul să vadă care era situaţia.

Se gîndi că e mai bine să se uite ce se afla în vecinătate. Camera vecină cu a lui era goală, palatul fiind făcut cu o precizie militară. Camera de vizavi la fel. Străbătu holul şi deschise altă uşă. Acolo se afla un băiat aplecat pentru rugăciune, cu faţa spre Mecca. Covorul lui de rugăciune era cusut cu aur iar patul avea draperii albastre. Philip trase uşa înainte de a se îndrepta spre etajul doi.

Acolo se aflau birourile lui Abdu şi camerele consiliului. Dacă era atent, avea timp destul ca să se uite. Coborî la etajul principal, unde camerele erau tăcute ca mormîntul. Conştient de trecerea timpului, se îndreptă spre camera tezaurului pe coridoarele pustii.

Uşa era încuiată. O deschise cu pila de unghii scoasă din buzunar. Aruncă o privire la dreapta, apoi la stînga şi se strecură înăuntru, închizînd uşa după el.

Dacă în celelalte camere nu era lumină, aici era întuneric de-a binelea, căci nu avea ferestre. Dorindu-şi să fi riscat să-şi ia o lanternă, se îndreptă spre seif. Uşa era din oţel, netedă şi rece la pipăit. Folosind degetele în locul ochilor, Philip măsură lungimea şi lăţimea acesteia şi poziţia încuietorilor.

Aşa cum îi spusese Adrianne, erau două combinaţii. Avu grijă să nu atingă discurile. Se folosi de pila de unghii pentru a măsura şi găsi gaura cheii, foarte mare şi demodată. Şperaclele lui nu mergeau pe o broască atît de veche, dar avea să găsească altă soluţie. Satisfăcut, se dădu înapoi. Trebuia să revină cu o lanternă, dar rămînea pe mai tîrziu.

Aproape că pusese mîna pe clanţă, cînd auzi paşi afară. Se lipi de zidul de lîngă uşă.

Erau doi bărbaţi şi vorbeau în arabă. Unul dintre ei, dacă se lua după ton, era furios, celălalt încordat. Philip

se hotărî să aştepte să treacă. Atunci auzi numele lui Adrianne. Îi părea foarte rău că nu vorbea araba.

Se certau în legătură cu ea. Era sigur. Una din voci exprima suficient venin ca să-i facă muşchii să se încordeze şi mîinile să se strîngă pumn. Răsună o comandă hotărîtă, urmată de tăcere, apoi pocnetul nerăbdător al unor călcîie pe dale, semn că omul se îndepărta. Cu urechea la uşă, Philip auzi o înjurătură într-o engleză limpede. Prinţul Fahid, ghici Philip. Deci era sigur că vocea furioasă era a lui Abdu. De ce se certau tatăl şi fratele lui Adrianne cu privire la ea?

Aşteptă pînă cînd Fahid se îndepărtă, apoi ieşi. Coridorul era iarăşi pustiu, cu uşile închise. Cu mîinile în buzunare, Philip porni în direcţia grădinii. Dacă avea să fie găsit acolo, va invoca o scuză plauzibilă, de exemplu interesul pentru floră. Adevărul era că voia să iasă şi să se gîndească.

Adrianne nu crezuse că-i va fi atît de greu să facă ceea ce venise să facă. Nu din punct de vedere tehnic, avea încredere în îndemînarea ei şi a lui Philip. Dar nu ştiuse că va avea atîtea amintiri. Ca nişte fantome, îi şopteau, treceau uşor pe lîngă ea. Haremul, cu trăncăneala femeilor, parfumurile lor, secretele lor avea ceva liniştitor. Pentru scurt timp, puteai uita limitele lui şi să te simţi bine în această siguranţă. Indiferent ce se întîmpla acum, nu va mai fi niciodată în stare să se întoarcă.

Convorbirile urmau, concentrate tot pe sex şi cumpărături, dar se iviseră şi lucruri noi. O verişoară care se făcuse doctoriţă, alta care îşi luase licenţa de profesoară. O mătuşă tînără lucra în construcţii ca administrator, deşi orice contact cu bărbaţii cu care lucra se realiza prin telefon

sau prin scrisori. Educația devenise accesibilă femeilor iar acestea profitau din plin. Instructori bărbați predau prin circuite închise de televiziune, dar predau. Iar femeile învățau.

Dacă era o cale de a păcăli vechiul cu ajutorul noului, aveau să o găsească.

Nu observă servitoarea care se aplecă la urechea bunicii. Cînd Jidd'an îi puse mîna pe cap, Adrianne se întoarse și zîmbi.

– Tatăl tău dorește să te vadă.

Adrianne simți plăcerea secîndu-i, ca un bazin aflat în soarele deșertului. Se ridică. Își puse *abaaya* pe umeri, dar refuză vălul. Îi va vedea chipul și nu-l va uita niciodată.

Capitolul 23

Ca și Jaquir-ul, conducătorul lui se schimbase dar rămăsese același în esență. Îmbătrînise. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Adrianne cînd îl văzu. Memoria ei, întărită de fotografiile din vechile ziare pe care le adunase mama ei, păstra amintirea unui bărbat cu puțin mai în vîrstă decît era ea acum, cu o privire de șoim, un chip fără riduri și un păr bogat și negru. Șoimul nu dispăruse din trăsăturile hotărîte ale chipului, dar unele riduri fuseseră adîncite de soare și de timp: în jurul gurii care zîmbea rar, în jurul ochilor care priveau și cîntăreau. Părul era încă bogat, pieptănat pe spate, ca o coamă, înfoiat ca în tinerețe și exprimînd mîndrie. Dar se iviseră fire argintii. Peste ani, nu pusese carne pe el, astfel că trupul rămăsese ca al unui soldat.

Veșmîntul lui alb era brodat cu aur, sandalele bătute cu pietre prețioase. Dacă acest lucru era cu putință, vîrsta îl făcuse și mai chipeș, așa cum se întîmplă adesea cu bărbații. Avea un chip spre care femeile erau atrase deși – sau poate tocmai din această cauză – exprima prea puțină compasiune.

Pe cînd se apropia, stomacul lui Adrianne se strînse. Mergea încet, nu datorită nesiguranței, nici a respectului, ci din dorința de a avea o imagine clară a acestei clipe atît

de mult aşteptate şi atît de mult visate. Nu uitase nimic. Nu va uita nimic.

Ca şi în harem, şi aici pluteau miresme, de ceară, de flori, o urmă de tămîie. Continuă să meargă, apropiindu-se de un trecut de care nu se eliberase cu totul niciodată. Şi înainte se îndreptase spre el sau se ferise de el. Pînă în clipa aceasta, nu-şi dăduse seama că nu-şi amintea nici o împrejurare în care el să fi venit spre ea.

Nu o adusese într-una din camerele lui particulare, ci în sala vastă, strălucitoare, unde acorda audienţele săptămînale. Draperiile de la ferestre erau grele, albastre, culoarea lui preferată. Covorul vechi aparţinuse înainte tatălui lui, bunicului şi regilor dinaintea lor, care călcaseră pe el. Fondul, de un albastru dens, cu negru, era străbătut de un desen sinuos, auriu, asemănător cu un şarpe. De fiecare parte a uşii se afla o urnă cît un stat de om. Legenda spunea că fuseseră aduse din Persia unui alt Abdu, cu două secole înainte. În fiecare dintre ele se aflase o fecioară.

Un leu de aur, cu ochi de safir păzea fotoliul îmbrăcat în mătase albastră în care stătea Abdu atunci cînd acorda supuşilor clipe din timpul lui.

Deşi camera era închisă pentru femei în astfel de ocazii, aceasta îi arăta lui Adrianne că era privită ca o supusă, nu ca fiică. Ca şi fecioarele din Persia, se aştepta ca ea să se supună voinţei regelui.

Se opri în faţa lui. Deşi nu era un bărbat înalt, trebuia să-şi ridice capul pentru a putea privi direct în ochii lui. Orice simţea, în cazul în care simţea ceva, era cu grijă ascuns. Se plecă şi-i făcu salutul tradiţional. Abia îi atinse obrajii cu buzele şi mult mai puţin emoţionat decît ar fi fost în faţa unei străine. O duru. Nu se aşteptase, nu fusese pregătită pentru aşa ceva şi o duru.

– Eşti binevenită!

– Îți sînt recunoscătoare că mi-ai permis să vin.

Abdu luă loc și după o tăcere lungă îi făcu semn să stea jos.

– Ești un copil al lui Allah?

La această întrebare se așteptase. În Jaquir religia era ca aerul.

– Nu sînt mahomedană, spuse ea calmă, dar Dumnezeu e Unul!

Aparent, era satisfăcut, deoarece făcu semn unui servitor să toarne ceaiul. Erau pregătite două cești, o concesie.

– Îmi face plăcere că ai să te căsătorești. Femeia are nevoie de protecția unui bărbat, de îndrumarea lui.

– Nu mă căsătoresc cu Philip pentru protecție sau îndrumare. Sorbi din ceai. Și nici el nu se căsătorește cu mine ca să-și crească tribul.

Vorbise calm, așa cum ar fi vorbit un bărbat cu alt bărbat, nu ca o femeie cu un rege. Ar fi putut s-o lovească, era dreptul lui. În schimb, el se lăsă pe spate în scaun, cuprinzînd ceașca cu ambele mîini. Aceasta era delicată, fragilă, din porțelan franțuzesc. Iar mîinile lui erau mari, încărcate cu inele.

– Ai devenit o femeie occidentală.

– Viața mea e acolo, ca și a mamei.

– Nu vei vorbi despre mama ta.

Puse jos ceașca, apoi întinse mîna s-o ia după ce servitorul i-o umpluse.

– Ea vorbea despre tine. Adesea.

În ochii lui apăru ceva. Adrianne nu se putu împiedica să nu spere că ar putea fi regret. Dar era furie.

– Ești binevenită aici, ca fiică a mea și cu toate onorurile la care-ți dă dreptul calitatea de membru al casei domnitoare. Cît timp ești aici, te vei supune legilor și tradițiilor din Jaquir. Îți vei acoperi capul și vei ține ochii plecați.

Hainele şi vorbirea ta vor fi modeste. Dacă mă faci de ruşine, vei fi pedepsită aşa cum aş pedepsi orice femeie din familia mea.

Pentru că degetele îi tremurau, le încleştă pe ceaşcă. După atîţia ani, se gîndi ea, vorbea tot numai dînd ordine şi ameninţînd. Planul ei de a fi femeia la care se aştepta el fu zădărnicit de nevoia de a fi ceea ce era.

– Nu te fac de ruşine, dar mi-e ruşine. Mama a suferit şi a murit nefericită, iar tu nu ai făcut nimic ca s-o ajuţi.

Cînd el se ridică, se ridică şi ea atît de repede încît ceaşca îi căzu din mînă şi se sfărîmă pe podea.

– Cum ai putut să nu faci nimic?

– Nu însemna nimic pentru mine.

– Nu-ţi era decît soţie, îi replică Adrianne. I-ar fi trebuit atît de puţin, iar tu nu i-ai dat nimic. Ne-ai abandonat pe amîndouă. Ruşine să-ţi fie!

Atunci o lovi, un dos de palmă care-i dădu capul pe spate şi-i aduse lacrimi în ochi. Nu era palma neglijentă pe care un părinte mînios ar da-o unui copil prost crescut, ci lovitura deliberată pe care o dă un bărbat duşmanului său. Dacă nu s-ar fi lovit de fotoliul greu şi nu s-ar fi ţinut de el, ar fi căzut jos. Cu toate acestea, reuşi să rămînă în picioare.

Respiraţia i se acceleră, în timp ce se străduia să-şi păstreze controlul şi să-şi stăpînească lacrimile. Încet, ridică mîna ca să-şi şteargă sîngele scurs din rana făcută de unul din inele. Se priviră în ochi, atît de asemănători în formă şi expresie. Nu pe ea o lovise şi amîndoi ştiau aceasta. Ci pe Phoebe. Tot pe Phoebe.

– Cu ani în urmă ţi-aş fi fost recunoscătoare pentru o astfel de atenţie, reuşi ea să spună.

– Am să-ţi spun ceva, apoi nu am să ţi-o mai repet.

Făcu un gest neglijent servitorului să adune cioburile. Mînia pe care o iscase în el nu era demnă de un rege.

– Mama ta a părăsit Jaquir-ul și astfel și-a pierdut toate drepturile la loialitate și onoruri. Procedînd astfel, le-a pierdut și pe ale tale. A fost slabă, așa cum sînt femeile, dar a fost și vicleană și coruptă.

– Coruptă? Deși ar fi putut să provoace o nouă lovitură, Adrianne nu-și putu opri cuvintele. Cum poți să vorbești așa de ea? A fost cea mai bună femeie, a avut inima cea mai curată din cîte am cunoscut.

– A fost actriță. O spuse ca și cum cuvîntul ar fi fost dezgustător. Se arăta în fața bărbaților. Mi-e rușine că m-am lăsat orbit de ea și am adus-o în țara mea, pentru a mă culca cu ea cum fac bărbații cu tîrfele.

– I-ai mai spus așa. De data aceasta, vocea lui Adrianne tremură. Cum poate un bărbat să vorbească astfel despre femeia cu care s-a căsătorit, despre femeia cu care a avut un copil?

– Un bărbat poate să se căsătorească cu o femeie, poate să-și semene sămînța în ea, dar nu poate să o schimbe. N-a vrut să îmbrățișeze Islamul. Cînd am adus-o aici și mi s-au limpezit ochii, nu a vrut să-și accepte locul și îndatoririle.

– Era bolnavă și nefericită.

– Era slabă și păcătoasă. Își ridică mîna pentru a o opri, ca unul obișnuit să fie ascultat numai la un semn. Tu ești rezultatul orbirii mele din tinerețe și ești aici numai pentru că sîngele meu curge prin tine și pentru că Fahid a intervenit în favoarea ta. Este o chestiune de onoare, onoarea mea. Ai să rămîi cîtă vreme ai să respecți acest lucru.

Ar fi vrut să i-o arunce în față, să strige, să țipe că nu avea nici o onoare. Partea din ea care tînjea după dragoste se blocă. Nici cel mai deștept dintre hoți nu ar fi putut sparge acum lacătul. Adrianne își împreună mîinile și-și plecă ochii. Gesturi de supunere. Ar fi putut să o lovească din nou și ea ar fi primit. Ar fi putut să-i vorbească de rău mama, să

o insulte şi ea ar fi primit. Atît de mare era puterea răzbunării.

– Mă aflu în casa tatălui meu şi respect dorinţele lui.

El aprobă din cap, aşteptîndu-se la ascultare din partea unei femei din familia lui. Regalitatea îi venea bine. Cînd se întorsese în Jaquir cu mulţi ani în urmă, cu o regină, o femeie din Occident, fusese vrăjit. Îşi uitase rădăcinile, îndatoririle şi legile din cauza unei femei.

Pedeapsa fusese primul lui născut, o fată, şi faptul că regina nu era capabilă să-i mai dea alţi copii. Acum, fiica acestei căsătorii ruşinoase stătea în faţa lui, cu capul plecat, cu mîinile împreunate. De vreme ce Allah voise ca ea să iasă din prima lui sămînţă, îi va da ceea ce i se cuvenea, nu mai mult.

Făcu semn unui servitor care îi dădu o cutie.

– Un dar, cu ocazia logodnei tale.

Acum, Adrianne avea deplină stăpînire asupra ei însăşi, aşa că îi fu uşor să întindă mîna. Ridică capul. Culoarea bogată a ametistului străluci. Era montat în aur greu foarte uvrajat. Piatra din centru, tăiată în pătrat, era mare cît degetul ei. Un colier potrivit pentru o prinţesă. Dacă ar fi căpătat preţul acestuia cu ani înainte, altul ar fi fost destinul ei şi al mamei ei.

Acum nu era decît o piatră colorată. Furase întotdeauna pietre mult mai preţioase.

– Eşti foarte generos. Am să mă gîndesc la tatăl meu cînd am să-l port.

El făcu din nou un semn cu mîna, înainte de a vorbi.

– Îl voi întîlni pe logodnicul tău. Cîtă vreme vom discuta condiţiile căsătoriei, te vei întoarce în camerele tale sau te vei plimba prin grădină.

Ascunse cutia în faldurile veşmîntului, astfel că el nu putea să vadă că degetele îi înţepeniseră pe ea.

– Cum doreşti.

Cînd Philip îl urmă pe servitor în cameră, nu se aşteptă să o vadă pe Adrianne, cu atît mai puţin îmbrăcată încă în negru, cu capul plecat şi cu umerii strînşi parcă în aşteptarea unei lovituri. Alături de ea, veşmîntul alb al lui Abdu făcea un contrast izbitor. Stăteau unul lîngă altul, astfel că materialele aproape că se atingeau, dar nu era nici un semn de înţelegere sau rudenie. Abdu privea peste capul ei, ca şi cum nu ar fi existat.

– Îmi dai voie? întrebă ea în şoaptă.

– Da, spuse Abdu fără să o privească.

– Rege Abdu ibn Faisal Rahman al-Jaquir, şef al casei domnitoare din Jaquir, şeic al şeicilor, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Philip Chamberlain, bărbatul cu care mă voi căsători dacă eşti de acord.

– Domnule Chamberlain. Cu mîna întinsă, Abdu păşi înainte. Cînd îi convenea, Abdu se purta ca un occidental. Bun venit în Jaquir, în casa mea.

– Mulţumesc. Philip îi strînse mîna. A lui Abdu era netedă şi puternică.

– Îţi place apartamentul?

– Mai mult decît atît. Îţi sînt îndatorat.

– Eşti oaspetele meu. Îi aruncă lui Adrianne o privire. Poţi să pleci.

Era tonul cu care ar fi concediat o servitoare. Philip îl prinse şi, deşi jignit, se hotărî aproape să se amuze. Atunci ea ridică faţa. Mişcarea fu scurtă, dar suficientă pentru ca Philip să vadă urma de pe obraz, care începuse deja să se învinetească. Adrianne îşi plecă iarăşi capul şi îi părăsi în foşnetul fustelor de mătase.

Respiră adînc, o respiraţie lungă, înceată. De dragul ei, nu va spune şi nu va face nimic necugetat. Poate că se înşelase. Sigur că la prima lor întîlnire, Abdu nu putea să-şi lovească fiica pe care nu o văzuse de aproape douăzeci de ani.

– Vrei să iei loc?

Philip se întoarse spre Abdu. Ochii care îl priviră erau foarte atenți, îl cîntăreau.

– Mulțumesc.

În clipa aceea, fură aduse alte cești și umplute cu ceai.

– Ești englez.

– Da. M-am născut în Anglia și mi-am petrecut aproape toată viața acolo, deși călătoresc mult.

– Cu afaceri. Abdu își împreună mîinile, nebăgînd în seamă ceașca de ceai. Faci afaceri vînzînd și cumpărînd pietre prețioase.

Cu ajutorul Interpolului, această acoperire, sub care lucrase ani de zile, era solidă.

– Da. Trebuie să ai ochi bun și fler pentru tocmit. Îmi plac pietrele.

– Arabii se tocmesc cu plăcere și au apreciat întotdeauna pietrele prețioase.

– Sigur. Rubinul de pe al treilea deget. Îmi permiteți?

Ridicînd sprînceana, Abdu îi întinse mîna.

– Șapte sau opt carate, cred că e din Birmania, are o culoare minunată, ceea ce se numește sînge de porumbel, roșu cu luciu sticlos, așa cum se cuvine la o piatră de calitate. Lăsîndu-se pe spate în fotoliu, Philip luă ceașca de ceai. Recunosc și respect pietrele de mare valoare, Înălțimea Voastră. De aceea o vreau pe fata dumneavoastră.

– Ești sincer, dar într-o căsătorie de acest fel este vorba de ceva mai mult decît de dorință.

Abdu tăcu o clipă. Îi acordase lui Adrianne un gînd, așa cum ar fi făcut cu orice problemă minoră socială sau politică. Dacă ar fi avut sînge curat, nu ar fi fost niciodată de acord să se căsătorească cu un european și în mod sigur nu cu un vreun negustor englez de pietre prețioase

cu piele palidă. Totuşi, avea sînge amestecat. Avea o valoare mai mică decît un cal bun. Într-un fel, putea să fie o legătură între Jaquir şi Europa. Şi mai important era faptul că nu dorea ca ea să rămînă în Jaquir.

– Nu am avut timp prea mult pentru a-ţi cerceta trecutul, domnule Chamberlain, dar ceea ce am aflat este satisfăcător.

Şi poate că, spre deosebire de maică-sa, va naşte fii. În viitor, îi puteau fi de folos nişte nepoţi în Anglia.

– Dacă Adrianne ar fi rămas în casa mea, i-aş fi aranjat altă căsătorie, care să se potrivească rangului ei. Totuşi, de vreme ce nu este cazul, sînt înclinat să fiu de acord, dacă vom cădea de acord asupra condiţiilor.

– Nu pretind că aş fi un expert în cultura dumneavoastră, dar ştiu că se obişnuieşte să se încheie o înţelegere.

– Preţul miresei, un cadou pe care îl vei oferi fiicei mele. Cadoul va fi al ei şi va rămîne al ei. Abdu nu se gîndi la *Soare şi Lună,* dar Philip o făcu. De asemenea, trebuie să faci un cadou familiei, ca recompensă pentru pierderea ei.

– Înţeleg. Şi ce cadou vă va recompensa pentru pierderea lui Adrianne?

Se gîndi să se joace puţin cu Philip. Ştia că englezii sînt bogaţi, dar pentru Abdu unele lucruri erau mai importante decît banii. Primul dintre acestea era mîndria.

– Şase cămile.

Deşi sprînceana lui Philip se ridică, acesta reuşi cu greu să-şi ascundă amuzamentul. Gînditor, bătu cu degetul în braţul fotoliului.

– Două.

Abdu era mai încîntat decît dacă ar fi făcut o înţelegere uşoară.

– Patru.

Deşi nu ştia de unde va lua măcar o singură cămilă, cu atît mai puţin patru, Philip dădu din cap.

– De acord.

– Înţelegerea va fi scrisă. Încă privindu-l pe Philip, Abdu lătră un ordin spre un servitor. Secretarul meu va schiţa contractele, atît în arabă cît şi în engleză. Eşti mulţumit?

– Sînt în ţara dumneavoastră, Înălţimea Voastră. Vom face totul aşa cum se cuvine aici.

Puse jos ceaşca de ceai, dorindu-şi teribil o ţigară. Ceaiul fusese condimentat cu mirodenii pe care gustul lui le găsea supărătoare.

– În calitate de tată al lui Adrianne trebuie să fiţi preocupat de bunăstarea ei.

Chipul lui Abdu rămase impasibil. Poate că în vocea lui Philip era o urmă de sarcasm sau poate că era de vină accentul englezesc.

– Desigur.

– Desigur. M-am gîndit la un milion de lire pentru preţul miresei.

Abdu se lăsa luat prin surprindere rareori şi lăsa surpriza să i se vadă pe faţă şi mai rar. Englezul era fie nebun, fie tîmpit. Poate că Adrianne, ca şi mama ei, avea puterea de a orbi bărbaţii. Dar soarta englezului nu-l privea, aşa cum nu-l privea nici soarta fiicei care îi amintea, fie şi numai prin existenţa ei, că făcuse o greşeală. Nu avea să-i facă acesteia onoarea de a se tocmi.

– Se va pune pe hîrtie. În seara asta vom avea o masă pentru a te prezenta familiei mele şi pentru a anunţa logodna. Se ridică în semn de concediere.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Se aşteptase să-l găsească pe Abdu rece, dar realitatea era mai rigidă şi mai lipsită de suflet decît orice închipuire.

– La primăvară veţi veni la nuntă?

– La primăvară? Buzele lui Abdu se arcuiră pentru prima dată în ceva ce ar fi putut fi zîmbet. Dacă vrei să ai o ceremonie în propria ta ţară, nu mă priveşte. Totuşi, căsătoria va avea loc aici, săptămîna viitoare, aşa cum se cuvine după legea şi tradiţiile din Jaquir. Odihneşte-te pînă diseară. Un servitor îţi va arăta drumul.

Philip rămase pe loc, iar Abdu ieşi. Ar fi rîs, dar se îndoia că Adrianne va găsi că noutatea e amuzantă.

Seara urma să fie un amestec de vechi şi nou. Adrianne îşi legă părul, dar nu-şi puse văl. Se îmbrăcă modest, adoptînd *aurat*, lucruri care nu pot fi arătate. Alese o rochie cu mîneci lungi, lungă şi cu guler pe gît. Dar era o rochie de la *Saint Laurent*. În apartamentele femeilor circula zvonul că Philip va fi prezentat familiei. Acest lucru o făcu să tragă concluzia că Philip se descurcase. Acum, cînd Philip şi logodna fuseseră acceptaţi, prima parte a planului ei se îndeplinise.

Era prea tîrziu ca să dea înapoi. Întotdeauna fusese prea tîrziu.

Diamantul de pe deget străluci în oglindă, în timp ce încerca să ascundă vînătaia de pe obraz sub fard. Simboluri ale celor doi bărbaţi care-i schimbaseră viaţa, se gîndi Adrianne.

Dîndu-se înapoi, îşi aruncă o ultimă privire. Alesese în mod deliberat negrul, ştiind că toate celelalte femei vor fi îmbrăcate în culorile curcubeului. În negru, va părea şi mai modestă şi ascultătoare. În silă, îşi puse la gît colierul cu ametist. Abdu se aştepta să-l poarte. Pînă cînd va părăsi Jaquir-ul, nu-l va contraria în nici un fel.

Philip avusese dreptate într-o singură privinţă. Atunci

cînd îşi lăsa emoţiile să transpară, devenea necugetată. Oricît de adevărate ar fi fost vorbele pe care i le spusese lui Abdu după-amiază, făcuse o imprudenţă. Vînătaia avea să-i amintească faptul că el nu era şi nici nu fusese vreodată omul care să asculte ce avea pe suflet o femeie.

Îşi atinse din nou obrazul cu degetul. Nu era furioasă din cauza loviturii, nici măcar iritată. Durerea fusese de scurtă durată, iar vînătaia avea să-i reamintească faptul că, oricîte clădiri, drumuri şi libertăţi noi ar fi existat în Jaquir, bărbaţii conduceau aşa cum le plăcea. Pentru Abdu nu era o fiică, ci un lucru care trebuia scos din ţară, trimis undeva unde nu i-ar fi pătat onoarea, indiferent ce greşeli ar fi făcut.

Nu-i părea rău, dar regreta că în inima ei păstrase un loc pentru speranţa că poate va găsi dragoste, regret şi că nu va mai pleca.

Speranţa murise. Adrianne se întoarse la sunetul bătăii în uşă.

– *Yellah.*

Îmbrăcată în satin lucios, în dungi, Yasmin o luă de mînă.

– Grăbeşte-te! Vino, repetă ea în engleză. Tata a trimis după noi. De ce te-ai îmbrăcat în negru? Roşul ţi-ar fi stat mult mai bine.

Buzele lui Adrianne se strînseră, dar Yasmin o trăgea deja spre celelalte femei.

Bărbaţii se aflau deja în salon. Abdu, trei dintre fraţii lui, cei doi fii ai lui şi o mulţime de veri. Adrianne aruncă o privire spre băiatul care era fratele ei mai tînăr. Avea numai paisprezece ani, dar era deja socotit bărbat. În cîteva secunde, se studiară unul pe altul. Pe chipul lui, văzu ca într-o oglindă curiozitatea pe care o resimţea. De data aceasta, nu încercă să-şi reţină zîmbetul şi fu răsplătită cu o scurtă arcuire a buzelor. În zîmbetul lui, o văzu pe

bunica ei.

Philip se afla și el acolo, arătînd minunat, foarte european. Ar fi vrut să îl ia de mîini măcar o clipă. Să stabilească un contact. În schimb, își ținu mîinile încleștate în față.

Philip ar fi dorit cinci minute de singurătate cu ea. Nu avuseseră ocazia să schimbe nici un cuvînt, de cînd coborîseră din avion. Ar fi preferat să-i spună lui Adrianne despre planul lui Abdu. Cinci minute, se gîndi el, spumegînd de furie contra obiceiurilor care îi îngrădeau. În ea fierbea un vulcan. Văzuse flăcările din ochii ei după-amiază. Nu știa dacă anunțul lui Abdu nu va provoca o erupție.

Una cîte una, după un ritual demn de palatul Buckingham, îi fură prezentate femeile. Îmbrăcate în rochiile lor bogate de petrecere, formau un curcubeu de femei ocheșe, cu ochi negri și voci catifelate. Unele rochii erau elegante, altele țipătoare sau șic, sau aiurite, dar femeile aveau toate aceeași atitudine. Capetele plecate, ochii țintiți în jos, mîini frumoase, cu multe inele, care erau ținute împreunate, la capătul unor mîneci care ascundeau tot.

O privi pe Adrianne pășind înainte, la semnul tatălui ei, pentru a-și saluta frații. Fahid o sărută pe obraji apoi o strînse repede de mîini.

– Sînt fericit pentru tine, Adrianne. Bun venit acasă.

Era sincer, își dădu ea seama. Deși era imposibil ca Jaquir-ul să fie un cămin pentru ea, se simți reconfortată. „O iubesc pe Adrianne". Îi spusese adesea acest lucru, în felul simplu și cinstit în care-l fac copiii. Acești copii nu mai erau, dar în felul în care se întîlniră ochii lor rămăsese ceva din ei. Cum să fi știut Adrianne, după ce trăise fără atîta vreme, că familia putea să însemne ceva?

– Mă bucur că te revăd. Și ea era sinceră.

– Fratele nostru Rahman.

Aşteptă cum se cuvine ca el să o sărute. Cînd buzele lui îi atinseră obrazul, nu simţi constrîngere, ci timiditate.

– Bun venit, surioară. Îi aducem slavă lui Allah că ni te-a adus înapoi.

Rahman. Avea ochii unui poet şi purta numele străbunicului lor, războinicul. Adrianne ar fi vrut să stea de vorbă cu el pentru a crea o legătură. Dar Abdu se uita la ea.

Philip continuă să privească pe cînd ea era prezentată restului familiei. În fratele ei mai mic îl recunoscu pe băiatul care se ruga în camera vecină cu a lui. Cum o fi, se întrebă, să te trezeşti în faţa unui frate pe care nu l-ai mai văzut? Ciudat, pînă acum nu se gîndise niciodată că ar fi putut să aibă fraţi sau tată. Se gîndi la prăpastia dintre Adrianne şi ceilalţi copii ai tatălui ei. Poate că era mai bine să nu afle niciodată.

Adrianne vorbea araba lin, muzical. Mai mult decît orice, acest lucru făcea ca toată scena să pară un vis. Deşi ar fi dorit ca ea s-o facă, nici nu se uită înspre el, ci se îndreptă spre Abdu.

– În seara aceasta ne vom bucura. Din respect pentru Philip, Abdu vorbi într-o engleză clară, precisă. Dau această femeie din familia mea acestui bărbat. Din voinţa lui Allah şi spre lauda lui, se vor căsători. Luînd mîna lui Adrianne, o puse într-a lui Philip. Fie ca ea să devină o soţie rodnică şi modestă.

Adrianne ar fi vrut să zîmbească, dar o văzu pe bunica ei, susţinută de două femei mai tinere, ştergîndu-şi o lacrimă de la ochi.

– Documentele au fost semnate, continuă Abdu. Preţul stabilit. Ceremonia va avea loc peste o săptămînă. *Ishallah.*

Philip simţi mîna ei crispîndu-se într-a lui şi timp de o clipă vulcanul mocni. Apoi Adrianne îşi lăsă ochii în jos

şi primi urările de fericire şi copii mulţi.

Tot nu schimbaseră nici un cuvînt cînd ea, împreună cu celelalte femei, ieşiră pentru a petrece dincolo de privirile bărbaţilor.

Visele lui Adrianne o tulburau destul pentru a o face să se răsucească în pat. Nu erau limpezi. Se topeau unul în altul, lăsînd-o cu un sentiment de inconfort şi durere. Sperase să obosească şi să se refugieze apoi în somn. După toate discuţiile despre rochii de nuntă şi nopţi ale nunţii, fusese obosită. Dar un somn bîntuit de vise nu era un refugiu.

Cînd o mînă îi acoperi gura, sări în sus, îi prinse încheietura cu o mînă, cu cealaltă bîjbîind după un punct de sprijin.

– Uşor! şopti Philip în urechea ei. Dacă începi să ţipi, rudele tale vor tăia mici bucăţele preţioase din trupul meu.

– Philip!

Primul val de uşurare fu atît de intens încît îl îmbrăţişă. El se strecură cu uşurinţă în pat, apoi îi întrerupse şoaptele cu gura, regăsind gustul de care avusese nevoie, după care tînjise toată seara. Nu ştiuse că dorinţa putea creşte atît de mult în cîteva ore sau că îngrijorarea putea să apese ca o nicovală pe ceafă.

– Era să înnebunesc, şopti lîngă pieptul ei. M-am tot întrebat cînd voi putea vorbi cu tine, cînd te voi putea atinge. Te doresc, Addy. O muşcă uşor de ureche. Acum!

Cu un murmur de acord, îşi trecu degetele prin părul lui. În clipa următoare îl împinse şi se ridică.

– Fir-ar să fie, ce naiba cauţi aici? Ştii ce o să se întîmple dacă te găsesc?

– Şi mie mi-a fost dor de tine!

– Nu e o glumă. Să ştii că încă mai au loc decapitări în pieţe.

– Nu am intenţia să-mi pierd capul pentru tine. Îi luă mîna şi o duse la buze. Nu mai mult decît am şi făcut-o.

– Eşti un nebun. Şi pulsul ei se mări.

– Un romantic.

– Tot aia! Dînd cearceafurile la o parte coborî din pat. Trebuie să te scot de aici şi repede!

– Mai întîi stăm de vorbă. Adrianne, e trei dimineaţa. Toţi dorm în paturile lor, îndopaţi cu miel şi rodii.

Adrianne se lăsă iar pe pat. Încă cinci minute nu mai contau, îşi spuse. Şi era atît de bine că venise aici!

– Cum ai ajuns în apartamentele femeilor?

– Prin tunel.

Avusese dreptate. Îi găsi aluniţa, deşi era întuneric.

– Dumnezeule, Philip, dacă ai fost văzut...

– N-am fost.

– Ai de gînd să mă asculţi?

– Sînt numai urechi.

– Şi mîini. I le dădu la o parte. E un risc destul de mare că ai plecat din aripa unde stai, dar să vii aici... Făcu o pauză lungă, ca să-i tragă degetele uşoare şi îndemînatice de pe nasturii de la cămaşa de noapte. Cum mi-ai găsit camera?

– Am mijloacele mele.

– Philip!

– Un mic aparat de urmărire pus pe trusa ta de farduri.

Dezgustată, se ridică şi începu să se plimbe.

– Ai lucrat prea mult la Interpol. Dacă ai să te porţi mai departe ca într-un roman de spionaj, ai să-ţi pierzi capul.

– Trebuia să te văd. Trebuia să văd că eşti în regulă.

– Îți mulțumesc, dar trebuia să aștepți să iau eu legătura cu tine.

– N-am făcut-o. Vrei să pierzi timpul certîndu-te?

– Nu.

Nu credea că ar fi fost înțelept să aprindă lampa, dar aprinse în schimb două lumînări.

– Cred că e mai bine să stăm de vorbă după mica bombă a lui Abdu. Îmi pare rău că ți-a aruncat așa vestea, dar mi-a fost imposibil să te previn.

– Ce ai de gînd să faci?

– Ce putem face? Urma de îngîmfare din vocea lui nu-i scăpă. Am semnat. Mă îndoiesc serios că putem să ne descurcăm să furăm colierul și să găsim altă cale de a părăsi țara în mai puțin de o săptămînă.

– Nu. Se așeză, încercînd, așa cum făcuse toată seara, să gîndească limpede. Mă întreb dacă nu bănuiește ceva și de aceea a grăbit căsătoria.

– Să o bănuiască pe fiica lui că ar fi unul dintre hoții cei mai mari ai decadei?

Adrianne își ridică o sprînceană.

– Unul dintre?

– Sînt și eu pe aici, iubito. Îi luă vălul și și-l trecu prin mînă. E greu de imaginat că Abdu ar bănui ce intenții ai, cînd în toți anii ăștia ai dus Interpolul de nas. Nu e mai verosimil că dorește să aibă un cuvînt de spus?

– Datorită unor sentimente părintești? Nu cred.

– Gîndește-te, Addy! Vorbi calm, deoarece îl îngrijora faptul că ea ridicase vocea. Cred că este mai curînd o problemă de mîndrie și prestigiu.

Timp de o clipă, ea luptă cu amărăciunea.

– Da, pare adevărat. Amîndouă sînt la fel de importante pentru el.

Își răsuci inelul pe deget.

– Cum ne descurcăm?

– Spune-mi tu. E jocul tău.

– Ai să fii într-o poziție foarte grea, Philip.

– O poziție în care m-am hotărît singur să mă pun, dacă-ți amintești. Oricum aveam intenția să mă căsătoresc cu tine. Aici sau la Londra, nu contează.

În toată cariera ei, nu se simțise mai încolțită.

– Știi ce părere am eu despre asta.

– Știu foarte bine. Și?

Ea rămase pe pat, răsucindu-și inelul, revizuind planurile.

– La urma urmei, nu-i decît o ceremonie. Nici unul dintre noi nu este mahomedan, așa că nu trebuie s-o luăm în serios.

– Nunta e nuntă.

Și ea își spusese același lucru.

– Bine, atunci o s-o facem. O nuntă mahomedană poate fi ruptă conform obiceiurilor mahomedane. Cînd o să ajungem acasă, ai să poți să divorțezi de mine.

Amuzat, Philip se așeză lîngă ea.

– Pe ce motiv?

– Ești bărbat și nu trebuie să dai motive. Nu trebuie decît să spui „Divorțez de tine!" de trei ori și gata.

– Comod.

Vru să-și ia o țigară, dar se opri.

– Nu o să pierd decît prețul a patru cămile.

– Atîta a cerut pentru mine? Patru cămile? Își puse brațele în jurul taliei, scoțînd un sunet care ar fi putut să fie rîs.

– M-am tocmit, așa cum mi-ai spus, dar nu știu dacă m-a luat în serios.

– Nu, e un tîrg bun. Ai fi dat mai mult pentru o a treia soție șchioapă.

– Adrianne...

– Eu sînt cea insultată, nu tu. Ridică din umeri. Nu

are importanţă, sau nu va avea în clipa cînd voi pune mîna pe colier. Patru cămile sau patru sute, tot vîndută şi cumpărată sînt!

– Trebuie să jucăm după legile lui numai cît timp sîntem aici. Îi trecu uşor părul după ureche. În două săptămîni vom fi...

Lumina lumînării pîlpîi şi el îi zări vînătaia de pe faţă.

– Cum ţi-ai făcut asta?

– Am fost cinstită. Începu să zîmbească văzîndu-i expresia. Privirea lui o făcu să-şi simtă gura uscată. Philip...

– El ţi-a făcut asta? Vorbi ca şi cum fiecare cuvînt s-ar fi spart dacă nu l-ar fi rostit cu grijă. Te-a lovit?

– Nu e nimic. Panica o făcu să se agaţe de el. Philip, nu-i nimic. Avea dreptul...

– Nu! Se smulse din mîinile ei. Nu, pe Dumnezeu, nu avea nici un drept!

– Aici are. Vorbea repede, blocîndu-i trecerea prin uşă. Nu îndrăznea însă să ridice vocea, deşi plină de pasiune. Aici ne supunem legilor lui, ai uitat? Chiar tu ai spus aşa.

– Nu şi atunci cînd îţi lasă semne!

– Vînătăile trec, Philip, dar dacă ieşi pe uşa asta şi faci ceea ce zăresc în ochii tăi că ai intenţia să faci, s-a terminat cu amîndoi. Există căi mai bune pentru a-ţi răzbuna onoarea, a ta şi a mea. Te rog! Ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz, dar el se întoarse.

– Lasă-mă o clipă.

Adrianne avea dreptate. Ştia că avea dreptate. Întotdeauna gîndise logic, dar nu trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă. Nu ştiuse pînă în clipa de faţă că avea capacitatea de a ucide. Sau că i-ar fi făcut plăcere.

Se întoarse şi o văzu stînd în cercul de lumină al lumînărilor, cu mîinile încleştate, cu ochii mari şi întunecaţi.

– Nu o să-ţi mai facă nici un rău.

Răsuflă uşurată. Era din nou el însuşi.

– Nu poate. Nu într-un fel care să aibă importanţă.

Se apropie de ea şi-şi trecu uşor degetul peste vînătaie.

– În nici un fel. O sărută pe frunte, apoi pe buze. Te iubesc, Addy!

– Philip... Se sprijini de el, cu obrazul pe umărul lui. Pentru mine însemni mai mult decît a însemnat oricine altcineva.

Îşi trecu mîna peste părul ei şi încercă să fie calm. Era o afirmaţie foarte apropiată de cuvintele de care avea nevoie din partea ei.

– Am fost în camera tezaurului. Adrianne încercă să se retragă, dar o strînse mai tare. Nu-mi ţine predici, Addy. E plictisitor. Totul e aşa cum am discutat, dar cred că ar fi mai bine să ne mai uităm o dată cu atenţie. Cît despre cheie...

– Cheia falsă pe care am făcut-o o să fie bună. Poate fi ajustată pe loc, dacă este nevoie.

– M-aş simţi mai bine dacă ne-am îngriji de asta dinainte.

Se dădu puţin înapoi, ştiind că era un subiect delicat pentru Adrianne.

– Dacă mi-o dai, aş putea să rezolv treaba asta să zicem mîine noapte.

– Vom merge mîine noapte şi o vom face împreună.

– Nu e nevoie să mergem amîndoi.

– Minunat. Atunci am să o fac eu.

– Tare încăpăţînată eşti, Addy.

– Da. Nu vreau să fiu exclusă din nici o etapă a acestei probleme. E logic să ajustăm cheia înainte. Sau măcar să facem ajustările preliminare. O vom face împreună, sau o voi face singură.

– Cum vrei. Îi mîngîie din nou vînătaia. Va veni o

vreme cînd nu ai să faci numai cum vrei tu.

– Poate. Pînă atunci, m-am gîndit la noaptea nunții noastre.

– Da? O trase zîmbind spre el.

– Și la asta m-am gîndit, dar mai ales la prioritățile mele.

– Care ar fi acelea?

– Așa cum merg treburile, nu există noapte mai bună în care să luăm colierul.

– Afacerile înaintea plăcerii? Îmi calci mîndria în picioare, Addy.

– Habar n-ai ce lungi, obositoare și plictisitoare sînt ceremoniile de nuntă aici. Durează ore întregi și toți mănîncă pe rupte. Apoi, vom fi lăsați singuri de tot. Nu îi va da nimănui prin cap să ne deranjeze. Peste o zi, cel mult două, vom putea pleca fără să jignim pe nimeni.

– Ce păcat că nu ești mai romantică, dar e logic ce spui. Și cred că e foarte potrivit ca doi hoți să-și petreacă noaptea nunții furînd.

– Vom fura o legendă, Philip. Îl sărută repede, apoi porni spre ușă. Acum trebuie să pleci. Aici te afli în pericol. Dacă totul merge bine, ne întîlnim în camera trezoreriei mîine dimineață la 3.30.

– Ne sincronizăm ceasurile?

– Nu cred că este necesar.

Înainte ca ea să ajungă la ușă ca să se uite pe coridor, o luă în brațe.

– Dacă e să-mi risc pielea, măcar s-o fac pentru ceva mai mult decît conversația asta.

O duse înapoi în pat.

Capitolul 24

Vei fi o mireasă frumoasă! Dagmar, croitoreasa care fusese adusă cu avionul de la Paris, aranjă satinul alb pe umerii lui Adrianne.

– Puține femei își pot permite să poarte alb curat. Aici trebuie mai multă dantelă.

O prinse în ace, aplecîndu-se, căci era cu cincisprezece centimetri mai înaltă decît Adrianne. Avea mîini urîte, dar iuți și îndemînatice. Își dăduse cu parfumul care-i purta numele și pe care abia îl scosese pe piață.

– Dantela trebuie să coboare de la gît spre talie.

Adrianne se uită la reflecția ei în oglindă. Abdu lucrase repede. Probabil că îl costase mult o rochie făcută de una dintre creatoarele cele mai bune din Paris și asta într-o săptămînă. Nu era decît o chestiune de onoare. Regele Abdu nu putea să-și trimită fiica la soțul ei decît îmbrăcată în ceea ce era cel mai bun.

Degetele începeau s-o doară. Încet, deliberat, le relaxă.

– Prefer ceva mai simplu.

Dagmar îngustă mînecile lungi.

– Ai încredere în mine. Va fi simplă, dar nu modestă, elegantă, dar nu opulentă. Dacă ceva e prea mult, oamenii observă doar rochia, nu femeia. Își privi asistentele, care

intrau cu mai multe rochii în braţe. Sînt pentru petrecerea miresei. Ni s-a dat o listă. Scoase un ac din perniţa prinsă la încheietură şi îl prinse la talie.

– Cîte vor fi la petrecerea miresei?

Dagmar o privi o clipă, surprinsă că viitoarea mireasă nu ştia acest lucru.

– Douăsprezece. Culoarea este minunată, foarte bogată.

Făcu semn unei asistente să ridice o rochie. Avea o linie festivă şi fusta lungă era acoperită cu dantelă.

– Mi s-a lăsat libertatea alegerii. Sper că mă aprobi.

– Sînt sigură că toate rochiile vor fi minunate.

– Întoarce-te, te rog.

Rareori văzuse o mireasă atît de serioasă sau atît de indiferentă. Dagmar o cunoştea pe prinţesa Adrianne şi sperase să aibă prilejul s-o îmbrace, dar nu se aşteptase s-o facă în Jaquir, pentru o nuntă pusă rapid la cale. Dacă mireasa era însărcinată, talia mică şi pîntecul plat al lui Adrianne nu arătau aşa ceva. În orice caz, Dagmar era prea discretă ca să bîrfească despre clientele ei, mai ales atunci cînd o comandă ar fi putut să atragă şi altele. Era franţuzoaică, deci practică.

– Trena va fi prinsă aici. Arătă un loc de pe umărul lui Adrianne. Va ieşi din rochie ca un rîu. E foarte regală, nu-i aşa? gesticulă ea cu mîinile.

Adrianne zîmbi pentru prima dată. Femeia făcea tot ce putea.

– E minunat.

Încurajată, Dagmar o ocoli pentru a aranja linia spatelui. De-a lungul anilor, îmbrăcase femei bogate şi celebre, ascunzîndu-le cu îndemînare perniţele şi celulita. Prinţesa avea un trup minunat, mic şi frumos format. Orice ar fi creat pentru un astfel de trup, ar fi fost observat şi invidiat. Se gîndi că era păcat că nu îi fusese făcută co-

manda și pentru un trusou.

– Cum va fi coafura? Cu părul strîns sau lăsat?

– Nu știu, nu m-am gîndit.

– Gîndește-te. Trebuie să-mi pună în valoare rochia.

După ce-i netezi părul lui Adrianne, se dădu înapoi. Era o femeie vînoasă, foarte subțire, cu trăsături simpatice și ochi frumoși și negri.

– Cred că lăsat pe spate. Foarte franțuzesc, foarte subtil, ca și rochia. Dar nu sever. Moale aici. Mulțumită, își întoarse privirile critice spre rochie. Vei purta bijuterii, ceva special?

Se gîndi la colierul care strălucise pe rochia de nuntă a mamei ei.

– Nu, nimic.

Auziră amîndouă rîsetul și zgomotul de dincolo de ușă.

– Petrecerea de nuntă. Dagmar își dădu peste cap frumoșii ei ochi. Peste o săptămînă vom fi toate nebune, dar totul va fi perfect.

– Madame, cît veți cere pentru rochia asta?

– Înălțimea ta...

– Prefer să știu prețul lucrurilor pe care le port...

Dagmar ridică din umeri și aranjă puțin fusta rochiei.

– Poate două sute cincizeci de mii de franci.

Dînd din cap, Adrianne mîngîie dantela de la gît. Cîștigase mai mult cu comisionul luat pe bijuteriile St. John. I se părea potrivit să-l cheltuiască pe rochie, chiar o ironie.

– Îmi vei trimite mie factura, nu regelui!

– Dar...

– Mi-o vei trimite mie, repetă Adrianne. Nu voia să poarte ceva plătit de el.

– Cum doriți.

– Nunta se face în Jaquir, madame. Adrianne zîmbi din nou. Dar eu sînt americancă. E greu să învingi vechile

obiceiuri. Rochia se deschise şi se întoarse. Dincolo era ceva mai mult decît o petrecere de nuntă, cel puţin douăsprezece femei veniseră să privească, să bea ceai, să vorbească despre nunţi şi modă. Adrianne socotea că Dagmar va primi comenzi pentru cel puţin încă şase rochii înainte de sfîrşitul după-amiezei şi al probelor.

Femeile se dezbrăcară în lenjeria de corp. Lenjeria era pentru ele o pasiune, ca şi bijuteriile şi purtau tot felul de modele, de la cele minunate pînă la cele jenante. Portjartiere roşii şi din dantelă neagră, satin alb şi mătase transparentă. Femeile încercau rochiile şi scoteau exclamaţii de încîntare. Răsunau întrebări despre flori, cadouri, despre luna de miere. Ar fi putut să fie amuzant, chiar emoţionant, se gîndi Adrianne, dacă nu ar fi avut durerea aceea de cap care pulsa în fundul ochilor ei. Poate că nunta va fi o farsă, chiar o convenţie, dar pregătirile erau foarte reale.

Îşi privi sora mai mică îmbrăcată cu o rochie care s-ar fi potrivit unei femei de două ori mai bătrîne.

– Nu! Adrianne făcu un semn femeii care-i făcea tivul. Rochia nu i se potriveşte.

Yasmin îşi desfăşură fusta.

– Îmi place. Keri şi toate celelalte poartă rochii la fel.

– Te face să arăţi ca un copil care se joacă de-a adulţii. La expresia de răzvrătire a lui Yasmine, Adrianne făcu un gest spre Dagmar. Vreau ceva special pentru sora mea, ceva mai potrivit.

– Tatăl tău ne-a spus că rochiile trebuie să fie la fel.

Ochii lui Adrianne se fixară în cei ai croitoresei, în oglindă.

– Iar eu îţi spun că sora mea nu va purta asta. Vreau ceva mai moale, ceva mai... Se opri înainte de a spune „tineresc". Ceva mai contemporan. Poate roz, astfel ca să se distingă între celelalte.

Ochii lui Yasmine străluciră.

– Roşie!

Dagmar se hotărî să coopereze, deoarece era de acord şi pentru că era mai probabil să primească în viitor mai multe comenzi de la Adrianne decît de la rege.

– Poate că am ceva în salon, după care să trimit.

– Atunci aşa facem. Îmi trimiţi tot mie factura. Atinse cu o mînă obrazul lui Yasmine. Ai să fii frumoasă. Specială. Ca un trandafir printre ferigi.

– Şi în asta sînt frumoasă.

Adrianne se întoarse, astfel încît să se vadă amîndouă în oglindă.

– Vreau să fii şi mai frumoasă. Conform tradiţiei, domnişoara de onoare trebuie să poarte o rochie de altă culoare decît celelalte, ca să fie remarcată.

Yasmin se gîndi şi căzu de acord. Va pune vălul atunci cînd va veni vremea, dar voia să fie remarcată ori de cîte ori era posibil.

– Din mătase?

Fusese odată o fetiţă care-şi dorise o rochie de mătase.

– Fie şi de mătase!

Mulţumită, Yasmin se uită la imaginea lor reflectată de oglindă.

– Cînd am să mă mărit, o să am o rochie ca a ta.

– Poţi să o iei pe asta dacă îţi place.

Sprîncenele lui Yasmine se ridicară.

– Să port o rochie deja purtată?

– Asta e altă tradiţie: trebuie să porţi rochia de nuntă a mamei tale sau a surorii, sau a unei prietene.

Gîndindu-se, Yasmin îşi trecu degetul pe satinul fustei lui Adrianne. Era un obicei ciudat, dar dacă rochia merita, făcea să fie respectat.

– Nu am să port rochia mamei. Nu e la fel de fru-

moasă ca asta. Ea a fost a doua soție. Tu de ce nu porți rochia mamei tale?

– Pentru că nu o am. Ai să o vezi într-un tablou, atunci cînd ai să mă vizitezi în America.

– Să te vizitez? Făcu un gest plin de nerăbdare și imperios. Cînd?

– Cînd ți se va da voie.

– O să mîncăm la restaurant?

– Dacă-ți face plăcere.

O clipă, Yasmin arătă ca orice copil căruia i se oferă ceva.

– Unele femei din Jaquir mănîncă în restaurante, dar tata nu le permite și femeilor din familia lui.

Adrianne o luă de mînă.

– Vom mînca la restaurant în fiecare seară.

Philip îl văzu puțin pe rege, dar fu tratat bine. Ca un diplomat în vizită, se gîndi, după ce făcu turul palatului. Fu condus în toate camerele, în afară de apartamentele femeilor, în timp ce prințul moștenitor îi făcu o lungă, adesea plictisitoare, istorie a Jaquir-ului. Ascultîndu-l, Philip își notă în minte ferestrele, ușile, intrările și ieșirile. Privi gărzile și servitorii venind și plecînd pentru a-și da seama care era orarul și obiceiurile.

Puse întrebări. Instructajul lui Adrianne îl informase destul pentru a ști ce comentarii sau întrebări vor fi luate drept critică. Astfel, nu puse întrebări despre femeile ascunse după zidurile grădinii și în spatele ferestrelor cu storuri, pentru binele lor. Nu puse întrebări despre piețele de sclavi care încă mai existau, organizate în secret. Sau despre decapitări, care nu erau secrete.

Luară prînzul, caviar și ouă de prepeliță, într-o ca-

meră care se mîndrea cu propria ei fîntînă arteziană. Păsări cu penaj strălucitor cîntau în colivii agățate de tavan. Se discută despre artă și literatură. Dar nu și despre biciuirile cu biciul pentru cămile. Rahman li se alătură pentru scurt timp. După ce-și învinse timiditatea, îl bombardă pe Philip cu întrebări despre Londra. Mintea lui era ca un burete.

– La Londra se află o populație mahomedană numeroasă.

Philip sorbi din cafea și-și dori un ceai bun englezesc.

– Cred că da.

– Mi-ar place să văd Londra, clădirile și muzeele, dar în timpul iernii, cînd este zăpada. Mi-ar plăcea să văd zăpadă.

Își aminti cum vorbise Adrianne despre primul ei contact cu zăpada.

– Atunci ar trebui să vii anul viitor și să stai cu Adrianne și cu mine.

Rahman se gîndi că ar fi minunat să vadă marele oraș, să petreacă un timp cu sora lui cu ochi minunați și zîmbet frumos. Ar fi avut atît de multe de învățat la Londra și dorea teribil de mult să învețe. Aruncă o privire iute fratelui lui. Amîndoi știau ce credea tatăl lor despre asta.

– Ești foarte amabil. Într-o zi, voi veni la Londra, dacă Allah vrea așa. Acum scuză-mă, trebuie să mă întorc la studiile mele.

Mai tîrziu, se plimbară prin oraș într-o limuzină cu aer condiționat. Fahid îi arătă vasele din port, vorbind despre excelentele contracte comerciale dintre Jaquir și țările occidentale.

Era multă frumusețe în jur; Philip o văzu în dealurile întunecate și îndepărtate, în albastrul curat al mării. În ciuda circulației și a vitezei nebunești a taxiurilor, exista un simț al vechiului și, mai mult chiar, o rezistență încăpățînată la schimbări.

Trecură pe lîngă o curte unde, cu cinci ani înainte, o prințesă și iubitul ei fuseseră executați pentru adulter. Philip văzu de departe coloana de argint a unui bloc pentru birouri, pe care se afla o antenă parabolică.

– Sîntem o țară a contrastelor. Fahid privi un membru al Comitetului pentru Apărarea Virtuții și Prevenirea Viciului apucînd de braț o femeie neînsoțită. S-au petrecut multe schimbări în Jaquir în ultimii douăzeci și cinci de ani, dar am rămas și vom fi întotdeauna o țară a Islamului.

Deoarece începutul fusese făcut, Philip împinse lucrurile mai departe.

– Este greu pentru tine, care ai fost educat în Vest?

Fahid se uită la *matawain*-ul care striga la femeia singură și o împingea cu brutalitate spre ieșirea din suk. Dezaproba asemenea lucruri, dar încă nu era rege.

– Uneori este greu să găsești echilibrul între ceea ce este mai bun în lumea ta și ceea ce este mai bun într-a mea. Dacă Jaquir-ul va supraviețui, vor fi necesare mai mult progres și mai multe compromisuri. Legile Islamului nu se pot schimba, dar tradițiile bărbaților vor trebui s-o facă.

Și Philip văzuse episodul din suk.

– Tradiții cum ar fi bruscarea femeilor?

Fahid îi dădu șoferului cîteva instrucțiuni, apoi se sprijini cu spatele de banchetă.

– Poliția religioasă este devotată, iar în Jaquir conduce religia.

– Eu nu critic religia nimănui, Fahid. Dar este greu pentru un bărbat să privească maltratarea unei femei. Dincolo de femeia din suk, se gîndea la Adrianne și la Phoebe. Fahid îi ghici gîndul.

– Asupra unor puncte, nu vom cădea niciodată de acord.

– Ce vei schimba atunci cînd vei domni?

– Nu este vorba despre ce voi schimba, ci despre ceea ce mă vor lăsa oamenii să schimb. Ca mulți europeni, crezi că guvernul îi face pe oameni așa cum sînt. Că el asupreşte sau eliberează. În multe direcții, poate în majoritatea, oamenii înșiși nu primesc schimbarea. Luptă împotriva progresului chiar în timp ce dau fuga să-l adopte. Fahid zîmbi. Luă un ulcior cu suc la gheață și turnă în două pahare de cristal. Te-ar surprinde faptul că multor femei le place vălul? Nu este o lege. Acesta a fost răspîndit de elită cu multe secole în urmă. Ceea ce a devenit la modă în timpul lui Mahommed a intrat în tradiție.

Philip scoase o țigară, iar Fahid luă o brichetă de aur și i-o aprinse.

– Vezi că nici o femeie nu are voie să conducă mașina în Jaquir. Dar nu datorită legii, ci tradiției. Nu scrie nicăieri că e rușinos ca o femeie să conducă mașina, dar... ele sînt descurajate, pentru că dacă o femeie ar avea o pană de cauciuc nici un bărbat nu ar putea s-o ajute. Dacă ar conduce prost, poliția nu ar putea s-o închidă. Și așa, tradiția devine mai tare decît legea însăși.

– Femeile voastre sînt mulțumite?

– Cine știe ce se petrece în mintea unei femei?

Philip zîmbi.

– Asupra acestui lucru, și Orientul și Occidentul sînt de acord.

– Iată ce am vrut să-ți arăt. Mașina se opri și Fahid îi arătă. *Ahmand Memorial University.* Colegiul pentru femei.

Clădirea era făcută din cărămizi americane. Ferestrele erau acoperite de storuri atît pentru a proteja camerele de soare, cît și pentru a descuraja ochii curioși. Philip văzu trei femei îmbrăcate în veșmîntul tradițional, care se grăbeau să intre. Remarcă de asemenea că, sub *abaaya*, purtau adidași.

– Familiile sînt încurajate să-și lase femeile să fie

educate. Tradiţiile pot fi flexibile. Jaquir-ul are nevoie de femei doctori, femei profesori, femei bancheri. Deocamdată, ca să nu fie atît de complicat ca femeile noastre să primească îngrijire medicală, să fie educate şi să-şi mînuiască banii. Nu va fi întotdeauna aşa.

Philip încetă să mai privească universitatea.

– Vorbeşti serios.

– Sigur. Lucrez cu Ministerul Muncii. Am ambiţia să văd poporul ţării mele, bărbaţi şi femei, întărind Jaquir-ul prin cunoaştere şi pricepere. Educaţia aduce cunoaştere, dar şi nemulţumire şi nevoia de a şti mai mult, de a vedea mai mult, de a avea mai mult. Jaquir-ul va fi obligat să se adapteze, şi totuşi sîngele nu se schimbă. Femeile vor purta văl pentru că aşa vor. Se vor închide în harem pentru că acolo găsesc mîngîiere.

– Aşa crezi?

– Ştiu că aşa este.

Făcînd semn şoferului, îşi puse mîinile pe genunchi. Era un bărbat echilibrat, erudit, care nu împlinise încă douăzeci şi trei de ani. Urma să fie rege. Nu i se permisese să uite acest lucru din clipa în care se născuse.

– Am fost educat în America, am iubit o americancă, m-am bucurat de multe lucruri americane. Dar am sînge beduin. Adrianne a avut o mamă americancă şi a fost crescută în Vest. Dar şi ea are sînge beduin, care va curge prin venele ei toată viaţa.

– Asta face din ea ceea ce este. Nu o schimbă.

– Viaţa lui Adrianne nu a fost simplă. Cît de mult îl urăşte pe tata?

– E un cuvînt cam tare.

– Dar potrivit. Fahid ridică o mînă. Era o întrebare importantă şi constituia pricipalul motiv pentru care insistase să petreacă acest timp cu Philip. Dragostea şi ura nu sînt sentimente simple. Dacă o iubeşti, după nuntă ia-o şi

du-o de aici. Cît timp trăiește tata, ține-o departe de Jaquir. Nici el nu iartă.

Răsunase chemarea la rugăciune, un cîntec din adîncul gîtului. Ușile se închiseră și bărbații îngenunchează pentru a-și apropia fețele de pămîntul crăpat. Fahid ieși din mașină. Purta o robă albă, de mătase, dar se aplecă, alături de ceilalți doi bărbați pentru a se ruga lui Allah.

Nerăbdător, Philip ieși în căldura după-amiezei. Vedea muezinul pe treptele moscheii, chemîndu-i pe credincioși. Era o scenă puternică, aproape umilitoare, datorită soarelui dogoritor, mirosurilor fierbinți de dulciuri și condimente care ieșeau din suk-uri și bărbaților cu frunțile plecate la pămînt. Femeile se trăseseră înapoi, adăpostindu-se la umbră. Aveau voie să se roage în liniște, dar nu li se permitea să răspundă la chemare. Cîțiva oameni occidentali de afaceri așteptau cu răbdarea celor resemnați.

Privind scena, Philip începu să-l înțeleagă pe Fahid. Oamenii nu aderau și nu se supuneau tradiției. O îmbrățișau și o perpetuau. Acest fel de viață gravita în jurul religiei și al onoarei bărbaților. Puteau să apară clădiri, să se facă educație, dar nimic nu va schimba sîngele.

Se întoarse cu spatele la Mecca și privi spre palat. Grădinile lui păreau o ceață colorată. Acoperișul din ardezie verde strălucea în soare. Undeva, între ziduri, se afla Adrianne. Oare chemarea la rugăciune o făcea să se îndrepte spre fereastră?

Dispozitivul pe care-l adusese Adrianne era foarte sensibil. Pentru această scurtă întîlnire, își lăsase celelalte unelte ascunse în cameră și luase cu ea doar micul amplificator, cheia de alamă și o pilă. Din măsuri de

prevedere, nu-şi pusese cămaşa şi pantalonii negri. Dacă avea să fie oprită, era mai bine să fie îmbrăcată cu fustă lungă.

Folosi tunelul, aşa cum făcuseră generaţii de femei pentru a ajunge din harem în palatul principal. Unele făcuseră drumul resemnate, altele cu bucurie. Dar întotdeauna cu un scop, aşa cum făcea şi ea acum, se gîndi Adrianne. Pe podeaua tocită, sandalele ei nu făceau nici un zgomot. Aşa cum fusese şi la începuturile lui, tunelul era luminat cu torţe, nu cu lumină electrică. Flăcările pîlpîitoare şi slabe făceau mai mult umbre şi măreau romantismul locului.

Orice bărbat putea să treacă pe acolo, regele sau vreun prinţ. Dar la ora aceasta, palatul dormea adînc.

Era îngrijorată pentru Philip. Se putea ca apartamentul lui să fie supravegheat. Dacă era prins într-un loc nepotrivit, la un timp nepotrivit, avea să fie deportat înainte de a putea să schimbe o vorbă cu el. Ea avea să fie gonită sau închisă în harem, dar acesta era un preţ mic avînd în vedere scopul.

Ieşi din tunel în apartamentul regelui. El dormea în dormitoarele din spate. Singur, orice soţie ar fi ales pentru noaptea respectivă, aceasta fusese trimisă înapoi în patul ei, după ce-şi făcuse datoria.

Îi simţi mirosul, dar slab, în parfumul de tămîie care-i plăcea lui. Se întrebă de cîte ori fusese mama ei mînată în aceste încăperi, ca o vacă la împerechere.

O clipă, doar o clipă, fu tentată să dea de perete uşa de la dormitorul lui, să-l trezească din somnul adînc şi să-i spună tot ce simţea, tot ce încolţise şi crescuse din acele seminţe timpurii de amărăciune. Dar satisfacţia ar fi durat doar cît ar fi vorbit. Dorea mai mult decît atît, mult mai mult.

Gărzile aveau să se schimbe abia cu o oră înaintea zorilor. Adrianne se uită la discul luminos al ceasului ei şi

se gîndi cît timp avea. Suficient. Mai mult decît suficient.

Coridorul era pustiu, întunecat, tăcut. Cu planul în minte, coti şi se îndreptă spre aripa alăturată. Se îndreptă spre uşa trezoriei şi, lăsîndu-se pe vine, începu să o descuie. Mîinile îi erau destul de sigure, dar transpirau. Agasată, şi le şterse de fustă înainte de a termina lucrul. Cu o privire iute la dreapta şi la stînga, se strecură înăuntru, apoi închise şi încuie uşa după ea.

Inima ei se opri cînd o mînă îi acoperi gura. Şi cînd porni din nou, îl ocărî pe Philip. Îl dădu la o parte şi aprinse lanterna băgîndu-i în ochi raza îngustă de lumină.

– Mai fă o dată asta şi ai să-ţi pierzi mîna!

– Mie îmi pare bine că te văd! Se aplecă să o sărute. Ai avut de lucru cu încuietoarea?

– Nu. Începu să se îndepărteze, apoi se întoarse şi-şi aruncă braţele de gîtul lui. Philip, nu ştiam că o să-mi fie atît de dor de tine.

Îşi freca faţa de părul ei, adulmecîndu-i parfumul.

– E tot mai bine. Ce ai făcut toată ziua, cît am fost eu în oraş?

– Am băut nesfîrşite ceşti de ceai, am ascultat un recital despre fertilitate şi naşteri şi am încercat rochia de nuntă.

– Nu mi se pare că ţi-a plăcut ceva din toate astea.

– E greu. N-am ştiut că e atît de greu s-o păcălesc pe bunica. Şi nu-mi place să fiu îmbrăcată în satin alb pentru o nuntă care e doar un spectacol.

– Atunci vom face din ea ceva mai mult.

O spuse uşor, dar nu văzu nici urmă de amuzament în ochii lui.

– Ştii care e părerea mea despre asta şi apoi nu-i timpul să discutăm acum. Te-ai uitat la seif?

– De sus pînă jos. Trecu lumina lanternei peste uşa de oţel. Din specificaţii reiese că fiecare încuietoare este

legată la o alarmă. Îți mănîncă timpul, dar sînt simple. Mă pricep la combinații, așa că nu o să dureze mult.

– Asta o să ne fie de folos. Îi dădu un disc gros cît degetul lui și nu mai mare decît un sfert de dolar. E un amplificator. Am lucrat la el o vreme. Pune-l pe ușă și o să prindă chiar și un strănut, la trei camere de aici.

Gînditor, Philip își trecu lampa peste el.

– Tu l-ai făcut?

– Refăcut. Voiam ceva compact și foarte sensibil.

– Pentru cineva care n-a terminat școala ai o pricepere uimitoare în electronică.

– Talent natural. Cred că într-o oră deschidem seiful.

– În patruzeci de minute, cel mult cincizeci.

– Hai să zicem șaizeci. Zîmbi și-l mîngîie pe obraz. Nu e o critică adusă talentului tău, iubitule.

– Pe o mie de lire că-l deschid în patruzeci.

– S-a făcut. Nu ai să poți lucra în siguranță pînă la trei. La 2.30 am să încep cu alarmele. O să meargă mai ușor dacă vii direct aici. Nu te atinge de nimic pînă la trei. Am să vin și eu cît am să pot de repede.

– Nu-mi place ideea să faci partea asta singură.

– Aș fi făcut totul singură, dacă m-ai fi lăsat. Începe cu combinația de sus.

– Am mai vorbit de asta, Addy. Știu cum să deschid un seif.

Trecu pe lîngă el și scoase cheia.

– Nu-ți lăsa mîndria să ne stea în cale.

– N-am s-o las, sînt prea ocupat s-o menajez pe a ta. Cum pot fi sigur că ai întrerupt alarmele?

– Încredere! Văzîndu-i expresia, ridică bărbia. Am lucrat din greu, am planificat cu grijă totul și n-am să fac acum o greșeală. Ai încredere în mine sau lasă-mă să fac singură tot.

O privi trecînd delicat pila peste cheie.

– Nu sînt obișnuit să lucrez cu un partener.

– Nici eu.

– Norocul nostru că ne retragem. Addy, m-aș simți mai bine dacă n-ai fi atît de încordată.

– Și eu m-aș simți mai bine dacă ai fi la Londra. Ridică o mînă înainte ca el să vorbească. Poate nu o să mai avem prilejul să vorbim despre asta. Dacă se întîmplă ceva, dacă ți se pare că s-a întîmplat ceva, vreau ca tu să te retragi. Promite-mi.

– Nu înțelegi încă, nu-i așa? Îi luă bărbia cu degetele încorcate. Tot nu-ți intră în cap. Poți să spui ce vrei, că nu crezi în dragoste, că nu ești în stare s-o simți sau s-o accepți, dar asta nu schimbă ceea ce simt eu față de tine. O să vină o vreme, Addy, cînd toate astea vor rămîne în urmă și nu vom fi decît noi doi. Trebuie să te obișnuiești cu gîndul.

– Ce facem noi aici n-are nici o legătură cu dragostea.

– Nu? Faci ceea ce faci pentru că ai iubit-o pe mama ta la fel de mult cît îl urăști pe tatăl tău. Poate mai mult chiar. Iar eu sînt aici pentru că tot ce faci și simți tu este important pentru mine.

– Philip! Își puse ușor mîna pe a lui. Nu știu niciodată ce să-ți spun.

– Ai să știi pînă la urmă. Credincios principiului de a profita de moment, o trase mai aproape. Ai să mă inviți iar în camera ta?

– Aș vrea. Închise ochii pentru a-i savura sărutul. Dar nu pot. Ce-ai zice să facem o verificare?

– Dacă o facem repede.

Adrianne bagă din nou cheia în broască. Urechea ei era exersată să audă și cea mai mică zgîrietură a metalului pe metal, acolo unde nu se potrivea cheia.

– Nu pot să risc să descui acum. Ultimele ajustări le vom face atunci cînd alarma va fi deconectată. Dar cred...

Băgă cheia în broască, apoi o scoase iar. Nu vom avea mult de ajustat. Se opri și cu cheia încă caldă în mînă, se uită la ușă. E dincolo de ușă, la numai un metru. Mă mir că nu-i simțeam căldura.

– Te-ai gîndit să-l păstrezi?

– Cînd eram mică. Îmi închipuiam cum o să-l pună mama la gît și cum am să văd viața revenindu-i pe chip. Mi-am închipuit cum am să-l pun la gîtul meu și am să mă simt...

– Cum?

Zîmbi.

– Ca o prințesă.

Își puse cheia în buzunar.

– Nu, nu pentru mine, ci pentru tragedia care a urmat, de data asta o să aducă puțin bine. Știu că ți se pare idealist și stupid, spuse ea ridicînd din umeri.

– Da. Îi luă mîna și o duse la buze. Dar eu te-am iubit înainte de a ști că ești idealistă și proastă.

Îi ținu mîna într-a lui și se îndreptară spre ușă.

– Addy, ai grijă. Mă refer la tatăl tău.

– Rareori fac aceeași greșeală de două ori, Philip.

Puse dispozitivul de ascultare pe ușă și așteptă pînă cînd se convinse că nu era nimeni.

– Nu fi îngrijorat pentru mine, de ani de zile joc rolul de prințesă.

O prinse înainte ca ea să iasă pe ușă.

– Adrianne, nu trebuie să joci un personaj, tu chiar asta ești!

Capitolul 25

Nu era convinsă că el are dreptate. În următoarele cîteva zile, Adrianne recurse la toată stăpînirea de sine şi la echilibrul ei. Parte din ele le datora poate sîngelui regal. Dar Adrianne era convinsă că moştenise talentul de la o fată din Nebraska, care uimise cîndva Hollywood-ul.

Se duse la petreceri – prînzuri fără număr şi bufete organizate de diferite gazde înrudite cu ea, unde subiectul conversaţiilor era invariabil acelaşi. Ascultă sfaturi şi răspunse unor întrebări la care o viitoare mireasă trebuia să se aştepte. Îl văzu pe Philip în trecere şi niciodată singur. Petrecu ore întregi probînd rochii, şi mai multe încă la cumpărături cu mătuşile şi verişoarele ei.

Din toată lumea, începură să sosească daruri. Acesta era un aspect al păcălelii la care nu se gîndise, dar pe care-l întoarse în avantajul ei. Platouri de aur, vase de argint, vase *Sung* soseau de la şefii de state şi aliaţii regali. Răzbunarea care fusese la început ceva personal se întinsese şi asupra prietenilor şi a străinilor. Deşi ei habar nu aveau, prinţii şi preşedinţii deveniseră participanţi la joc.

Aşa cum se aşteptau toţi, primi chiar ea cadourile. Timpul i se ducea scriind scrisori şi primind oaspeţi care veneau pentru ceremonia.

Dar era un cadou, unul foarte important, care-i fusese trimis de la New York. Philip o sunase pe Celeste şi-l ceruse. Acum, stătea în mijlocul celorlalte, o cutie lăcuită chinezească, foarte frumoasă. O cutie cu nenumărate uşiţe şi sertăraşe. În cîteva zile, Adrianne va pune *Soarele şi Luna* în sertăraşul secret al cutiei şi o va trimite acasă, împreună cu celelalte cadouri.

Planul îndrăzneţ şi potenţial periculos de a scoate colierul chiar ea din ţară fusese respins. Abdu, datorită mîndriei lui, îi dăduse un mijloc perfect de răzbunare.

Îl mai văzu doar o dată înainte de nuntă, cînd fu obligată să îl abordeze. Pentru ca o femeie să iasă din palat, prinţesă sau nu, îi trebuia încă o permisiune scrisă din partea unei rude de parte bărbătească.

Adrianne stătea în picioare, cu mîinile împreunate la capătul lungilor ei mîneci. Purta diamantul lui Philip şi cerceii oferiţi de Celeste. Ametistul fusese deja pus bine. Îl va vinde pentru a plăti instalaţiile clinicii.

– Îţi mulţumesc că m-ai primit.

Birourile tatălui ei erau o simfonie de roşu şi albastru regal. Pe zidul din spatele lui era atîrnată o sabie cu mînerul plin de pietre scumpe. Abdu stătea la un birou de abnos şi bătea nerăbdător în acesta cu degetele lui cu multe inele.

– Nu am mult timp. Ar trebui să te pregăteşti pentru mîine.

Mîndria pe care o moştenise de la el izbucnise. Dar moştenirea de la mama ei o înecă, astfel că vocea îi răsună calmă.

– Totul este gata.

– Atunci ar trebui să-ţi petreci timpul gîndindu-te la căsătorie şi la datoriile tale.

Înainte de a vorbi, îşi relaxă mîinile.

– Nu m-am gîndit la altceva. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ai aranjat totul.

Știau amîndoi că banii cheltuiți pentru nunta unei fete era alt mod de mijloc de a judeca un bărbat.

– Asta e tot?

– Am venit de asemenea să-ți cer permisiunea de a o lua pe Yasmin și pe celelalte surori ale mele și a ne duce cîteva ore pe plajă. N-am avut destul timp să le cunosc.

– Nu timpul a lipsit. Tu ai ales să trăiești în altă parte.

– Totuși sînt surorile mele.

– Sînt femei din Jaquir, fiice ale lui Allah; tu nu ești și nici n-ai să fii vreodată.

Să-și țină capul plecat și vocea calmă era lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată.

– Nici tu, nici eu nu putem renega sîngele, oricît de mult am dori.

– Pot refuza fiicelor mele corupția pe care le-ar aduce-o influența ta. Își întinse mîinile pe birou. Mîine te vei căsători în cadrul unei ceremonii potrivite cu rangul tău. Apoi vei pleca din Jaquir și nu mă voi mai gîndi la tine. *Inshallah*. Pentru mine, ai murit în clipa cînd ai plecat din Jaquir. Nu e nevoie să neg ceva ce nu există.

Păși înainte, nepăsîndu-i dacă avea s-o lovească sau și mai rău.

– Va veni o vreme, spuse ea încet, cînd ai să te gîndești la mine. Jur!

În noaptea aceea, singură în camera ei, nu visă. Plînse.

În ziua nunții, o trezi chemarea la rugăciune. Adrianne deschise ferestrele, binecuvîntînd căldura și lumina. Aceasta avea să fie cea mai lungă și poate cea mai grea zi din viața ei. Dispunea de puțin timp, înainte ca femeile și servitoarele să-i încalce intimitatea și să înceapă să o

îmbrace.

Golindu-şi mintea de orice gînd, umplu cada uriaşă cu apă fierbinte şi-i adăugă ulei de baie.

Dacă nunta ar fi fost adevărată, adevărată în inima ei, ar fi fost emoţionată, bucuroasă, nerăbdătoare? Acum nu simţea decît durerea surdă pentru ceea ce nu putea exista. Ceremonia avea să fie o minciună, aşa cum promisiunile făcute la astfel de ceremonii de la un capăt la altul al lumii erau adesea minciuni.

Ce era căsătoria pentru o femeie? O sclavie. Lua numele unui bărbat, renunţa la al ei şi, odată cu aceasta, la dreptul ei de a fi şi altceva decît soţie. Dorinţa lui, dorinţele lui, onoarea lui, niciodată ale ei.

În Jaquir, aceasta se numea *sharaf*, onoarea personală a bărbaţilor. În jurul ei se făceau legile, tradiţiile răsăreau din ea. Dacă un bărbat o pierdea, nu o mai recupera. De aceea femeile din familie erau păzite cu fanatism – sau măcar castitatea lor – deoarece bărbatul răspundea dacă purtarea fiicei lui nu corespundea. În locul libertăţii li se dădeau servitoare, lipsa de muncă fizică şi nişte vieţi goale. Această sclavie aurită avea să dăinuie cîtă vreme femeile se vor lăsa vîndute pentru căsătorie, aşa cum făcuse ea, pentru preţul răzbunării.

Dar ceea ce spusese tatăl ei era adevărat. Nu era o femeie din Jaquir, iar Philip nu avea sînge beduin. Totul era o mascaradă. Ziua cea mai importantă din viaţa ei, ziua pe care o aşteptase din copilărie va fi mereu în amintirea ei. Poate că avea sîngele lui Abdu în vene, dar nu era fiica lui.

Cînd totul se va termina, cînd lunga ceremonie se va sfîrşi, va face lucrul pentru care venise. Va face ceea ce jurase să facă. Răzbunarea, încă fierbinte după atîţia ani, va fi sălbatică şi dulce.

După aceea, toate legăturile cu familia vor fi irevo-

cabil tăiate. Va suferi din această cauză, o va durea. Adrianne ştia deja acest lucru. Dar trebuia să plătească un preţ pentru orice.

Femeile din casă veniră atunci cînd încă mai era udă după baie. Veniră să-i parfumeze buzele. Totul deveni ca un vis, bătaia neîncetată a tobelor, atingerea degetelor pe pielea ei, sunetul vocilor de femei. Bunica ei stătea într-un scaun aurit şi dădea instrucţiuni, aproba sau dezaproba.

– Îţi aminteşti cum a fost în ziua nunţii tale, bunico?

Scoase un suspin, la fel de slab şi fragil ca şi oasele ei.

– O femeie nu uită niciodată ziua în care a devenit cu adevărat femeie.

Îmbrăcară trupul lui Adrianne cu o mătase albă, brodată alb pe alb.

– Cum te-ai simţit?

Jiddah zîmbi amintindu-şi. Era o femeie bătrînă, dar îşi amintea vremea cînd era fată.

– Era frumos şi drept şi atît de tînăr! Tu semeni cu el, ca şi tatăl tău. Eram veri, dar el era mult mai în vîrstă, aşa cum se cade. Eram onorată că fusesem aleasă pentru el şi mă temeam că nu o să-i fiu pe plac. Jiddah rîse şi sexualitatea ei neştirbită îi străluci în ochi. Dar după noaptea aceea nu m-am mai temut.

Se făcură glume despre noaptea nunţii ce avea să vină, unele cu amuzamente, altele cu invidie. În părul lui Adrianne se mişcau mîini, împletind, ondulînd, în timp ce fumul de tămîie îl parfuma. Adrianne nu avea inima să se opună.

Majoritatea femeilor fură scoase afară atunci cînd croitoreasa sosi, cu rochia de nuntă. Plescăind din limbă şi dînd instrucţiuni, Dagmar o ajută pe Adrianne să îmbrace rochia. Se săturase să stea în paradis şi voia la Paris,

unde şi cea din urmă dintre femei se putea aştepta să primească nişte propuneri sau să fie fluierată pe stradă în timpul unei plimbări de după-amiază. Cînd încheie cele două duzini de nasturi îmbrăcaţi, izbucniră oftaturi şi exclamaţii.

– Eşti o mireasă minunată, Înălţimea ta. O clipă! Dagmar făcu un gest nerăbdător după podoaba pentru cap. Vreau să vezi totul, cînd ai să priveşti în oglindă.

Tul subţire îi cădea în faţa ochilor. Iarăşi un văl! Ca într-un vis, se gîndi Adrianne privind prin lumina lăptoasă. Fu întoarsă oglinda şi se zări îmbrăcată în satinul alb ca zăpada şi cu dantelă subţire, cu o trenă bogată care strălucea în lumină de parcă s-ar fi scurs spre celălalt capăt al camerei. Cusătoarele lucraseră peste o sută de ore pentru a pune perelele care o împodobeau. Podoaba de pe cap străluci, o coroniţă de perle şi diamante care susţinea metri întregi de tul subţire.

– Eşti uluitoare. Rochia este aşa cum am promis.

– Chiar mai mult. Mulţumesc.

– Mi-a făcut plăcere. (Şi ce uşurare că am terminat.) Aş vrea să-ţi urez fericire. Fie ca ziua de azi să fie aşa cum doreşti.

Se gîndi la colier.

– Va fi.

Luă buchetul de orhidee şi trandafiri albi.

Era mireasă, dar nu va avea un marş nupţial, nici pantofi legaţi de bara din spate a maşinii, nici orez aruncat în cale. În acest fel era parcă mai uşor să se prefacă, era doar un spectacol, încă o parte din joc.

Cu mîinile reci şi liniştite, cu inima bătîndu-i calm, intră într-o cameră unde urma să fie prezentată soţului ei şi bărbaţilor din familie.

Văzînd-o, Philip îşi pierdu suflarea. Nu putea să descrie altfel senzaţia. Pînă atunci respira şi gîndea ca orice

bărbat şi în clipa următoare, cînd a văzut-o, totul a încremenit. Chiar şi degetele îi amorţiră. Nervii îl lăsară, deşi nu ar fi crezut că i se va întîmpla vreodată.

Toţi bărbaţii din familie o sărutară, pe rînd, unii cu solemnitate, alţii cu bucurie. Cu un gest ţeapăn şi Abdu, care apoi îi luă mîna şi o puse în mîna lui Phlip. După aceea, nu o mai băgă în seamă.

Fură binecuvîntaţi. Li se citi din *Coran*, dar în arabă, astfel că Philip nu înţelese nimic, cu excepţia faptului că mîna ei rece începuse să tremure într-a lui.

Adrianne nu ştiuse că el va fi îmbrăcat într-o *throbe* albă şi cu acoperămîntul islamic al capului. Aceasta nu făcea decît ca totul să pară şi mai puţin real, dar într-un fel înţelese că oricît s-ar fi prefăcut sau ar fi negat aceasta, căsătoria era un fapt. Va fi ceva temporar şi uşor de desfăcut, dar azi era ceva real.

Procesiunea începuse cu o oră înainte. Fusese anunţată de un strigăt, apoi de zgomotul tradiţional, făcut cu limba de către femeile beduine care aşteptau în sala pentru căsătorie. Auzea tobele şi muzica în timp ce mergeau prin coridorul lung.

La noapte, vor merge din nou prin aceste coridoare, dar pe furiş.

– Asta-i tot?

Aproape tresări la întrebarea şoptită a lui Philip, apoi îşi spuse că era timpul să vadă umorul situaţiei.

– Nici gînd! Oaspeţii veniţi la nuntă trebuie distraţi. Întîi încep muzicanţii şi dansatorii. Nu ai voie să-i vezi. Îi zîmbi iute. Nu durează mai mult de douăzeci de minute.

– Şi pe urmă?

– Urmează petrecerea de nuntă. Vom trece printre scaune spre un podium. Vor fi multe flori. Ne vom aşeza acolo pentru ceremonie, apoi vom primi felicitări timp de două ore.

– Două... splendid, șopti el. Dar mîncare ne dau?

Îi venea să-l sărute pentru asta. În schimb, rîse.

– După aceea, la nunta propriu-zisă. De ce ești îmbrăcat așa?

Pentru că tatăl ei ceruse acest lucru, dar se gîndi că e mai bine să nu-i spună.

– Printre lupi, urli ca ei, spuse.

Apoi, nu mai avură timp să vorbească.

Nu exagerase în privința florilor. Florile se ridicau ca niște ziduri din podea pînă în tavan. Singurul lucru care le întrecea erau bijuteriile femeilor care avuseseră privilegiul de a fi invitate. Nu exagerase nici în privința timpului. Stătură sub un umbrar și dădură mîna și primiră sărutările și urările oaspeților timp de peste două ore. Mirosul trandafirilor și parfumul greu îi provocară o durere de cap.

Dar încă nu se terminase. Fură mînați într-o cameră uriașă, care avea o ușă strîmtă. Aici erau mese multe încărcate cu mîncare, fructe glasate, deserturi bogate, cărnuri condimentate. În mijloc se afla un tort cu douăzeci de etaje.

Cineva adusese prin contrabandă un Polaroid, iar femeile pozau voioase, ascunzînd apoi fotografiile. Philip rugă să i se facă și lui una cu Adrianne și o băgă în buzunar.

La opt ore după ce-și îmbrăcase rochia de mireasă, ea și cu Philip fură conduși spre camerele unde urma să-și petreacă prima noapte ca soț și soție.

Cînd ușa se închise în spatele lor și ultimul chicotit se stinse, Adrianne spuse:

– A fost într-adevăr un spectacol.

– Un singur lucru a lipsit.

– Bătaia cu noroi?

– Cît cinism! O luă de mîini înainte ca ea să-și scoată coroniță. Nu am sărutat mireasa.

Adrianne se relaxă suficient cît să poată zîmbi.

– Mai ai timp.

Se aplecă spre el, se sprijini de el. Numai de data asta. Așa își spuse. Numai de data asta își va îngădui să creadă într-un viitor fericit. Parfumul florilor stăruia în cameră. Rochia foșni atunci cînd el o cuprinse în brațe. Sărutul lui fu temeinic și cald și nici nu avea nevoie de altceva.

– Ești atît de frumoasă, Addy! Era să-mi înghit limba cînd te-am văzut intrînd în cameră.

– Nu am fost nervoasă pînă în clipa în care te-am văzut. Își puse capul pe umărul lui. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce faci pentru mine.

– Atunci cînd faci ceva în scopuri egoiste, nu ai de ce să fii răsplătit. Mîine plecăm.

– Dar...

– I-am și spus tatălui tău. Îi scoase coroniță și o puse alături. Abia aștepta să-și treacă degetele prin părul ei. A înțeles că vreau să-mi duc soția în luna de miere imediat. M-am asigurat că a înțeles că vom sta la Paris două săptămîni, apoi la New York.

– Ai dreptate, e mai bine. Cu cît îi văd mai puțin pe frații mei și pe surorile mele, cu atît mai ușor îmi va fi să nu-i revăd.

– Nu poți să știi ce o să se întîmple.

– Nu le va permite să mă vadă după asta. Știu asta și am acceptat riscul. Dar nu știam că-mi va fi greu să renunț la ceva ce am avut atît de puțin timp. Își duse mîinile la spate și începu să-și descheie nasturii. Ar trebui să ne odihnim, Philip. Va fi o noapte lungă.

– Unele lucruri trec înaintea odihnei. O sărută pe față în timp ce desfăcea nasturii. Mi-a fost dor de tine, Addy. Mi-a fost dor de gustul tău.

Își trase rochia de pe umeri.

– Doar de data asta, poți să guști cît vrei.

Devotatele cusătorese franceze ar fi leșinat văzînd

rochia de satin făcută grămadă pe podea.

Se trezi în întuneric şi rămase nemişcat, simţind greutatea lui Adrianne lîngă trupul lui. Dormea, dar uşor, astfel că dacă el s-ar fi mişcat sau i-ar fi şoptit numele ea s-ar fi trezit imediat. Dar mai era timp pentru asta.

Pentru el era ceva neobişnuit să doarmă înainte de a da o lovitură. Cu unele profesiuni, problema este că nu devin niciodată rutiniere, obişnuite sau plictisitoare.

Soarele şi Luna. Fusese un timp, nu prea îndepărtat, cînd ideea de a-l ţine în mînă, de a-l lua, l-ar fi satisfăcut pentru săptămîni întregi. Acum ar fi dorit ca totul să se fi sfîrşit, să o ştie pe Adrianne în siguranţă în Oxfordshire, în faţa unui foc bun, cu o pereche de cîini lupi la picioare.

Probabil că îmbătrînea.

Probabil că – Doamne fereşte – devenea convenţional.

Adevărul era că se îndrăgostise, lucru nu prea uşor de înghiţit.

Îşi trecu degetul peste inelul de la degetul ei, diamantul pe care i-l pusese în deget în timpul circului ce trecuse drept nuntă. Însemna mult, mai mult decît s-ar fi aşteptat sau ar fi dorit. Ea era viaţa lui, femeia pe care voia s-o ducă acasă, să o arate mamei lui, cu care să-şi plănuiască viitorul.

Îşi ridică mîna liberă pentru a-şi da la o parte părul din ochi. În scurt timp trecu de la una la alta, sărind de la planul pentru distracţia din seara următoare la copii şi cine luate în familie. Dar şi înainte sărise de la una la alta şi întotdeauna, pînă acum, căzuse în picioare. O adevărată pisică vagaboandă avea nevoie de echilibru ca şi de îndemînare. În noaptea aceasta avea nevoie de amîndouă.

Păcat că nu putea avea o noapte de nuntă simplă. Şampanie, muzică şi nebunii pînă în zori. Deşi trebuia să admită că, înainte de a adormi, făcuseră destule nebunii. Ea fusese ca un vulcan care fumegă şi e periculos, iar ultima erupţie îl lăsase tremurînd ca un adolescent pe bancheta din spate a unei maşini. Ezitările şi teama pe care le încercase ea cînd făcuseră prima dată dragoste dispăruseră acum din ochii ei. Tensiunea în care trăiseră amîndoi în Jaquir fusese uitată, fie şi numai pentru cîteva ore.

Erau parteneri în pat, iar acum, la bine şi la rău, vor fi parteneri în răzbunare. O atinse cu mîna pe obraz şoptindu-i numele. Ea se trezi imediat.

– Cît e ceasul?

– Trecut de unu.

Se sculă şi începu să se îmbrace.

În după-amiaza aceea fuseseră îmbrăcaţi în alb. În noaptea aceasta urma să poarte negru. Nu aveau nevoie de cuvinte ca să-şi verifice uneltele, cingătorile. Adrianne îşi puse în bandulieră o mică pungă, în care avea cleme, o comandă la distanţă, o cutie căptuşită, pile şi cheia de alamă.

– Lasă-mi treizeci de minute. Nu pleca din apartament înainte de ora 2.30, ca să nu rişti să dai peste garda din aripa de est.

– N-ar trebui să ne despărţim dacă ne mişcăm suficient de repede.

Ca şi el, îşi pusese mănuşi de chirurgie.

– Philip, am tot vorbit despre asta. Ştii că am dreptate.

– Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

– Concentrează-te asupra combinaţiilor.

Se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute.

– Noroc!

Trăgînd-o înapoi, o sărută şi mai tare.

Ca o umbră, ea ieşi din cameră şi dispăru.

Trebuise să se gîndească la aceasta ca la orice altă lovitură, cu sînge rece. O plănuise astfel. O aşteptase cu calm. Acum, cînd noaptea pe care o aşteptase toată viaţa începuse, se simţea nervoasă ca un hoţ începător într-un magazin neaglomerat. Se mişcă repede, pe lîngă ziduri şi ascultă mereu.

Ochii i se obişnuiră repede cu întunericul; ici-colo ea văzu pete de lumină, acolo unde luna pătrundea pe ferestrele lăsate neacoperite de storuri. Pe coridoare şi în micile saloane erau expuse comori – fildeş indian, jaduri chinezeşti, porţelanuri franţuzeşti. Nu o interesau mai mult decît fleacurile dintr-un talcioc. Pe ea o interesau gărzile. Adrianne coborî repede scările la etajul întîi.

Aici era linişte. Îşi asculta propriul puls. Florile aduse din Europa pentru nunta ei răspîndeau un parfum dulce. O pereche de porumbei albi dormeau într-o cuşcă de aur, în mijlocul a mii de petale. Adrianne trecu pe lîngă ei, prin saloane, prin holul mare, prin birouri. Uşa de la camera de pază fusese construită într-un colţ. Oaspeţii erau protejaţi fără a fi plictisiţi cu lucruri pămînteşti ca alarma sau armele. Ţinîndu-şi răsuflarea, Adrianne se strecură spre uşa ascunsă.

Aşteptă cinci bătăi, zece, dar întunericul şi tăcerea nu fură tulburate. Pantofii ei cu talpă de cauciuc nu făcură nici un zgomot atunci cînd intră şi închise uşa după ea. Aici nu avea unde să se ascundă. Casa scării era abruptă şi deschisă. Dacă nu-şi calculase bine timpul şi avea să fie prinsă, nu putea invoca nici o scuză. Fără lumină, fără balustradă de care să se ţină, nu putea să meargă repede şi să riste să cadă. Cu grijă şi prea încet pentru liniştea ei, coborî.

Inima îi bătea atît de tare cînd ajunse jos încît se forţă să respire lung şi adînc. O privire la ceas îi arătă că

avea douăzeci de minute ca să deconecteze alarma înainte ca Philip să atingă primul disc. Avea timp destul. Scoase o lanternă mică şi trecu lumina prin toată camera.

Lăzi mari de ambalaj erau puse una peste alta, cît statura a doi oameni. Stratul de praf de pe ele o făcu să creadă că nu erau noi. Lîngă un perete se afla un dulap de sticlă încuiat. În el, puştile stăteau aliniate ca soldaţii. Pe încărcătoare lucea uleiul. Pe zidul opus se afla alarma. Încercînd să nu vadă armele din spatele ei, Adrianne porni la treabă.

Sistemul de securitate fusese lăsat nepăzit. Îi trebuiră cinci minute de transpirat ca să deşurubeze panoul alarmei şi să identifice clema de la prima sîrmă. În total erau douăsprezece, cîte patru pentru fiecare încuietoare. Cu precizie, cu planurile şi specificaţiile alarmei în minte, începu să deconecteze sîrmele în ordinea culorilor. Întîi alb, apoi albastru, negru şi roşu.

Se uită la plafon, întrebîndu-se dacă Philip ajunsese. Două alarme fuseseră deja întrerupte, dar simţea încordarea ca pe un nod solid la baza craniului. Acum, cea mai mică eroare compromitea planurile de o viaţă.

Găsi ultima sîrmă şi tocmai se întindea după clemă, cînd auzi paşi. Neavînd timp să intre în panică, puse la loc panoul şi îl prinse într-un şurub, înainte de a se ascunde în spatele lăzilor.

Erau doi bărbaţi înarmaţi cu cîte un pistol ţinut într-un holster purtat peste *throbe*. Vocile lor, deşi vorbeau normal, răsunară ca nişte împuşcături în urechile ei. Adrianne se ghemui ca o minge şi-şi ţinu respiraţia.

Unul se plîngea de noaptea de lucru în plus, necesară din cauza nunţii şi a oaspeţilor. Celălalt era mai filozof şi trăncănea despre o excursie în Turcia, unde încercase tîrfele aduse din Budapesta. Acum soţia lui luase şi ea sifilis.

Luminile apărură înainte ca ei să se oprească la mai puțin de un pas de locul unde Adrianne încerca să se facă una cu lăzile. Rîzînd, al doilea bărbat scoase o revistă de sub robă. Pe copertă era o femeie, goală, cu picioarele depărtate și cu o mînă între ele, la lucru. Dacă un *matawain* descoperea revista, gardian sau nu, și-ar fi putut pierde o mînă sau un ochi. Sudoarea se scurgea pe gîtul lui Adrianne, în timp ce minutele treceau.

O țigară turcească fu scoasă și aprinsă, în timp ce cei doi bărbați se uitau la fotografii. Fumul pluti spre Adrianne și o făcu să amețească, cu drogul din ea.

Ascultă mormăielile și remarcile care ar fi făcut să roșească și o tîrfă trecută prin multe. Unul dintre bărbați era atît de aproape încît tivul robei lui îi atingea piciorul. Îi simțea mirosul de transpirație. Urmă o tocmeală, la început calmă, apoi tot mai intensă. Nu îndrăznea să se clintească, nici măcar ca să se uite la ceas. Probabil că acum Philip era sus și punea degetele pe primul disc. Alarma putea să sune în orice clipă. Totul va fi pierdut.

Banii trecură dintr-o mînă în alta. Revista dispăru. Țigara fu stinsă și mucul aruncat. Prin bubuitul din capul ei, le auzi rîsul. Se puseră în mișcare și Adrianne aștepta chinuită să dispară lumina.

În clipa următoare fu sus. Nu mai avea timp să fie precaută. Ceasul ei arăta că mai avea doar douăzeci de secunde pentru ultima sîrmă.

Avea gura uscată. Împreună cu greața, era o experiență nouă. Cînd trase panoul, aproape că-i alunecă printre degetele amorțite. Patruzeci și cinci de secunde. Ținu panoul între genunchi și căută sîrma. Avea mîna sigură, atît de sigură încît părea să aparțină altcuiva, nu femeii a cărei piele era udă de transpirație. Cu delicatețea unui chirurg, puse ultima clemă.

Adrianne își trecu dosul mîinii peste gură, înainte de

a se uita la ceas. Două secunde. Aşteptă, numărînd. Apoi se ridică, răbdătoare şi numără încă un minut. Nici o alarmă nu sparse liniştea. Nu se mai rugă şi începu să înşurubeze panoul.

Degetele lui Philip erau agile, iar urechea ascuţită. Lucra cu răbdarea unui bijutier care taie o piatră. Sau a unui hoţ. O parte din creierul lui îşi punea aceeaşi întrebare, iar şi iar, în timp ce asculta zgomotul mecanismului. Unde era?

Trecuseră cincisprezece minute de la termenul limită pe care îl calculaseră pentru trecerea ei prin holuri pînă la camera tezaur.

Auzi în amplificator sunetul care însemna că prima încuietoare fusese învinsă. Însemna că se descurcase cu alarma. Era o mică consolare. Mîngîie al doilea disc, îşi ridică ochii şi aţinti uşa. Încă cinci minute, îşi promise. Dacă nu apărea în cinci minute, avea să se ducă după ea şi să dea dracului colierul. Îşi mişcă degetele ca un pianist care urma să cînte un arpegiu. Găsi prima cifră înainte de a auzi clanţa uşii întorcîndu-se. Era în spatele uşii, cînd intră Adrianne.

– Ai întîrziat.

Îi scăpă un chicotit, care-i arătă cît de aproape erau nervii ei de a ceda.

– Îmi pare rău, n-am găsit taxi.

Ajunse lîngă el, se sprijini şi îi fu de ajuns ca să se liniştească.

– Necazuri?

– Nu, nu chiar. Doar doi gardieni cu o revistă porno şi droguri turceşti. A fost o adevărată petrecere.

Îi înclină capul pe spate. Avea ochii limpezi şi calmi, dar era palidă.

– Trebuie să-ţi reamintesc că eşti femeie măritată acum. Data viitoare nu te duci la petrecere decît dacă sînt

invitat și eu.

– S-a făcut. Se trase înapoi, uimită cît de repede îi dispăruse frica. Ai avut noroc?

– Ce întrebare! Mai bine începe lucrul la cheie, iubito. Eu sînt aproape gata.

– Eroul meu!

– Ține minte asta!

Lucrară cot la cot, Philip la ultima combinație, Adrianne la cheie. O opri de două ori, pentru că pilitul ei îl distrăgea.

– Gata. Se dădu înapoi. Aproape că uitasem ce sunet delicios fac mecanismele. Verifică iute ceasul și zîmbi. Treizeci și nouă de minute și patruzeci de secunde.

– Felicitări!

– Îmi datorezi o mie de lire, draga mea.

Își șterse sudoarea de pe frunte și-l privi.

– Trece-mi-o la socoteală.

– Ar fi trebuit să știu că ai să trișezi. Oftînd, se aplecă spre ea. Mai ai mult?

– Ai avut partea cea mai ușoară, spuse Adrianne. E un model complicat. Dacă iau prea mult deodată, s-ar putea să ratez.

– Pot să-mi încerc mîna forțînd-o. O să-mi ia cam o oră.

– Nu, sînt aproape gata.

Puse cheia în broască, o răsuci ușor la stînga, apoi la dreapta. Simțea rezistența în vîrful degetelor. Cu ochii închiși, își închipuia alama frecîndu-se de limbile broaștei. O scoase din nou, o pili puțin ici, puțin colo, adăugă o picătură de ulei, apoi o frecă puțin de glaspapir. Degetele ei se mișcau ca și cele ale unui chirurg care face o operație dificilă.

Îi luă peste treizeci de minute lungi. În sfîrșit, băgă cheia în broască, o răsuci și simți că descuie ușa. Pentru

moment, nu putu decît să îngenuncheze acolo unde se afla, cu cheia încă în mînă. Toată viața ei fusese închinată acestei clipe. Acum, cînd era aici, nu mai putea să se miște.

– Addy?

– Seamănă puțin cu moartea, știi? Să atingi în sfîrșit scopul cel mai important din viața ta. Să știi că nimic altceva nu va mai avea același impact, orice ai face. Puse cheia în buzunar. Dar n-am terminat încă. Scoase comanda la distanță, formă codul. Lumina roșie clipi. Diamantul de pe degetul ei sclipi atunci cînd Adrianne fixă derivația. Lumina roșie se stinse și geamăna ei se aprinse – verde însă.

– Ar trebui să meargă.

– Ar trebui?

Se întoarse și-i zîmbi lui Philip.

– N-am venit cu permis.

Înțelegînd, el se dădu înapoi și o lăsă pe ea să deschidă seiful. Simțiră un val de aer fierbinte. Adrianne aproape că-l auzi. Poate că regina moartă de mult, plîngea. Își plimbă lumina lanternei prin trezorerie, unde aurul, argintul și pietrele prețioase străluciră.

– Peștera lui Aladin, spuse Philip. Visul oricărui hoț! Doamne, credeam că am văzut totul!

Lingouri de aur erau stivuite pînă la înălțimea taliei, în piramide, cele de argint la fel. Se vedeau cupe și urne, platouri și alte vase făcute din aceleași metale prețioase, unele încrustate cu pietre prețioase. O podoabă pentru cap cu rubine care străluceau ca sîngele era pusă alături de o coroană înstelată cu diamante. Într-o cutie pe care Adrianne o deschise se aflau pietre netăiate. Cutia era suficient de adîncă pentru ca un bărbat să-și îngroape brațele pînă la umeri.

Erau și lucrări de artă de Rubens, Monet, Picasso. Genul de picturi pe care Abdu nu le expunea niciodată în palat, dar în care era destul de înțelept să investească.

Atenţia lui Philip fu prinsă de acestea. Se opri, trecîndu-şi lumina lanternei peste ele şi gîndindu-se.

– Comoara regelui!

Vocea lu Adrianne sună în cameră.

– Unele au fost cumpărate cu petrol, altele cu sînge, cu dragoste sau cu înşelăciune. Avea toate astea, iar mama a murit avînd doar ceea ce puteam eu să fur pentru ea.

Philip se îndreptă şi se întoarse spre ea.

– Şi ce-i mai rău este că a murit încă iubindu-l!

Philip îi trecu uşor degetul pe obraz, pentru a-i şterge lacrimile.

– Nu merită, Addy.

– Nu. Oftă pentru a scăpa de durere. Voi lua de aici ceea ce este al meu.

Îndreptă lumina lanternei spre zidul opus, mişcînd-o încet. Cînd îl găsi, colierul păru să explodeze de viaţă.

– Uite-l.

Se îndreptă spre el. Sau poate fu atrasă. Acum mîinile îi tremurau, dar nu de teamă, nu de mînie, ci de emoţie. Era închis într-o cutie de sticlă, dar aceasta nu-i micşora focul. Iubire şi ură. Pace şi război. Promnisiune şi trădare. Chiar şi numai uitîndu-te la el vedeai pasiuni şi plăceri.

Toate bijuteriile sînt personale, dar nici una nu va fi ca aceasta.

Philip îşi trecu lumina peste colier, alăturînd-o, apoi suprapunînd-o peste cea a lui Adrianne.

– Dumnezeule, e mai mult decît mi-am închipuit. Nimic din ceea ce mi-am închipuit sau am visat să fur nu se compară cu el. E al tău. Îi puse mîna pe umăr. Ia-l!

Adrianne îl luă şi-l ţinu în mînă. Era greu. Greutatea o surprinse. Părea a fi o iluzie, ca şi cum ar fi putut să treacă prin mîinile oricui l-ar fi luat. Dar atîrna greu, pulsînd

de viață, strălucind de promisiuni. La lumina lanternei aproape că putea să vadă valul de sînge care-l scăldase cu mulți ani în urmă.

– S-ar fi putut să fie făcut pentru ea.

– Poate că a fost.

Remarca lui o făcu să zîmbească pentru că însemna că o înțelesese.

– Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi dacă mi-aș putea ține destinul în mîini.

– Și?

Se întoarse spre el, cu colierul înfășurat pe mînă.

– Îmi amintesc doar rîsul ei. Singurul meu regret este că nu pot să i-l dau înapoi.

– Faci ceva mai mult decît atît. Se gîndi la clădirea plină de șobolani din Manhattan, pe care Adrianne avea s-o transforme în clinică. Ar fi fost mîndră de tine, Addy.

Scoase din buzunar o pungă de catifea și puse colierul înăuntru.

– O să vină după el.

Acoperi diamantul și perla. Ochii ei erau plini de patimă, ca și colierul.

– Tu înțelegi toate astea.

– Înțeleg că viața cu tine nu va fi plicticoasă.

Își trecu ultima oară lumina peste comori. O scrijelitură de pe zidul din spatele cutiei rămase goale îi atrase atenția. Apropiindu-se, o studie. Era veche dar destul de clară. Poate fusese făcută cu un diamant.

– Ce scrie?

– E un mesaj de la Berina. Zice: *„Mor de dragoste, nu de rușine. Allahu Akbar."*

Îl luă pe Philip de mînă.

– Poate că acum se va odihni în pace.

Capitolul 26

Avea să fie dureros. Adrianne împacheta, în timp ce Yasmin se plimba prin cameră, oprindu-se să miroasă o sticlă de parfum, să se joace cu petalele unei flori. Lumina soarelui intra pe fereastră şi cădea în raze strălucitoare pe rochia lui Yasmin, sclipea pe aurul pe care aceasta îl purta la încheituri, pe degete şi la urechi. Adrianne ar fi vrut ca ochii să o doară din cauza soarelui, ca razele lui să-i aducă lacrimi în ochi. Suferise atunci cînd plecase din Jaquir, cu ani în urmă, dar supravieţuise.

De data aceasta lua colierul cu ea. Dar lăsa în urmă mult mai mult decît ar fi crezut că este posibil.

– Ai fi putut să mai stai o zi. Yasmin o privi pe Adrianne împăturind o fustă lungă şi punînd-o în valiză. Nu i se părea drept să i se dea o soră atît de frumoasă şi de fascinantă numai pentru a o pierde din nou atît de repede. Celelalte surori ale ei erau plictisitoare, măcar din motivul că le cunoştea de o viaţă.

– Îmi pare rău, nu pot.

I-ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi descoperit ce simplu putea fi să iubeşti. Puse în geamantan o cutie care conţinea o brăţară din aur bătut, un cadou de la Rahman. Dorea să ajungă inginer – întru gloria lui Allah. Era o ciudăţenie sau numai soarta faptul că el împărtăşea visul copilăriei ei?

Adrianne luă din nou cutia şi-şi puse brăţara la mînă. Pe reverul costumului prinse pantera.

– Philip are afaceri. Şi aşa a lipsit prea mult.

Şi ea la fel, dacă era să regrete. Închise geamantanul. I-ar fi făcut mare plăcere să-l arunce din avion în mare, cu tot cu conţinutul lui de fuste lungi şi bluze încheiate la gît.

– Cînd o să ţi se dea voie să vii în America, o să stai cu mine.

– Şi o să văd locul acela de care mi-ai povestit – *Radio City*?

Adrianne trebui să rîdă, chiar dacă îşi punea *abaaya*.

– Locul acela şi altele.

– *Bloomerdale's*.

– *Bloomingdale's*.

Adrianne îşi acoperi capul cu vălul.

– E adevărat că e mai mare decît suk-ul?

Nu-i trebuise mult ca să afle la ce-i stătea capul lui Yasmin.

– Toate hainele pe care poţi să ţi le închipui într-un singur loc, sub un singur acoperiş. Mii de parfumuri şi creme.

– Şi pot să iau orice vreau dacă am cartea de credit.

– Vînzătorii or să te adore!

Acest lucru se va întîmpla într-o zi. Avea mare nevoie s-o creadă.

– Vreau foarte mult să vin şi să văd locurile acelea, cum sînt metroul şi Trump Tower.

– Şi ele vor fi încîntate să te vadă.

– E bine că am la ce să mă gîndesc cîtă vreme eşti plecată. Dar ai să te întorci în Jaquir.

Ar fi putut s-o mintă. Învăţase să îndulcească lucrurile. Întorcîndu-se, o privi pe sora ei, care se aşezase printre pernele îngrămădite pe un fotoliu.

– Nu, Yasmin, nu am să mai vin în Jaquir.

– Soțul tău nu o să-ți dea voie?

– Philip mi-ar da voie să vin, dacă așa aș vrea eu.

Yasmin se ridică dintre perne.

– Nu vrei să mă mai vezi?

Tristă, Adrianne se așeză, trăgînd-o lîngă ea pe Yasmin.

– Cînd am venit în Jaquir, nu te cunoșteam pe tine sau pe Rahman. Fahid era un băiețel în amintirile mele. Nu credeam că va avea importanță dacă vin și stau puțin aici. Acum mi se rupe inima să te părăsesc.

– Atunci de ce nu rămîi? Am auzit că America este un loc rău, cu bărbați fără Dumnezeu și femei fără onoare.

Uitase de *Bloomingdale's* și *Radio City*.

– Mai bine stai aici, unde tatăl meu este înțelept și generos.

Fie ca așa să se poarte cu tine, se gîndi Adrianne.

– America nu este mai bună și nici mai rea decît alte țări. Oamenii de acolo sînt ca pretutindeni, unii buni, alții răi. Dar e căminul meu, așa cum Jaquir este al tău. Inima mea este acolo, Yasmin, dar plec de aici lăsîndu-ți ceva din mine. Își scoase un inel, un acvamarin tăiat pătrat și montat în aur subțire. Asta a fost al mamei mele. Acum ți-l fac ție cadou, ca să-ți amintești de mine.

Yasmin răsuci piatra ca să reflecte lumina. Ochiul ei experimentat îi spuse că avea valoare mică. Dar îl găsi frumos și era destul de femeie ca să fie sentimentală. Își scoase cerceii grei de aur de la urechi.

– Și tu ai să-ți amintești de mine. Ai să-mi scrii?

– Da.

Scrisorile puteau să fie confiscate, dar se putea baza pe bunica ei ca să ajungă la destinație. Ca să le facă plăcere amîndurora, Adrianne își scoase clipsurile cu perle și le înlocui cu cerceii lui Yasmin.

– Într-o zi, am să-ți arăt toate locurile despre care îți voi scrie.

Yasmin îi primi îmbrățișarea. Era încă o copilă și „într-o zi" era doar în închipuirea ei.

– Ai avut dreptate cu rochia, spuse. M-a făcut să arăt specială.

Adrianne o sărută din nou. Se întrebă dacă viața lui Yasmin va fi întotdeauna la fel de simplă ca alegerea rochiei potrivite. Erau șanse să nu-și mai revadă sora pînă cînd Yasmin nu avea să fie femeie în toată firea, cu propriile ei fiice.

– Am să-mi amintesc mereu cum arătai în ea. Vino, trebuie să-mi iau rămas-bun de la Jiddah.

Nu voia să plîngă. Nu voia să simtă acest sentiment sfîșietor de pierdere. Dar îngenunchind la picioarele bunicii ei, izbucni în lacrimi. Era o parte a copilăriei ei, pe care începînd de azi avea s-o piardă pentru totdeauna.

– O mireasă n-ar trebui să plîngă.

– O să-mi fie dor de tine, bunico, dar n-am să te uit niciodată.

Jiddah își strînse degetele în palma lui Adrianne, sărutînd-o pe obraji. Îi cunoștea pe fiul ei ca pe ea însăși. Inima lui nu se va deschide suficient de larg pentru a o cuprinde și pe Adrianne.

– Te iubesc așa cum îi iubesc pe toți copiii copiilor mei. O să ne revedem. Nu în viața asta, ci în altă viață.

– Dacă voi avea copii, le voi spune toate poveștile pe care mi le-ai povestit tu.

– Vei avea copii. *Inshallah*. Du-te la soțul tău.

Înainte de a păși pe ușa spre grădină, își luă la revedere de la celelalte femei. Toate o invidiau pentru libertatea de a pleca. Multe o căinau pentru că pierdea protecția haremului. O sărută pe Leiha, apoi pe Sara. Amîndouă purtau vieți care o legau de Jaquir. Nu le va mai revedea

niciodată, nici pe copiii pe care aveau să-i nască. Părăsindu-le, Adrianne se întrebă dacă avea să mai simtă vreodată acest fel extraordinar de unitate.

Părăsi haremul, cu toate parfumurile lui, cu toate simbolurile lui şi auzi clipocitul apelor din fîntînile din grădină. Apoi palatul, cu toate amintirile pe care le conţinea, rămase în urmă.

Maşina o aştepta deja. Lîngă ea, îl văzu pe Philip şi pe cei doi fraţi ai ei.

– Îţi doresc fericire. Fahid o sărută pe obraji. Şi o viaţă lungă şi rodnică. Întotdeauna te-am iubit.

– Ştiu. Îşi puse palma pe obrazul lui. Dacă vii în America, casa mea ţi-e deschisă. Şi ţie, Rahman.

Intră repede în maşină.

Pe drumul spre aeroport nu vorbi. Philip o lăsă cu gîndurile ei, ştiind că nu erau la colierul care călătorea acum cu un cargou spre Vest, ci la oamenii pe care-i părăsise. Nu se uita nici la sînga, nici la dreapta şi nici nu se uită măcar o dată în urmă, la patul rămas departe.

– Te simţi bine?

Ea continuă să se uite drept înainte, dar îşi puse mîna pe a lui.

– O să mă simt bine.

La aeroport, Philip reuşi să-i descurajeze pe hamalii turci care le înhăţară bagajele ca să le ducă la taxiuri sau spre terminale, indiferent dacă proprietarii doreau sau nu. Cu ameninţări şi gesturi îi făcu să îi urmeze, să rămînă între el şi şoferul maşinii şi să le care bagajele la avionul care-i aştepta. Pilotul era lîngă avion şi o ajută pe Adrianne să urce.

– Bună ziua, domnule, doamnă! Vă urez călătorie plăcută!

Lui Philip îi veni să-l sărute pe pilot numai pentru că auzise în sfîrşit o voce britanică.

– Cum e vremea la Londra, Harry?

– Groaznică, domnule, de-a dreptul groaznică.

– Slavă Domnului!

– Aveți cameră reținută la Paris, domnule. Permiteți-mi să vă felicit pentru căsătoria dumneavoastră.

– Mulțumesc. Aruncă o ultimă privire peste umăr Jaquir-ului. Du-ne de aici, te rog.

Adrianne își și scosese *abaaya* cînd Philip urcă în avion. Sub ea, purta un costum de culoarea zmeurei. Părul, acum descoperit, era pieptănat într-un coc franțuzesc moale și lucios. Se întrebă dacă știa că pieptănătura o făcea să pară mai exotică decît oricînd.

– Te simți mai bine acum?

Se uită spre simbolurile pe care le aruncase – *abaaya* și vălul.

– Puțin. Cînd decolăm?

– De îndată ce ni se dă liber. Vrei să bei ceva?

Văzuse deja frapiera cu șampanie și zîmbi.

– Aș vrea.

Se așează, dar se ridică imediat și începu să se plimbe prin cabină, nerăbdătoare.

– De ce aș fi mai nervoasă, acum cînd am reușit?

– E natural, Addy.

– Da? Se jucă cu broșa de la rever. Tu nu ești.

– Eu nu las nimic în urmă.

Își lăsă mîna în jos, apoi își încleștă degetele. Era greu să spună dacă îi plăcea sau dimpotrivă faptul că el îi citea atît de bine gîndurile.

– Avem o mulțime de treabă, Philip. Va trebui să vedem ce facem cu cutiile cu daruri de nuntă.

Dacă nu voia să se gîndească la adevăratul motiv al tulburării ei, putea să aștepte. Scoase dopul sticlei. Șampania urcă în sticlă.

– Credeam că vor fi expediate la New York, ca aco-

perire pentru colier.

– Așa este. Dar nu putem să le păstrăm.

Îi aruncă o privire scurtă, în timp ce turna vinul.

– Ai o conștiință neobișnuită pentru un hoț.

– E altceva să furi decît să primești cadouri sub un pretext fals. Luă paharul. Philip ciocni ușor, mirosind-o cu atenție.

– Ceremonia n-a fost legală?

– Ba da, cred că așa poate fi considerată, dar aici e vorba de intenții, nu-i așa?

În ceea ce-l privea, știa exact care-i sînt intențiile. Zîmbi.

– Aș zice să ne concentrăm mai curînd asupra colierului decît asupra unor seturi de prosoape. O privi ridicînd sprînceana la această minimalizare a averii reprezentată de cadouri. Să luăm lucrurile pe rînd, Addy.

– Bine. Sertarul secret al cutiei e destul de sigur.

– Mai ales că e căptușit cu plumb.

– Nu e la fel de satisfăcător ca în cazul în care aș fi ieșit din țară cu el la gît, dar e mai practic. Zîmbi. Nu cred că vama va scotoci prea mult prin cadourile de nuntă ale prințesei Adrianne. Am conectat la loc alarma, așa că s-ar putea să treacă săptămîni întregi pînă să-și dea seama de lipsa colierului.

– Și asta te sîcîie?

– Poftim? Încercă să se scuture de trecut. Nu. Nu, aș fi preferat să am cu el o explicație pe loc, dar ar fi fost remarcabil de stupid să-l incit la ceartă pe terenul lui. O să vină el la mine.

– O să ne facem griji abia atunci.

– Ni se permite decolarea, se auzi în intercom. Vă rog să luați loc și să vă puneți centurile de siguranță.

Micul avion rulă pe pistă. Adrianne simți clipa în care roțile se desprinseră de pe pămînt. Părăsea Jaquir-ul. Încli-

narea avionului o făcu să se las pe spate în fotoliu. Închise ochii. Se gîndi la mama ei și la altă decolare.

– Ultima dată cînd am plecat din Jaquir, tot la Paris mergeam. Eram atît de emoționată și de nervoasă! Ieșeam pentru prima oară din țară. Mă tot gîndeam la rochiile noi pe care mi le promisese mama și la faptul că voi mînca la restaurant. Reamintindu-și de Yasmin, își scutură capul. Mama se hotărîse deja să fugă și probabil că era îngrozită. Dar rîdea și cît am zburat peste mare mi-a arătat o carte cu pozele Turnului Eiffel și ale catedralei Notre Dame. Nu am ajuns să urcăm în Turnul Eiffel.

– O să mergem acum, dacă vrei.

– Da, aș vrea. Își frecă obosită ochii cu mîinile. Revedea colierul așa cum arăta, atunci cînd îl scosese în zori. Lumina soarelui îl lovise. Gheața luptase cu focul într-o luptă ce nu va lua niciodată sfîrșit.

– L-a lăsat în urmă. A părăsit tot, în afară de mine. Abia cînd am fost în siguranță, la New York, mi-am dat seama că își riscase viața ca să mă scoată din Jaquir.

– Atunci îi sînt îndatorat la fel de mult ca tine. Îi luă amîndouă mîinile și le duse la buze. Îi simți pulsul și puterea care clocotea în ea. A fost o femeie extraordinară. La fel de extraordinară ca și fiica ei și colierul pe care l-ai luat înapoi pentru ea. Nu voi uita cum arătai ținîndu-l în mînă. Să știi că te-ai înșelat, a fost făcut pentru tine.

Își aminti ce greu era. Își aminti ce măreț era. Și se simți îndurerată.

– Iubește-mă, Philip!

Își desfăcu centura, apoi pe a ei. O luă de mînă și o scoase de pe scaun. Îi scoase jacheta și o lăsă să cadă jos. Cînd îi sărută gura, simți că se liniștește și că încordarea dispare. Avea buzele moi, depărtate și vulnerabile. Degetele ei, întotdeauna sigure, se încurcară în nasturii cămășii.

– Ce prostie, spuse Adrianne lăsîndu-și mîinile pe

lîngă corp. Mă simt de parcă ar fi prima dată.

– Într-un fel, este. În viaţă sînt tot felul de răscruci, Addy.

Îi scoase bluza, apoi îi lăsă fusta să alunece în jos pe şolduri. Încet, simţind nevoia să prelungească momentul, îi desfăcu părul, care îi căzu peste sîni. Adrianne se apropie şi-şi lipi trupul de al lui. Philip nu se grăbi, atît pentru el, cît şi pentru ea. Sărutări lungi, mîngîieri moi. Şoapte, suspine. În timp ce avionul zbura deasupra mării, căzură pe canapeaua joasă, încleştaţi unul de celălalt.

Era atîta putere în el, o putere pe care o descoperise încetul cu încetul. Era mai mult decît un bărbat care oferea trandafiri şi şampanie în lumina lunii. Mai mult decît un hoţ care se caţără în întuneric la ferestre. Era un bărbat care se ţinea de cuvînt, care ar fi rămas alături de ea dacă i-ar fi permis. Un bărbat care i-ar fi oferit atît surprize cît şi – în mod bizar – stabilitate.

N-ar fi putut să spună cînd se îndrăgostise de el. Nu ar fi putut să spună de ce i se întîmplase asta, în ciuda hotărîrii ei de a evita acest lucru. Poate din cauza acelei nopţi în care doi străini trecuseră unul pe lîngă celălalt prin ceaţă. Dar ştia cînd recunoscuse în sfîrşit faţă de ea însăşi. Acum.

Philip simţi schimbarea, dar nu putu să spună ce era. Trupul ei părea mai cald, mai catifelat, astfel că pielea îi aluneca sub mînă ca un vin. Inima ei bătea ca o tobă. Adrianne îl trase mai aproape, îl sărută. Simţi gustul pasiunii, condimentat cu ceva mai întunecat, mai adînc. Avea pielea umedă, încinsă pe măsură ce el o mîngîia – sînii, talia, coapsele. Dar tremura. Cînd îşi înălţă capul, îi văzu ochii, care erau şi ei umezi.

– Addy...

– Nu... Îi puse degetul la buze. Iubeşte-mă doar. Am nevoie de tine.

Ochii lui se întunecară, deveniră fumurii sub furtuna dorinței. Dar gura lui o cuprinse ușor pe a ei, Philip stăpînindu-se să nu se repeadă sălbatic asupra a ceea ce-i oferea.

– Mai spune-mi o dată.

Înainte ca ea să spună ceva, o ridică și degetele i se încleștară pe umerii lui, apoi alunecă, piele umedă pe piele umedă. Pasiunea ei se revărsă umplîndu-i mîinile, lăsînd-o gîfîind dar plină de resurse. Îi privi ochii mărindu-se și trupul contractîndu-se, apoi relaxîndu-se sub al lui. Următorul val o cuprinse din nou. Acum, nu se gîndea decît la el, iar trupul îi era ca o apă, vălurindu-se și ondulîndu-se. Lumina scălda cabina și-i bătea în pleoapele închise ca într-un văl roșu.

Se mișcă, dornică să-i dea aceleași plăceri nebunești. Trupul lui era o încîntare, tare și neted, cu pielea mult mai albă decît a ei. Îl străbătu, lăsînd sărutări umede și dîre fierbinți peste tot. Îi simțea bătăile inimii cu buzele. Cu degetele, o făcu să bată mai tare. Îmbină instinctul cu ceea ce o învățase el. Combinația aceasta era tot ce-și dorea Philip.

Palmele lor se întîlniră. Își deschise ochii și-l văzu privind-o. Degetele li se încleștară puternic, ca o promisiune.

Se cutremură cînd o pătrunse. Apoi se mișcă spre el, împreună cu el, cu inimile la unison.

Avionul trecu printre nori. Încleștați unul de altul, nu simțiră turbulența. Parisul era ca un abur în depărtare. Ea îi spuse numele, exprimînd tot ceea ce voia el să audă.

– Plecăm mîine la New York.

Philip aduse telefonul lîngă fereastră și privi Parisul.

Oraşul era alb de zăpadă, cerul cenuşiu ca plumbul. Îşi dori o dată în plus ca Adrianne să nu fi ieşit singură.

– Frumos din partea ta că vii la datorie.

Philip lăsă sarcasmul lui Spencer să treacă peste el.

– Orice bărbat are dreptul la intimitate în timpul lunii de miere.

– Cît despre asta... Spencer mormăi şi-şi muşcă muştiucul pipei. Felicitări.

– Mulţumesc.

– Ai fi putut să mă anunţi.

– A fost o idilă frumoasă. Asta nu înseamnă că poţi să scapi fără să trimiţi un cadou, bătrîne. Ceva de bun gust şi scump.

– Faptul că nu-ţi înnegresc dosarul e un cadou destul de bun. Ai ocolit toate căile legale ca să obţii vize şi te-ai strecurat fără ştirea mea într-o ţară uitată de Dumnezeu, în timp ce noi ne-am împotmolit într-un caz.

– Dragostea le face lucruri ciudate bărbaţilor, Stuart. Sînt sigur că n-ai uitat. Cît despre caz, nu l-am neglijat cu totul. Am auzit de la foştii mei asociaţi că omul nostru s-a retras. A părăsit continentul.

– Fir-ar al dracului!

– Exact. Dar s-ar putea să-ţi intru iar în graţii.

– Cum?

– Îţi aminteşti tabloul de Rubens care a fost furat din colecţia Van Wyes acum doi ani?

– Trei şi jumătate. S-a furat un Rubens şi doi Corot, un Wyeth şi un desen în peniţă de Beardsley.

– Ai o memorie fenomenală, căpitane. Ştiu ceva despre Rubens.

– Ce?

– Am o pistă. Zîmbi, amintindu-şi cum îi trecuse lumina lanternei peste el în trezoreria lui Abdu. Da, te puteai

răzbuna în multe feluri. E posibil ca Rubens-ul să te conducă la celelalte.

– Vreau să fii mîine la Londra, Philip, să faci un raport complet.

– Mă tem că am altă obligație înainte. Înainte ca Spencer să strige la el, continuă: Dar îți voi spune tot ce știu, ceea ce este considerabil, peste cîteva zile. Poate cădem la o înțelegere.

– Ce mama naibii înțelegere? Dacă ai informații despre tabloul furat, e datoria ta să mi le comunici.

Philip auzi ușa deschizîndu-se. Zîmbetul i se accentuă cînd o văzu pe Adrianne intrînd. Părul i se udase de zăpadă. Simți o plăcere enormă privind-o doar cum își scoate mănușile.

– Căpitane, știu exact care mi-e datoria. Exact.

Îi cuprinse cu un braț talia lui Adrianne și o sărută pe creștet.

– Vom avea o conversație lungă și plăcută. Vezi dacă poți să vii la New York. Aș vrea să o cunoști pe soția mea.

Închise telefonul, pentru a putea să o sărute mai bine pe Adrianne.

– Ești înghețată. Îi frecă mîinile.

– Ai vorbit cu Spencer al tău?

– Îți trimite felicitări.

– Cît de supărat este? Puse deoparte punga cu cumpărături.

– Rău de tot. Dar am ceva care îi va ridica moralul. Mi-ai cumpărat ceva?

– Da. Am luat o eșarfă de la *Hermes* pentru Celeste și am văzut ăsta. Scoase un pulover de cașmir de aceeași culoare cu ochii lui. Nu ai aici haine de iarnă. Îmi închipui că ai cu zecile acasă.

Poate că era o prostie să se simtă emoționat, dar așa se simțea.

– Nu am nici unul de la tine. De aceea nu m-ai lăsat să vin cu tine?

– Nu. După ce el își trase puloverul, îi aranjă gulerul. Am simțit nevoia să fiu puțin singură și să mă gîndesc. Am vorbit cu Celeste. Totul a fost livrat în apartamentul meu. A despachetat cutia chinezească.

– Și colierul?

– Este exact unde l-am pus. I-am spus să-l lase acolo. Prefer să-l scot eu cînd ajung acasă.

– Se pare că ai situația sub control. Îi ridică bărbia cu un deget. Și acum, de ce nu-mi spui exact ce-i în mintea ta?

Respiră adînc.

– Philip, i-am scris tatălui meu. I-am spus că *Soarele și Luna* se află la mine.

Capitolul 27

Trebuie să-ți spun că sînt teribil de jignită că te-ai căsătorit fără mine.

– Celeste, ți-am explicat că a fost doar o înșelătorie.

– Înșelătorie sau nu, ar fi trebuit să fiu acolo. Celeste își aranjă noua eșarfă în jurul gîtului și studie rezultatul în oglindă. Lăsînd la o parte faptul că, după părerea mea, n-ai să scapi cu una cu două de un bărbat ca Philip Chamberlain. Zîmbi și-și trecu degetele peste eșarfă. Acum douăzeci de ani ți l-aș fi suflat.

– Poți s-o faci dacă vrei. Cum s-a terminat totul, fiecare își vede de drumul lui.

– Scumpa mea! Se întoarse spre Adrianne. Nu ești nici pe departe actrița care era mama ta.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ești îndrăgostită de el, în mod definitiv aș zice. Și sînt îngrijorată pentru tine.

– Sentimentele nu schimbă faptele. Își răsuci inelul pe deget. Philip și cu mine avem o înțelegere.

– Draga mea! O sărută pe obraz. Sentimentele schimbă totul. N-ai vrea să stăm de vorbă despre asta?

– Nu! Suspină, agasată de faptul că sunetul fusese plîngăreț. De fapt, nici nu vreau să mă gîndesc la asta

acum. Am destule pe cap.

Zîmbetul lui Celeste dispăru.

– Sînt îngrijorată pentru tine. Ce o să facă, acum cînd ştie că-l ai?

– Ce poate să facă? Adrianne îşi luă haina. S-ar putea să vrea să mă omoare, dar aşa nu o să capete înapoi colierul. Încheindu-se la nasturi, se privi din nou în oglindă. Crede-mă, ştiu ce mult îl vrea, ce compromis o să facă pentru a-l căpăta.

– Cum poţi să vorbeşti atît de calm despre toate astea?

– Am destul sînge beduin ca să-mi accept destinul. Am aşteptat toată viaţa clipa asta. Fii liniştită, Celeste, nu o să mă omoare şi o să plătească. În oglindă, îşi văzu ochii înăsprindu-se. După aceea, poate că am să fiu în stare să-mi văd restul vieţii mai clar.

– Addy! Celeste o luă de mînă. A meritat?

Se gîndi pe ce drumuri mersese şi cum o conduseseră toate la o trezorerie fără aer dintr-un palat vechi. Involuntar, îşi duse mîna la ureche, unde purta încă cerceii de la Yasmin.

– Trebuie să fi meritat!

Plecă, hotărîndu-se să meargă puţin pe jos pînă la apartamentul ei şi să nu ia un taxi. Strada era liniştită. Era aproape luna februarie şi prea rece pentru plimbare. Cîţiva temerari făceau jogging în jurul parcului, scoţînd aburi pe gură. Portarii stăteau la uşi înfofoliţi în lîneturi, cu urechile îngheţate. Băgînd mîinile adînc în buzunare, Adrianne merse fără grabă.

Ştia că este urmărită. Îl văzuse cu o zi înainte. Era sigură că era omul tatălui ei, dar nu-i spusese lui Philip. Colierul era în siguranţă.

Probabil că acum Philip era la întîlnirea lui cu Spencer. Aici era un secret, se gîndi. Fusese distrat cînd se despărțiseră după-amiază. De fapt, fusese distrat din clipa în care îl sunase Spencer ca să-i anunțe sosirea lui.

Nu era treaba ei, își reaminti. Nu-i spusese ea lui Celeste că avea o înțelegere cu Philip? Dacă el avea secrete sau probleme cu superiorul lui, era treaba lui. Dar ar fi dorit – nu se putea împiedica să nu o dorească – să aibă încredere în ea.

Văzu limuzina lungă și neagră în fața clădirii. Nu era o priveliște neobișnuită, dar inima începu să-i bubuie. Știu, chiar înainte ca el să deschidă ușa, cine avea să apară.

Abdu își schimbase roba cu un costum de om de afaceri, sandalele cu pantofi italienești, dar nu renunțase la acoperămîntul tradițional pentru cap. Se priviră unul pe celălalt în tăcere.

– Vino cu mine.

Îl privi pe omul care stătea lîngă el, știind că era înarmat și că va ascúlta fără să pună întrebări de orice comandă pe care i-ar fi dat-o regele lui. Furia putea să-l facă pe Abdu să vrea să o ucidă pe stradă, dar nu era prost.

– Cred că e mai bine să vii tu cu mine.

Îi întoarse spatele și-și ținu răsuflarea intrînd în bloc.

– Lasă-ți omul afară, spuse ea, simțindu-l în spate. E ceva ce ne privește doar pe noi.

Intrară amîndoi în lift. Dacă cineva s-ar fi uitat după ei, ar fi văzut un bărbat frumos distins, cu palton închis la culoare și o tînără, evident fiica lui, în vizon. Formau un tablou uluitor, pînă cînd ușile liftului se închiseră.

Se înfierbîntase. Nu avea legătură cu căldura din clădire sau cu cea oferită de blană. Nu era teamă, deși

era conştientă că el avea mîini destul de puternice pentru a o gîtui înainte de a ajunge sus. Nu era nici un sentiment de triumf, nu încă, ci nerăbdarea de a trăi clipa pe care o aşteptase atîta.

– Ai primit scrisoarea mea. Deşi nu obţinu răspunsul, îşi înclină capul pentru a-l privi. Ţi-am mai trimis una, cu ani în urmă. Atunci n-ai venit. Se pare că *Soarele şi Luna* sînt mai preţioase decît viaţa mamei mele.

– Aş putea să te iau înapoi, în Jaquir. Ai fi recunoscătoare să te alegi doar cu mîinile tăiate.

– N-ai nici o putere asupra mea. Ieşi din lift cînd se deschiseră uşile. Nu mai ai. Cîndva, te-am iubit şi m-am temut de tine mai mult decît te-am iubit. Acum chiar şi frica s-a dus!

Deschise uşa apartamentului şi văzu că oamenii lui fuseseră deja acolo. Pernele fuseseră sfîşiate, mesele răsturnate, sertarele trase afară. Era mai mult decît o percheziţie, era ceva mai personal, o răzbunare. O cuprinse furia.

– Credeai că îl păstrez aici? Am aşteptat prea mult ca să-ţi uşurez situaţia. Prevăzuse lovitura şi se trase înapoi, astfel că o atinse superficial. Mai atinge-mă o dată, spuse ea fără să ridice glasul, şi nu ai să-l mai vezi niciodată! Jur!

– Ai să-mi dai înapoi ce-i al meu! spuse Abdu cu pumnii încleştaţi.

Îşi scoase haina. Cutia chinezească zăcea spartă la picioarele ei, dar îşi făcuse treaba. Colierul era din nou într-un seif. De data aceasta, într-o bancă din New York.

– Nu am nimic care să-ţi aparţină. Am ceva care a aparţinut mamei mele, iar acum mie. Aşa e legea Islamului, legea din Jaquir, legea regelui. Înfrunţi legea?

– Eu sînt legea! *Soarele şi Luna* aparţin Jaquir-ului şi mie, nu fiicei unei tîrfe!

Adrianne se îndreptă spre portretul mamei ei, care fusese luat de pe perete şi aruncat jos. Cu grijă, îl aşeză astfel încît chipul minunat să fie întors spre el. Aşteptă pînă cînd el privi, văzu şi-şi aminti:

– A aparţinut soţiei unui rege, în faţa lui Dumnezeu şi a legii. Tu ai furat – i-ai luat colierul, onoarea şi în cele din urmă viaţa. Am jurat să-l iau înapoi şi am făcut-o. Jur că ai să plăteşti şi o vei face.

– Numai o femeie poate să rîvnească nişte pietre. Îşi înfipse degetele în braţul ei. Nu cunoşti adevărata lor valoare, adevăratul lor înţeles.

– Le cunosc la fel de bine ca şi tine, spuse şi se eliberă. Poate mai bine decît tine. Crezi că-mi pasă de diamant sau de perlă? Scoase un sunet de dezgust şi se depărtă de el. Pentru ea a contat cadoul şi trădarea, atunci cînd i l-ai luat. Nu-i păsa de colier, de tăietură, culoare, carate. Pentu ea conta doar faptul că-i fuses dat din dragoste şi luat din ură.

Nu suporta vederea portretului, care parcă îl privea şi-i reamintea.

– Eram nebun cînd i l-am dat şi întreg la minte cînd i l-am luat. Dacă vrei să trăieşti, mi-l vei înapoia.

– Încă o moarte pe conştiinţă? Ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat mai mult decît lui. Dacă mor, colierul moare cu mine. Aşteptă pînă cînd fu sigură că o credea. Da, vorbesc serios. M-am pregătit să mor pentru asta. Poţi să-l iei înapoi, în Jaquir, dar vei plăti pentru el.

– Îl voi lua înapoi şi preţul îl vei plăti tu!

Se întoarse spre el. Era tatăl ei, dar nu simţea nimic pentru el. Slavă Domnului că nu simţea nimic de această

dată!

– Mi-am petrecut aproape toată viața urîndu-te. O spuse calm, egal, vocea oglindindu-i sentimentele. Știi cît a suferit, cum a murit. Așteptă, privindu-i ochii. Da, știi. Durere, frămîntare, mîhnire, confuzie. Am privit-o murind cîte puțin în fiecare an. Știind că trebuie să înțelegi că nu poți să-mi faci nimic care să aibă importanță pentru mine.

– Poate. Dar nu ești singură.

Păli, făcîndu-i plăcere lui Abdu.

– Dacă-i faci vreun rău lui Philip, te omor. Jur! Iar *Soarele și Luna* se vor odihni în fundul mării!

– Deci e important pentru tine!

– Mai mult decît ești tu în stare să pricepi! Jucă ultima carte cu un nod în gît. Dar nici el nu știe unde este colierul. Numai eu știu. Cu mine și numai cu mine ai de a face, Abdu. Te asigur că prețul pe care-l pun pe onoarea ta va fi mult mai mic decît valoarea vieții mamei mele.

Ridică mîna. Adrianne se încordă și auzi în același timp ușa trîntindu-se.

– Mai ridică o dată mîna la ea și te ucid!

Philip îl apucase pe Abdu de revere.

– Nu! Panicată, îl apucă pe Philip de mînă și îl trase deoparte. Nu face asta. Nu m-a lovit.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Ai sînge pe buze.

– Nu-i nimic. Am...

– Nu și de data asta, Addy.

Vorbi foarte calm și în clipa următoare își repezi pumnul în falca lui Abdu. Regele căzu jos, trăgînd după el o măsuță stil *Queen Anne*. Durerea din încheieturile degetelor îi dădu mai multă satisfacție decît o sută de pietre rare.

– Asta a fost pentru vînătaia pe care i-ai făcut-o. Aşteptă pînă cînd Abdu se aşează pe canapeaua devastată. Pentru restul îi rămîi dator ei; ar trebui să te omor, dar ea nu vrea să mori. Sînt multe feluri în care se poate schilodi un om. Sînt sigur că ştii. Gîndeşte-te la ele cu grijă, înainte de a mai ridica mîna la ea.

Abdu îi şterse sîngele de la gură. Respira greu, dar nu de durere, ci din cauza umilinţei. Din ziua cînd devenise rege, nu mai fusese lovit şi nici atins decît cu permisiunea lui.

– Eşti un om mort.

– Nu cred. Acoliţii tăi de afară răspund deja la întrebările asociatului meu – de exemplu de ce poartă arme ascunse. E vorba de căpitanul Stuart Spencer de la Interpol. Am uitat să-ţi spun că lucrez pentru Interpol, nu-i aşa? Se uită în jur. Să dai afară menajera, Adrianne. Aş bea un coniac. Te superi dacă te rog să-mi aduci unul?

Nu-l văzuse niciodată aşa. Nu-l auzise niciodată vorbind cu o voce atît de tăioasă. Nu se temuse de Abdu, dar în clipa aceasta se temu de Philip. Şi se temu pentru el.

– Philip...

– Te rog. O mîngîie pe obraz. Fă asta pentru mine.

– Bine. Vin imediat.

O aşteptă să iasă din cameră, apoi se aşeză pe braţul unui fotoliu.

– În Jaquir n-ai mai apuca apusul soarelui şi te-ai ruga lui Dumnezeu să mori.

– Eşti un ticălos, Abdu. Faptul că ai sînge albastru nu înseamnă nimic. Acum, că am terminat cu glumele, vreau să-ţi spun că nu dau doi bani pe tine. Nu aici. Ceea ce simt în legătură cu tine acum nu contează. E vorba de

afaceri. Înainte de a trece la ele, vreau să-ți explic regulile.

– Nu fac nici o afacere cu tine, Chamberlain.

– Orice ai fi, nu ești tîmpit! Nu trebuie să-ți mai explic de ce a luat Addy colierul. Trebuie să știi că ea a făcut planul. Eu m-am alăturat ei în ultima fază și, deși mîndria mea suferă, recunosc că ar fi putut face singură totul. L-a luat de sub nasul tău și ei trebuie să-i plătești. Făcu o pauză. Dar îmi dai socoteală mie dacă îi faci vreun rău. Trebuie să aqdaug că, dacă te gîndești cumva să ne tai gîturile după ce încheiem tîrgul, Interpolul cunoaște toate detaliile tranzacției. Morțile noastre, accidentale sau nu, vor atrage o anchetă asupra ta și a țării tale, lucru pe care cred că nu-l dorești. Te-a învins, Abdu. Sfatul meu este să primești totul ca un bărbat.

– Ce știi tu despre bărbăție? Nu ești decît cățelușul unei femei.

Philip zîmbi, dar chiar și amuzamentul lui era mortal.

– Preferi să mergem afară, în drum? Te asigur că aș fi de acord. Se uită la Adrianne, care intra. Mulțumesc, iubito. După ce luă coniacul, făcu un semn spre Abdu. Cred că trebuie să trecem la afaceri. Abdu este un bărbat ocupat.

Mîinile ei erau din nou ferme. Alese dinadins un scaun între Philip și Abdu.

– După cum am spus, colierul este proprietatea mea. Așa e legea, o lege care va fi respectată în Jaquir, dacă situația ar fi cunoscută public. Prefer să evit publicitatea, dar dacă este necesar, mă voi duce la ziare aici și în Europa. Scandalul nu ar avea consecințe asupra mea.

– Povestea hoției și a trădării tale te-ar distruge.

– Dimpotrivă! Zîmbi. Aș fi invitată pe viață la dineuri. Dar nu asta e rezolvarea. Îți voi da înapoi colierul. Nu voi

spune nimic despre felul cum te-ai purtat cu mama şi despre dezonoarea ta. Poţi să te întorci în Jaquir cu colierul şi cu toate secretele tale în schimbul a cinci milioane de dolari.

– Pui un preţ mare pe onoarea ta.

Ochii lor se întîlniră iar.

– Nu pe a mea, ci pe a mamei.

Ar fi putut să pună să fie omorîţi. Abdu se gîndi la satisfacţia de a vedea sîngele lor prin casă, de a-i ucide cu o maşină-capcană, de a-i asasina cu o armă cu amortizor, de a-i otrăvi la vreo petrecere americană decadentă. Avea mijloacele şi puterea de a aranja aşa ceva. Satisfacţia ar fi fost mare. Dar tot aşa şi consecinţele.

Dacă moartea lor ar fi dus la el, n-ar fi putut opri scandalul. Dacă s-ar fi aflat că-i fusese luat colierul, poporul s-ar fi răsculat şi el ar fi fost acoperit de ruşine. Voia colierul înapoi şi deocamdată nu-şi putea permite să se răzbune.

Legăturile lor cu Occidentul erau un rău necesar. Banii erau scoşi zilnic din puţurile de petrol. Cinci milioane de dolari nu însemnau nimic pentru el.

– Ai să-ţi primeşti banii, dacă asta vrei.

– Asta-i tot ce vreau de la tine. Se ridică, deschise geanta şi scoase o carte de vizită. Avocaţii mei, spuse ea dîndu-i-o. Tranzacţia se va face prin ei. În clipa cînd îmi vor spune că banii au ajuns în contul meu din Elveţia, îţi voi da *Soarele şi Luna*, ţie sau reprezentantului tău.

– Nu vei reveni în Jaquir şi nu vei intra în contact cu nici un membru al familiei mele.

Preţul era mai mare decît s-ar fi aşteptat.

– Nu o voi face, cît vei fi în viaţă.

Îi vorbise în arabă, iar ea pălise. Apoi se întoarse şi plecă, lăsînd-o în mijlocul dezordinii din casă.

– Ce ţi-a spus?

Doarece era important să nu îi pese, nici chiar acum, ridică din umeri.

– A spus că o să trăiască foarte mult, dar că pentru el şi pentru toţi membrii casei domnitoare din Jaquir voi fi moartă. Se va ruga lui Allah să mor în durere şi disperare, ca mama.

Philip se ridică şi-i apucă bărbia cu mîna.

– Nu puteai să te aştepţi de la el la o binecuvîntare.

Se strădui să zîmbească.

– Nu. S-a terminat şi mă aşteptam să simt un imens val de fericire, sau măcar satisfacţie.

– Şi ce simţi?

– Nimic. După toate astea, se pare că nu pot să simt nimic.

– Atunci poate că ar trebui să mergem să ne uităm la clinica ta.

Acum zîmbetul veni uşor. Apoi rîse şi-şi trecu mîinile prin păr.

– S-ar putea să meargă. Am nevoie să ştiu că a fost drept aşa. Cînd privi portretul mamei ei, muşchii stomacului i se liniştiră. Banii nu înseamnă nimic pentru el, dar am vrut să fiu sigură că a înţeles şi că-şi va aminti.

– A înţeles, Addy. Şi îşi va aminti.

– Philip... Îi atinse mîna, apoi se retrase. Trebuie să stăm de vorbă.

– O să am nevoie de mai mult coniac?

– Vreau să ştii ce recunoscătoare îţi sînt pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

– Aha! Hotărî că ar fi mai bine să stea jos.

– Nu o lua uşor. M-ai ajutat să trec de răscrucea cea mai importantă a vieţii mele. Poate că aş fi reuşit şi fără

tine, dar nu ar fi fost același lucru.

– Nu cred. Nu cred că te-ai fi descurcat fără mine. Dar dacă te simți mai bine să crezi așa, dă-i drumul.

– Știam exact ce... Lasă. Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru tot.

– Înainte de a mă da afară pe ușă?

– Înainte de a ne vedea fiecare de viață, îl corectă. Vrei să mă sîcîi?

– Deloc. Încerc doar să fiu sigur că știu exact ce vrei. Ai terminat cu mulțumirile?

– Da. Aproape, spuse ea, lovind un vas spart.

– Ai fi putut fi mai expansivă, dar mă mulțumesc și cu atît. Acum ai vrea să ies pe ușă și din viața ta.

– Aș vrea să faci ceea ce-i mai bine pentru amîndoi.

– În acest caz...

Cînd îi puse mîinile pe umeri, se trase înapoi.

– S-a terminat, Philip. Am planuri pe care trebuie să le pun în aplicare. Clinica, retragerea mea, viața mea... socială...

Philip hotărî că putea să mai amîne o zi-două ca să-i spună că va lucra la Interpol. La timpul potrivit, va adăuga faptul că Abdu avea să răspundă la unele întrebări neplăcute privind posesia de picturi furate. Dar acum aveau altceva de făcut.

– Și nu ai loc și pentru un soț.

– Nunta a fost o convenție. Se întoarse spre el. Ar fi trebuit să-i vină ușor. Ar fi trebuit să rîdă de toate înainte de a-și vedea fiecare de drumul lui.

– Nu o să fie ușor cu presa și cu prietenii bine intenționați, dar între noi totul poate fi rezolvat foarte simplu. Nu avem nici un motiv să fim legați de...

– O promisiune? termină Philip fraza ei. Cred că au

fost lăsate baltă cîteva promisiuni.

– Nu-mi îngreuna situaţia.

– Bine, atunci. Pînă acum am jucat cum ai vrut tu. Vom sfîrşi cum vrei tu. Ce trebuie să fac?

Adrianne avea gura uscată. Luă paharul lui de coniac şi bău o gură.

– E uşor. Trebuie doar să spui „Divorţez de tine" de trei ori.

– Pur şi simplu? Nu trebuie să stau într-un picior şi să o spun sub lumina lunii pline?

Puse paharul jos cu zgomot.

– Nu e deloc amuzant.

– Nu, e caraghios. Îi luă mîna şi-i cuprinse degetele cu ale lui. Ştia să-şi cîntărească şansele, întotdeauna ştiuse. Dar de data aceasta nu era sigur că sînt în favoarea lui. Divorţez de tine, spuse el, apoi se aplecă şi-i atinse gura cu a lui. Buzele ei tremurau. Degetele i se încleştară. Divorţez de tine. Cu mîna liberă, o trase mai aproape şi-şi adînci sărutul. Di...

– Nu! Adrianne îşi puse mîinile în jurul gîtului lui. Nu, fir-ar să fie!

Genunchii i se înmuiară. O clipă, doar o clipă, îşi îngropă faţa în părul ei.

– M-ai întrerupt, Addy. Va trebui s-o iau de la cap. Cam peste cincizeci de ani.

– Philip!

– Acum jucăm cum vreau eu.

O privi în faţă. Era din nou palidă. Bine! Spera că o speriase de moarte.

– Sîntem căsătoriţi, la bine şi la rău. Dacă trebuie, vom face altă ceremonie, aici sau la Londra. Genul acela care necesită avocaţi, o grămadă de bani şi multă bătaie

de cap ca s-o desfaci.

– N-am spus niciodată că...

– Prea tîrziu. O mușcă ușor de buza de jos. Ai scăpat șansa.

– Nu știu de ce, spuse ea cu ochii închiși.

– Ba da, știi. Spune cu voce tare, Addy. Nu o să-ți cadă limba.

Cînd se trase înapoi, el o ținu și mai strîns.

– Hai, iubito, n-ai fost niciodată lașă!

Deschise ochii. Exprimau dispreț. Philip zîmbi.

– Poate că te iubesc.

– Poate?

Ea răsuflă adînc.

– Cred că te iubesc.

– Mai încearcă o dată. Acum ai să nimerești.

– Te iubesc. Răsuflarea i se accelerase. Poftim! Ești satisfăcut?

– Nu, dar am intenția să fiu!

O trase după el pe canapeaua desfundată.

SFÎRȘIT

CARTEA PRIN POŞTĂ

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbaţii de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineaţa de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu şi doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorţate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mişcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteţei sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei

Seria Cei 12+1

"Romanele Norei Roberts au cucerit afecțiunea fanilor devotați din întreaga lume. Povestirile ei au alimentat visurile a douăzeci și cinci de milioane de cititori."

Entertainment Weekly

"O povestire captivantă. Vă veți îndrăgosti de aceste personaje minunate la fel cum m-am îndrăgostit și eu."

Julie Garwood

Lei 3872+78TL = 3950